

KÜBRA NUR- SON ŞANSIM TANITIM

Bana bakan siyah gözlerinin şüpheyle kısıldığını hissediyorum. Yakışıklı siması zihninden geçenleri ortaya dökecek şekilde ciddileşiyor. Elini koyu renk sakalların örttüğü keskin çenesine götürüp sıvazlıyor. Bana bakıp ilk bakışta karar veren herkes gibi bu işin altından kalkamayacağımı düşünüyor. Çünkü güzel giyinen ve parlak sarı saçlara sahip olan bir kız ne kadar zeki olabilir ki, değil mi? Aptal bir sarışın bu işin altından nasıl kalkabilir?

İçimde aniden ona karşı büyük bir öfkenin kabardığını hissediyorum. Bilgisayarın başına oturup bütün gün çalışarak kendimi ispatlama ardından da o bilgisayarı Yiğit Kuzey Erarslan'ın güzel suratına geçirme arzusuyla adeta yanıp tutuşuyorum. Ama tam bunu yapmaya niyetlenirken aklıma bambaşka bir şey geliyor.

Ben niye bu adamın işini kolaylaştırıyorum ki? Niye ona dünyayı gerçek manada zindan etmek varken tam tersini yapıyorum? Madem bir 'aptal sarışınla' uğraştığına çoktan karar vermiş ona niye beklediği azabı tattırmıyorum?

Yüzüme yayılan sinsi gülümsemeyi anında cilveli bir renge boyuyorum ve Şeker Kız Candy sesimi kullanarak "Affedersiniz Kuzey Bey," diyorum. "Bu santral sistemi bana biraz karışık geldi. Numaralar falan... Bilirsiniz sayılarla pek iyi değilimdir. Bir kere daha açıklayabilir misiniz?"

Önce şaşkınca, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak suratıma bakıyor. Ardından sabırla iç çekip sözlerini tekrar etmeye başlıyor. Bu sırada gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Ayrıca durduk yerde saçlarımı savurup düzelterek ve arada tırnaklarımı kontrol ederek onu ekstra kızdırmayı da ihmal etmiyorum.

İlk söylediğinde zaten anlamış olduğum -hah, çok ilginç ama öyle- bir dizi talimatı sıraladıktan sonra üç yaşındaki bir çocukla konuşuyormuş gibi "Şimdi anladın mı?" diye sorduğunda tereddütle dudaklarımı büzüyorum.

"Sanırım anladım," diyorum. Sarı saçlarımın bir tutamını işaret parmağıma dolayıp başımı eğiyor ve ona en sevimli, en saf aptal sarışın bakışımı atıyorum. "Yine de karıştırırsam sizi yardıma çağırırım." Büyük, aptalca ve fazla hevesli bir sırıtışla yüzüne

bakarken Kuzey'in diz çöküp ağlamak istediğine yemin edebilirim. Neredeyse gözleri doluyor ve neden diye bağırarak kendini yere atmasına ramak kalıyor sanki. Ama elbette bunu yapamıyor. Sadece derince bir iç çekip "Tabi ki," diyor boğuk bir sesle. "Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa."

GİRİŞ

Okula gelmekten nefret ediyorum. Ama bu bitter çikolatadan nefret etmek gibi bir şey değil. Çünkü bitter çikolatadan nefret etmen sadece onu yemediğini gösterir. Benim okuldan nefret etmem bir Eskimo'nun kardan ve soğuktan nefret etmesi gibi bir şey. İçinde bulunduğun ve kurtulmanın pek de söz konusu olmadı bu tarz durumlar insanı tüketiyor, gerçekten. Kelimenin tam manasıyla nefret ettiğim bu aptal okula gelip insanların ters bakışlarıyla karşılaşmaktan, sırf sarışın ve güzel olduğum için benden daha zeki olduklarını düşünen sersem kızların ukala tavırlarından ve yine sırf sarışın ve güzel olduğum için kolayca tavlanacak bir 'av' olduğumu düşünen erkeklerden tiksiniyorum. Ama bundan daha kötüsü de var. O da şu ki haftanın en az üç günü bu lanet yere gelip kalbimi kırıp paramparça etmiş olan Doğu Saygın'ı görmek zorundayım. Ve bunun benim için ne kadar zor olduğunu size anlatamam.

Pekâlâ, aslında biraz anlatabilirim.

Her şey geçen sene Doğu'yla aynı üniversiteyi tercih etmemiz ve aynı kampüse düşmemizle başladı. Hani bazı çiftler vardır, eninde sonunda birlikte olacaklarını bilirsiniz. Onları görür görmez bir çift olmaları gerektiğini anlarsınız. İşte Doğu ve ben onlardandık. Onu ilk gördüğümde bir gün kapıma bir demet çiçekle dayanacağını biliyordum. Ve haklı da çıktım. Önce kaçamak bakışlarımız buluşmaya başladı. Sonrasında tanıştık ve çok tatlı bir flört aşamasından geçtik derken iki aya kalmadan Doğu, bir demet çiçekle kapımdaydı.

Her şey çok iyi gidiyordu. Kumral, ela gözlü yakışıklı ve sarışın, güzeller güzeli prenses -ki bu ben oluyorum- çok mutluydu. Sabahları buluşup kahvaltı yapıyorduk. Derslerde yan yana oturuyor, sınavlara birlikte çalışıyorduk. Akşamları beni evime bırakıyor ve yanağıma kondurduğu bir öpücükle centilmenliğini kanıtlıyordu. Onunla olmaktan mutluydum. Doğu'nun prensesi Nisan olarak anılmayı seviyordum. Sırama bırakılmış çikolataları, defterlerimin arasına sıkıştırılmış küçük aşk mektuplarını seviyordum. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşünüyordum.

Ama sonra hiç beklemediğim bir şey oldu.

Terk edildim.

Bu o kadar beklenmedik ve aniydi ki ilk üç saat boyunca ne olduğunu kavrayamadım. Sonraki üç saatte ise gerçekliğine inanamadım. Ve Doğu'ya 'gerçekten' beni terk etmiş olup olmadığını soran bir mesaj attım. Gelen cevap neydi biliyor musunuz? Aynen söylüyorum;

"Kendini bu kadar büyütmemelisin."

Bu, kesinlikle benim sorduğum sorunun cevabı değildi. Açıkçası bunun ne olduğunu, Doğu'nun ne demek istediğini anlamamıştım. Ayrılığı idrak edememiş olmamın sebebinin kendimi büyük görmeme mi dayandığını kast ediyordu yoksa kilo mu almıştım?

Tartıya çıkıp kilomda bir değişiklik olmadığını görünce ilk seçeneğin daha olası olduğunu anladım fakat bu o kadar anlamsızdı ki...
Yani ben biraz şımarık bir kızım ve bazen ukalalık yapabiliyorum fakat Doğu'ya asla böyle davranmadım. Onu

sevdim ve ilişkimizin sağlığı için ne gerekiyorsa yaptım. Bırakın ofsaytı, kornerin ne demek olduğunu bilmememe rağmen onunla futbol maçına bile gittim. Onu bir kere bile peşimde alışverişe sürüklemedim. Hatta bazı tartışmalarda alttan bile aldım ki normalde biriyle tartışırken kendimi kaybeder ve karşı tarafa on kaplan gücünde saldırırım.

Yine de bütün bunlar ona yeterli gelmedi. Bir mesajla benden ayrıldı. Beni karşısına alıp konuşmadı bile. Ya da telefon etmedi. Sadece 'artık ayrılmamız gerektiğini' belirten, 'birbirimize uygun olmadığımızı' ifade eden bir mesaj atıp beni hayatından çıkardı.

Ayrılıkların genelde yıkıcı bir etkisi olur. Uzun süre yanında olan biri artık yoktur ve bu çoğu zaman zor atlatılan bir şeydir. Fakat Doğu için durum böyle değildi. O hiç ama hiç zorluk çekmedi. Ayrıldıktan sonraki gün sınıfa gülümseyerek girdi, başını eğip bana mahcup bir eski sevgili selamı verdikten sonra zerre kadar azalmayan neşesiyle hayatına devam etti.

Ben mi?

Ben yıkıldım. Uzun bir süre oturup neden ayrıldığımız hakkında düşündüm. Yani sorun neydi? Bende miydi onda mıydı? Nasıl böyle sinsice aramıza sızıp Doğu'yu benden koparmıştı? Ve ben bunun geldiğini nasıl görmemiştim? Bu soruların cevabını asla bulamadım. Hangi yanıtı verirsem vereyim bir şeyler hep eksik kaldı ve eksik kalan kısımların asla tamamlanamayacaklarını, onları böyle kabul etmem gerektiğini anlamam epey sürdü.

Biraz kendimi toparlayabildiğimde fark ettiğim ilk şey yalnız olduğumdu. Doğu'nun, yani bir sevgilim olmayışının yalnızlığını kastetmiyorum. Ben tamamen yalnızdım, koskoca

okulda tek bir arkadaşım bile yoktu. Bunu ancak, Doğu geniş çevresini de yanına alarak beni bırakıp gittiğinde fark edebildim. Böylelikle ikinci bir terk ediliş yaşadım; aslında en yakın arkadaşımı da kaybetmiştim.

"Hey, güzellik. Sence de eteğin biraz uzun değil mi? Üstelik bacakların bu kadar güzelken?"

Ah, bir de canım sapığım Serdar var tabi. Kendisi 1.70 boyunda, esmer ve talihsiz yüz hatlarına sahip bir çocuk. Yüzündeki estetik açığını havalı tavırlarıyla kapatmaya çalışıyor ama ne yazık ki bir dallama olmaktan öteye gidemiyor. Genel olarak kadın cinsine rahatsızlık verse de bana ayrı bir garezi var. Ne zaman görse mutlaka iğrenç bir laf etmeden duramıyor.

Kapıya doğru ilerlettiğim adımlarımı bir anlığına durdurup Serdar'a dönüyorum. "Bu söylediğin şey bizim oralarda namüsait bir yerlerine kurşun yemene sebep olur, biliyor musun?" diye sorarken tek kaşımı yukarı doğru kavislendirip ters bir bakış atıyorum.

Serdar'ın yüzündeki sırıtış genişlese bile erkekliğinin elden gitme düşüncesi onu rahatsız ediyor ve duruşunu değiştirmek zorunda kalıyor. "Sizin oralarda değiliz ama bebeğim. Farkında mısın?"

Hain bir gülüş dudaklarımı sararken Serdar'a göz kırpıyorum. "Bize her yer Trabzon cicim." Ardından saçlarımı savurup ilerlemeye devam ediyorum. Okulun çıkış kapısına kadar korumak için kendimi zorladığım dik duruşum kapıdan çıktığım anda kendini tam bir çöküşe bırakıyor. Omuzlarım düşüyor, saçlarım yüzüme dökülüyor, kaşlarım çatılıyor ve suratım ağlamaklı bir hal alıyor. Gerçekten, okuldan nefret ediyorum.

Nihayet bir dönemi daha atlatmış olmamın verdiği anlık avuntuya tutunarak bir taksi çeviriyorum. Normalde otobüs kullanıyorum çünkü babam milyoner falan değil. Ama enişte bayağı zengin ve onun yanına giderken taksiye binebiliyorum çünkü bana cömert harçlıklar veriyor. Bunun çıkarcılık olduğunu falan düşünebilirsiniz ama lütfen; ben ona gül gibi ablamı verdim!

Pekâlâ, çok da gül gibi değildi ama onun gibisini başka yerde de bulamazdı. Canım ablam. Hayatında yaptığı en doğru iş Arın Arıkan'la evlenmesi oldu. Bunun için kendisini günde beş ila yedi kez tebrik ediyorum. Bunu izleyen birkaç saniye boyunca da ikimiz sessizliğe gömülüp böyle mucizevi bir şeyin nasıl gerçekleştiğini düşünüyoruz. Fakat hala aklımız almıyor. Yumurtaya can veren yüce Rabbim, olmaz denilenleri de olduruyor işte.

Taksi yolculuğum kısa sürüyor ve eniştemle ablamın oturduğu sitenin önünde iniyorum. Güvenliğe koca bir gülümsemeyle selam verdikten sonra asansöre yöneliyorum. Bugün son sınavımı da nihayet verip üniversite üçüncü sınıfı noktaladım. Yani umuyorum ki noktaladım. Yaz okuluna falan kalırsam hoş olmaz çünkü. Aynı zamanda Doğu'yla ayrılığımızın on sekizinci ayını da noktalamış oluyorum. Ablam okulun ve ayrılığın beni çok fazla yıprattığını bildiği için bu akşam birlikte bir şeyler yapmayı teklif etmişti. Ama son anda kocasıyla katılması gereken bir davet çıkıverdi. Beni tek başıma bırakmak istemediği için peşinde sürüklemeye karar verdi. Ağlayarak dondurma yeme sınırımı çoktan aştığım için kabul ettim ben de.

Kapının ziline basarken suratıma koca bir gülümseme yerleştiriyorum. Ellerimi önümde birleştirip hanım hanımcık bir hale büründükten sonra nihayet kapıyı açmış olan ablama

"Selam!" diyorum neşeyle. Normalde onu bu kadar güzel karşılamam ama bu akşam elbiselerden birini giymem gerektiği için biraz yağ çekmekte sakınca görmüyorum.

"Hoş geldin," deyip kapının önünden çekiliyor Mayıs. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçiyorum. Ve defalarca geldiğim bu evde hiçbir yönlendirmeye gerek kalmadan ilerliyorum.

Ablamın üstünde siyah, uzun bir elbise var. Tek kolu uzun, diğeri ise omuzunu da gösterecek şekilde açıkta. Saçlarını ise topuz yapmış, yalnızca ince bir buklesi yüzüne düşüyor. Ve Mayıs Arıkan, bu haliyle gerçekten çok güzel görünüyor.

Ablamın kıyafetini onaylamamın ardından bakışlarım salondaki aynanın karşısında kravatını bağlamakta olan yakışıklı eniştemi buluyor. Arın Arıkan çok başka bir adam. Fazla çekici. Fazla havalı. Fazla başarılı. Fazla... Mükemmel. Üstündeki beyaz gömleği, siyah kumaş pantolonu ve İtalyan kesim siyah ceketi ile muhteşem görünüyor. Tamam, ablamın güzel olduğunu biliyorum ama Arın eniştemin ona nasıl âşık olduğunu anlamıyorum. Zira kendisi bu dünyadan değilmiş gibi görünüyor.

"Hoş geldin Nisan!" diyor bana tatlı bir tebessümle. "Nasılsın?"
"Bildiğin gibi," diye mırıldanıyorum. "Şimdi ablamla bir elbise için savaşa gireceğim. Bana şans dile!"

Kaşları durumun vahametini anladığını belirtircesine yukarı kalkıyor. "İyi şanslar! Küçük bir uyarı yapayım; sakın kilo aldığını söyleme. Hamileliğin o yönünü hala kabullenemedi."

Kocaman sırıtırken "Uyarı için sağ ol," diyorum. Ve tıpış tıpış ablamın odasına gidiyorum.

"Dünyanın en güzel anne adayı nasılmış bakalım?" Ultra bir sevimlilik kattığım sesimin ablam üzerindeki etkisi gözlerinin dolmasından ibaret oluyor.

"Kilo aldım," diyor. Sanki aldığı yüz gramdan değil de beynindeki tümörden bahsediyormuş gibi dokunaklı çıkıyor sesi. Bu sırada siyah elbisesinin üstünde ufacık bir çıkıntı yapan karnını göstermeyi de ihmal etmiyor. "Şuna baksana, hiçbir elbiseme sığamıyorum."

"Saçmalama," derken boş boş bakışlarımı suratına sabitleyip bir süre öylece bakıyorum. Ablam bu bakışımdan nefret eder, bense bayılırım. "Çok güzel görünüyorsun ki beni bilirsin, sana asla boşuna iltifat etmem. Kilo aldığında alnına şişko yazacağım. Ama şu an zayıfsın."

Bir an söylediklerimi kafasında tartıyor ve bana ciddiyetimi ölçen bir bakış atıyor. Bense usul usul dolaba yaklaşıp onun elbiselerini karıştırmaya başlıyorum ve gözüme pembe bir tanesini kestiriyorum.

"Bunu giyeceğim," diyorum sıradan bir sesle, elbiseyi işaret ederek. "Sakıncası var mı?"

Soruyu sorar sormaz hamilelik bunalımındaki ablamdan cevap beklemeden elbiseyi askıdan alıyor ve giyinmek için misafir odasına uçuyorum. Hazırlanmam çok uzun sürmüyor, aslında ablamın beş dakikada bir oflayıp puflayarak acele etmemi söylemesi olmasa daha kısa süreceğini biliyorum. Fakat ona bunu anlatamıyorum. Ve nihayet hazırlığım bittiğinde pudra pembesi elbisem, beyaz topuklu ayakkabılarım, açık bıraktığım dalgalı saçlarım ve hafif makyajımla görüntümden gayet hoşnudum. Biraz çocuksu duruyorum gerçi ama bu mühim değil.

Araba yolculuğumuz ablamla eniştemin atışmaları sayesinde epey eğlenceli geçiyor. Yani benim açımdan. Ablamın pek eğlendiğini sanmıyorum.

"Kilo aldım," diyor kim bilir kaç bininci defa.

Arın eniştem derin bir çekiyor. "Gördüğün her şeyi yersen alırsın tabi."

Ben elimde olmadan kıkırdasam da ablam bu cevap hoşnut kalmıyor ve el çantasıyla araba kullanan enişteme vuruyor. "Biraz daha konuşursan seni de yiyeceğim."

"Ben de bundan korkuyordum."
Ablam bir kere daha taarruza geçiyor ve bu sefer çantayı eniştemin kafasına geçiriyor. Bazen bu adam için çok üzülüyorum ama ne yapalım? Kendi kaşındı. Kimse ona git de Mayıs Ekiz'e âşık ol demedi. Hatta âşık olmaması için bütün şartlar yerindeydi.

"Nisan şu kaba ve sinir bozucu adama susmasını söyler misin?" diyor kafasını çevirip bana bakarken.

Sırıtıyorum. "Kaba ve sinir bozucu bir adam görürsem söylerim."

Bu lafım eniştemin keyifle kahkaha atmasına sebep olurken ablam suratını buruşturuyor. "Sizden nefret ediyorum," diyor. "İkiniz de çok uyuzsunuz."

Devam eden bir dünya laf dalaşının ardından davetin yapıldığı otele geliyoruz. Otel, şu görünce dibimizin düştüğü yerlerden. Kaç yıldızı var bilmiyorum ama havuzunun büyüklüğüne,

dekorasyonuna ve diğer bütün harikalıklarına bakılırsa ufak bir gökyüzünü hak ediyor bence. Bütün bu şaşa iç çekmeme sebep oluyor. İnsanlar dış görünüşüme bakarak aksi sonuca varsalar da zenginliğe ve gösterişe önem veren biri sayılmam. Yanlış anlamayın, paramın çok olması beni tabi ki mutlu eder fakat bunun için gecemi gündüzüme katmak ya da zengin koca peşinde koşmak gibi şeyler yapmam.

İçeri girdiğimiz an eniştemin etrafını insanlar sarıveriyor. Sürekli birileriyle tokalaşıyor ya da selamlaşıyor, tekrar eden sohbetler yüzünden dilinde tüy bitiyor zavallı adamın. Durmadan beni birilerine tanıtmak zorunda kalıyor. Bir sene öncesine kadar ablamı da tanıtması gerekiyordu fakat artık neredeyse herkes Mayıs Arıkan'ın kim olduğunu biliyor. Onun adına seviniyorum çünkü bu tanıştırılma işi biraz can sıkıcı. Hayatımda ilk defa gördüğüm ve bir daha görmeyeceğim adamlar hakkında fazla gereksiz bilgiler alıyorum. "Bak Nisan, bu Falan Filan, kırk yedi kırk sekiz firmasında kırk dokuz elli olarak çalışıyor," tarzı cümleleri asla aklımda tutamıyorum. Çünkü neden tutayım? Ben o adamı bir daha nerede göreceğim Allah aşkına?

Yine de bu iyi kısmı. Kötü kısmı ablamla eniştemin yanından ayrılınca başlıyor. Onlar tanıdıklarıyla sohbet ederken ben masalardan birine geçiyorum, elime bir bardak elma suyu alıyorum ve etrafı incelemeye başlıyorum. Herkes anlamsız bir sosyalleşme içinde. Ne gerek var diye düşünürken hepsine Nur Yerlitaş dudak büzüşüyle bakıyorum. Sonra insanların giydikleri kıyafetleri değerlendirmeye başlıyorum. On üzerinden notlar veriyorum ve çoğu beşi geçemiyor. Hatta bir ara kendimi o kadar kaptırıyorum ki yanımdan geçen kadına 'aykıbı beendim, elbis beeendim, sac olmamış, at küruk yab' dememek için epey bir efor sarf ediyorum.

Üçüncü elma suyumu içerken hayatın daha ne kadar sıkıcı olabileceği üzerinde düşünmeye başlıyorum. Şu anki durumum şöyle; eski erkek arkadaşımı o kadar özlüyorum ki kalbim bu hasretten göğüs kafesimin içinde çürümüş olabilir, okuldan nefret ettiğim halde yaz tatilinin gelmesinden memnun değilim çünkü Trabzon'a gitmek istemiyorum, davet öyle çok sıkıcı ki ortamı biraz renklendirmek için koşarak havuza atlamayı düşünmüyor değilim ve son olarak sürekli meyve suyu içip durmaktan acayip derecede çişim geldi ama tuvaletin e tarafta olduğunu bilmiyorum.
Pekâlâ, şimdi daha sıkıcı halini hayal etmeye çalışayım.

Hmm... Belki ayakkabım ayağıma vuruyor olabilirdi? Tıpkı şu an olduğu gibi.

Ya da elbisemin askısı omzumu acıtıyor olabilirdi. Ki zaten acıtıyor.

Veya başıma bir göktaşı düşüp varlığımı dünya üzerinden silebilirdi? Evet, bu kesinlikle içinde bulunduğum durumdan daha beter bir şey olurdu.

Kendi düşüncelerime gözlerimi devirdikten sonra biraz hareket etmeye karar verip masadan ayrılıyorum. Topuklu ayakkabılarımın sesi kalabalığın gürültüsü içinde yumuşayıp kaybolurken bakışlarımı etrafta gezdiriyorum. Her yerde süslü ablalar, şık abiler var. Her biri ya dünyanın en komik şeyini duymuşçasına gülüyor ya da yaşamlarına buna bağlıymış gibi ciddiyetle bir şeyler anlatıyorlar. Nasıl böyle olabildiklerini anlamak istiyorum. Nasıl karşılarındakiyle dalga geçmeden, onların bütün saçmalıklarına göz yumarak iletişimde kalabiliyorlar. Ben çoğunlukla tahammül edemiyorum. İnsanlar da bu sebeple bana tahammül edemiyor. Bu durumda

herkes kendi yoluna gidiyor ve ben de tamamen alakasız olduğum bir davette aptal aptal şeyler düşünüyorum.

Aklımdakileri dağıtmak için kafamı iki yana sallarken mesanemin gözden gelemeyeceğim kadar dolduğunu fark ediyorum. Derhal bir tuvalet bulmam gerektiğini anlayınca adımlarımı hızlandırarak görkemli otelden içeri giriyorum. Etrafa şöyle bir bakınmam bayanlar tuvaleti levhasının gözüme çarpmasına yetiyor. Dayanma sınırımın sonuna geldiğim için adeta koşarak tuvalete dalıyorum ama o da ne? İçerisi tıklım tıklım dolu! Bütün lavaboların önünde ellerini yıkayan ya da makyajını tazeleyen -daha çok makyajını tazeleyen- kadınlar var. Bu da yetmezmiş gibi bütün tuvalet kabinleri dolu ve sırada da birkaç kişi var. Derince bir of çekerek tuvaletten çıkıyorum. Oteldeki tek tuvaletin bu olmadığına eminim fakat bir üst kata çıkabileceğimi hiç sanmıyorum. Muhtemelen mesanem beni yarı yolda bırakacaktır.

Bu yüzden çok saçma bir şey yapıyorum. Ve kapısından göz attığımda boş olduğunu fark ettiğim erkekler tuvaletine dalıyorum. İçeride kimseyi göremeyince koşarak kabinlerden birine giriyorum ve kapıyı kilitliyorum. Bu yaptığım delilik evet, fakat başka şansım yok!

Basit bir boşaltım işleminin insanı bu kadar rahatlatması büyük bir mucize gibi. Yalnızca birkaç saniye içinde dertlerin yarıya inmişçesine hafifliyorsun. Mesanen artık karnını ağrıtmıyor, yani dünyayla baş edebilirsin! İdrar torbam boşalınca öyle rahatlıyorum ki erkekler tuvaletinin kabininde olduğum gerçeğini bile unutuyorum.

İşimi bitirdikten sonra elbisemi düzeltiyorum ve sanki burada olmamda bir tuhaflık yokmuş gibi kapıyı açıp çıkıyorum. Ve aniden, hiç beklemediğim bir şekilde aynada onunla göz göze

geliyorum. Uzun boylu -cidden çok uzun boylu, yapılı ve esmer adamla. Siyah, kirli sakalları yanaklarını sarıyor. Gür saçları özenle yana doğru taranmış. Siyah takım elbisesi onu biraz büyük gösterse de 25 yaşından fazla olmadığına eminim. Oldukça yakışıklı bir adam. Ve kahverengi şaşkın bakışları bana kilitlenmiş vaziyette.

Durumu kavramam ve nerede olduğumu hatırlamam bir saniyemi alıyor. Otelin erkekler tuvaletindeyim ve muhtemelen buradaki varlığım yüzünden lavaboda ellerini yıkamakta olan adam şoka girmiş vaziyette. Bir an durup ne yapacağımı düşünüyorum. Telaşa kapılarak oradan hemen uzaklaşmalı mıyım? Adama bir açıklama yapmalı mıyım? Mesela önceden erkek olduğumu falan söylesem bu durum onun için kolaylaşır mı? Ya da kör taklidi yapıp onu görmemiş gibi davranayım?

Bir saniye için tereddütte kalsam bile durumu daha fazla saçma bir hale getirmemek için bunların hepsini kafamdan atıyorum. Ağır adımlarla, hiç acelesiz lavaboya ilerliyorum. Ellerimi yıkıyorum. Sonra bir kâğıt havlu alıp güzelce kuruluyorum. Dönüp son bir kez aynada görünüşümü kontrol ediyorum ve şaşkın şaşkın bir pisuarlara bir bana bakan yakışıklıya küçük bir tebessüm armağan ederek tuvaletten çıkıyorum. Zavallı adam, diye düşünüyorum istemeden. Muhtemelen hala pembe elbiseli sarışın kızla pisuarlar arasında bir bağ kurmaya çalışıyordur.

E-Kitap.Biz
E-k
kitap o

KAKTÜS TEAM

KAKTÜS TEAM

KAKTÜS TEAM

1.BÖLÜM

Davetten çok geç saatte döndüğümüz için o gece eve gitmiyor, ablamlarda kalıyorum. Epey yorulduğum için gece deliksiz bir uyku çekip sabah oldukça dinç bir şekilde uyanıyorum. Enişte m ve ablamın hala evde olduklarını mutfaktan gelen seslerden anlayınca elimi yüzümü yıkayıp onların yanlarına gidiyorum. Yüz çeşit kahvaltılıkla donatılmış masaya oturmuş didişiyorlar. Ne söylediklerini duyacak mesafeye gelene kadar ablamın enişteme üç kere, enişteminse ablama iki kere dil çıkardığını görüyorum. Hayır, ablamı anlıyorum da Arın enişteciğim sana ne oluyor? Koskoca CEOsun sen, yakışıyor mu bunlar?

Yanlarına geldiğimde ikisine boş bakışlarımdan yolluyorum ama ikisi de bunu umursamıyor. Çünkü neden umursasınlar? Birbirlerine âşıklar ve kimin ne düşündüğü gerçekten umurlarında değil.

Oflayarak sandalyeme oturduktan sonra "Günaydın," diyorum. "Sabah sabah yine en uyumlu çift yarışında bütün rakiplerinizi geride bırakıyorsunuz bakıyorum. Hayır bu saatte aşık olacak enerjiyi nereden bulduğunuzu da anlamıyorum." Kendime bir bardak çay doldurup çatık kaşlarımı kaldırmadan yudumluyorum. "Hem abla, sen böyle kahvaltı hazırlamayı nereden öğrendin? Beraber yaşarken ben sabahları mısır gevreği yiyordum be, vicdansız kadın."

Ablam tarafından tamamen yapay bir gülümsemeyle cevaplandırılarak geçiştirirlerken aile saadetlerine ait olmadığımı fark ederek huysuzluğumun iki katına çıktığını hissediyorum. Bütün bu ponçiklik bünyeme fazla geliyor, aşk acısından zedelenmiş yerlerimi ağrıtıyor ve işin doğrusu sabah sabah gerçekten aynı enerji seviyesine sahip olamayacak kadar güçsüz olduğumu fark etmemi sağlıyor.

Asılan suratımla tabağıma aldığım kahvaltılıklara işkence etmeye başlayıp derin bir iç çekiyorum. Çok saçma bir duygu durumu içerisindeyim. Okulun bana işkence ettiğini ve tatilin gelmesi için can attığımı biliyorum fakat bugün Doğu'yu göremeyecek olmak biraz kalbimi kırıyor. İşin ilginci, Doğu'yu görmek de kalbimi kırıyor. Açıkçası esen rüzgar, dalda öten kuşlar, açan çiçekler falan da kalbimi kırıyor. Doğu Saygın'la tanıştığım güne lanet ediyorum.

Reçel sürdüğüm ekmeğimi ısırarak yemek yerine amaçsızca parçalara ayırırken ablam durgunluğumu fark ederek bana sesleniyor.

"Neyin var minik kuş?"

Kirpiklerimin ve çatık kaşlarımın altından ablama yavru kuş bakışı atıyorum hemen. Her ne kadar kendisi beni en çok uyuz eden insan olsa da bir tek ona nazlanabiliyorum şu dünyada. Ama Arın eniştem buradayken ona Doğu'yu ne kadar özlediğimi anlatamayacağım için derhal canımı en çok sıkan ikinci şeyi söylüyorum.

"Trabzon'a gitmek istemiyorum."

Bu, ne yazık ki sevgili okurlar, çok doğru. Yani Trabzon'u sevmediğimden ya da ailemi özlemediğimden değil. Kesinlikle

değil. Sadece bu defa Mayıs benimle gelmeyecek ve ben bütün yaz köyde sıkıntıdan patlayacağım. Sadece sıkıntıdan değil aşk acısından, Doğu'yu özlemekten ve kimseye anlatmamaktan da ölüp gideceğim muhtemelen. Bu yüzden yazı İstanbul'da geçirmek için sağ kolumu vermeye hazırım. Sağ kolumu kim ne yapar hiç bilmiyorum ama gerçekten lazımsa verebilirim.

Ne yazık ki benim bu büyük fedakarlığım aileme isteğimi kabul ettirmeye yettirmeyecek biliyorum. Bütün olarak bir kıyma makinesinden geçsem dahi buna izin vermezler. Trabzon'a dönmek ve bütün yazımı ablamdan uzakta, İstanbul'dan uzakta, Doğu'yu herhangi bir günde herhangi bir şekilde tesadüfen görme ihtimalinden uzakta geçirmek zorundayım.

"Babam burada kalmana izin vermez, biliyorsun," diyor ablam fakat bir yol bulmak için zihnini çalıştırdığını bakışlarından anlayabiliyorum. Beyninde dönen çarkların sesi kulaklarımda yankılanıyor adeta. Ve bu, biraz olsun ümitlenmeme sebep oluyor.

"Vermez, değil mi?" derken kaşlarımı masum bir ifadeyle yukarı kaldırıp dudaklarımı büzüyorum.

"Vermez," diye onaylıyor ablam. "Tabi ki burada kalman için aniden bir sebep peyda olmazsa."

Aniden suratıma geniş bir sırıtış yayılıyor. "Ne gibi mesela?"

"Mesela," diyor son heceyi uzatarak ve bakışlarını benden ayırıp enişteme çeviriyor. "Bir iş bulup çalışırsan burada kalmak zorunda olursun." Ardından yüzüne en güzel gülümsemesini yerleştirip tatlı tatlı gözlerini kırpıştırıyor. Arın eniştemse 'iste şirketi senin üstüne yapayım' der gibi çapkınca sırıtıyor ve göz kırpıyor.

Bu aşk böceği hallerinin en azından işime yarayacak olması ihtimaliyle daha katlanılabilir olduğunu itiraf etmeliyim. Bu yüzden az önceki huysuzluğumu bir kenara bırakıp çaresiz ve acınası bakışlarımı enişteme çeviriyorum. İsteseler burada bir lirik dans yaparak da buna ne kadar ihtiyacım olduğunu ve enişteмin bana böyle bir iyilik yapması karşılığında sonsuza kadar duacısı olduğumu anlatmaya çalışabilirim. Fakat enişteмin bütün bu duygu selini bakışlarımdan çıkarabileceğini biliyorum. Zeki bir adamsın sen Arın Arıkan, göster kendini!

Bir ablama bir bana bakıyor ve sonra gülümseyerek "Bir şeyler ayarlayabilirim," diyor.

"Heyt be! Adamsın sen!" diyerek omuzuna vuruyorum. Bakmayın öyle sevinçten beyin hücrelerimi yitirdim.

"Hadi gene iyisin," diyor ablam sırıtarak. "Dua et de babam pürüzlük yapmasın."

"Yapmaz, yapmaz!" derken ellerimi çırpıyorum sevinçle. Bundan o kadar emin değilim aslında ama olsun. "Enişteм bu kadar zahmete girmişken hiç pürüzlük yapmaz." diye gazı vermeye devam ediyorum. Bir müddet daha uğraşırsam enişteмin şirketi bana devretmesine bile sebep olabilirim gibi geliyor o an. Ya da sevinçten uyuşan beyin hücrelerim mantıklı düşünmemi engelliyor.
Enişteм sevinçli halimize neşeyle gülüp "Hadi, hadi," diyor. "Hep birlikte çıkarız o zaman. Yapın kahvaltınızı da hazırlanın."

Evet, duyduk zilin sesini. Derhal hızlanıyorum ve ağzıma bir dilim reçelli ekmeği tıkıştırıp bardağımda kalan çayı kafama dikledikten sonra yerimden fırlıyorum ve ablamın dolabına koşuyorum. Herkesin favori bir mağazası vardır ya? Heh işte

benim favori mağazam da ablamın dolabı. Çok güzel kıyafetleri vardı hep fakat işe girip çalışmaya başlayınca kendini aştı. Bedenlerimizin aynı olması bu sebeple beni aşırı mutlu ediyor.

Açık renk bir kot pantolon, açık yeşil, kısa kollu bir gömlek giyip ablamın beyaz babetlerini evden çıkarken giymek üzere dolaptan çıkarıyorum. Saçlarımı hızlıca tarayıp at kuyruğu yapıyorum. Hızlıca yüzüme biraz kapatıcı, biraz allık sürüyor, kirpiklerimi rimelle kıvırıp dudağıma parlatıcı sürüyorum ve lenslerini takmaya üşendiğim için kemik çerçeveli gözlüklerimi burnumun üstüne yerleştiriyorum. İşte hazırım!

En sevdiğim mağazadan giyinmişken ve müthiş bir jestle Trabzon ihtimalini eleme düşüncesi kanımı kaynatırken epey neşeli bir şekilde biniyorum arabaya. Çok uzun bir yolculuk olmuyor. Önce ablamı şirkete bırakıyoruz sonra Arın eniştemle ikimiz, henüz neresi olduğunu bilmediğim bir yere doğru yola koyuluyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum pür dikkat yolu izlerken.

"Bir arkadaşımın şirketine," diyor eniştem. İnsanlarının arkadaşlarının şirketi var; benim arkadaşım bile yok.

"Sence beni işe alır mı?" derken bakışlarımı yoldan ayırıp enişteme çeviriyorum.

"Alır," diye cevaplıyor. "Zaten bana büyük bir iyilik borcu var."

"İyiymiş."

Cevabımdan sonra eniştem bana dönüyor ve imalı bir şekilde sırıtıyor. Fakat imasına bir anlam veremiyorum. Bir süre sonra ise eniştemi boş verip yeni işim hakkında düşünmeye

başlıyorum. Bu da beni dönüp dolaştırıp tekrar meşhur iyilik borcuna getiriyor. Merakıma engel olamıyorum, daha doğrusu olmak istemiyorum. Belli ki daha gidecek yolumuz var, bunu iletişime geçerek ve benim merakımı tatmin ederek değerlendirebiliriz. "Nasıl bir iyilik borcu?" diyorum çok fazla meraklı gözükmemeye çalışarak. Bir insan bütünüyle olduğu bir şeyden nasıl farklı görünür bilmiyorum ama bunu saçlarımın ucundaki kırıklar çok ilginçmiş gibi yaparak gerçekleştirmeye çalışıyorum. Sesimi de normal tonundan daha kısık bir şekilde kullanıyorum.

"Seni işe sokmamıza yarayacak bir iyilik borcu." diye cevap veriyor pek zeki enişte m.

"Mesela? Ne yaptın, adam ölüm döşeğindeyken mi tedavi ettin?" derken numara yapmayı bırakarak gözlerimi ona dikiyorum. "Yoksa öldürdüğü insanları arka bahçesine gömmesine mi yardım ettin?"
Arın Arıkan gözlerini kısarak ciddi olup olmadığımı anlamak istermiş gibi ve söylediğim saçma şeylerden biraz rahatsızlık duymamı sağlayarak bana kısacık bir bakış atıyor. "Ablanla çok benzediğinizi söylemiş miydim daha önce?"

Heyecanla gerginleşen bedenimi rahatlatarak hayal kırıklığı içinde koltuğuma tekrar yayılıyorum. "Söylemiyorsun yani." derken sesimdeki hayal kırıklığını vicdan azabı çekmesi umuduyla bir miktar abartmayı ihmal etmiyorum tabii.

Ama pek etkilenmiş gibi görünmüyor. Aksine bir kere daha sırıtıp yola bakmaya devam ediyor. Hal böyle olunca ben de yolun geri kalanında sessizce oturup teoriler üretmeye devam ediyorum. Zaten çok geçmeden yüksek bir binanın otoparkına arabayı park edip iniyoruz. Girişinde kocaman 'Erarslan'

tabelası gözüme çarpıyor. Beğeniyle binaya bakıyor bir yandan da enişteminin peşinde yürüyorum.

Girişte güvenliği geçmemiz için Arın Arıkan'ın bir baş selamı yetiyor. Sonra doğruca asansöre biniyoruz ve en üst kata çıkıyoruz. Nedir bu yöneticilerin en üst kat merakı hiç anlamam. Fakat bina onların kat onların, bana ne, değil mi? Asansör durduğunda yine hızlı adımlarla enişteme takip ediyorum. Giriş kata oranla fazlaca boş olan bu katta çok geçmeden siyah, sade ama aynı zamanda garip bir şekilde gösterişli olabilen bir kapının önünde duruyoruz. Bu kapıyı çok aramışlar mı merak ediyorum. Enişteme yaklaşıp iki defa kapıyı tıklatıyor, ardından içeri giriyoruz.

Büyük bir oda. Siyah ve beyaz mobilyalarla döşenmiş. Yerler siyah taş ve bu odanın çok soğuk görünmesine sebep oluyor. Duvarlara monte edilmiş beyaz rafların ortamı biraz yumuşatmasını bekliyorsunuz ama hayır, üstlerine dizili dosyalar ve kalın ciltli kitaplar buna izin vermiyor.

İçeri girene kadar bu iş mevzusu hakkındaki pozitif tutumumu nasıl koruyabildiğimi sorgulamaya başlıyorum o an. Benim burada ne işim var? Arın Arıkan'ın refakati eşliğinde herhangi bir yere gidiyor olmam bile hala absürt gelirken, nihayetinde Arın Arıkan'dan bahsediyoruz burada, bir de bana iş ayarlamasını istemek ne kadar mantıklı, bilemiyorum.

Hayır, biliyorum! Dünya üzerindeki, hatta evrendeki en mantıksız olay. Beni niye işe alsınlar?
Bu koca binada, bu soğuk odada... Trabzon artık o kadar da ihtimal dışı gözükmüyor.
Özgüvenim çaya atılmış şeker gibi gözlerimin önünde erirken zorlukla yutkunuyorum.

Arın eniştemse benim düşüncelerimden habersiz yüzünde geniş bir gülümsemeyle ilerliyor ve masanın arkasındaki, muhtemelen onu görünce ayağa kalkmış adamla tokalaşıyor. İşte ben de bu sırada yeni muhtemel patronuma bakıyorum.

Tesadüflere inanmam. Bana göre başımıza gelen her şeyin bir sebebi vardır. Biz bilsek de bilmesek de. Attığımız her adım, kendimize çizdiğim her yol bizi bir yerlere götürür ve kimse hayatımıza tesadüfi olarak dâhil olmaz. Bir saniye öncesine kadar bu şekilde düşünüyordum. Fakat şimdi, masanın arkasındaki adamı görmemle ve yıldırım çarpmışa dönmemle birlikte bunu sorguluyorum. Çünkü, hadi ama, bu karşımdaki dün gece erkekler tuvaletinde karşılaştığım adam! Ve hayatıma dahil olmasının bana kazandıracağı tek şey ne biliyor musunuz; rezillik!
Adamla karşılaştığım anda olduğum yerde çakılıp kalıyorum. Değil bir adım atmaya nefes almaya bile güç bulamayacak kadar şaşkın ve dehşete düşmüş bir haldeyim. Birkaç defa gözlerimi kırpıştırıp doğru görüp görmediğime emin olmaya çalışıyorum fakat değişen bir şey olmuyor; karşımdaki hala erkekler tuvaletindeki adamın suratı.

Ancak Arın eniştemin kolumu tutup beni hafifçe kendine çekmesiyle ve bana doğru hafifçe eğilip "Nisan, bu Yiğit Kuzey Erarslan," diye adamı tanıtmasıyla kendime geliyorum.

Gülümsemeye çalışıp saçma bir baş selamı veriyorum. Neredeyse biliyorum ben bu adamı, diyecekken zar zor dilimi tutuyorum. Çünkü bunu söylersem muhtemelen eniştemle aramızda şöyle bir diyalog geçecek;

"Nereden tanıyorsun?"

"Pisuarlardan."

O yüzden dilime sahip çıkarak bizi olası bir rezalet senaryosundan kurtarmaya çalışıyorum. Hem belki adam beni hatırlamıyordur? Her gün erkekler tuvaletinde bir kızla karşılaşmadığına eminim ama on saniye bile aynı ortamda bulunmadık nihayetinde. Belki kötü bir hafızası vardır. Belki biz buraya girmeden önce yere düşüp kafasını çarpmıştır ve kısa süreli hafızası silinmiştir. Tanımadığım insanlar için kötü şeyler dilemem ama bu kötü bir dilek değil, ikimizin de iyiliği için!

Fakat göz göze geldiğimiz anda bunların hiçbirinin gerçekleşmediğini, adamın hala çok sağlıklı olduğunu ve dün geceyi çok net hatırladığını anlayabiliyorum. Çünkü bana resmen uzaylı görmüş gibi bakıyor. Sanki tüylü kulaklarım, sivri dişlerim varmış ve rengim yeşilmiş gibi. Eniştem burada olmasaydı onu, bana bu şekilde baktığı için bir güzel azarlayıp kendini yeterince kötü hissettirdikten sonra tuvalet bahsini kapatmayı sağlayabilirdim ama eniştem burada ve benim tek yapabildiğim gülümsemeye çalışmak.

"Kuzey, bu güzel hanım da benim baldızım Nisan."

Eniştem beni kısaca takdim ettikten sonra adının Kuzey olduğunu öğrendiğim adam kibarca gülümsüyor. Fakat hala temkinli. "Memnun oldum," diyor ama ben bundan biraz şüpheliyim doğrusu. Oldun mu gerçekten Kuzey? Şahsen ben hiç olmadım.

Ne yapacağımı bilemez halde öylece dikilirken nihayet eniştem masanın ön tarafındaki tek kişilik koltuklardan birini işaret ediyor ve ben de oturuyorum. Sakinleşmeye ve beynimdeki korkunç uğultuyu azaltmaya çalışırken eniştemle Kuzey arasında gelişen sohbete odaklanamıyorum ve ne konuştuklarından habersiz bir şekilde onlara bakıp

gülümsüyorum. Şuan Ortadoğu'daki bir felaketten bahsediyor olabilirler ve ben buna gülümseyerek tepki veriyor olabilirim. Hatta şuan Kuzey, Arın enişteme tuvaletteki olayı anlatıyor olabilir ve ben gülümsüyorum!

Durumun daha fazla kontrol çıkmasının bana bir şey kazandırmayacağını kavradığımda hızlıca toparlanıyorum ve ne konuştuklarına odaklanmaya gayret ediyorum.
"İşte böyle," diyor enişte. "Senin asistan aradığını biliyorum ve Nisan'ın da bir işe ihtiyacı var. İkiniz için de güzel bir fırsat."

Ya. Ne demezsin. Canım enişte benim.

Kuzey, enişte fark edemeyeceği imalı bakışlarını bana yöneltiyor. Paranoyak olduğumu kabul etmiyorum, en azından şu an bu konumdayken değil. Bu adam karşımda tam da tuvalette karşılaştığımız anı ve benim umursamazlığımı düşünüp enişte teklifiyle aynı terazide tartıyor. Acaba söylesem mi, diye kendi kendini yiyip bitiriyor. Ben neredeyse kendimi odanın ortasına atıp dizlerimin üzerine çökeceğim ve bu adamla erkekler tuvaletinde karşılaştığımızı bağırarak itiraf edeceğim. Böylece bu odadaki herkesi bu saçma durumdan kurtarabilirim belki.

Ya da Kuzey bunlardan hiçbirini düşünmüyor, sadece sakince teklifi değerlendiriyor da olabilir. Dediğim gibi paranoyak düşüncelere kapıldığımı reddediyorum.

Gergince geçen birkaç saniyenin ardından Kuzey gülümsüyor. Ama öyle içten bir gülümseme değil. Olaylara politik yaklaşan iş adamı gülümsemesi bu. Ve enişteme dönüp "Harika düşünmüşsün," diyor. Arın Arıkan bu adama nasıl bir iyilik yaptı bilmiyorum ama gerçekten büyük bir şey olmalı. Çünkü içinde bulunduğumuz şu durumun harika bir yanı asla yok.

"Tamam o zaman," diyor eniştem neşeyle. İyi bir şey yaptığını düşünüyor zavallım. Beni yerin yedi kat dibine gömdüğünden haberi yok. "Yarın Nisan iş başı yapabilir. Bu akşam sen onu maille işine dair bilgilendirirsin ve hemen yarın başlar!"

"Bu," deyip duraklıyor Kuzey ve bana kaçamak bir bakış attıktan sonra o politikacı iş adamı gülümsemesiyle ekliyor. "Harika olur."

Gerçekten Kuzey, bir ara sözlüğü açıp harika kelimesinin anlamına bakmalısın.

"O zaman bize müsaade," diyerek ayaklanıyor Arın eniştem. Tabi ben de. Kısa bir vedalaşma faslının ardından ofisten ayrılıyoruz. Benim ağzımı hala bıçak açmıyor. Koridoru yürüyerek geçiyoruz. Asansöre bindiğimizde bir an aynada Arın eniştemin suratıyla karşılaşıyorum. Ve onun otuz iki diş sırıttığını gördüğümde yüzümüzü kapıya doğru dönerken bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Neden sırıtıyorsun?"

"Sendin, değil mi?"

Sorusuyla bir anlığına afallıyorum. "Kim bendim?" Dünyanın en felsefik sorusunu yönelttim şu an enişteme.

"Davette," diyor sırıtışı genişlerken. "Erkekler tuvaletindeki pembe elbiseli kız."
Bir an başımdan aşağı kaynar suların döküldüğünü hissediyorum. Şaşkınlığım, telaşım ve öfkem gözümü bürüyor. Ve dişlerimi sıkarken "Biliyor muydun?" diye tıslıyorum.

Sırıtması azıcık bile küçülmezken başını sallıyor. "Evet. Bir Ekiz değilse, öbür Ekiz'dir."

"Çok kötüsün," diyorum. Sonra dudaklarımdan öfkeli bir inleme dökülüyor. "Çok kötüsün Arın Arıkan. Beni nasıl burada çalışmak zorunda bırakırsın?"

Bu sırada asansör giriş kata geliyor ve kapılar açılıyor. Enişte inmeden önce bana yan bir bakış atıyor. "Bu fırsatı kaçırmamı beklemiyordun, değil mi?" Bunu söyledikten sonra elleri pantolonunun cebinde, kataloglardan fırlamış bir model gibi görünmeyi başararak yürümeye başlıyor. Ben de hemen arkasından ilerliyorum. Fakat sinirim birazcık bile azalmış değil. Eğer ben de Nisan Ekiz'sem, sana bunu ödeteceğim Arın Arıkan.

2.BÖLÜM

Bugün yeni işimin ilk günü. Nasıl da hoş değil mi? Beni erkekler tuvaletinde gören ve muhtemelen deli olduğumu düşünen bir adamla çalışacağım. Bu size bir şeyleri çağrıştırıyor mu? Böyle eskilerden bir şeyleri hatırlatıyor mu? Ya da birilerini? Evet, evet! Ablamla eniştem! Doğru bildiniz!

Ah! Zamanında ablamla o kadar dalga geçtim ki şimdi beynimin içinde bir ses bu olanları hak ettiğimi söylüyor. Fakat o sese pabuç bırakacak mıyım? Asla! Ablam bir erkekler tuvaletinin penceresinden düşerek -bununla nasıl alay etmeyebilirim?- hayatının aşkını buldu, bense bile isteye erkekler tuvaletine girerek şeyi... Yeni patronumu buldum? Hayat ablamla bana kesinlikle eşit davranmıyor. Eğer davransaydı muhtemelen tuvalette Doğu'yla karşılardım, değil mi? O da benim renkli kişiliğimi fark edip bana bir kere daha âşık olurdu. Evlenip ölene dek mutlu yaşardık.

Ama hayır! Ben altıma kaçırmamak için daldığım tuvalette esmer, uzun boylu, yakışıklı bir herifle karşılaştım!

Tamam, böyle söyleyince biraz nankörlük ediyormuşum gibi oluyor ama ben esmer, uzun boylu, yakışıklı herifi istemiyorum. Ben Doğu'yu istiyorum. Bu sebeple bu tuvalet meselesinin gerçekleşmiş olması benim için tek bir anlam taşıyor; rezil olduğum bir adam için çalışacağım. Ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Daha önce hiçbir işte çalışmadım. Kimsenin asistanlığını yapmadım. Benden ne isteneceğini bilmiyorum.

Ona şekersiz filtre kahve mi getireceğim?

Beraber dosyalara mı göz atacağız?

"Affedersiniz Kuzey Bey, bunları imzalamanız gerekiyor," diyerek odasına mı dalacağım?

Telefonlarına mı bakacağım? "Kuzey Bey şu anda meşgul. Bir notunuz varsa alayım?" Kendimi bu sahnelerden herhangi birinde hayal etmeye çalışıyorum ama olmuyor. Aklımda

canlanan görüntülerin hiçbiri bana olası gelmiyor. Hepsine yüzümü buruşturarak memnuniyetsiz bir Nur Yerlitaş bakışı fırlatıyorum. Bizimle değilsiniz Kuzey Bey. Bir an işe gitmeyip evime geri dönmeyi düşünüyorum ama bunu yapamam çünkü a) aksi takdirde Trabzon yolları taştan b) Arın enişteme -bütün hainliğine rağmen- ayıp olur. Bu yüzden ses çıkarmadan otobüs koltuğunda oturmalı, yanımdaki teyzenin bana yapışmış olduğu gerçeğini görmezden gelmeli ve ineceğim durağı kaçırmamalıyım.

Derin bir nefes alıp bakışlarımı yola çevirirken Kuzey Erarslan'a nasıl davranacağımı düşünüyorum. Acaba bu tuvalet meselesini konuşup halletmeli miyim yoksa görmezden gelirsem unutulup gider mi? İşe profesyonelce yaklaşmalıyım fakat bunu nasıl yapabilirim bilmiyorum. Başka birinin bildiğini de sanmıyorum.

Ah, aslında birinin bildiğine eminim. Mayıs Arıkan. Fakat o da benimle o kadar çok dalga geçiyor ki ondan akıl almam imkânsız. Hatta bırakın akıl almayı, eğer yeğenime hamile olmasaydı onu ve hain kocasını elektrikli testereyle parçalara ayırabilirdim. Pis Arıkanlar!

Hepsine uyuz oluyorum. Henüz bir fetüs olan yeğenim hariç.

Otobüsten ineceğim durağa geldiğimde ayaklarım adeta geri geri gidiyor ama bu bile ilerlememe engel olmuyor. İniyorum, kendimle çetin savaşlar vererek ilerliyorum ve şirketin önünde duruyorum. Birkaç dakika manasız bakışlarım o kocaman 'Erarslan' tabelasında oyalanırken ablamın da böyle hissedip hissetmediğini düşünüyorum. Arın enişteme çalışmak zorunda kaldığında o da kendini sudan çıkmış balık gibi hissetmiş miydi? Hiçbir şey başaramayacağı için korkmuş muydu? Koşarak hayatından uzaklaşmak istemiş miydi? Benimle dalga geçmeye ara verdiği zaman bunları ona soracağım. Fakat şu an tek yapabileceğim ilerlemeye devam etmek.

Eh, öyle de yapıyorum. Dizlerime kadar inen elbisemin dar eteğinin izin verdiği ölçüde hızla ilerleyerek içeri giriyorum ve

güvenliğe adımı söyleyip geçtikten sonra asansöre yöneliyorum. En üst kata çıkarken paniğimi kontrol altında tutmak için kendi kendime şarkılar mırıldanıyorum. Dedi naber? dedi ne haber? dedim iyidir. dedi ee dedi, dedim nee, dedi iyidir. dedim 'ne dedin?', dedi 'ne dedin?'. kim dedim dedi, kim ne dedi dedi...

O kadar gerginim ki bulabildiğim en mantıklı parça bu oluyor, evet. Ama her şeye rağmen işe yarıyor, saçmalığım gerginliğimin seviyesini geçiyor ve asansörden inerken kendimi biraz gevşemiş hissediyorum.

Boş koridorda hızlı adımlarla ilerleyip Kuzey Erarslan'ın odasının tam önündeki masaya yerleşiyorum. Kuzey bana dün gece bir bilgilendirme maili atıp masamı, bilgisayarımın şifresini ve gerekli olan diğer birkaç şeyi söylemişti. O yüzden yerime yerleşirken tereddüt etmiyorum. Sandalyeme oturuyor, çantamı masanın üstüne bırakıyor ve bu arada bilgisayarın düğmesine basıp açılmasını bekliyorum. Bilgisayar açılınca şifreyi giriyorum ve karşıma çıkan masaüstü ekranına gülümsüyorum. İşteki ilk dakikalarımı başarıyla atlatmış olmanın haklı gururu var içimde!

Bir süre sırıtarak ekrana baktıktan sonra garip bir boşluk duygusuna kapılıyorum. Eee şimdi ne yapacağım? Yani bir şey yapmam gerekiyor değil mi? Böyle boş boş ekrana bakmak için işe alınmadım herhalde. Dudaklarımı büzüp kaşlarımı çatarken yapacak başka bir şeyim olmadığı için arama motorunu açıyorum. Asistanlar ne iş yapar enter.

Tüm Yönleriyle Yönetici Asistanı adlı bir başlıkla karşılaşınca düşünmeden tıklıyorum. Karşımda aniden dört kolu olan, sarışın, gözlüklü bir kadın beliriveriyor. Bir eliyle telefonu kulağına tutarken diğeriyle bilgisayarını taşıyor, bir diğeri hesap makinesini kavramışken öbürünü saatine bakmak için kullanıyor. Pekâlâ, biraz ürkütücü bir tablo. Ama telaşa kapılmadan devam ediyorum ve imleci aşağı kaydırıyorum.

"Kariyer sitelerine şöyle bir baktığınızda, o kadar çok "yönetici asistanı aranıyor" ilanına rastlarsınız ki; bütün şirketler bu pozisyon üzerine kurulu sanırsınız. Ki bu çok da yanlış bir düşünce değil. Zira bu pozisyon, öyle yabana atılmayacak derecede dikkat, kurnazlık ve beceri gerektirir. Tek işi, toplantı randevularını ayarlayıp, sabahtan akşama kadar telefonda birileriyle konuşmak sanılan asistan, yeterince iyiyse ilk altı ay sonunda patronun iş ve sosyal hayatının vazgeçilmezi, bir sene sonra ise şirkette herhangi birinin koltuğunun sinsi rakibi olacaktır. Peki akıllı bir asistan kartlarını nasıl oynar, nasıl yükselir?"

Kaşlarımı yukarı kaldırarak ekranda yazanlara 'dostum sen ne dediğinin farkında mısın?' bakışı atıyorum. Ben, Nisan Ekiz, henüz okulunu bitirmemiş, diplomasını almamış bir üniversite öğrencisiyim. Ben üç milyar yedi yüz elli milyon milyar ben birinin koltuğuna nasıl gözlerimi dikeyim? Gözlerim kör olur, maazallah. Aklım şaşar, deliririm. Kaldı ki patronumun vazgeçilmezi falan olmak da istemiyorum. Tek istediğim Doğu'nun vazgeçilmezi olmaktı ama onun için de ne yazık ki artık çok geç...

Derin bir iç çekip göğüs kafesime yayılmaya başlayan üzüntü absorbe etmeye çalışırken imleci biraz daha kaydırıyorum.

"İşe henüz yeni başladıysanız, müdürünüze kendinizi sevdireceksiniz diye gereksiz sululuklar yapmayın. İşe telefonlara bakmakla başlayın. Telefon konuşmaları sırasında izleme şansınız varsa, müdürü takip edin. Diyelim ki Ahmet bey her aradığında konuşma en az 45 dakika sürüyor ve bu konuşmalardan sonra şeker gibi olan müdürünüzün tansiyonu çıkıyor. Ahmet bey her aradığında, telefonu bağlamadan önce müdüre "Ahmet bey arıyor ama isterseniz yok diyebilirim" gibi duyarlı hallere girin. Ahmet bey telefonundan sonra odasına bitki çayı götürün. Sevmiyor mu? Alışacak! Kahve molalarından sonra boş elle dönmeyin. Yönetici adam evinde suyu bile ayağına ister."

Ulan dünyaya yönetici olarak gelmek varmış be! Günün ikinci Nur Yerlitaş bakışını dünyanın tüm yöneticilerine armağan ederken masamın üzerindeki küçük not kâğıtlarından birine uzanıyorum ve 'işe telefonlara bakmakla başla' diye not ediyorum. 'Sanırsın ki patronun paşa torunuymuş gibi davran. Onu küçük, tatlı sürprizlerle şımart. Çünkü yöneticiler genelde biraz dallama oluyormuş.'

Gerekli notları aldıktan sonra yazının geri kalanını okumaya dönüyorum.

"Müdürünüzün üzerinde çalıştığı proje hakkında araştırma yapın. Öyle benim işim değil diye geçiştirip, işe odun gibi gidip gelmeyin. Toplantılarda çok fazla söz alamıyorsanız da, herkesin sessiz kaldığı anları yakalayın ve araştırmalarınızda küçük örnekler verin. "Sen nereden biliyorsun?" gibi sorulara, "Üç gündür bütün Çin borsasını hatim ediyorum" diye atlamayın. "Üniversitedeyken bu konu üzerinde bir projede çalışmıştım" gibi daha havalı cevaplar verin."

Pekala. Havalı cevaplar. Bunu da kâğıda not ediyorum. Ve bu sırada aklımdan verebileceğim havalı cevapları geçiriyorum. Mesela ne diyebilirim? Gözlerimi kısıp yandan bir bakış atarken 'Ne sandın yakışıklı? Bizim de kendimize göre maharetlerimiz var' desem biraz ağır mı kaçar?

Sanırım. Her neyse, bunun üstünde biraz çalışmam gerekecek.

"Unutmayın ki; siz onun yedek hafızasısınız. Evlenme yıldönümü, çocuğunun okul taksitinin son günü, akşamki yemek rezervasyonunun saati, evdeki bakıcının BAĞ-KUR ödemeleri, kolesterol ilacının saati... Hep siz bilip, siz hatırlatacak, hatta bir süre sonra direkt siz yapacaksınız. Bu durumun en büyük handikabı; bir süre sonra müdürünüz ve eşi arasında köprü görevi üstlenmeniz olacaktır. Müdür eşleri sevimsiz olmaları yetmiyormuş gibi; bu kadınların mobilya dertleri hiç bitmez. Devamlı eşya değiştirir, seçtiği hiçbir mobilya eve gelince hayal ettiği gibi durmaz, masa salona sığmadı diye salonun duvarlarını yıktırır, ustalarla kavga eder,

sürekli yanlış ölçü alır. Bu büyük dertlerini artık kimse dinlemediği için, sizi kendine kurban seçecek ve size geometriyi baştan öğretecektir. Hazırlıklı olun."

Yo dostum, yo. İşte bu biraz fazla. Çünkü benim hafızam zaten 2 GB. Bana zor yetiyor. Yeni bilgiler ezberleyebilmek için tatil resimlerimi silmek zorunda kaldım geçenlerde. Bir de Kuzey'in dıdısının dıdısıyla mı uğraşacağım? Hem bana ne el alemin özel hayatından? Bana sordun mu hiç, sen köprü olmak istiyor musun milletin aile yaşamında diye? Ayrıca bu yazıyı yazanın patronunun eşiyle büyük bir derdi var galiba. Bütün yönetici eşlerini iki satırda harcadı maşallah. Neyse, zaten henüz Kuzey'in evli olup olmadığını bile bilmiyorum ama inşallah değildir. Evliyse de umarım boşanır. Çünkü ben gerçekten bunlarla uğraşamam. Yazının devamına göz atmak üzereyken duyduğum ayak sesleriyle kafamı kaldırıyorum. Bir an Kuzey mi geldi diye heyecanlanırken karşımda Kuzey'le hiç mi hiç alakası olmayan orta boylu, gür siyah saçlı, kalın çerçeveli gözlükler takan toy bir çocukla karşılaşıyorum. Ona bakarken ister istemez gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırıyorum çünkü çocuk düz sarı bir tişörtün altına yeşil bir pantolon giymiş. Ayakkabıları ise yıpranmış, beyazdan griye dönmüş spor ayakkabılar. Kolunun altına bir dizüstü bilgisayar sıkıştırmış karşımda öylece dikiliyor. Koyu renklerle döşenmiş bu yönetici katına o kadar ait değil ki uzaylı görmüş gibi kalakalıyorum.
"Merhaba," diyor, benim aksime gülümseyerek.
'Aman Allah'ım konuştu!' diye bağırıp koşarak uzaklaşmak istesem de içimdeki UFO gören masum köylüyü bastırarak "Merhaba," diye karşılık veriyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Gülümsemesi genişlerken hızlı adımlarla bana yaklaşıyor ve "Sen şu yeni kızsın galiba. Ben Alp. Bilgi işlemden," derken elini uzatıyor.

Bir eline bir Alp'e bakıyorum ardından kibarca gülümseyerek parmaklarının ucundan tutarak hafifçe elini sıkıp bırakıyorum. "Nisan ben de. Şeyden. Şey... Asistanım işte."
Sırıtıyor. Dudakları biraz daha genişlerse kafasının üst kısmı koparak bedeninden ayrılacak diye korkuyorum doğrusu. "Iıı şey... Memnun oldum Nisan. Şey buraları gezdirecek birine ihtiyaç duyarsan yani, duymazsın da olur da şey olursa falan ben hep buralardayım yani. Bilgi işlemdeyim. Alp diye sorsan herkes şey yapar, gösterir. Beni."
"Pekala, Alp," dedikten sonra gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Şey olursa sana şey yapacağım emin olabilirsin."
Alp küçük, utangaç bir kahkaha atıyor. Sevimli bir hareketle elini saçlarının arasından geçirirken "Çok fazla şey dedim, değil mi?" diye soruyor.
Gözlerimi irileştirerek başımı sallıyorum. "Hayatımda duyduğum en şey konuşmaydı."
Tekrar gülüyor ve kafasını iyi yana sallıyor. "Kafa kızsın, sevdim seni."
Kafa kız. Evet. Bugüne çok çeşitli iltifatlar aldım. Güzel, sevimli, sempatik, eğlenceli vesaire... Fakat ilk kez biri bana 'kafa' diyor. Ve ben buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Yani biri size 'kafa' olduğunuzu söylerse ona karşılık olarak ne dersiniz ki? "Sağ ol," diyorum ben çekingen bir tavırla. Sonra 'eyvallah' dercesine dudaklarımı büzüp hafifçe burnumu çekiyorum, hani şu havalı adamların yaptığı gibi. "Kafayımdır, genelde bana hep kafa kız falan derler."
"Şaşırmadım," derken sırıtıp elini ileri uzatarak işaret parmağıyla beni gösteriyor ve kafasını hafifçe sağa eğiyor Alp. Hani rapçiler gibi. Yov yov. "Neyse, Nisan. Sonra görüşürüz. Ben şimdi kaçıyorum. Birkaç pcye format falan atacağım, alt kattaki iş bilmezler hard disklerin canına okuyorlar. Bir el atmam lazım. Şey yaparız senle sonra, konuşuruz tekrar."

Havalı olması gerektiğini düşündüğüm ama garip bir biçimde saçma görünen el selamının ardından Alp bütün garipliğini de beraberinde götürerek masamdan uzaklaşıyor. O gidince ister istemez arkasından kıkırdıyorum. Biraz tuhaf bir çocuk olduğu su götürmez bir gerçek, yine de ondan hoşlandığımı düşünüyorum. Bunun nedeni, aylar sonra bana arkadaşça yaklaşan tek insan olması da olabilir tabi.

Tam tekrar bilgisayarımdaki yazıya dönmeye niyetleniyorum ki ikinci bir ayak sesi araya giriyor. Fakat bu defa başımı kaldırdığımda Alp'i ya da başka garip herhangi bir insanı görmüyorum. Bütün heybetiyle Yiğit Kuzey Erarslan'la karşılaşıyorum. Biraz önce yanımdan ayrılan çocuğa karşın şu an bana yaklaşmakta olan adam tam olarak bu yere aitmiş gibi görünüyor. Uzun boyu, geniş omuzları, kaslı kollarıyla harika bir görünüme sahip olan bedenini simsiyah bir kumaş pantolon, bembeyaz bir gömlek ve pantolonuyla aynı renkte bir ceket örtmüş. Bordo kravatı muntazam bir biçimde boynunda sarkıyor. Gür, koyu kahverengi saçlarını sağa doğru taramış ama dağınık kalsalar daha çok yakışacağına dair hislerim var. Çatılmış kaşlarının ciddi bir görünüm verdiği esmer yüzünde hiç de yumuşak bir ifade taşımayarak bana yaklaşıyor. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor.

Tam önümde durduğunda beni burada görmekten pek de hoşlanmıyormuş gibi sıkıntılı bir sesle "Günaydın," diyor. Eminim şu an Arın Arıkan'la tanıştığı güne lanet ediyordur. Eh, çok da haksız sayılmaz.

"Günaydın," diye cevap veriyorum aynı soğuk tavırla. Sonra yapmacık bir şekilde gülümseyerek ekliyorum. "Kuzey Bey."

"İlk günün hayırlı olsun," derken bakışları 'umarım aynı zamanda son günün olur' der gibi yüzümde dolaşıyor. "Sanırım attığım maili okumuşsun."

"Teşekkür ederim," diye cevap verirken duruşu dikleştiriyorum. "Evet, okudum."

"Pekala," diyor. "Daha önce tecrüben olmadığı için biraz zorlanabilirsin, bu yüzden sana fazla yüklenmemeye çalışacağım. Temel şeyleri kavrasan yeter. Şimdi sana kısaca santral sistemini anlatayım."
Cümlesini bitirdikten sonra masanın etrafından dolanıp yanıma geliyor ve masanın üzerindeki telefonun ahizesini kaldırarak şirketin santral sistemini, tane tane, hiç acele etmeden anlatıyor. Bitirdiğinde ise bakışlarını yüzüme çevirip "Anlayabildin mi?" diye soruyor. "Evet," deyip yapmacık bir şekilde gülümsüyorum yine.
"Emin misin?"
Bana bakan siyah gözlerinin şüpheyle kısıldığını hissediyorum. Yakışıklı siması zihninden geçenleri ortaya dökecek şekilde ciddileşiyor. Elini koyu renk sakalların örttüğü keskin çenesine götürüp sıvazlıyor. Bana bakıp ilk bakışta karar veren herkes gibi bu işin altından kalkamayacağımı düşünüyor. Çünkü güzel giyinen ve parlak sarı saçlara sahip olan bir kız ne kadar zeki olabilir ki, değil mi? Aptal bir sarışın bu işin altından nasıl kalkabilir? İçimde aniden ona karşı büyük bir öfkenin kabardığını hissediyorum. Bilgisayarın başına oturup bütün gün çalışarak kendimi ispatlama ardından da o bilgisayarı Yiğit Kuzey Erarslan'ın güzel suratına geçirme arzusuyla adeta yanıp tutuşuyorum. Ama tam bunu yapmaya niyetlenirken aklıma bambaşka bir şey geliyor.
Ben niye bu adamın işini kolaylaştırıyorum ki? Niye ona dünyayı gerçek manada zindan etmek varken tam tersini yapıyorum? Madem bir 'aptal sarışınla' uğraştığına çoktan karar vermiş ona niye beklediği azabı tattırmıyorum?
Yüzüme yayılan sinsi gülümsemeyi anında cilveli bir renge boyuyorum ve Şeker Kız Candy sesimi kullanarak "Affedersiniz Kuzey Bey," diyorum. "Aslında bu santral sistemi bana biraz karışık geldi. Numaralar falan... Bilirsiniz sayılarla pek iyi değilimdir. Bir kere daha açıklayabilir misiniz?"

Önce şaşkınca, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak suratıma bakıyor. Ardından sabırla iç çekip sözlerini tekrar etmeye başlıyor. Bu sırada gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Ayrıca durduk yerde saçlarımı savurup düzelterek ve arada tırnaklarımı kontrol ederek onu ekstra kızdırmayı da ihmal etmiyorum.
İlk söylediğinde zaten anlamış olduğum -hah, çok ilginç ama öyle- bir dizi talimatı sıraladıktan sonra üç yaşındaki bir çocukla konuşuyormuş gibi "Şimdi anladın mı?" diye sorduğunda tereddütle dudaklarımı büzüyorum.
"Sanırım anladım," diyorum. Sarı saçlarımın bir tutamını işaret parmağıma dolayıp başımı eğiyor ve ona en sevimli, en saf aptal sarışın bakışımı atıyorum. "Yine de karıştırırsam sizi yardıma çağırırım." Büyük, aptalca ve fazla hevesli bir sırıtışla yüzüne bakarken Kuzey'in diz çöküp ağlamak istediğine yemin edebilirim. Neredeyse gözleri doluyor ve neden diye bağırarak kendini yere atmasına ramak kalıyor sanki. Ama elbette bunu yapamıyor. Sadece derince bir iç çekip "Tabi ki," diyor boğuk bir sesle. "Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa." Yüzüme yapıştırmış olduğum fazla geniş sırıtışıma endişeli bir bakış attıktan sonra beni arkasında bırakarak ofisine geçiyor. O gittiğinde içimde tuttuğum kahkahayı daha fazla tutamadan koyuveriyorum. Hayatının en büyük hatalarından birini yaptın Kuzey Erarslan. Nisan Ekiz'i hafife almayacaktın!

***

3.BÖLÜM

"..öyle olunca biraz canım sıkıldı anlarsın ya. Ben de oyuna girip feedleyeyim dedim. Rengar alıp kilitledim. Ve dedim ki, ben adcyim. Fakat sonra güzel şeyler olmadı. Takım bana biraz... Sert konuştu diyelim. Sinirlendim. Nasıl sinirlenmem? Sonra bir de biri var işte, sen tanımazsın. Oyundan çıktı. Daha çok sinirlendim. İkinci lobide first pickti, aynı şerefsizliği yapmıştı

ama bir sefer haber vermedi. Neyse oyuna girdim. Yavaş yavaş planı uygulamaya başladım. Sihirdar vadisindeydim. Jungle itemleri ad rünü AP kabiliyetiyle adc bota indim. Sonra rakip takımdan beş honor, kendi takımımdan 4 report ve derin bir kulak çınlaması..."

Dirseğimi masaya, çenemi de avucumun içine yaslamış vaziyette tek kaşımı yukarı kaldırmış bir şekilde tanımlanamaz bakışlarla Alp'i dinliyorum. Öncelikle şunu söylemeliyim ki konuşmaya ilk başladığında -ki bu yaklaşık yarım saat öncesine tekabül ediyor- bir oyundan bahsettiğini bilmiyordum. Ve bir adamı kestiğini söyleyince belki bir miktar dehşete düşmüş olabilirim. Fakat çok geç olmadan bağımlısı olduğu bir online oyundan bahsettiğini kavradım ve bu yeni, tuhaf arkadaş adayımın katil olmadığına epey sevindim. Çünkü her ne kadar anlamadığım şeylerden bahsediyor olsa da, garip giyinse de, sürekli eliyle gözlüğünü düzeltme ihtiyacı hissetse de Alp'i cidden hoşlandım. Öğle yemeğine indiğimde beni yalnız bırakmayıp yanıma gelmiş olması -ki takılabileceği birkaç inek arkadaşı olmasına rağmen- ve bana sarkmadan yalnızca arkadaşça diyaloglarla halimi hatırımı sorması bunun en büyük etkeni. Samimi bir tavrı var. Neden benle arkadaş olmak istediği konusunda hiçbir fikrim olmamasına rağmen bundan asla şikâyetçi değilim. Gerçekten. Bütün gün oturup hiç anlamama rağmen anlattığı oyunları dinleyebilirim.

"Bu... Kötü olmuş. Sanırım..." Kendimden emin görünerek konuşmaya çalışsam da konuya dair hiçbir şey bilmediğim için kendinden emin görünmeye çalışan bir şapşala benziyorum.

Fakat Alp anlayışla sırıtıyor. "Çabuk kapıyorsun. Baya zeki kızsın," derken havalı olması gereken bir şekilde göz kırpıyor ama ne yazık ki yalnızca garip oluyor. Ve inkar edilemez bir biçimde sevimli. Garip + sevimli = Alp.

"Bunu bir de patronuma söyle," diyorum gözlerimi devirirken. "Kendisi beni gerizekalı zannediyor."

Bakışları şaşkınlıkla irileşiyor. "Kuzey Bey mi?"

Hızla başımı sallıyorum. "Aynen öyle. Kuzey Bey. Yani ben de böyle düşünmesi için biraz sebep vermiş olabilirim ama... Ama her şeyi o başlattı."

"Nasıl yani?"

Bir süre ses çıkarmadan tabağımdaki köfteyi çatalımın kenarıyla -yani Türk usulü, parçalara ayırıyorum. Dudaklarımı büzüp yaramazlık yapmış da azar işitmekten yırtmaya çalışan çocuklar gibi sevimli bir ifade takınıyorum. Ve derin bir nefes alıp tabağımdaki yemeğe işkence etmeye son vererek anlatmaya başlıyorum. "Bak şimdi, ben bu işi torpille aldım tamam mı?"

"Biliyorum," diyerek daha başlarken lafımı kesiyor Alp. "Aslına bakarsan herkes biliyor. Alınma ama böyle bir iş için biraz genç ve tecrübesizsin."

"Farkındayım fakat mesele bu değil. Torpilimle alakalı bir sorunum yok. Sorun şu ki Kuzey Bey bana baktı ve... Ve benim aptal bir sarışın olduğuma kanaat getirdi. Sonra da benimle bir moronla konuşur gibi konuşmaya başladı." Pekâlâ, bunda tuvalet meselesinin de biraz etkisi olabilir ama Alp'e bundan bahsedecek değilim. "Ben de madem böyle bir önyargısı oluştu, onu yanıltamayayım dedim ve kendisini bir miktar çileden çıkarttım. Santral sistemini üçüncü kez anlatmasını rica ettiğimde tam bir aptal olduğuma kesin kanaat getirdi." Sözüm bittiğinde Alp'in dehşete düşmüş bakışlarıyla karşılaşınca "Ama

hak etti," diye ekliyorum. "Gerçekten. Kimse bana aptal sarışın muamelesi yapamaz."

Alp gülmekle dehşete düşmüş olarak kalmak arasında kararsız gibi görünüyor. Dudakları gülecekmiş gibi kıvrılmış olmasına rağmen bakışları hala o şok ifadesini taşıyor. "Seni hala kovmadı mı?" diye sorduktan sonra cevap vermemi beklemeden "Vay canına," diyor. "Torpilin bayağı sağlam olmalı."

Usul usul kafamı sallıyorum. "Arın Arıkan'ı tanıyor musun?"

"Duymuştum."

"O benim eniştem."

"Vay canına," diyor bir kere daha. "Şanslı kızsın."

Gözlerimi deviriyorum. Evet, patronuyla erkekler tuvaletinde tanışacak kadar şanslı bir kızım. Ama bu bizim ailede genetik bir durum. Ablamda da var. Muhtemelen yeni doğacak yeğenimde de olacak. Doğuştan gelmese bile biz ona öğreteceğiz; olmadık zamanlarda erkekler tuvaletine girip kendisine mutlaka yakışıklı bir patron bulacak! Sonuçta bu bir gelenek oldu artık ve o da bir yarı Ekiz.

Saate baktığımda öğle yemeği molasının sona ermek üzere olduğunu görüyorum. Alp'e kısaca veda ettikten isteksiz adımlarla geri dönüyorum, yani işimin başına. Asansöre bin, en üst kata çık, masanın başına geç ve aptal gibi davrandığın için hiçbir işi yapma. Gerçekten çok sıkıcı.
Oysa işimi yapıyor olsam, yani gerçek bir yönetici asistanı olsam epey eğlenebilirdim. Telefonları sevimli bir sesle cevaplar, arayanlarla kibar kibar konuşur, Kuzey'in

talimatlarını eksiksiz yerine getirirdim. Çok mutlu olabilirdik, anlıyor musunuz? Birbirimizi tamamlardık ve her şeyin üstesinden gelirdik. Ama o, bunların hepsini daha başlamadan bitirdi. O aptalca önyargılara kanıp beni bir çöp gibi zihninde bir köşeye fırlattı. Kalbimi kırdı, gururumu zedeledi.

"Nisan biraz ofisime gelebilir misin?"

Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi düşüncelerimin ortasına dalıp beni ofisime çağırıyor. Peki ben gidecek miyim? Evet, gideceğim. Çünkü zihnimin içinde bir drama kraliçesi olabilirim ama gerçek hayatta o işler öyle olmuyor. Her ne kadar istesem de bir filmin esas kızı gibi manasız yere gurur yapıp arkamı dönüp gidemem. Böyle bir şey yaparsam artık bardağı taşıran son damla olur ve Kuzey, benim sadece aptal değil aynı zamanda deli olduğuma kanaat getirip Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları ile acil bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kalabilir.

Bunu istemeyiz.

Kapıdan içeri girerken yüzüme geniş fakat yapmacık bir sırıtış tutturuyorum. Dikkatli bakıldığında neredeyse korkunç olan bu sırıtışla pür dikkat beni izleyen Kuzey'e doğru yaklaşıyorum. "Buyurun Kuzey Bey," diyorum sevimli bir sesle. "Ne istemiştiniz?"

Gün boyunca epey sinirli ve bıkkın gördüğüm Kuzey bu defa keyifle sırıtıyor. Buna şaşırıyorum doğrusu. Ve biraz da bozuluyorum. Adamın hayatını cehenneme çevirebilmek için kendimi telefonda kaç kişiye rezil ettim, biliyor musunuz? Böyle mutlu olmaması gerekiyor. Hayattan bezmiş olması gerekiyor!

"Ah, bugün bana yeterince yardımcı oldun aslında. Neden şöyle oturup da anlatacaklarımı dinlerken biraz dinlenmiyorsun. Yorulmuş olmalısın."

Bir Kuzey'e, bir bana işaret ettiği koltuğa bakıyorum. Bunu birkaç defa tekrarladıktan sonra arkasından ne geleceğini tahmin edemediğim için usul usul ilerleyip koltuğa oturuyor ve "Teşekkürler," diyorum. "Ne anlatacaktınız?"

Kuzey genişçe gülümserken koyu yeşil bakışları hain bir ışıkla parlıyor. O an, onun ne kadar yakışıklı olduğunu tekrar fark ediyorum. Esmer, koyu gür saçlı, uzaktan kahverengi sayılacak kadar koyu yeşil gözlü bu adam siyah takım elbisesinin içinde Hollywood filmlerinden fırlayıp gelmiş gibi büyülü duruyor. Yalnızca yakışıklı değil, aynı zamanda inkar edilemez bir cazibesi var. Karşımda durup oyunbaz bir şekilde gülümserken beni de bu cazibesiyle bir miktar etkiliyor. Ayağa kalkıp onu bu kadar yakışıklı ve çekici olduğu için alkışlamak istiyorum. Bravo Yiğit Kuzey Erarslan, bravo!

"İlginç bir hikaye," diyor Kuzey arkasına yaslanırken. Bu sırada gerilen beyaz gömleği gereğinden fazla gelişmiş kaslarını belli ediyor. Hmm. Buna yorum yapmasam daha iyi olacak sanırım. "Her şey katıldığım davette fazla bunalınca elimi yüzümü yıkamak için girdiğim erkekler tuvaletinde başladım."

O-ov! Bu konuşmanın gittiği yönü hiç sevmedim. İçinde 'tuvalet' kelimesi geçen kelimelere karşı alerjim var. Bak içim kabardı, görüyor musun?

"Tam kalabalıktan sıyrılmış olmanın rahatlığıyla lavabolara yaklaştığım sırada arkamdaki tuvalet kabinlerinden birinin kapısı açıldı."

Hayır! Açılmadı! Hepsi bir rüyaydı. Yanlış hatırlıyorsun Kuzey. Beynin sana saçma oyunlar oynuyor. Aldanma. Aldanırsan ölürsün Kuzey, yapma.

"Sonra, işte ilginç kısmı burası, tuvalet kabininden pembe elbiseli sarışın bir kız çıktı!
İnanabiliyor musun?"
İnanamıyorum tabi ki, saçmalama. Hiç kız çıkar mı erkekler tuvaletinden. Olur mu öyle şey akıl var mantık var. Bence sen delirmişsin Kuzey.

"İlk başta ben yanlış yere mi girdim diye düşündüm, bu yüzden dönüp pisuarları kontrol ettim. Ve erkekler tuvaletinde olduğuma kanaat getirince derin bir nefes aldım. Fakat hala yanlış giden bir şeyler vardı. Pembe elbiseli kızın orada olmaması gerekiyordu."

Yüzümde donup kalmış olan sırıtışımla Kuzey'e öylece bakıyorum. Aynı zamanda gözlerim doluyor ve yerimden kalkıp uygun adım pencereye doğru ilerleyip kendimi aşağı atmamak için sebepler arıyorum. Ve bulamıyorum.

Kuzey bir süre yüzündeki alaycı gülümseyişle bana bakmayı sürdürüyor ama histerik bir halde sırıtıyor olmam onu korkutmaya başlayınca gülümsemesi silinip yerini endişeli bir ifade alıyor. "Nisan, iyi misin?" SENCE İYİ MİYİM KUZEY?

Başımı usul usul iki yana sallıyorum. Kuzey'den garip bir gülme sesi yükseliyor. Sanki gülmemek için direniyormuş ama kendisine hâkim olamıyormuş gibi.

"Erkekler tuvaletinde ne işin vardı?" diye soruyor bana ilgili bir sesle.

"Çok sıkışmıştım," diyorum, nihayet yüz kaslarım gevşerken. "Kadınlar tuvaleti çok doluydu ve üst kata çıkamazdım." Sesimde acınası bir çaresizlik mevcut.

Suratındaki gülümseme gittikçe genişlerken bunu önleyebilmek adına dudaklarını birbirine bastırıyor sıkıca. Fakat bir işe yaramıyor. Bastırmaya çalıştığı gülümseyişi önce sırıtışa ardından koca bir kahkahaya dönüşünce ona kızgın ve de kırgın bir bakış atıyorum. Komik mi? Kuzey sence bu durum komik mi?

Bir süre gür kahkahalarla ofisi inlettikten sonra benim huysuz bakışlarımın refakatinde yavaş yavaş sakinleşiyor. Küçük bir öksürükle gülüşünü absorbe ederken "Her neyse," diyor. "Hikayeye devam etmek istiyorum."

Somurtarak on a bakmayı sürdürüyorum. O da bunu olumlu bir işaret varsayıp anlatmaya kaldığı yerden devam ediyor.

"Ertesi gün ofise geldiğimde, zamanında bana çok büyük bir iyiliği dokunmuş olan arkadaşım Arın beni ziyaret etti. Hem de kimle birlikte biliyor musun? Önceki gece erkekler tuvaletinde gördüğüm pembe elbiseli kızla. Ve benden o kızı asistanım olarak işe almamı rica etti. Böyle bir ricayı geri çevirmem imkânsızdı; fakat çok fazla ince eleyip sık dokuduğum için hala boş olan asistan koltuğuma da deneyimsiz, tuvaletleri karıştıracak kadar aklı bir karış havada birinin oturmasını da istemiyordum. Eh, yine de Arın'a hayır diyemedim. Ve o kızı işe almayı
kabul ettim. Hayatımda verdiğim en doğru karar mıydı emin olamıyorum."
"Kesinlikle en doğrusu!" diye araya giriyorum kinayeli bir sesle. Fakat Kuzey imalı bir şekilde tek kaşını kavislendirince tekrar sus pus oluyorum.

"Bu pembe elbiseli kıza karşı biraz önyargılı yaklaştığımı kabul ediyorum. Sonuçta kendisiyle erkekler tuvaletinde tanımıştık-"

"Ne yani? Sarışın olduğum için değil miydi?"

Bana dünyanın en aptalca cümlesini kurmuşum gibi bakıyor. "Tabi ki de sarışın olduğun için değildi," diye itiraz ederken hoşnutsuz bir şekilde yüzünü buruşturuyor. Yüzünü buruşturduğu halde yakışıklı olabilen ilk erkeği de o zaman görmüş oluyorum. Analar neler doğuruyor harbiden.

Ben mental olarak konudan uzaklaşırken Kuzey tekrar konuşmaya başlıyor. "Kıza önyargılı yaklaştığımı kabul ediyorum. Fakat bu önyargımın doğruluğunu gördüğümde kendimi en yakın camdan atmak istedim. Kız o kadar aptaldı ki!"

"Ay sensin be aptal!"

Kaşlarını çatıyor ama dudaklarındaki gülümseme de azalmıyor. "Kız o kadar aptaldı ki," diye tekrar ediyor, beni umursamadığını göstermek istercesine. "Bir insanın bu kadar aptal olamayacağını fark edip davranışlarını daha yakından inceledim. Sonra kızın hakkında ufak bir araştırma yaptım. Enişte bana onun zehir gibi bir kız olduğunu, bu işin üstesinden gelemeyeceğini düşünse asla böyle bir şey istemeyeceğini söyledi. Ablası, kardeşinin okulda harika bir öğrenci olduğunu, bırakın alttan ders almayı üniversite hayatı boyunca bütünlemeye bile kalmadığını söyledi. Yani bu kızın aptal olmadığı yadsınamaz bir gerçekti."

Yadsınamaz kelimesini konuşma dilinde kullandığı için içimden Kuzey'i tehdit ederken kaşlarımı çatıp duruşumu dikleştiriyorum ve "Her şeyi siz başlattınız," diyorum. "Eğer

bana moronmuşum gibi muamele etmeseydiniz görüp görebileceğini en iyi asistan olabilirdim."

Bir kere daha gülüyor. Asistanının aptal olmadığını fark edince dünyalar onun oldu resmen. Ne güzel, küçük şeylerle mutlu olabilen bir adam.

"Haklısın, önyargılı davranmamalıydım. Fakat kabul etmelisin ki sabah beni tam manasıyla delirttin. Bu kadarını hak etmiş miydim?"

Hiç tereddütsüz cevap veriyorum. "Ah kesinlikle etmiştiniz!"

"Sen diyebilirsin," derken bunu sorun etmediğini belirten bir el hareketi yapıyor. "Resmiyete gerek yok. İlk karşılaşmamız düşünülünce, bunun için fazla samimiyiz."

İçimde çığlık atarak ağlama isteği yükselirken gözlerimi deviriyorum. "Bu tuvalet olayını fazla abartıyorsun," diyorum. "Daha kötüleri de var. İnan bana. Mesela ablam. O bir erkekler tuvaletinin penceresinden enişteмin kucağına düşmüştü."
Kuzey bir kahkaha daha atıyor fakat bu defa onu nasıl suçlayabilirim ki? "Bizde genetik diyorsun yani?"

Aniden gelen -muhtemelen sinirlerim bozulduğu için, gülümseme isteğimi bastırmaya çalışırken kafamı iki yana sallıyorum. "Olabilir böyle şeyler diyorum."

Gülüşü azalıp bir gülümsemeye devam ederken "Pekala Nisan," diyor. "Aptal sarışın rolüne devam edecek misin? Çünkü eğer devam edeceksen Arın sana Trabzon'a giden bir otobüs bileti alacakmış-"

Hain enişte!

"-fakat devam etmeyeceksen hala görüp görebileceğim en iyi asistan olmak için bir şansın var. Ne diyorsun?"

Derin bir çekip dudaklarımı büzdükten sonra "O kadar harika bir asistan olacağım ki beni çelik kasada saklamak zorunda kalacaksın," diyorum.

"Bunu duyduğuma çok sevindim!" Önünde duran bir tomar kâğıdı bana uzatıyor. "Harika bir asistan olmaya şunlarla ilgilenerek başlayabilirsin. Birkaç tanesi fakslanacak. Diğerlerini ne yapman gerektiğini üstlerine post-itlerle not ettim. Kolay gelsin."

Gözlerimi devirme arzumu bastırırken Kuzey'in bana uzattığı kâğıtları alıyorum. Küçük oyunumun bu kadar erken sonlanması beni biraz hayal kırıklığına uğratsa da sonunda bu asistanlık işini hakkıyla yapacağım için sevinçliyim. Bu yüzden odadan çıkmadan önce bana bakan Kuzey'e içten bir şekilde gülümseyip "Teşekkür ederim," diyorum.

Küçük bir baş hareketiyle karşılık ve ben günün sonuna yaklaşırken bu şirketteki ikinci arkadaşımı da kazandığımı fark ediyorum. Uzun zamandır öğle yemeklerini bile tek başına yiyen biri için bir günde iki arkadaş, büyük başarı ha?

4.BÖLÜM

"Gördün mü," dedim neşeyle ellerimi çırparken. "Sana dünyanın en harika yönetici asistanı olacağımı söylemiştim!"

Kuzey başını ağır ağır iki yana sallayıp genişçe sırıttı. "Alt tarafı görüşmek istemediğim birine toplantıda olduğumu söyledin Nisan."

Bu nankörlüğü karşısında hızla kaşlarımı çattım ve yüzümü buruşturdum. Bu patron milletine yaranmak resmen imkânsız! "Ama burada olduğunu ve onunla görüşmek istemediğin için yalan söylediğini de söyleyebilirdim."

Benimkilerin aksine onun kaşları hızla yukarı kalktı. Bu hareketiyle koyu yeşil gözleri belirginleşti ve esmer teniyle gözleri arasındaki uyum beni bir kere daha şaşırttı. "Ben de seni kovardım," derken rahat bir tavırla arkasına yaslandı.

Bir saniye boyunca söyleyecek bir şey bulamayınca sessizce durup ona ters bir bakış aattım.
"Bu mantıklı olurdu," dedim. "Ve acımasızca. Ayrıca hiç destekleyici tavırlar sergilemiyorsun. Çalışanlarına böyle davranırsan tabi ki işi bırakırlar. Sen de asistansız kalırsın."

Bir kere daha sırıttı; bu kadar güzel sırıtırken sürekli sırıttığı için onu suçlayamazdım. Üstelik böyle genişçe sırıttığında bembeyaz dişleri ve tatlı gamzeleri ortaya çıkıyordu. Hem yakışıklıydı hem de gamzeleri vardı. Bence gamzeler biraz abartı olmuş gibiydi ama yüce Rabbim en iyisini bilirdi. O, Kuzey'i bu kadar güzel yaratmak istediyse bana laf düşmezdi.

"Aslına bakarsan bir önceki asistanım hamile kaldığı için işi bıraktı. Yoksa benden gayet
memnundu."

"Bence sırf senden kurtulmak için hamile kaldı," derken ciddiyetle başımı salladım. "Kalbini kırmak istemedi ve hamile kalıp bebeğini öne sürdü."

Cevap vermeden boş bakışlarla, rahatsız edici bir şekilde bana uzun uzun baktı. Kahretsin, bu benim taktiğimdi! Beni benim silahımla vurmasına içerleyip yüzümü buruşturdum. Beni ne kadar yaraladığının farkında mısın Kuzey?
Ben içimden ona trip atarken o, "Ayrıca," dedi alakasız bir şekilde. "Sen neden burada oturuyorsun? Gidip masanda oturman ve ne bileyim... Biraz asistanlık falan yapman gerekmiyor mu?"

Aslında haklıydı. Ama bunu bilmesine gerek var mıydı? Hayır. "Canım sıkılıyor orada," derken en sevimli bakışlarımla baktım Kuzey'in suratına. "Hem sen de burada boş boş oturuyorsun. Çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

"Aslına bakarsan yapacak bir işim yok şu an," derken somurttu.

Yüzü asılınca merakla kaşlarımı yukarı kaldırarak "Bu güzel bir şey değil mi?" diye sordum. "Yani ne güzel, boş boş oturacak vaktin var. Arın eniştem ablamı çıldırtacak kadar çok çalışıyor.

Bir defasında ablam ağlayarak 'Galiba dosyalarını benden çok seviyor' demişti bana."

Sözlerim üstüne hafifçe gülümsese bile neşesinin yerine gelmediği belliydi. "Arın o kadar çok çalışıyor çünkü koskoca bir şirketi yönetiyor," dedi. "Ben sadece yönetici sandalyesinde oturuyorum ve babam bütün işleri evden halledip bana güvenmemekte ısrar ederken onun gözüne girmek için fırsat kolluyorum. Arada fark var."

Gözlerimi kocaman açarak Kuzey'e şaşkın bir bakış attım. "Ne yani?" dedim neredeyse dehşete düşmüş bir sesle. "Şimdi sen yönetici değilsen ben de yönetici asistanı olmuyorum. Kuzey ben yönetici asistanı değil miyim? Bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun acaba? Emekli olurken falan mı?"

Yine boş bir bakışla suratıma bakarken "Nisan işe daha dün başladın," dedi. Sesi öylesine tekdüzeydi ki kendimi rencide olmuş hissettim. Fakat çaktırdım mı? Asla.

"Neden baban işleri sana devretmiyor ki?" diye sordum derhal. Bu sırada öne doğru eğilip dirseğimi masaya yasladım ve çenemi avucumun içine yerleştirdim. Kesinlikle güzel, acıklı bir hikâye dinlemeye hazırdım.

Fakat Kuzey umursamaz bir omuz silkişle umutlarımı yerle bir etti. "Bana güvenmiyor," dedi sıradan bir sesle. "Bunun için ona

bazı sebepler vermiş olabilirim ama bence asıl sorun şirketine aşık olması ve ondan kopamıyor oluşu."

"Bu kadar mı?" derken Kuzey'e hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım. "Yani sen evlatlık olduğun için ya da o çok acımasız bir adam olduğu için falan değil mi?"
Bakışlarını birkaç saniye boyunca yüzüme sabitleyerek tereddütlü bakışlarla beni süzdü. "Nisan sen kahvaltıda ne içtin? Marihuana falan mı?" Sonra yerinde dikleşip tek kaşını kaldırdı ve neredeyse oyunbaz bir bakış fırlattı. "Hem bu samimiyet ne? Ben senin patronunum!"

"Hah! Patronmuş," derken rahat bir tavırla arkama yaslandım. "Sen önce yönetici ol. Ayrıca sen kendin demedin mi? Erkekler tuvaletinde tanıştığımız göz önünde bulundurulursa samimiyetimiz çok da yadırganmaz."

Genişçe sırıtıp kafasını iki yana salladı; erkekler tuvaletindeki o anı düşündüğüne yemin edebilirdim. "Ne diyebilirim ki!"

Ona gülümseyip bir şey söylemeye hazırlanırken cep telefonumun bildirim ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Ekran kilidini açınca bir instagram bildirimiyle karşılaştım. Tek bir resmi bile olmayan, üç takipçili bir hesabın takip isteği gönderdiğini görünce suratımı buruşturarak reddettim. Ardından gayri ihtiyari bir hareketle ana sayfaya tıkladım ve o da ne?! İki gündür çok seyrek aklıma gelen eski sevgilim Doğu Saygın yanında sarışın ve aşırı güzel bir kızla fotoğraf koymuş!

Lanet olsun! Tam kendimi birazcık iyi hissetmeye başladığım anda dünya başıma yıkılıyordu ve bu bir defaya mahsus değildi. Hep aynı şey oluyordu. Doğu hayatına devam ediyor, bense elimde telefonla alakasız bir insanın karşısında ağlamaklı bir şekilde kalıveriyordum.

Hem bu çocuk böyle güzel kızları nereden buluyordu? Tamam, hoş çocuktu ama o kadar da yakışıklı sayılmazdı? Nasıl oluyordu da her defasında yanına en güzellerini alabiliyordu? Ve ben niye hiç yakışıklı çocuklarla tanışıp fotoğraf çektiremiyordum?

"Nisan, iyi misin?"

Duyduğum sesle başımı kaldırdım ve Kuzey'in yakışıklı suratıyla karşılaşınca aklıma düşen fikirler genişçe sırıttım. Her zaman olduğu gibi kendime düşünme payı bırakıp aptalca fikrimden caymadan telefonun ön kamerasını açtım ve koşarak Kuzey'in yanına gidip sirk maymunu gibi omzunun üstünden başımı uzattım. O ne olduğunu kavrayamadan kameraya gülümseyip iki tane fotoğraf çektim.

"Nisan ne yapıyorsun?"
Geri çekilip şaşkın ve bir miktar dehşete düşmüş bakışlarıyla bana bakan patronuma gülümsedim. Sonra sevimli bir sesle "Şey, lazımdı da," diyerek dünyanın en saçma açıklamasını yaptım. Bazen aptal olmadığıma ben bile zor inanıyorum doğrusu.

"Ne için lazımdı?" derken kaşlarını çatınca fotoğraf çektirmekten pek hoşlanmadığını düşündüm. Ya da aninden suratının dibinde bitip kendisiyle fotoğraf çektiren sarışınlardan da hoşlanmıyor olabilirdi, emin değildim.

Yüzüme, babamı sinirliyken yumuşatmakta kullandığım sevimli ve masum ifademi yerleştirip "Eski sevgilim instagrama güzel bir kızla fotoğrafını koymuş," dedim. "Ben de misilleme yapmak istedim ve..."

"O fotoğrafı instagrama mı koyacaksın?" derken ayağa kalktı ve ben onun ne kadar uzun bir adam olduğunu bir kere daha fark ettim. Önümde dağ gibi yükselirken ancak göğsüne gelebiliyordum.

"Evet," dedim ağır adımlarla geri çekilirken. "Bir sakıncası mı var?"

"Elbette bir sakıncası var!" diye beklenmedik bir şekilde gürledi ve üstüme yürümeye başladı. Galiba onu biraz kızdırdım.

"Ne olacak Kuzey ya," derken geriye doğru daha hızlı adımlar atmaya başladım. "Alt tarafı bir fotoğraf. Hem bak yemin ederim filtre atacağım üstüne, çok güzel görüneceksin."

"Şu an ne kadar saçmaladığın farkında mısın Nisan? Ya da şöyle sorayım, genel olarak ne kadar saçmaladığının farkında mısın?"

Ben geri çekildikçe Kuzey bana doğru geliyordu. Üstelik benim iki adımım onun o koca boyuyla tek bir adımına denkti. Aramıza biraz önce oturduğum siyah, deri koltuğu alıp elimi ona uzatırken en kısa yoldan kapıya ulaşmanın hesabını yapıyordum.

"Ya bak, zorunda kalmasam ben yapar mıyım böyle şeyler? Ne yapayım? Etrafımdaki tek yakışıklı adam sensin! Gidip Alp'le mi fotoğraf çekineyim de Doğu'yu kıskandırayım?"

Sözlerimi duyunca yapmacık bir şekilde sırıttı. "İnan bana gururum okşandı," dedi alaylı bir sesle. "Fakat asistanımın instagramında benim resmimin ne işi var? Bunu gören insanlar ne düşünür?"
Hızlı bir hareketle yan tarafa doğru koşturup aramızdaki mesafeyi açarken "Hesabımı kilitlerim," dedim. "Kimsecikler görmez. Vallahi bak."

Dudakların boğuk bir inilti döküldü ve hızlanan adımlarla bana doğru yaklaşmasından sabrının tükendiğini anladım. Dudaklarımdan ufak bir çığlık koparken arkamı dönüp koşmaya başladım. Ben koşmaya başlayınca Kuzey de, sanki yapılacak en mantıklı hareket buymuş gibi, peşime düştü. Uçarcasına ofisten çıkarken kapıyı hızla örtmeyi denedim ama kapı Kuzey'e çarpıp geri döndü.

"Nisan!" diye gürledi patronum. "Hemen buraya gel!"

Normalde itaatkâr bir çalışanımdır fakat kırmızı görmüş boğa gibi burnundan soluyan patronumun bu çağrısına kulak asmadım. Ve koşmaya devam ettim. Kuzey de öyle yaptı. Benim masamın etrafında iki tur attık. Sonra aynı anda durup birbirimize döndük. Bir müddet birbirimizin hareketlerini kollayıp sağa sola ani ataklar yaparmış gibi birbirimizin tansiyonunu ölçtükten sonra ben, Kuzey'in bir anlık dalgınlığından yararlanarak sağa doğru atıldım ve tekrar koşmaya başladım.

Ben önde Kuzey arkada neredeyse bomboş olan yönetim katında koşturuyorduk. O benim arkamdan durmam için bağırıyor, ben boş koridorda eteğimin izin verdiği ölçüde hızlı hareket ederek ondan kaçıyordum. Bu işe başlarken asla böyle şeyler hayal etmediğimi söylememe gerek var mı?

"Nisan dur artık!" diye bağırdı Kuzey. Bu sırada koşmayı kesmiş fakat sert adımlarla bana yaklaşmaya devam ediyordu.

O koşmayı bırakınca ben de bıraktım ve ona doğru dönerek, tıpkı en başında olduğu gibi, geri geri yürümeye başladım. "Ya Kuzey!" dedim, yine en sevimli sesimle. "Alt tarafı bir fotoğrafçık! Doğu görsün hemen kaldırırım, söz!"

"Şu an o kadar saçmalıyorsun ki Everest Dağı bir saçmalıkla özdeşleşse bu durumla özdeşleşirdi, farkında mısın?"

Sözlerini yüzümü buruşturup "Bana böyle karmaşık ve uzun cümleler kurma," dedim.
"Biliyorsun ben aptal bir sarış-"
Cümlem, Kuzey'in kaba bir şekilde inleyip tekrar koşmaya başlamasıyla yarım kaldı. Yine bir çığlık atıp ben de koşmaya, ondan kaçmaya başladım. Bir kere daha boş koridorda ayak seslerimiz yankılanıyordu ve bir kere daha saçmalığın nirvanasındaydık.

Fakat bu defa o kadar uzun sürmedi. Koridorun sonuna yaklaşırken omzumun üstünden Kuzey'e baktım ve bana yaklaştığını görünce hızlanmayı düşünerek önüme döndüm. Tam bu sırada karşımdaki asansör kapısı açıldı ve bizi koştururken görünce şoka giren kumral, genç bir kadınla karşılaştım.

Koridordaki ayak sesleri bir anda kesildi. Kadın bir bana, bir de muhtemelen birkaç adım arkamda tıpkı benim gibi duran Kuzey'e bakıyordu. Bu, asansörün kapısı kapanmaya yeltenene kadar devam etti. Sonra kadın hızlıca asansörden inerek yavaş adımlarla bize doğru yaklaştı. Bu sırada arkamda bir hareketlilik hissettim. Omzumun üstünden bakınca Kuzey'in ciddiyetle bana, daha doğrusu kumral kadına doğru yaklaştığını gördüm.

"Eda," dedi biraz şaşkın bir sesle. "Ne işin var burada? Geleceğini söylememiştin."

Kadın, yani Eda, çekingen bir şekilde gülümsedi. "Babamın yanından geliyorum. Sana bir dosya gönderecekmiş, benden rica etti. Ben de getirdim."

"Anladım, anladım," derken elini gür saçlarının arasına atıp gergince gülümsedi Kuzey. Sonra şaşkın bakışlarla olayı çözmeye çalışan bana döndü ve parlak bir fikir bulmuş gibi aniden sırıtarak beni gösterdi. "Eda, bu Nisan. Yeni asistanım. Bahsetmiştim."

Eda kibar bir tebessümle bana elini uzattı. "Memnun oldum Nisan."

Ben onun elini sıkarken Kuzey, takdimin ikinci aşamasına geçti. "Nisan, bu da Eda. Nişanlım."

Bir an dudaklarımdan istemsiz bir "Heeee," nidası koptu. Yaşadığım aydınlanma öyle ani olmuştu ve taşlar öyle hızlı yerine oturmuştu ki bunu engelleyemedim. Ama sonra hemen toparladım. "Yani şey, Kuzey Bey, sizden bahsetmişti. Fakat gelişini beklemediğim için hemen tanıyamadım, üzgünüm."

Hayır, Kuzey nişanlı olduğundan falan bahsetmemişti.

Ben yeni aldığım bu bilgiyi hazmetmeye çalışırken ve dilimin ucunda biriken binlerce soruyu sormamak için kendimi zorlarken Kuzey, Eda'yı alıp ofise geçti. Bir an kapıya kulağımı

dayayıp onları dinlemek gibi aptalca bir arzu duydum fakat yakalanırsam Kuzey'in tahammül sınırlarını aşacağımı tahmin ettiğim için bundan vazgeçtim. Ve masama oturup beklemeye başladım. Beklerken bir telefon geldi, ben de Kuzey'in toplantıda olduğunu söyleyerek arayanı not aldım. Her telefon konuşmasının ardından kendimi gerçekten işe yarar hissediyor ve gerçek bir işim olduğu için kendimle gurur duyuyordum.

Aslında gurur duymam gereken kişi Arın enistemdi fakat ayrıntılara takılmaya ne gerek vardı? Ayrıca, hala kovulmamış olmam da büyük bir başarı değil miydi? Biraz önce patronumu peşimde koşturduğum -gerçek manada- göz önünde bulundurulursa ciddi bir başarıydı doğrusu.

"Hey, n'aber Nisan?"

Kuzey ve Eda içeri gireli on dakika olmuştu ki duyduğum bu sesle başımı kaldırdığımda Alp'in gülümseyen suratıyla karşılaştım. Ve otomatik olarak ben de gülümsedim. Bu çocuğun insanlar üzerinde garip bir etkisi vardı.

"İyidir Alp. Senden?"

"Ben de iyi işte, n'olsun. Nasıl gidiyor iş?"

Ellerimi çırpıp "Harika!" dedim. "Kuzey'le- Yani Kuzey Beyle aramızdaki sorunları hallettik."

Kaşları sevinçle yukarı kalktı. Bir insanın kaşları sevinçle nasıl yukarı kalkar diye sormayın,
Alp'i görseydiniz anlardınız. "Çok sevindim. Açıkçası kovulacaksın diye üzülmüştüm."

Onun bu sevimli haline gülümsedim. "Merak etme, kovulmadım. Buralardayım."

Her iki elinin işaret parmaklarını bana çevirdi, bu sırada baş parmakları yukarıyı gösteriyordu ve dışardan bakıldığında hayali bir silahla bana ateş ediyormuş gibi görünüyordu. Ateş ediyor, ateş ederken de ürkütücü bir şekilde sırıtıyormuş gibi. Bu, havalı olması gerektiği halde tuhaf ve sevimli olan hareketlerinden biriydi. "Bugün aldığım en güzle haber," dedi o şekilde beni işaret edip sırıtırken. "Şimdi gidip birkaç bilgisayara bakmam gerek, bilirsin."

Usul usul başımı salladım. "Evet, evet, bilirim."
"Sonra görüşürüz o zaman. Yemekte falan?"

Geriye doğru adımlar atarak ağır ağır benden uzaklaşırken ister istemez ona güldüm. "Görüşürüz," dedim. "Ayrıca kolay gelsin."

"Sana da."

Alp'in koridora girip uzaklaşmasının ardından Kuzey'in ofisinin kapısı açıldı. Ve Eda, kısa ve küt kesilmiş kumral saçlarını tek

eliyle kulağının arkasına atarken kapıdan çıktı. Onlara bakmıyormuş gibi yaparak onları izlemeye çalışıyordum ama bu biraz zordu. Neyse ki pek bir şey konuşmadan asansöre kadar ilerlediler ve görüş alanıma girdiler.

Eda çekingen bir tebessümle, sanki nişanlısıyla değil de kibar bir yabancıyla konuşuyormuş gibi duyamadığım bir şeyler söyledi. Kuzey onun sözlerini kafasını salladı. Nazikçe gülümsedi.
Ardından el sıkışıp ayrıldılar.

Vay canına.

Gerçekten 'ciddi' bir ilişkileri olmalıydı. Yoksa birbirlerine bir penguenle bir kutup ayısı kadar soğuk davranmalarının başka açıklaması olamazdı.

Eda asansöre binip gözden kaybolunca bir müddet sessizce durup Kuzey'i izledim. Kapanan asansör kapısına sanki suratına çarpan bir duvarmış gibi bakıyordu. Bu birkaç dakika sürdü. Sonra yavaşça arkasına döndü ve çatık kaşlarının altındaki sert bakışları beni buldu. Hafifçe yutkunup gülümsedim. Ama o gülümsemedi. Hızlı adımlarla ilerleyerek ofisine girdi ve kapısını kapattı.

Ah, bunun beni engelleyeceğini sanıyorsa gerçekten çok yanılıyordu! Heyecanla sırıttım ve sandalyemden kalkıp eteğimi çekiştirerek düzelttim. At kuyruğumu çekiştirerek

sıkılaştırdıktan sonra Kuzey'in ofisine dalmaya ve gerçekleri öğrenmeye hazırdım! Derin bir nefes aldım ve ilk adımımı attım.

5.BÖLÜM

Kuzey'in ofisine ilk daldığımda bana ters bir bakış attı ve "Deneme bile!" diyerek beni gerisin geriye postaladı. Açıkçası kendime güvenim tavan yapmışken girdiğim ofisten tıpış tıpış geri çıkmak gururumu biraz zedeledi. Lakin pes ettim mi? Asla! Bir Ekiz kadını katiyen pes etmez. Bu sebeple masama geri döndüm ve yeni stratejiler üzerinde düşünmeye başladım. Eğer Kuzey'in ağzından laf almak istiyorsam askeri dehamı ve damarlarımda akan Laz uyanıklığını kolektif bir biçimde kullanıp güzel bir rota belirleyip o yolda sağlam adımlarla yürümem gerekiyordu. Bunun için işe Facebooktan Yiğit Kuzey Erarslan'ın profilini bularak başladım. Küçük fakat akıllıca bir adımdı.

Zamane gençleri artık hayatlarının her bir anını belgeleyerek, asla silinmeyecek veriler olarak internete yükleyerek yaşıyor. İnternet üzerinden bir insanın kütüğünün kayıtlı olduğu ilçenin belediye başkanının kaynatasının soyadını dahi öğrenebiliyorsunuz. Bu işleme gençler aralarında 'stalklamak' diyorlar. Tabiri caizse bir insanın sanal ortamdaki hareketlerini takip edip giydiği donun rengine kadar öğrenme işlemini ülkemizin yüksek potansiyelli gençleri bu İngilizce sözcüğü Türkçeleştirerek 'stalklamak' olarak tanımlıyorlar.

Ben de bunu yaptım işte. Kuzey'i, onun bütün sosyal ağlarını gezerek stalklamaya başladım.
Facebook'ta 1123 arkadaşı olduğunu öğrendim. En son durum güncellemesini iki gün önce 'Asistanımla başım belada' yazarak

paylaşmış. Tahmin edersiniz ki bunu okuduğumda bir miktar yüzümü buruşturdum. Fakat biraz haklılık payı olduğu için üstünde pek durmadım.

Facebook üzerinden paylaştığı resimleri inceledim. Nişanlısıyla tek resmi, nişan törenlerinde çekilmiş kalabalık bir aile fotoğrafından ibaretti. Parmaklarına geçirdikleri yüzüklerden sarkan kırmızı kurdele elinde makası tutan ak saçlı ve pek neşeli bir adam tarafından daha yeni ikiye ayrılmıştı. Kuzey'in yüzünde de nişanlısı Eda'nın yüzünde de küçük birer gülümseme vardı. Diğer herkes ise kocaman kocaman sırıtmıştı. Hele arkada sarı saçlı bir teyze vardı ki gören onu nişanlanmış sanırdı. Belki de o öyle sanıyordu, çünkü bu kadar çok ve hevesli sırıtmasının tek nedeni atmışına merdiven dayamış bir kadın olarak Kuzey gibi çıtır bir oğlanı tavlaması olabilirdi.

Sarışın teyzeyi şimdilik zihnimin derinliklerine iterken ki bu o koca gülümsemesiyle biraz zor oluyor, yine de başarıyorum, esas merak konusu olan Eda'nın profiline geçiş yaptım. Kuzey, çalışmak yerine beni özel hayatını böyle kurcalarken görürse büyük ihtimalle öldürürdü. İşten kovmuş olmayacağı için enistemin iyiliğini de karşılıksız bırakmış olmazdı sanırım. Hatta ablama büyük bir iyilik yapmış olacağı için bu sefer bizimkiler ona borçlanmış bile sayılabilirdi.

Ablamı ve bana karşı beslediği negatif tavrı unutmam tam olarak Eda'nın profil fotoğrafıyla karşılaşmamla aynı saniyeye denk geldi. Şaşırmıştım. Çünkü Yiğit Kuzey Erarslan'ın nişanlısının bu kadar naif, bu kadar sade bir profili olabileceğini tahmin etmemiştim. 152 arkadaşı vardı. Kuzey'in

arkadaş sayısının neredeyse onda biri. Profil fotoğrafında kucağında sevimli bir kediyle kaldırımda oturuyordu ve yüzünde neredeyse hiç makyaj yoktu.
Paylaşımlarının çoğu okuluyla, kitap okumakla ve son zamanlarda ülke gündemine düşen bazı üzücü olaylarla ilgiliydi. Fotoğraflarını kurcaladığımda yakın arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim iki kız dışında başka biriyle çekildiği bir kare göremedim. Neşeliydi, mutluydu, sevimliydi fakat Kuzey'in Facebook hesabı bir karnaval coşkusuyla yanıp sönerken Eda'nın Facebook hesabı sadeliğinden ödün vermeyen biraz sıkıcı bir kafe gibiydi.

Ne var ki bu şaşkınlık içimdeki stalk canavarına gem vurmayı başaramamıştı. Daha fazla bilgi, fotoğraf ve durum güncellemesi açlığıyla Eda'nın fotoğraflarının birinden Instagram linkine tıkladım. Korktuğum gibi kilitli olmadığını görünce istemeden "Evet!" diye yükselerek küçük bir sevinç gösterisinde bulunmuş oldum ama etrafa attığım korku dolu ve temkinli bakışlarla Kuzey'in ya da herhangi birinin dikkatini çekmemiş olduğumu görünce rahatlayıverdim.

Neşeli bir gülümseme dudaklarımı ele geçirirken Eda'nın Instagram hesabını gezmeye başladım. Instagram'ı seviyordum. Çünkü burada asla hüzünlü şeyler olmuyordu. Herkes güzel şeylerin, göze estetik gelen eşyaların, harika renklerin olduğu, insanı gülümseten, dünyayı olduğundan daha güzel bir yermiş gibi gösteren fotoğrafların peşindeydi. Bir şey göze hoş görünmüyorsa Instagram'da yeri yoktu. Hal böyle olunca anasayfayı gezmek küçük bir şenliğe dönüşüyordu.

Ama doğruyu söylemek Eda'nın Instagram hesabının şenlikle uzaktan yakından alakası yoktu. Sadece yakın arkadaşlarıyla birkaç fotoğrafı vardı. Geri kalan her şey kitaplarla ilgiliydi. Tek başına bir kitap fotoğrafı. Kahve ve kitap fotoğrafı. Kitaplığının bir fotoğrafı. Kitabın yanına uzanmış bir kedi fotoğrafı.

Her yer kitap, kitap, kitaptı. Bu kötü bir şey değildi. Aslında paylaştığı fotoğrafların yüzde doksanını beğenmiştim, birkaç tanesinde yaptığı kitap yorumlarını okuyarak tavsiyelerini daha sonra dikkate almak üzere hafızama kazımıştım bile. Ama...

Ama zihnimde Eda ve Kuzey'in dünyasını bir türlü bağdaştıramıyordum. Aradaki farkı daha net görebilmek için bir de Kuzey'in Instagram hesabına girdim.

Ben Kuzey'in sadece asistanı olabilirim - tamam, işe zorla aldığı - arkadaşına iyilik yapmak için katlandığı asistanı olabilirim - ama beyefendinin fotoğraflarındaki kız yoğunluğu benim bile kaşlarımı çatmama sebep olmuştu.

Kabul etmek gerekirse hiçbir fotoğrafında yanlış anlaşılmalara mahal verecek bir poz yoktu. Sadece bu kadar çok kızla iyi anlaştığını görmek huysuzca söylenmeme sebep oluyordu.
Fotoğraflarda aşağılara indikçe Kuzey'in hayatının renkli köşeleri de gözlerimin önüne seriliyordu tabii. Tatillerden, gezmelerden, lüks restoranlardan fotoğraflar bitmiyordu. Eda'nın hesabı ne kadar sadeyse patronumunkisi öylesine renkli ve canlıydı. Ve şaşılacak bir şekilde nişanlısıyla bir adet fotoğraf bile barındırmıyordu!

Şahsen benim Kuzey gibi yakışıklı bir nişanlım olsa fotoğraflarımızı billboardlara bile koyardım. Kaldırım taşlarını bizim resimlerimizle donatırdım. Sokak sanatçıları kiralayıp gri duvarlara sprey boyayla portremizi çizdirirdim, anlatabiliyor muyum?

Ama bu kız, Kuzey'le birlikte tek bir fotoğrafını paylaşmamıştı. Kuzey de aynı şekilde, onunla beraber yer aldığı hiçbir kareyi sosyal ağlara yüklememişti. Sizce bu normal miydi?

Bence değildi.

Sherlock Holmes iç güdülerim bunun pek de gönüllü bir nişanlılık olmadığını söylüyordu. Ama arka plandaki hikaye neydi? Bu bir şirket evliliği miydi? Yoksa Kuzey sarhoş olduğu bir gece Eda'yı koynuna mı almıştı? Ya da Erarslanlar batıyordu da bu evlilik kurtulmaları için tek şans mıydı? Yoksa... Yoksa...

"Nisan iki saattir çalan telefonu duymuyor musun?"

Bir anda içine çekildiğim entrika girdabından ayrılarak bakışlarımı tepemde öfkeyle dikilmiş olan Kuzey'e çevirdim. "Hı? Ne?"

Büyük ihtimalle asistanlık tarihinde verilmiş en saçma ve uygunsuz cevaplardan birini vererek büyük bir ödülü hak ediyordum. Eğer Kuzey bu noktadan sonra aptal sarışın

şakaları yapmaya başlarsa ona kızmak için hiçbir hakkım olmayacaktı çünkü suratımdaki şaşkın ve odaklanamayan ifadeyle bir morondan farkım kalmamıştı.

Telefon sesini algıladığımda kendini ışık hızıyla toparlayarak avizeye doğru atıldım ve tek hareketle kaldırıp "Alo, buyurun," dedim. En iyi giriş cümlem sayılmazdı fakat sonuçta toparlamıştım.

Karşı tarafı dinledikten sonra avizenin alt kısmını elimle kapatarak bana öfkeli bakışlar atan patronuma döndüm. "Şeref Bey arıyor!"
Şeref Bey, ben henüz kim olduğunu çözemesem de Kuzey için önemli biriydi. Bu yüzden onun adını duyar duymaz hızlı adımlarla ofise yöneldi ve içeri girmeden önce "Hemen bağla," diye seslendi.

Aramayı Kuzey'in ofisine yönlendirdikten sonra yerime oturarak Şeref Bey tam zamanında aradığı içi Allah'a şükrettim. Çünkü özel hayatını didiklerken patronuma yakalanmak istemezdim.

Şeref beye içimden bir kere daha teşekkür ettikten sonra daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu düşünerek alt dudağımı dişlemeye başladım. İnternetten hatırı sayılır bir bilgi elde etmiştim ama kafamdaki soruların hiçbirini yanıtlayamıyordum. Eda ve Kuzey arasındaki bu garipliğin ve anlamsız ilişkinin sebebini öğrenmem lazımdı. Yoksa bu zalim merak duygusu aniden yaşlanmama sebep olacak şekilde beni

tüketecekti. Birden saçlarımın beyazladığını, tenimin kırıştığını ve belimin büküldüğünü gözlerimin önüne getirebiliyordum. Kuzey aniden odasından çıkacak, korku ve şaşkınlıkla küçük dilini yutacaktı. Gerçi bunu hak ediyordu, ne de olsa bana hiçbir şey anlatmayarak böyle bilinmezlikte bırakan ta kendisiydi.

Yine de buruşmak için daha erkendi. O yüzden bu merakı dindirecek diğer bir yola yöneldim.
Bilirsiniz, eskiden sosyal medya yoktu. Birkaç tıkla bir insanın tüm bilgilerine ulaşmak zordu. Peki insanlar nasıl bilgi topluyorlardı?

Tabii dedikoduyla!

Aslına bakılırsa dedikodu ağı tüm o internet sitelerinden daha eski, daha köklüydü. Bu yüzden daha fazla bilgi edinmem, en azından kafamdaki teorilerin şekillenmesini sağlamam dedikodu yardımıyla çok daha kolay olacaktı.

Saate baktım. Öğle yemeğine on beş dakikacık kalmıştı. Yerimden kalkıp Kuzey'in ofisine yaklaştım ve nefesimi tutarak kulağımı kapıya dayadım. Hala Şeref Bey'le konuşuyordu. Yani burada on beş dakika otursam bile ona telefon bağlayamaz ya da dosya falan götüremezdim. Eh, o zaman on beş dakika erken çıkıp sevgili dostum Alp'i ziyaret etmemin de bir sakıncası olmazdı.

Sanki çok hızlı yürürsem patronum odasından fırlayıp beni azarlamaya başlayacakmış gibi hissettiğim için küçük ve sakin adımlarla asansöre yöneldim. Bir miktar suçluluk duyuyor muydum? Tabii ki hayır. Patronumun azarlamasından korkuyor muydum? Evet, bir miktar.
Asansördeyken kafamda Alp'e soracağım soruları şekillendirmeye çalışıyordum. Mesela Eda ve Kuzey nasıl tanışmışlardı? Ne zaman nişanlanmışlardı? Evlilikleri küresel ısınmayı mı durduracaktı? Ozon delinmesini mi engelleyecekti? Neden evlenmek istiyorlardı? Gerçekten âşıklar mıydı? Çocuklarının isimlerini düşünmüşler miydi?

Bunlar aklıma ilk gelen şeylerdi elbette. Uzayan bir listenin küçük bir kısmı sadece.

Bilgi İşlem departmanına girdiğimde etrafımdakilerin bakışlarına aldırmadan Alp'in odasına yöneldim. Bir sohbetimiz sırasında teknisyenlerin departmanın en ücra yerindeki odada olduğundan şikayet ediyordu. Erkekler tuvaletinin hemen yanı demişti. Bilirsiniz, erkekler tuvaleti uzmanlık alanımdı. Bu yüzden bulmam zor olmadı.

Kapıyı yavaşça tıklayıp içeri girdiğimde Alp'i tek başına yakalayacak kadar şanslı olduğumu görmek gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Hemen babetlerimi taş zeminde tıkırdata tıkırdata koltuğa oturmuş PlayStation'ın oyun konsoluna hunharca basan Alp'in yanına oturdum.

"Merhaba Alpiş," dedim tatlı bir sesle. Ona Alpiş demeyi mesajlaştığımız sırada keşfetmiştim. Bence çok sevimliydi Alpiş demek. Ama o, pek de böyle düşünmüyordu.

"Merhaba Nisan," derken gözlerini oyunundan ayıramadığı için nasıl yüzümü buruşturduğumu da göremedi. Bu erkek cinsinde beş yaşından sonra olgunlaşmaya devam eden var mıydı acaba? Vardıysa bile ben hiç rastlamamıştım.

"Sana sormam gereken çok önemli şeyler var. Kuzey hakkında çok önemli bir şey fark ettim ve bu mevzu üzerine gelişmiş yeteneklerimi kullanarak biraz araştırma yaptım ama yeterli gelmedi. Ben de bu şirketteki en yakın arkadaşıma gelsem iyi olur diye düşündüm ki bu kişi de sen oluyorsun Alpişçiğim." Ben söylediklerimi pekiştirmek amaçlı hızlı hızlı kafamı sallayarak geniş bir sırıtışla arkadaşıma bakarken onun hiç benden tarafa olmadığını fark ederek donup kaldım.

Alp'in parmakları oyun konsolunda akrobatik hareketler yaparken zeka pırıltısını kaybetmiş gözleri ekrana kilitlenmiş bir vaziyetteydi. Benim duyamayacağım şekilde bir şeyler mırıldanıyordu ki bunu fark etmemin sebebi dudaklarını garip garip hareket ettiriyor oluşuydu. Ayaklarını da birkaç saniye de bir asabiyetle yere vuruyor olması da cabasıydı.

Sanırım Alp kuduz olmuştu. Bir çeşit teknolojik hastalığa yakalanmıştı, viral olarak bulaşan bir virüsün etkisindeydi. Bu morona benzeyen halini açıklamanın başka bir yolu yoktu çünkü.

Dikkatini çekmenin tek yolu onun ekranla ilişkisini kesmek olduğunu fark edince gözlerimle hızlıca etrafı taradım ve prizi görünce genişçe sırıttım. Yerimden kalkıp ağır adımlarla ilerledim ve sonra eğilip fişi hiç düşünmeden çektim.

Biraz ötemdeki masaüstü bilgisayar tuhaf bir ses çıkararak kapandı.

Teknolojiden nefret ediyorum!

İyice öfkelenince adımları direkt olarak ekrana yönelttim. Bir an alıp pencereden fırlatmayı düşünsem de bunun abartılı olacağına karar verip sadece düğmesine basarak görüntünün kesilmesini sağladım. Ve Alp'e döndüğümde kendisinin başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi irkilerek kendine geldiğini gördüm.

"Ne yaptın?" dedi şaşkınlık, öfke ve çaresizlikle. "Rekora gidiyordum!"

Gülümseyerek ona yaklaşırken tatlı bir sesle "Başka zaman gidersin Alpiş," dedim. "Şimdi daha mühim meseleler var."

Alp bir an elindeki konsolla beni öldürecekmiş gibi yüzüme baktı. Yine de beni korkutmak için daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden öfkesini ve ardından homurdanarak ifade ettiği sinir

bozuculuğumu anlatan sözlerini yok sayarak az önce oturduğum yere, yanına tekrar yerleştim. "Az önce söylediklerimden herhangi birini duydun mu bari?"

"Eee, şey, önemli meseleler..."

Tehditkar bir ifadeyle tek kaşımı kaldırarak yüzüne bakmaya devam edince Alp birkaç kere üst üst yutkundu ve ezilip büzülerek ekledi. "Kuzey?"

Sabır isteyerek derin bir iç çektim ve arkadaşımı boğmamak için kendimle savaştım. Önce bilgi almam gerekiyordu. Eğer işe yarar bir şey yoksa onu öldürebilirdim. İşe yarar bir şey söylese bile öldürebilirdim, bunu kesinlikle hak ediyordu.

"Kuzey'in nişanlısı geldi bugün ofise," dedim sabırsızca bir oflamayla.
"Yani?" diye sorarken saf saf suratıma bakıyordu.

"Yanisi şu ki, araları biraz garipti."

"Nasıl garipti?"

"Mesafeliydiler."

Tek kaşı şüpheyle yukarı kalktı. Ama Kuzey ve Eda'nın mesafeli olmasından değil benim aklımı kaçırmış olmamdan şüphe eder gibiydi. "Belki tartışmışlardı?"

"Hayır," dedim omuzlarım bezginlikle çökerken. "Öyle bir mesafe değil. Sanki iki yabancıymışlar gibi. İş ortağıymışlar gibi. Anladın mı?" Anlamadı.

"O Alp!" diye bağırırken daha açık konuşmam gerektiğini düşündüm. Ve "Kuzey'in Eda'yla severek evlenmediğini düşünüyorum," dedim. "Birbirlerine hiç uymuyorlar çünkü. Biri ne kadar sakin, kendi halinde, sadeyse diğeri o kadar... O kadar..." Kuzey'i tanımlayacak bir cümle bulamayınca omuzlarımı düşürdüm. "Kuzey işte."

Alp bir iki saniye sessiz kaldıktan sonra "Kuzey ve Eda ilk nişanlandıklarında herkes çok şaşırmıştı," dedi. İşte sonunda bir yerlere varmaya başlıyoruz.

"Neden peki?" diye sordum.

"Kuzey'in biriyle nişanlanacağı söylentileri dolaşıyordu ortada. Herkes tahminini söylüyordu ve Eda, bu tahminlerden birinde bile yer almıyordu. Çünkü babası iş dünyasında ne kadar tanınan bir adamsa, kızı Eda sosyetede o kadar tanınmayan bir sima."

Keyifle sırıtırken Alp'in yanağından makas alıp "Bak sen bizim Alpiş'e!" dedim. "Sosyete dünyasını da bilirmiş."

Gözlerini devirdi ve kafasını ağır ağır iki yana salladı. "Her neyse, ikisinin nişan haberi herkese büyük sürpriz olmuştu. Genel teori bunun bir şirket evliliği olduğu üzerineydi ama Kuzey'in babası öyle olmadığına dair açıklama yaptı. Yani şirketler birleşmeyecek. Eh, böyle olunca başka teoriler türedi elbet ama zamanla hepsi unutuldu gitti."

Dudaklarımı büzüp kaşlarımı çattım. Bu işin içinde bir iş vardı ama neydi? Madem şirket evliliği değil, madem zenginliklerine zenginlik katmayacaklar birbirini sevmediği apaçık ortada olan iki insan neden evlenirdi?

"Hayırdır, sen neden taktın bu konuya?" diye sordu Alp.

"Merak ettim," derken omuz silktim. "Birbirlerine hiç uymuyorlar."

Ağır ağır başını salladı. "Kim bilir," dedi dalgın bir sesle. "Belki zıt kutuplar birbirini çekmiştir."

Buna hiç ihtimal vermesem de "Belki," dedim. Sonra bu meseleyi daha sonra düşünmek için zihnimin derinliklerine iterken "Hadi," diye Alp'in kolunu çekiştirdim. "Yemeğe gidelim Alpiş. Çok acıktım."

6.Bölüm

Aradan hafta sonu da dahil olmak üzere beş gün geçmişti ve ben hala Kuzey ve Eda ikilisinin ilişkisindeki sır perdelerini aralayamamıştım. İzinden gittiğim bütün büyüklerim gerek Sherlock Holmes abim olsun gerekse Müge Anlı ablam, eminim beni çok kınıyorlardı. Fakat sevgili patronum Kuzey, bu aralar biraz asabiydi ve ne sorsam ya ters bakışlarla karşılıyor ya da beni odasından kovuyordu. Dedikodu araştırmalarım ve stalk çalışmalarım son gaz devam ediyordu ve bunlarla elde edebildiğim tek şey teoriler oluyordu.

Her bir teorim elbette ki çok mantıklıydı. Mesela Eda'nın Kuzey'e gizliden gizliye aşık olduğunu ve çok az bir ömrü kaldığı için Kuzey'in onunla evlenmeyi kabul ettiğini düşünüyordum. Ya da asıl aşık olan Kuzey'di ve Eda'yı onunla anlaşmalı bir evlilik yapmaya ikna etmişti. Böylelikle evli oldukları sırada onun kalbini çalabilecek ve mutlu aile saadetleri gerçeğe dönüşecekti.

Fakat ne yazık ki, bu mükemmel senaryoların hepsi sadece birer teoriydi. Bunların hiç birini doğrulayamıyordum ya da bunlara dair sağlam kanıtlar bulup herhangi birini geliştiremiyordum. Tek yaptığım düşünüp durmaktı. Düşünüp durmak...

Telefonun çalmasıyla birlikte teorilerimi bir kenara bırakıp asistan Nisan moduna büründüm. Ahize kaldırıp "İyi günler, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yiğit Bey ile görüşecektim," dedi kalın bir erkek sesi.

Sanki beni görebilecekmiş gibi 'şansına küs' dercesine gülümsedim. "Üzgünüm, kendisi şu an toplantıda. Bir notunuz varsa alabilirim."

Telefonun diğer ucundaki adam derince iç çekti ve "Ona de ki Rüzgar gerdi döndü," diye mırıldandı. "Bu akşam sert esecek. Akşam müsaitse beni arasın."

Ve cevap beklemeden telefonu kapattı. Aralanmış ağzımla, şaşkın bakışlarımla ve kulağımda ahizeyle donakaldım. Bu neydi be?

Kafamı iki yana sallarken not kağıtlarından birine uzandım ve saati yazdıktan sonra adamın söylediklerini not aldım. Rüzgar geri döndü. Bu akşam sert esecek. Müsaitsen ara. Sonra kağıdı kendimden biraz uzaklaştırıp yazdıklarımı tekrar okudum ve patronuma ayıpçıl şeyler mi ima ediyorum acaba diye bir durup düşündüm. Çünkü bu mesafeden biraz öyle görünüyordu.

Ama muhtemelen Kuzey, bu Rüzgar denen adamı tanıyordu. O yüzden bu kelimeleri okuduğunda aklına asistanının tam zamanlı bir sapık olması ihtimalinden ziyade Rüzgar efendiyle olan tanışıklığı gelecekti. Yani telaşa gerek yoktu.

Notu, Kuzey'in hazırlamamı istediği dosyaların üstüne koyarak arkama yaslandım ve saate baktım. Tam Kuzey'in artık toplantıdan çıkıp ofise dönmesi gerektiğini düşünüyordum ki Asansörün bu katta durduğunu belli eden blink sesi gülümsememe sebep oldu. İşte gelmişti!
Buna seviniyordum çünkü bütün gün bir masanın başında yalnız bir halde oturup durmak çok sıkıcıydı. Özellikle de düşünmemek için insanüstü efor harcadığınız bir eski sevgiliniz varsa. Burada kös kös oturmaktansa bütün huysuzluğuna rağmen Kuzey'e sataşmayı tercih ediyordum. Fırça yesem bile kafam dağılıyordu ve evet, bu çok acınası bir durumdu.

Kuzey sert adımlarla bana yaklaşırken genişçe gülümsedim. Patronumu her zaman güler yüzle karşılayan başarılı bir asistan

mıydım? Hayır. Patronumdan laf almaya çalışan uyanık ve çenebaz bir çalışan mıydım? Kesinlikle.

"Hoş geldin! Nasıl geçti toplantı?"

Kuzey gülümsemedi. Tek düze bir sesle "İyi," dedi yalnızca. Fakat nedense benim içimden inanmak pek gelmedi.

O ofisten içeri girerken tıpış tıpış arkasından yürüdüm. Tabi ki elimde dosyalarla ve onun için aldığım notlarla birlikte.

"Sen yokken istediğin dosyaları hazırladım," dedim. "Ayrıca iki kişi aradı."

"Dosyaları masaya bırak," derken sandalyesine oturdu. Ben de dosyaları onun kafasına fırlatmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Patronunun kafasına dosya fırlatamazsın Nisan. Patronunun kafasına. Dosya. Fırlatamazsın.

Dosyaları usulca masaya bıraktığım sırada "Kimler aradı?" diye sordu Kuzey.

Notları yazdığım kağıtları aldım ve "Ahmet Bey aradı, yönetim kurulundan. Seninle görüşmesi gereken özel bir mesele varmış. Onu arayabilir miymişsin," dedim.

Ceketini çıkartıp sandalyesinin arkasına asarken ki bu sırada gömleğinin altından belli olan kasları bir miktar dikkatimi dağıtmış olabilir, "Başka?" dedi.

Derin bir nefes aldım ve diğer notu okudum. "Rüzgâr geri döndü. Bu akşam sert esecek. Müsaitsen ara."

Sustuğumda Kuzey'in bakışlarını kaldırıp bana baktı ve şaşkınca "Ne?" diye sordu.

Omuz silktim. "Telefonu aldığımda ben de senin kadar şaşırdım. Ama Rüzgâr denen bu laubali herifi tanıdığını düşünmüştüm."

Gözlerini devirerek başını iki yana salladı. "Tabi ki Rüzgâr denen herifi tanıyorum," dedi. "Geri dönmesine şaşırdım sadece."

"Neden?" diye sordum hemen. "Sınır dışı falan mı edilmişti? Yoksa... Yoksa sevdiği kadın başka bir adamla evlendiğinde bir daha buralara dönmemek için yemin mi etmişti? Ya da dur! Yanlışlıkla birini öldürdüğü için apar topar gitmişti de şimdi de beklenmedik mi bir dönüş mü yapıyor?"
Kuzey bir şey söylemedi. Sadece ne kadar saçmaladığımı bir ayna gibi bana gösteren koyu yeşil, düz bakışlarıyla suratıma baktı. Ve ben kaşlarımı huysuzca çatana kadar bunu sürdürdü. En sonunda ise "Hayır, sadece geleceğini haber vermemişti," dedi.

Kafamı iki yana sallarken "Hayatınızda hiç heyecan yok," diye mırıldandım. "Her şey çok sıradan. Çok sıradan!"

Bu sözlerim üzerine Kuzey'in kaşları alayla yukarı kalktı. "Sen öyle san!"

Duyduğum bu sözle birlikte geniş bir sırıtış dudaklarımı ele geçirdi. "Tabi ya!" dedim. "Sen ve Eda, değil mi? Siz pek de sıradan bir çift değilsiniz?" Evet, Kuzey'in ağzından laf almam için elime geçen bu nadide fırsatı tepmeyecektim elbette. En güzel şekilde değerlendirip sağlam deliller elde edecek ve bu

ilişkinin gizemini açığa çıkaracaktım. İçimdeki Sherlock mutluluktan ağlamak üzereydi.

"O nerden çıktı şimdi?" derken kaşlarını çattı Kuzey. Pekâlâ, bu beni biraz ürküttü. Fakat ben Ekiz kızıydım ve geri çekilmek kanımda yoktu!

"Çok farklısınız," dedim temkinli bir tavırla. "Bunu görebilmek ve anlayabilmek için dahi olmaya gerek yok. Eh, birbirinize sırılsıklam âşık olmadığınız da ortada yoksa neden Instagram'da beraber tek bir fotoğrafınız bile olmasın ki?"

Kuzey daha çok kaşlarını çattı. Bu hareketi yüzüne öyle sert bir ifade olarak yansıdı ki kendimi
yutkunmak zorunda hissettim. "Sen boş zamanlarımda benim özel hayatımı mı didikliyorsun?" diye sordu öfkeli bir sesle.

Bunu öyle kötü bir şekilde söylemişti ki kalbim kırıldı ve hemen ardından hızla çarpmaya başladı. "Ben sadece-"

Konuşmama izin vermeden araya girdi. "Nasıl bir insansın anlamıyorum," dedi neredeyse bağırarak. "Erkekler tuvaletine giriyorsun ve bunda garip bir şey yokmuş gibi davranmayı başarabiliyorsun. Sanki dünya senin etrafında dönüyormuş gibi bir havan var. Hiçbir şey umurunda değil. Patronunla nasıl konuşulacağını bile bilmiyorsun. Bu da yetmezmiş gibi o kadar boş bir insansın ki oturup seni alakadar etmeyen meseleleri, seni alakadar etmeyen hayatları didikliyorsun. Düşünüyorum fakat yaptıklarına mantıklı bir açıklama bulamıyorum. Ve nedense senin de mantıklı bir açıklama bulabileceğini pek sanmıyorum. Saçmalamak hayat felsefenmiş gibi davranıyorsun belli ki. Ama lütfen, özel hayatımdan uzak dur! Sen dâhil olmadan da yeterince karmaşık zaten."

O an orada öylece donup kaldım. Bu öyle beklenmedik bir çıkıştı ve Kuzey'in sözleri beni öyle yaralamıştı ki kıpırdayamadım bile. Yutkunmak dahi çok zor bir iş gibi göründü. Tek yapabildiğim bir şeyler söylemek için dudaklarımı aralamak sonra söyleyecek hiçbir şey bulamayıp öylece kalmak oldu. Ne diyebilirdim ki?

Elimdeki not kağıtlarını masanın üstüne bırakıp Kuzey'in ofisinden çıkmak istedim ama kağıtların elimden düştüğünü fark edince eğilip alabilecek enerjiyi kendimde bulamadım. Gökten kafama bir meteor düşse ancak bu kadar beter bir hale gelebilirdim sanırım. Ağır bir hareketle arkamı döndüm ve öfkeden, üzüntüden, kalp kırıklığından titreyen bacaklarımın izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde kendimi ofisten dışarı attım.

Masama gidip oturmak gözüme saçma göründü. Bu yüzden adımlarımı kadınlar tuvaletine yönelttim. Katta benden başka kadın olmaması sebebiyle burası bana tahsis edilmiş gibiydi, o yüzden rahatça sümüklerimi akıtarak ağlayabilirdim. Nitekim öyle de yaptım. İçeri girip aynadaki yansımama baktığım anda gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.

Kuzey o kadar haklıydı ki! Açıkçası ne söylediğini bile hatırlayamıyordum, adeta beynim uyuşmuştu fakat bana kızmakta haklıydı işte. Tam bir zavallıydım ve bunu göstermemek için öyle abartılı, öyle uçuk davranıyordum ki insanlar bir süre sonra benden bıkarak etrafımdan kaçışıyorlardı. Aptal bir ayrılığın acısını bile aylardır atlatamamıştım. Hala mucizevi bir şekilde Doğu'nun bana âşık olduğunu fark edip geri dönmesini bekliyordum. Çünkü bir mutlu sonu hak ediyor olmalıydım. Ama yanılıyordum.

Kendimle yüzleşmem sürerken duyduğum ayak sesleriyle arkamı döndüm ve kapıdaki Kuzey'le göz göze geldim.

Söylediklerinden dolayı pişman olmuş gibi görünüyordu, mahcup bir yüz ifadesi vardı. Onu görmüş olmama rağmen, sanırım izin istemek için, kapıyı tıklattı ve içeri doğru bir adım attı.

Burnumu çekerek "Burası kadınlar tuvaleti," dedim. Onunla konuşmak istemiyordum.
İnsanlar beni ağlarken görsün istemezdim ve bu durum için Kuzey'e de bir istisna yoktu.

"Sen erkekler tuvaletini kullanabiliyorsan, ben de kadınlar tuvaletini kullanabilirim," derken hafifçe omuz silkti. Bu arada ağır adımlarla bana doğru yaklaşıyordu.

Omuzlarımı düşürdüm ve ona bakmak moralimi bozduğu için tekrar aynaya döndüm. "Ne yapıp ne yapamayacağını sana ben söyleyemem. Bilirsin, haddim değil."

Uzunca bir nefes verdiğini işittim. Ama dönüp ona bakmadım. O da bir şey söylemedi ve bir müddet sessizce öyle durduk. Ama bu, rahatlatan bir sessizlik değildi. Gözyaşlarım göz pınarlarımı zorlarken bozmamak için direndiğim bir sessizlikti ki zaten çok da direnemedim. Küçük bir hıçkırık dudaklarımdan kopup gittiğinde ne söylediğimi düşünmeden konuşmaya başlamıştım.

"Aylar önce sevgilimden ayrıldım. Aslına bakarsan beni terk etti. Asla bir ayrılığın beni bu kadar yıkacağını dü şünmemiştim çünkü hep peşinde onlarca erkek olan o güzel, şirin, sarışın kızlardan biriydim. Ki hala da öyleyim. Kendimi beğendirmekte falan sıkıntı yaşamıyorum. Benim sıkıntı yaşadığım şey konuştuğu zaman üç dakikadan fazla tahammül edebileceğim bir insan bulmak. Bunun kulağa ne kadar ukalaca geldiğinin farkındayım ama durum bu. Çoğu insanın yapmacık tavırlarına

katlanamıyorum ve onlar da bana katlanamıyorlar çünkü ben de pek tahammül edilebilir bir insan değilim ve... Olmuyor işte. Herhangi bir insanla herhangi bir ilişki kuramıyorum."

Durup sümüklerim akmasın ve bu dramatik anı mahvetmesin diye burnumu çektim. Ama bu da ortamın havasını biraz zedeledi. Yine de umursamayacak kadar çöktüğüm için devam ettim.
"Doğu, bütün bunları aşabildiğim nadir insanlar biri olarak hayatıma dâhil oldu ve yalnızca sevgilim değil aynı zamanda en yakın arkadaşım olarak da beni terk etti. Ve ben bu meseleyi o kadar aşamadım ki, Doğu'yu ve mahvolan diğer her şeyi düşünmemek için saçma sapan şeyler yapıyorum. Ablamla ait olmadığım davetlere katılıp kendimi rezil ediyorum. Bana biraz iyi davrandığı için Alp'i kankam ilan edip sürekli başını ağrıtıyorum. Patronumun aşk hayatına dair aptalca teoriler üretiyorum. Çünkü bunu yapmadığım zaman içimdeki kapatamadığım boşluğu düşünürken buluyorum kendimi. Ve ben bu boşluğu o kadar uzun süre düşündüm ki artık çoğunlukla bu boşluktan ibaretim."

Artık Kuzey'le değil tamamen kendimle konuştuğumu ve kafamın içinde dönüp duran, beni kemiren şeyleri nihayet söyleyebilmiş olduğumu fark ederek derin bir nefes alarak başımı iki yana salladım. "Yalnız, sıkıcı ve tahammül edilemeyen bir boşluktan ibaretim."

"Seni ilk gördüğümde ne düşündüm, biliyor musun?"

Kuzey'in sesini duyduğumda ona doğru dönerek bir kere daha burnumu çektim. "Bu kızın erkekler tuvaletinde ne işi var diye düşünüyordun muhtemelen. Ve aptal bir sarışın olduğumu."

"Hayır," diye itiraz etti Kuzey. Ama 'hadi oradan' bakışımı atınca "Tamam, ilk başta öyle düşündüm," diye kabul etti. "Ama sonra, yani sen, sanki hiçbir tuhaflık yokmuş gibi ellerini yıkayıp oradan ayrıldığında özgüvenine hayran kaldığımı itiraf etmek zorundayım. Öyle kendinden emindin ki bir an, acaba ben mi kadınlar tuvaletindeyim diye düşündüm."

Kaşlarımı yukarı kaldırarak ona ters bir bakış attım. "Şu an öylesin."

Sanki biraz önce bana bir dünya hakaret yağdıran o değilmiş gibi sevimli bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim Nisan," diye mırıldandı. "Çok gergin ve sinirliydim. Sinirimi de senden çıkarttım. Öyle şeyler söylememem gerekirdi."

Bakışlarımı öne eğip omuz silktim hafifçe. "Haklıydın sonuçta. Patronum olduğunu unutup arkadaşımmışsın gibi davranmamalıydım."

"Ama arkadaş olabiliriz," diye itiraz etti. "Zaten ben de patron değilim, biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. Ama aynı zamanda hafifçe de gülümsemiştim. "Arkadaş olduğum insanların beyinlerini yiyorum. Bu konuda seni uyardım."

"Ben de pek tahammül edilebilir bir insan sayılmam," dedi sırıtarak. "Henüz hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum. "Yani sadece beni kovabilirsin. Bana bağırdığın için kendini suçlu hissetmene bile gerek yok Kuzey. Benim sorunlarımdan sorumlu da değilsin. Niye boş yere başını ağrıtıyorsun?"

Derin bir nefes alıp ellerini ceplerine attı ve arkasındaki duvara yaslandı. "Öncelikle Arın'a gerçekten büyük bir iyilik borcum var," dedi. Bu borcun ne olduğuna dair teorilerimi sıralamamak için dilimi ısırdım. Sırası değildi.

"Bunun yanı sıra," derken başını yana eğip tekrar gülümsedi. Gamzeleri ortaya çıkınca elimde olmadan iç çektim. "İyi bir asistan bulmak gerçekten ama gerçekten çok zor. Ve sen, bütün gevezeliğinin yanı sıra işinde gerçekten iyisin. Bana yardımcı oluyorsun."

"Öyle mi?" diye mırıldanırken elimin tersiyle yanağımı sildim.

"Öyle," diyerek onayladı beni. Sonra doğruldu ve yaslandığı duvardan ayrılarak bana doğru bir adım attı. Elini uzattı. "Eee, arkadaş mıyız?"

Uzattığı elini sıkarken "Muhtemelen bundan pişman olacaksın," dedim.

"Bırak da orasını ben düşüneyim. Şimdi sümüklerini sil de çıkalım buradan. İnsanların beni kadınlar tuvaletinde görmesini istemem."

Ona ters bir bakış atarken musluğu açıp elimi yüzümü yıkadım hızlıca. Sonra tuvaletten çıktık. Kuzey'le birlikte koridorda yürürken kendimi anlamsız bir biçimde hafiflemiş hissediyordum. Üzgündüm, biraz incinmiştim ama bunun yanında rahatlamıştım da. Beynimin içinde birikip bana baskı yapan sözcükleri söylemek, kafamın boşalıp o dayanılmaz baskının azalmasına sebep olmuştu. Bunun için minnettardım. Neredeyse beni ağlattığı için Kuzey'e teşekkür edecektim.

Ama tabi ki etmedim. Sadece ofise girerken gülümsedim ve beni üzdüğü için ona karşı kafamda oluşturmaya başladığım komplo teorilerini bertaraf ettim. Bu seferlik içimde intikam arzusuyla yanıp tutuşan canavara sahip çıkabilirdim. Hem zaten intikam almam gereken başka biri vardı. Beni bütün bu olayların içine sürükleyen, zavallı Kuzey'i de bana tahammül etmek zorunda bırakan biri. Arın Arıkan.

"Bu yaptıklarını çok fena ödeyeceksin enişteceğim," diye mırıldandım yerime otururken. "Çok çok fena."

7.bölüm

Sakin geçen bir Pazar gününün ardından artık alıştığım ve benimsediğim masama kurulurken pazartesilerin asla güzel olamayacağını düşünüyordum. Çünkü bu pazartesilerin doğasına aykırıydı. Pazartesi günleri, iğrenç olmak için yaratılmıştı ve beni asla yanıltmıyorlardı. Günün ilk iğrençliği uzun zamandır - yaklaşık on saattir falan- aklımı ona yormadığım ex aşkım Doğu'dan geldi. Yine bir instagram paylaşımıydı. Yanında sarışın ve güzel bir kız vardı ama ne yazık ki bu kız ben değildim. Hayır, yani yanında sarışın ve güzel bir kız istiyorduysa bu pekâlâ ben olabilirdim, değil mi? Şu şırfıntıdan neyim eksikti? Hiçbir şeyim! Ama Doğu beni terk etmişti. Ve bunu gün içinde kendime birkaç defa hatırlatmak zorunda olmam biraz zavallı bir durumdu.

Her neyse, Doğu tarafından ciğerlerimin deşilmesine ziyadesiyle alışkın olduğum için bunu zihnimin derinliklerime yollamam uzun sürmedi ve dikkatimi dağıtmak için derhal bilgisayarımı açarak yapmam gereken işlere yöneldim. Kuzey'den yaklaşık yirmi dakika önce gelmiştim ve bir gün önce 'sabah masama bırak' dediği dosyaları hazırlamam zor olmadı. Dosyaları tamamlayınca ofisini açtım, havalanması için pencereleri araladım ve fazla sıcak olduğuna kanaat getirdiğim

için klimayı çalıştırıp Kuzey'in ofisindeki kahve makinesine yöneldim.
Kuzey çalışırken bir ton kahveyi midesine indiren insanlardandı. Ve sabah işe geldiğinde kahvesinin hazır olmasını istiyordu. Ve tabi ki bunu benden istiyordu. Ben de iyi ve uslu bir asistan olduğum için o gelmeden iki bardak kahveyi hazır ediyordum; biri ona, biri bana. Kahveyi de hazırlayıp yapmam gereken her şeyi tamamlayınca kendime de bir bardak doldurup ofisten çıktım ve tekrar masama oturdum. Telefonumun bildirim ışığının yandığını görünce elime aldım. Alp'ten mesaj gelmişti. Hoşlandığı bir kızla konuşuyordu ve iki de bir benden tavsiye istiyordu. Sonunda gerçek bir -aslında iki, Kuzey de var çünkü- arkadaşım olduğu için öyle mutluydum ki her sorusuna şevkle yanıt veriyor, kızla arasına yapabilmek için adeta bir ilişki uzmanı kesiliyordum.
Oysa gelin görün ki yalnızca bir ilişkim olmuştu ve o da terk edilmekle sonuçlanmıştı. Fakat bunu Alp'e söyleyip onu korkutmaya gerek var mıydı?
Koridorda ayak sesleri duyunca yazdığım mesajı yollamak için gönder tuşuna basıp telefonu masaya bıraktım bakışlarımı asansörün olduğu tarafa çevirdim. Sesler yaklaştıkça gelenin yalnızca Kuzey olmadığı fark ettim; birden fazla ayak sesi vardı ayrıca iki farklı kişinin aralarında konuştuğunu duyabiliyordum.
Merakla kaşlarımı kaldırdığım ve gelenleri görmek için kafamı ileri uzattığım sırada Kuzey köşeyi döndü ve bakışlarımız karşılaştı. Ona genişçe ve mahcup bir biçimde sırıtırken yanındaki adamı fark ettim ve...
Hay bin Brad Pittler aşkına!
Bu nedir böyle? Karşımda hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam duruyordu ki dikkatinizi çekerim ben Arın Arıkan'ın baldızıydım. Ama bu adam... Arın enişte den bir tık daha yakışıklıydı. Kuzey kadar uzun -gerçi bir iki santim kısa ama çok

fark edilmiyordu- enişteme daha kaslı ve Brad Pitt'den daha karizmatikti. Tamam, sonuncusu biraz abartılı olmuş olabilirdi. Ama Brad Pitt kadar karizmatikti. Sarışındı. Gür sarı saçları dağınık bir şekilde ensesine uzanırken gülümsediği için ortaya çıkan iki tatlı gamzesi kalbimi sıkıştırıyordu. Ve ben şaşkın bir balık gibi aralanmış ağızımla öylece adama bakıyordum.

"Nisan!"

Kuzey'in seslenişiyle kendime gelip bakışlarımı karşımdaki yaratıktan -lütfen, ona insan muamelesi yapamam- ayırıp ona çevirdim.

"Günaydın, Kuzey Bey!" dedim gür bir sesle. "İstediğiniz dosyalar, kahveniz falan hepsi hazır ofisinize geçebilirsiniz."

Kuzey, arkadaşına UFO görmüş masum köylü gibi bakmama biraz bozulmuş olacak ki bir şey demedi, gözlerini devirerek ofise doğru bir adım attı. Fakat yanındaki yakışıklı onu durdurdu.

Heyecanla onun söyleyeceği şeyi beklerken adamın dudaklarından şu sözcükler döküldü;

"Beni bu yavruyla tanıştırmayacak mısın Yiğit?"

Bir an dünyamın başıma yıkıldığını hissettim. Uslu bir çocuk olmuşum da şirinleri görememişim gibi, dondurma kutusunu açmışım da içinden fasulye turşusu çıkmış gibi, günlerden Cuma sanıyormuşum da aslında perşembeymiş gibi derin bir hayal kırıklığı bütün vücudumu ele geçirdi. Karşımdaki o yakışıklı adamın üstünde aniden beyaz, kaslarına yapışan iğrenç bir atlet, boynunda kalın bir altın zincir, dişlerinin arasında bir kürdan, gözlerinde çirkin bir güneş gözlüğü, ayağında kundura belirdi. Biraz önce utanmadan Arın enişteciğimle karşılaştırdığım bu adam, kullandığı tek bir kelimeyle gözümde yurtdışından şarkı yarışmasında rap söylemeye gelmiş kıro bir adama dönüştü.

Dizlerimin üstünde yere çöküp NEDEEEN diye bağırmak istedim. Neden kendine bunu reva gördün yiğidim? Neden bütün potansiyelini bir sapık gibi konuşarak hiç ettin?

Ben hayal kırıklığından ötürü kalp spazmı geçirirken "Of Rüzgâr," dedi Kuzey. "Seni buraya getirdiğime pişman etme beni. Asistanımdan da uzak dur." Sonra bana çapkın bir şekilde gülümseyen adamı kolundan tutup ofise sürükledi ki bunun için ona epey minnettar oldum. Onlar ofise girip beni yalnız bıraktıklarında uğradığım şoku atlatmak için kahvemden koca bir yudum aldım. Demek Rüzgar denen herif buydu. Eh, Çin malı iPhone gibiydi. Görüntü güzeldi ama uygulamaya gelince insan umduğunu bulamıyordu. Üzücü bir durum.

Yalnız kaldıktan sonra işler biraz sıkıcı hale gelmeye başladı. Öğlene kadar Kuzey'e gelen telefonları bağlamak ve Alp'e mesaj atmak dışında hiçbir şey yapmadım. Kuzey ve Rüzgar da ofisten çıkmadılar, beni de çağırmadılar ki bundan şikayetçi değildim.

Öğlen yemeğinden sonra ablam arıyor ve onunla laflıyoruz. Bana verdiği birkaç bilgi Arın enişteme hazırlayacağım intikam planı için epey işime yaramıştı. İşten çıkana kadar buna kafa yormaya karar verdiğim sırada Kuzey'in ofisinin kapısı açıldı ve nihayet Rüzgar'la ikisi dışarı çıktılar. Kuzey ifadesiz bir şekilde bakışlarını bana çevirirken Rüzgar göz kırptı.

Gerçekten, hareketsiz dursa ve hiç konuşmasa ona aşık olabilirdim. Ama nasip değilmiş...

"Nisan ben çıkıyorum," dedi Kuzey. "İstersen sen de erken çıkabilirsin bugün."

Erken çıkma ihtimalini duyunca genişçe gülümseyerek "Teşekkürler Kuzey Bey," dedim. Başını eğip karizmatik bir selam verdi ve iyi günler diledi. Tam arkasını dönüp yanımdan ayrılacaktı ki Rüzgar konuşmaya başladı.

"Baksana güzellik, az kalsın söylemeyi unutuyorduk. Yarın akşam Kuzey'in doğum günü partisi var. Sen de davetlisin."

Rüzgar'a hayal kırıklığımı özetleyen sahte bir gülümseme sunarken göz ucuyla Kuzey'e baktım.

"Evet, evet," diye atıldı o da. "Yarın akşam sekizde. Ben sana adresi mesaj atarım, tamam mı? Ayrıca yanında birini getirebilirsin."

Tekrar gülümsedim ve onaylamak için başımı salladım. Kuzey ve Rüzgar asansöre biner binmez ise tek arkadaşım olan Alpişe benimle gelmesi için mesaj attım.
İçimden bir ses Kuzey'in nişanlısı Eda'nın da orada olacağını ve ilişkilerine dair daha çok şey öğreneceğimi söylüyordu. Bu yüzden bu doğum günü meselesine sevinmiştim. Ve şimdiden ne giyeceğimi düşünmeye başlamıştım.
Ama tabi önce enişte mden alacağım intikam vardı! Pazartesiler hep iğrenç mi olur demiştim? Eh, bugünü bir istisna kabul edebilirdik o zaman.
***
Kapı hızla açıldı ve Arın enişte m telaşla içeri daldı. Yüzünde öyle bir panik ifadesi vardı ki neredeyse planı daha başlamadan kahkahalar atarak bertaraf edecektim. Ama beni rezil edişinin bedelini ödetmeden kahkahalarımı serbest bırakmamaya kararlıydım. Bu yüzden yavaşça yutkundum ve yüzüme en ciddi ifademi takındım. Kucağımdaki laptopa kısa bir bakış atıp "İşte geldi!" dedim. "Benim biricik ablamı, benim hamile ablamı aldatan terbiyesiz adam geldi babaanne!"
"Çevir şu kamarayı ona da yuzina tüküreceğum!"
Babaannemin öfkeli sesi kucağımdaki bilgisayarın hoparlöründen yükselince Arın enişte min şaşkınlığı iki katına çıktı. "Nisan?" dedi temkinli bir sesle. "Mayıs nerede?"
Kaşlarımı çatabildiğim kadar çatarak "Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Sana o kadar kızmış ki hiçbir şey söylemeden çekip gitti. Telefonlarıma da cevap vermiyor." Sonra bir an durup ağlamaklı bir hale büründüm. "Kim bilir nerede, ne yapıyor zavallı ablam? Kim bilir ne halde?"
Arın enişte min çöküşünü naklen izlediğim o an, içimdeki küçük bir parça onun için üzülüyordu fakat gün intikam günüydü. Böyle bir şansı bir daha elde edemezdim. "Nisan ben..."
"Evet, sen!" diye haykırdım. "Sen utanmıyor musun hamile karını aldatmaya?" "Nisan ne aldatması, saçmalama! Ben... Ben yapar mıyım öyle şey! Hepsi bir yanlış anlaşılma!"

"Sus!" dedim öfkeyle. "Sus, konuşma! Enişte dedik bağrımıza bastık sen neler yaptın?" "Kiz feruk, sağa sesleniyrum baksana bu yana!" Babaannemin ikazıyla bakışlarımı tekrar kucağımdaki bilgisayara yönelttim ve planımın asıl vurucu parçasına geçmek için ekranı, dolayısıyla kamerayı Arın enişteme doğru çevirdim.
"İşte babaanne," dedim. "Burada Arın eniştem!"
Arın eniştem ne yapacağını bilemez halde bir ekrana bir bana bakıyordu. Sanırım ablamı aramakla bizimle uğraşmak arasında kararsız kalmıştı. Ablamı aramayı tercih edeceğini biliyordum fakat babaanne Ekiz'in karşısından kaçıp gitmek de öyle kolay bir iş değildi. O da bunu biliyordu.
"Babaanne..." dedi sessizce ve çaresizce. Köpek yavrusu gibi baktığı için ona tekrar acıdığımı hissettim. "Sizinle sonra konuş-"
"Ula sen hiç utanmay misun? Evli barklı adamsun. Karin gebe. Hala daha çapkinlik peşindesun. Ayip değil mi?" Evet, eniştem Mayıs'ın peşine düşmek için izin isteyecekti fakat artık çok geçti... Çoktan babaannemin radarına girmişti ve çıkması çok da kolay olmayacaktı.
"Ama babaanne-" diye itiraza yeltendi.
"Sus bakayim!" dedi babaannem öfkeyle. "Bana babaanne demeyecesun! Konuşmayacasun sen! Benim gül gibi kizumu, benim nur parçasi kizumu aldatırken bağa koniştin mu? Konişmadun! Şimdi de susacasun!"
"Ama ben-"
"Bak hala konuşayi. Hala konuşayi! Biz bu kizi sağa üzesun diye mi verdik damat? He de bakayım bana?" "Hayır ama ben-"
"Yav ben sana konuşmacasun demedim mi? Laf da mı almayi senin o kot kafan? Cibiliyetsiz fasile çıbığı. Utanmaz arlanmaz. Gebe kadin hiç üzülür mi? Ya şimdi dış arlarda başina bir şey gelirse? Hadım ederum seni uşak hadım! Anlay misun beni?"
Eniştem sesli bir şekilde yutkundu. Sanırım hadım edilme düşüncesi onu pek rahatlatmamıştı.

"Anlıyorum babaanne fakat-"
"Tamam bizum kizımuz biraz delidir. Ha bundan sebep ne yapsa yeridir. Sen bunu bilmez miydun bu kizi alırken? Bilurdun. Şimdi neden... de bakayim bana neden?"
Babaannemin öfke katsayısı astronomik rakamlara ulaştığı için söyledikleri anlaşılmamaya başlamıştı. Muhteşem Karadeniz şivesi garip bir dile evrilmiş Arın eniştemin algı sınırlarını zorlar hale gelmişti. Tek anlaşılan öfkeli olduğuydu. Onun dışında şu an kutuplardaki buzul erimelerinden bile bahsediyor olabilirdi. Hiçbir fikrimizi yoktu.
Eniştem sabrının son kırıntılarını da harcayınca "Kusura bakmayın ama karımı bulmam lazım!" diyerek bir hışımla arkasını döndü. Tam bu sırada duyulan anahtar sesi eve birinin girdiğinin habercisiydi. Çok geçmeden sarı saçları, yavaş yavaş belirginleşmeye başlamış karnı ve elindeki alışveriş poşetleriyle ablam kapıda belirdi.
"Mayıs?" dedi eniştem. Gökkuşağını ilk kez gören çocuklar gibi şen ve sevinçliydi. "Mayıs buradasın!" Koşarak ileri atıldı ve ablamı kucakladığı gibi kendine çekti. "Buradasın, iyisin!" Ablam ona anlamsız gelen bu coşkuyu şaşkın bakışlarla karşılarken babaannemle biz çoktan kahkahalara boğulmuştuk. Elindeki alışveriş poşetlerini yavaşça yere bırakıp korkudan aklını kaçırmak üzere olan eniştemin sırtını okşarken "Neler oluyor?" diye sordu ablam. "Bir şeyi mi kaçırdım?"
Eniştem nihayet sakinleşip geri çekildiğinde ablamın öfkeli olmadığını ve benim kahkahalarla güldüğümü fark edip kaşlarını çattı. "Sen..." dedi ablama bakarak. "Şey sanmıştın... Hani şirketin otoparkında kuzenimi yolcu ediyordum. Amerika'dan yeni dönmüştü, eve geçmeden bir uğramak istemiş ve sen öyle görüp birden taksiye binince... Ben kızdın sandım. Yanlış anladın sandım. Sonra..." Duraklayıp bakışlarını bana çevirdi. Ben hala gülüyor ve zavallı eniştemin çırpınışlarını izliyordu. "Sonra Nisan dedi ki, çok kızmışsın. Senden haber alamıyormuşuz. Babaannen de kızımı nasıl

üzersin dedi. Nasıl aldatırsın diye kızdı bana..." "Aldatmak mı?" dedi ablam, sanki bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi. "Senin beni aldattığını düşündüğümü mü düşündün?"
"Evet," diye mırıldandı eniştem. "Düşünmedin mi?"
Ablam başını usul usul iki yana salladı. "Aşkım, eğer beni aldattığını düşünseydim şu an muhtemelen nefes alıyor olmazdın. Gerçekten iyimserliğine hayran kaldım."
Eniştem rahatlamakla birlikte kafa karışıklığından henüz kurtulamamış olmanın verdiği şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ama neden birden taksiye binip gittin o zaman?" "Taksici yüzünden," dedi ablam. "Yanınıza gelecektim ama adam binmiyorsan gideceğim dedi. Ben de sipariş ettiğim kıyafetleri terziden almam gerektiği için taksiye binmek zorunda kaldım."
Eniştem olayın bu kadar basit oluşunu hala kabul edemiyormuş gibi başını iki yana salladı.
"Ama Nisan dedi ki, seni aldattığımı düşündüğün için hiçbir şey söylemeden çekip gitmişsin." Mayıs öfkeli bakışlarını ışık hızıyla bana çevirdi ve neler döndüğünü eniştemden daha kısa sürede kavradı ki bu genelde pek olmazdı. "Nisan!" diye cırladı, ben de dayanamayıp bir kahkaha daha attım.
"Ama çok komikti abla! Bir görsen nasıl ödü koptu! Hele babaannemin karşısında kıvranmaları cidden görülmeye değerdi." Bu sırada hala bizi izlemekte olan babaannemi, yani bilgisayarın ekranını işaret ettim. O da benimle birlikte eniştemin şapşallığına gülüyordu.
"Size inanmıyorum!" dedi ablam. "Zavallı kocama ne yaptınız böyle!"
"Hepsi şaka mıydı?" diye araya girdi eniştem bu sırada. "Yani hepsi... Hepsi şaka mıydı Nisan?"
"Evet," derken keyifli bir kahkaha daha attım. "Ve en az beni şu tuvalet olayından sonra
Kuzey'le çalışmak zorunda bırakman kadar komikti!"

Nihayet rahatlamış olmanın verdiği sakinlikle bakışlarını ablama çevirdi eniştem. "Aşkım, kardeşini öldürsem rahatsız olur musun?"
Yere bıraktığı poşetleri alırken umursamazca omuz silkti Mayıs. "Hayır, olmam. Fakat mobilyalara kan sıçratmamaya dikkat et, olur mu?"
Eniştem gülümseyip ablamın dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. O poşetleri bırakmak için yatak odasına yönelirken Arın da yüzünde kocaman, korkunç bir sırıtışla bana döndü.
Kucağımdaki bilgisayarı usulca koltuğun üzerine bıraktım.
Eniştem gömleğinin kollarını sıvamaya başladı.
Yavaşça koltuktan kalktım.
Eniştem ağır adımlarla bana doğru yaklaşmaya başladı.
Yutkundum ve birkaç adım geri gittim.
Eniştem adımlarını hızlandırdı. Ve aniden bana doğru atıldı.
Dudaklarımdan kopan bir çığlıkla koşmaya, ondan kaçmaya başladım. Galiba ablamın onu terk ettiğini düşündürmek sandığım kadar iyi bir fikir değildi. Üstelik hala babaannemin kahkahalarını duyabiliyordum.

***

8.BÖLÜM

Enişteme verdiğimiz savaştan sağ kurtulup gazi unvanını aldıktan sonra hayatım aynı monoton seyrinde devam etmek için fazla beklemedi. Ertesi sabah yine aynı saatte uyanıp işe gitmek için yola koyuldum. İş yerinde aşırı sıkıcı bir gün geçirdim. Çünkü Kuzey yoktu ve benim de tek yaptığım ona iletilmesi gereken şeyleri not alıp arayanlara o gün şirkette olmadığını söylemekten ibaretti. Ah tabi bir de şirkete gönderilen doğum günü hediyelerini odasına bırakmam gerekmişti.

Kutuları sallayarak içlerinde neler olduğunu tahmin etmeye çalışmak gün içindeki tek eğlencemdi. Bu eğlencem sırasında da Kuzey'e gelmiş hediyelerden birini kırmış olabilirdim. Ama bunu ona tabi ki söylemeyecektim. Ne gerek vardı ki? Sadece birlikte çalıştığı kişilerden bir sürü hediye gelmişti; pahalı çikolatalar, içinde şık kalemler, saatler ya da ona benzer şeylerin bulunduğunu tahmin ettiğim süslü kutular... Akşam arkadaşlarından gelecek hediyeleri düşünemiyordum bile! Yaklaşık bir milyon tane falan arkadaşı olmalıydı. Sadece yarısı hediye alsa, o hediyeleri açmak günlerini alırdı.

Şanslı hergele!

Tabi ben de bu hergele için bir hediye hazırlamıştım. Pahalı bir şey alamazdım, çünkü param yoktu. Saat, kravat, gömlek gibi şeylerden de yaklaşık yüz bin tane geleceği için Kuzey'e küçük, esprili bir şey almak istedim. Bunun üzerinde epey düşünmem gerekti ve en sonunda üzerinde bayanlar tuvaleti simgesi olan bir CD'ye sevdiğim birkaç şarkıyı kaydettim ve bunu hediye etmeye karar verdim. Biraz eski kafalı görünebilirim ama her

şeyi olan bir adama ne alabilirdim ki? Hiçbir şey. Ben de küçük bir gülümseme ve dinleyecek şarkılar vermek istedim.

Sonuç olarak Yiğit Kuzey Erarslan'ın doğum günü için her şey hazırdı. Kendisi aşırı yakışıklı görünen fakat içinde saf bir kıro ötesi kişilik barındıran arkadaşı Rüzgar beylerle gününü gün edip akşamki muhteşem partisine hazırlanırken ben bütün ayak işlerini halletmiş Alpiş'le partide buluşmak üzere sözleşmiş ve mesai saatine kadar sıkıntıdan ölmemeyi başarabilmiştim.

Yüzyılın en iyi asistanıyım diyorum, inanmıyorsunuz.

Nihayet mesai bittiğinde partiye az bir zaman kalmıştı. Koştura koştura şirketten çıkıp bir taksi çevirdim ve kendimi eve atar atmaz da duşa girdim. On dakikalık kısa bir duşun ardından ne giyeceğimi planlamış olmanın verdiği kolaylıkla hızlıca giyindim. Sonraki yarım saat içinde de makyajımı ve saçlarımı istediğim şekilde yapmış olarak tamamen hazırdım. Aynada kendimi son bir defa süzerken genişçe gülümsedim.

Tekrar taksiye bindiğimde bu defa partinin yapılacağı yerin adresini verdim ve yola çıktığımı bildirmek için Alp'e mesaj attım. Orada tanıdığım tek insan o ve Kuzey olacaktı, Kuzey de muhtemelen büyük bir insan kalabalığının odak noktası olacaktı ve Alp olmazsa ben yalnız kalacaktım. O yüzden zamanında gelmesi için onu darlıyor olabilirdim. Haksız sayılır mıydım? Tabi ki hayır!
Parti mekanına geldiğimde karşılaştığım şey dudaklarımdan kaba bir "Oha!" kelimesinin dökülmesine sebep oldu. Fakat ben böyle ihtişamlar karşısında kibar kalabilecek kadar zengin biri değildim. Öncelikle her yer insan kaynıyordu. İstanbul nüfusunun yarısı bu partiye katılmış olabilirdi. İnsanlara hizmet etmek, içecek ve atıştırmalık bir şeyler dağıtmak için

etrafta dolanan garsonlar yürümekte zorlanıyor ya da daha iki adım atmışken boş bir tepsiyle kalakalıyorlardı. Yüksek tavanlı mekâna yapılan renkli ışıklandırma kendimi başka bir gezegendeymiş gibi hissetmeme sebep olmuştu. İnsanlar o kadar enerjikti ve o kadar çok gülüyorlar, konuşuyorlardı ki aynı dünyada yaşadığımıza inanmakta zorlanıyordum. Mesela sen siyah saçlı ablacığım, hayatı gerçekten bademciğini göreceğimiz şekilde kahkaha atacak kadar çok mu seviyorsun diye sormak istiyordum. Fakat etrafımızı saran yüksek sesli müzik kelimelerimi yutup yok edeceği için bunu denemedim bile.

Sıkış tepiş bedenler, ağır kadın parfümleri ve atılan güçlü kahkahalar arasında yok olmamak için dua ederek mekanın içine doğru ilerledim. Bu sırada gözlerim hala dekorasyonu tarıyordu. Etrafa küçük küçük yıldızlar serpiştirilmişti. Hepsi farklı renkte bir parlıyor, bir sönüyorlardı. Mekanın ortasına kocaman bir... -İnanmıyorum, bu gerçek mi?- Kocaman bir çikolata şelalesi duruyordu! Evet, evet yok artık dediğinizi duyabiliyorum.

Bu partiyi Rüzgar'ın düzenlediğini tahmin ediyordum. Çünkü içi bu kadar boş bir şatafat ancak onun eseri olabilirdi. Allah aşkına bir doğum günü partisinde çikolata şelalesine ne gerek vardı? Ya da bu kadar insana? Ya da bu kadar müziğe? Ya da buradaki herhangi bir şeye?

Sinirle burnumu kırıştırdım. Ben küçükken doğum günü partilerimi kendi evimde düzenlerdim ve sadece yakın arkadaşlarım gelirdi. Pastayı da annem yapardı. Ve o partiler buradakinden çok daha güzeldi.

Çünkü mesela, şu ilerideki kızıl saçlı ve göbeğine kadar dekolteli ablanın Kuzey'in doğum gününü kutlaması şart mıydı? Bence

değildi. Eda nasıl oluyor da böyle kadınların nişanlısının on metre yakınına yaklaşmasına izin veriyordu? Hayret bir şey!

"Hey!"

Kulağımın dibinde yankılanan kalın erkek sesini duyunca düşüncelerimden koparak yerimde sıçradım. Ve arkamı döndüğümde Alp'le yüz yüze geldim.

"Hey!" dedim sevinçle. "Hoş geldin. Sensiz buraya üç saniye daha dayanamazdım!" Müzik sesi gereksiz yere yüksek olduğu için bağırarak konuşmak zorunda kalıyordum.

"Çok bile dayanmışsın," diye bağırırken dehşetle açılmış gözlerini etrafta dolaştırdı Alp.
"Hayatımda gördüğüm en korkunç şey bu! Bir insanın nasıl bu kadar arkadaşı olabilir?"

"Bilmiyorum," diye bağırarak omuz silktim. "Bunu Kuzey'e sorman gerek!"

"O nerede?"
Alp'in sorduğu bu soruyla kaşlarımı çattım. Harbiden, Kuzey neredeydi? Ve bu kadar insan neden onu merak etmiyordu? Gerçi buradaki insanların herhangi bir şeyi merak edip etmediklerinden şüpheliydim. Parti boyunca Kuzey ortaya çıkmasa ve partinin sonunda aslında bir doğum günü için değil de yalnızlaşan fok balıkları için toplandıklarını öğrenseler yine de umursamazlardı bence.

Gözlerimi kısarak çılgın ve tasasız kalabalığı hızlıca taradım. Sol çaprazıma bakarken hissettiğim göz kamaşması sayesinde dikkatimi çeken kişiye baktım ve inanılmaz yakışıklılığıyla

orada durup birilerine gülümseyen Rüzgar'ı fark ettim. Kuzey de onun yanındaydı.

"İşte, orada!" dedim Alp'e, elimle onların olduğu yeri işaret ederek. Normalde bu kaba bir hareket sayılabilirdi ama şu an bir insan denizinde zararsız bir Nisan parçacığı olduğum için kimsenin dikkatini çekeceğimi zannetmiyordum.

Alp tek elini omzuma koyup beni insanların arasında ezilmekten korurken ağır adımlarla -zira hızlı olmak imkânsızdı- onlara doğru ilerledik. Rüzgâr sanki dünyayı onun avuçlarına koymuşlar gibi mutlu ve havalıydı. Kuzey ise... Garip bir şekilde durgundu. Sanırım partinin çığırından çıkması onu da pek memnun etmemişti.

"Selam patron!" diye bağırdım yanına vardığımda. "Doğum günün kutlu olsun!"

Beni fark ettiğinde genişçe gülümseyerek "Selam," dedi. Bağırmıyordu ve bağırmadığı halde etkileyici bir şekilde sesini duyurabiliyordu. Bu coolluğun da bir sınırı olmalı kardeşim.

"Büyük parti dedikleri bu olsa gerek," dedim. Bu sefer bağırmamaya gayret ederek.

Kuzey sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Rüzgar'ın işleri. Buradaki insanların çoğunu tanımıyorum bile!"

"Bunu duyduğuma sevindim," diye araya girdi Alp. "Çünkü anlarsın ya, bu kadar arkadaşın olması biraz ürkütücü patron."

Alp'in sözlerini hızlı hızlı başımı sallayarak onayladım. "Mesela biraz ileride kızıl saçlı, tanımlanamayan bir cisim var. Onla arkadaş olsaydın senin için çok endişelenirdim."

Gülerek başını iki yana salladı. Ve eliyle odanın uzak bir köşesini işaret etti. "Siz şuraya geçin. Daha sakin ve daha sessiz. Ben burada biraz daha dikilip sırıtarak başımı sallayacağım. Sonra yanınıza gelirim. Olur mu?"

Alp de ben de bu teklifi hiç itirazsız kabul ettik ve derhal Kuzey'in gösterdiği köşeye yollandık. Haklıydı; burası kesinlikle daha sakin ve daha sessizdi. En azından ses tellerimi yırtmadan konuşabiliyordum.

Parti bütün çılgınlığıyla devam ederken Alp'le ikimiz çekildiğimiz köşede gayet mutluyduk. Saçma muhabbetler yapıyor, Alp'in oynadığı bilgisayar oyunlarından söz ediyor ya da bazen çalan şarkıya iğrenç seslerimizle eşlik ediyorduk. Alp bir yandan da daha önce bahsettiğim kızla mesajlaşıyordu ki bu çok heyecanlı bir olaydı. Bütün mesajlarını okuyup yorum yapıyor, ne yazması gerektiğini falan söylüyordum. Ve inanıyordum ki biz bu kızı tavlayacaktık! Evet, biz. Apl'le ikimiz. Takım çalışması!

Arada havalı fotoğraflar çekilip Instagram'a ve Facebook'a atmaktan da geri durmadım tabi ki! Doğu Saygın benim hayatıma devam ettiğimi görmeli, üzülmeli ve bana ne kadar âşık olduğunu fark edip geri dönmeliydi sonuçta!

Ama resimlerimi beğenmiyordu bile.

Hayaller ve hayatlar...

Yine de moralimi yüksek tutmaya çalışıyordum. Bu da partinin orta yerine çöküp bağırarak ağlamama ya da çikolata şelalesine kafamı daldırarak intihar etmeme engel oluyordu.

Bence gayet başarılı.

Bir ara Alp'le kendimizi müziğe kaptırmış delicisine şarkıya eşlik ederken birden müzik sesi kesiliverdi ve aniden sessizleşen mekânda yalnızca ikimizin sesi yankılandı. Bu da etraftaki herkesin bize dönüp bakmasına sebep oldu tabi ki. Lanet!

Fakat yakışıklım Rüzgâr bir işe yarayarak araya girdi ve onun ışığı gözleri kamaştırırken herkes bakışları bizim üzerimizden çekti. Bu çocuk dikkat dağıtıcı bir araç olarak çok işe yarayabilirdi. Onun dikkat dağıtıcılığı sayesinde banka bile soyabilirdik. Tabii konuşmaması şartıyla...

"Saygı değer beyefendiler ve birbirinden güzel hanım efendiler," diye girdi söze önündeki kızlara çapkın bir bakış atmayı ihmal etmedi. Kızlar da cilveli cilveli sırıttılar. Şaka gibi...

"Bugün burada en yakın dostum olan Yiğit'in-" Kuzey bir kere o! "Doğum günü kutlaması için toplandık!"

Yalnız bu adamın doğum günü bu kadar şatafatlıysa düğününe Kraliçe Elizabeth falan gelir sanırım. Hem düğün demişken, Eda nerede?

"Kendisi bir yaş daha yaşlandı fakat karizmasından ve yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmedi. Hala çok canlar yakabilece k derecede formunda. Fakat biliyorsunuz ki

kendisinin başı bağlı, bu yüzden teselliye ihtiyacı olan hanımlar yanıma uğrayabilir."

Rüzgâr kıkırdayan kızlara göz kırparken kusmamak için derin bir nefes almam gerekti. Ve dikkatimi ondan koparıp kıstığım delici bakışlarımla kalabalığın arasında Eda'yı aramaya başladım. Her yer birbirinden süslü güzel ya da çirkin kadınlarla doluydu fakat onların hiçbiri Eda değildi. Zaten o kızı bu ortama bir türlü yakıştıramıyordum zihnimde. Ya da her an bir duvar köşesinde uzun kazağıyla kitabına sarılmış, saçlarını tepesinde toplamış bir halde görebilecekmişim gibi geliyordu. Ayrıca bu kızın nişanlısının yanında durması gerekmez miydi? Nişanlın yahu o senin! Evleneceksin sen bu adamla! Sevişip bebek yapacaksın! Bir zahmet yanında da dur yani, değil mi?
Ne yazık ki yaptığım gözlemler hiç sonuç vermedi ve Eda'yı bulamadım. Ona benzeyen birini bile göremedim. Kuzey'in yanında da Rüzgâr duruyordu. Sanki Rüzgâr'la evlenecek...

Nihayet Rüzgâr saçma sapan doğum günü konuşmasını bitirdiğinde kocaman bir pasta geldi ve Kuzey kalabalık tarafından zorla dilek tutturulup mumları üflemek zorunda bırakıldı. Ardından döner bıçağından hallice bir bıçakla koca pastayı alkış eşliğinde ikiye böldü.

İyi ki doğdun Yiğit Kuzey Erarslan!

Pastanın kesilmesinin ardından yine bir hengâme oluştu ve müzik tekrar başladı. Biz de Alp'le pastamızı alıp biraz önce oturduğumuz ve gönlümüzce eğlendiğimiz köşeye topukladık.

Pasta inanılmaz nefisti. Rüzgâr'ın partide doğru yaptığı tek şey bu pastayı seçmesiydi sanırım. Çikolata şelalesi de güzeldi

aslında ama ortama uygun değildi. Acaba giderken alıp götürmeme izin verirler miydi?

Sanmıyorum.

Parti ilerlerken Alp'le ikimiz epey eğleniyorduk. Sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettiriyordu; insanları gözetleyip haklarında komik yorumlar yapmak, hangimizin pastayı daha çabuk bitirebileceğini görmek için yarışmak ya da çalan şarkıda saçma sapan dans figürleriyle birbirimizi güldürmek...

Bu benim ihtiyacım olan şeydi. Eğlenceli, içten bir arkadaşlık. Alp böyle bir partiye kot pantolon ve tişörtle gelebilecek kadar tuhaf ve bir o kadar da kendinden memnun bir insandı. Ondaki bu pozitif yön bana çok iyi geliyordu. Bir insanın sizden bir şeyler talep etmeden yanınızda durması ve eğlencesini sizinle paylaşması harika bir olaydı. Ben en son böyle bir anı Doğu'yla yaşamıştım.

Doğu'yu. Düşünmek. Yasak.

Ne yazık ki saat on biri geçerken Alp artık ayrılması gerektiğini söyledi. Kuzey yanımıza gelmemişti ama ona kızmıyorduk, bu kalabalıkta bizi bulması bile şans olurdu. Hem zaten neredeyse kimse onu görememişti. Herkes hediyesini küçük not kartlarıyla birlikte büyük bir masanın üzerine bırakıyordu. Alp de öyle yaptı ama benim minicik hediyem onca kutunun içinde kaybolma tehlikesi yaşayacağı için ben elden vermek istedim. Böylece Alp'i yolcu ettikten sonra o insan ummanına dalarak Kuzey'i aramaya koyuldum.

Fakat bu o kadar zordu ki... Onca beden arasında Kuzey'i bulabilmek için epey çalıştım hatta bir ara bir sandalyenin tepesine çıkıp diğer insanlardan daha uzun görünen yakışıklı

birini bile aradım ama yoktu. Kendi doğum gününde Kuzey'i bulamıyordum.

Hediyeyi ertesi gün ofiste vermeye karar verip sandalyeden indim. Bir taksi çağırıp gitmeden önce tuvalete gitmem gerekiyordu. Bu yüzden kalabalığın içinde zar zor ilerleyip tuvaletlere açılmasını umduğum bir koridora daldım. Işıl ışıl parlayan o geniş alana göre koridor fazlasıyla loştu. Bu da gözlerimin önünde parlak benekler uçuşmasına sebep olmuştu. Kendimi içki içmeden sarhoş olmuş gibi hissediyordum.
Koridorda birkaç kapı görünüyordu ama hiç biri tuvalet olduğuna dair bir işaret taşımıyordu. Tekrar o kalabalığa dalmak bana korkunç geldiği için kapalı kapıları aralamaya ve bir şansımı denemeye karar verdim.

İlk açtığım kapının ardında tutkuyla öpüşen bir çift görünce bu kararımı sorgular gibi oldum ama öpüşenler iki kişiydi, o büyük alanda ise beni neredeyse bin kişi bekliyordu. O yüzden bu riski göze alarak diğer kapıya yöneldim.

Kapıyı usulca açarken tek elimi gözlerimin önüne siper etmiş tereddütle parmaklarımın arasından bakıyordum. Biraz önceki çift sadece öpüşüyordu ama ya buradakiler... Allah'ım sen esirge!

Neyse ki korktuğum gibi olmadı. Kapı en az koridor kadar loş bir odaya açıldı ve odada yere çöküp sırtını duvara dayamış bir adamdan başkası yoktu.

Ve bu adam da Kuzey'den başkası değildi.

"Kuzey!" dedim şaşkınlıkla. "Senin ne işin var burada?"

Sesimi duyunca dalgın bir şekilde gözlerini bana çevirdi. Fakat bir saniye sonra tekrar önüne döndü. "Asıl senin ne işin var burada?"

"Tuvaleti arıyordum," diye mırıldanırken bunun hediyemi vermek için güzel bir fırsat olduğunu düşünerek onun yanına gittim ve ben de yere oturdum.

"Ve tabi ki beni buldun. Tuvaletleri ararken ayakların seni hep bana yönlendiriyor."

Dalgın ve düşünceli sesiyle söylediği bu cümleler kıkırdamama sebep oldu. "Gerçekten hep öyle oluyor."

O da güldü. Ama minik ve neredeyse neşesiz bir gülüştü bu. Hemen ardından da tekrar sessizleşti. Ben de bir süre bir şey söylemedim fakat dayanmam çok kısa sürdü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum temkinli bir sesle. "İçeride yaklaşık beş bin kişi yeni yaşını kutluyor ama sen buradasın!"

Gözlerini devirerek başını iki yana salladı. "Hayatımın en kötü doğum günü partisi!" dedi.

"Neden? Aslında on bin kişiyi mi bekliyordun?"

Yüzüme söylediğim şeyin salaklığını vurgulayan bir bakış attı, ben de gülümsedim. "Bakma öyle," dedim. "Hayatımda gördüğüm en büyük organizasyon bu!"

"Bu kadar büyük bir şey olmasını istememiştim!" diyerek iç geçirdi. "Rüzgâr her şeyi üstlenmek istedi ve olayı biraz abarttı."

"Biraz mı?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. "Dostum içerde kocaman bir çikolata şelalesi var!"

Sözlerimin üzerine yine o neşesiz gülüşünü duydum. "Onun aslında bir esprisi var. Sonra anlatırım."

Bunu bilmek içimi rahatlatmıştı doğrusu. Yoksa ömrüm boyunca 'bir kere gittiğim doğum günü partisinde kocaman bir çikolata şelalesi vardı' diye gereksiz bir hikâye anlatmak zorunda kalacaktım. Fakat şu an konumuz bu değildi. Konumuz Kuzey'in neden somurttuğuydu.

"Canını sıkan ne?" diye sordum bir kere daha.

Aslında cevap vermesini beklemiyordum ama yanıldım. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.. "Yirmi altı yaşımı bitirdim," dedi, sanki bundan nefret ediyormuş gibi. "Yirmi altı seneyi devirdim ve hiçbir şey başaramadım. Yirmi altı yaşımı bitirdim ve babam bana çok değerli şirketini bırakacak kadar güvenmiyor. Ve üstelik bunda haksız değil. Saçma bir şekilde başkasının hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki burada olmamam gerekiyormuş gibi. Yaşadığım hayatı sevmediğimden değil, seviyorum. Sadece bu hayatı hak etmiyorum."

Sözlerini bitirince şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı kapatmam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Ardından başımı ağır ağır iki yana sallarken "Dostum bu senden duyduğum en saçma şey," dedim. "Ben senin asistanınım ve inan bana şirketi ne kadar iyi idare ettiğini yakından görüyorum. Ayrıca hayatını hak etmezsin ki! O sana verilmiştir ve sen onu yaşarsın. Olay bu kadar."

Bakışlarını bana çevirdi. Gözleri ışığın yokluğundan ötürü yeşilden ziyade siyah gibi görünüyordu. Ve kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Bağlamam gereken bir anlaşma vardı," diye mırıldandı koyu bir sesle. "Eğer yapabilirsem babam şirketi bana bırakacaktı ve hayatımı da, tabii. Birkaç saat önce haber geldi. Adam başkasıyla anlaşmaya karar vermiş." Gözlerini kapattı ve başını hafifçe duvara vurdu. "Başaramadım Nisan," dedi ondan duyduğum en üzgün ses tonuyla. "Her şeyi geri almam için bir şansım vardı ve ben başaramadım."

İçimi anlamsız bir kırgınlık ve yenilgi duygusu kaplarken sessizce yutkundum. "Eda neden partiye gelmedi Kuzey?"

Sorduğum sorunun konuyla alakasızlığı Kuzey'i içinde debelendiği karamsarlıktan bir an için çıkardı. "Yurt dışında," diye cevap verdi. "İtalya ya da Fransa gibi bir yerde."

"Nişanlının nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Gözlerine huysuz ve asabi bir bakışın yerleşmesi bir saniyeyi bile almadı. "Bunun ne önemi var Nisan?"
"Şu önemi var; onunla zorla evlendiriliyorsun! Ve tahminen bunu baban yapıyor." Bir an duraklayıp öfkeyle soludum. "Böyle şeylerin sadece aptal dizilerde olduğunu zannediyordum."

"Gerçek hayatta da var," dedi söylediklerimi kabul ederek.

"Neden peki?" diye sordum. Bir insan zorla biriyle evlendiriliyorsa bunun bir sebebi olmalıydı, değil mi?

"Çünkü babam bana güvenmiyor." Bu cümleyi söyledikten sonra başını bir kere daha duvara vurdu. Acaba kaç beyin hücresini öldürdüğünden haberi var mıydı?

"Bana güvenmiyor ve ölmeden önce şirketi batırmayacağımdan emin olmak istiyor. Eda'nın ailesinin şirketimizde büyük bir hissesi var. Yönetim kurulunda da sözleri geçiyor. Eğer iki aile birleşirse şirketi garantiye almış olacak. Bu yüzden onunla evlenmemi istiyor. Ben de şirketin geleceği hakkında bir garanti veremediğim için itiraz edemiyorum. Ne kadar klişe, değil mi?"

Ben olsam klişeden ziyade korkunç derdim ama bunu ona söylemedim. İyi bir teselli olmaz gibi geldi. Bu yüzden sadece sessizce yanında oturdum. Ve ona iyi bir fikir gibi göründüğü için başımı omzuna yasladım. Ne diyebileceğimi bilmiyordum. Bu başıma çok gelen bir şey değildi. Beynim yeni öğrendiği bilgileri hazmetmeye çalışırken kalbim bu işin yanlışlığı yüzünden sızlıyordu. Kuzey'in babasına gidip 'Nasıl kıydın ulan bu çocuğa?' diye bağırmak istiyordum. Çünkü drama kraliçesi olmak bunu gerektiriyordu.

Tam anın umutsuzluğuna kaptırmış gidiyorken aklıma Kuzey için hazırladığım hediye geldi. Derhal doğrulup elimi çantama attım ve sanki dünyayı kurtaracakmışım gibi bir can havliyle paketi çıkardım.

"Senin için," dedim hevesle. "Çok büyük bir hediye değil ama zaten her şeye sahiptin, herkesten de bir sürü aynı tip hediye geliyordu ve alacak bir şey bulamamıştım..." Cümlemin mantıklı bir yere gitmediğini görünce hafifçe omuz silkip "Öyle işte," diye mırıldanarak elimdeki paketi Kuzey'e uzattım.

Kuzey, dudağının kenarında şaşkın bir gülücük birikirken merakla paketi aldı ve yırtmadan açtı.
Babası bu çocuğa nasıl güvenmiyordu, anlamıyordum. Şahsen hediye paketini tek seferde yırtmadan açan bir adama ben hayatımı emanet ederdim.

CD ile karşılaştığında dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü. Bu seferki neşeden uzak, soğuk bir tanesi de değildi üstelik. "Ne var bunun içinde?" diye sordu.

"Sevdiğim birkaç şarkı," dedim. "Güzel müzikler dinlemek durumu her zaman daha iyi yapmasa bile ruh haline iyi gelir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanırken dalgın gözlerle CDyi inceliyordu. "Bugün aldığım en güzel hediye."
İnanmadığımı belirtircesine kaşlarımı yukarı kaldırdım. "İçeride yaklaşık iki bin tane açılmamış hediye var, erken karar verme bence."

"En güzeli," diye tekrar etti. "Çok teşekkür ederim."

Küçük bir gülümsemeyle teşekkürünü kabul ettim. Sonra da artık gitmem gerektiğini hatırlayarak oturduğum yerden kalktım. "İyi ki doğdun Kuzey," dedim. "Yeni yaşında ne olacak biliyor musun? Hayatını geri alacaksın ve sonra çok harika birine âşık olup onunla evleneceksin. Seneye doğum gününü kutlarken de Nisan demişti diyeceksin."

Derin bir iç çekip "Umarım," dedi. Onun umutsuzluğuna inat genişçe gülümsedim ve iyi geceler dileyerek onun yanından ayrıldım.

Koridorun sonuna geldiğimde Kuzey'in babasını alt edip onu özgür bırakmak için planlar yapmaya başlamıştım bile...

9.bölüm

***

"Planımız üç aşamalı. İlk aşama olarak rakiplerimizi bertaraf edeceğiz. Bunu nasıl yapacağımızı soracaksın. Bu konuda da birkaç plan yaptım. Ve bu plan da iki aşamalı. İlki rakiplerimizin kim olduklarını belirlemek. Yani sadece isimlerini değil elbette. Haklarında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenmemiz gerekiyor. Onların bugını bulmamız için bu gerekli."

"Bug mı?" dedi Kuzey yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturarak. Zaten onu ve Alp'i karşıma zorla oturtup konuşmaya başladığım zamandan beri yüzünde bir 'hoşnutluluk' ifadesi görememiştim. Ama bunun üzerinde fazla durmamaya çalışıyordum. Aramızdan biri moralini
yüksek tutmalı ve pozitif olmalıydı. Kuzey yeryüzündeki en negatif insan olma müsabakalarına hazırlanırken Alp durmadan sevgilisine mesaj yazdığına göre bu kutsal vazifeyi de ben üstleniyordum doğal olarak.

"Evet, bug. Havalı bir kelime değil mi? Alp'ten öğrendim. Kelime anlamı böcek demek ama Alp'inde bir üyesi olduğu inekler familyasında yazılım hatası anlamına geliyormuş."

Alp dakikalardır uğraştığı cep telefonundan kafasını kaldırıp bana ters bir bakış attı. "İnek değil, teknolojiye ve bilgiye ilgi duyan, zekâsını geliştirmeye aç, çalışkan insan kişisi diyeceksin!"

Elimde olmadan sırıtırken "Her neyse," dedim. "Onların bir hatalarını bulduktan sonra birinci planımızın ilk aşaması olan ikinci planımızın ikinci aşamasına geçeceğiz. Yani bu hataları Şeref Bey'in öğrenmesini sağladığımız aşamaya. Bunu nasıl yapacağız? Çok basit, ona bir mail göndereceğiz. Bunu Alp yapacak ve nasıl yapacaksa mailin bizden geldiğini anlamayacaklar.
Sorusu olan?"

Kuzey kibarca elini kaldırdı. Başımı hafifçe sallayarak ona konuşması için izin verdim.
"Sabahın köründe bizi saçmalamak için mi buraya oturttun? Daha önemli işlerim var Nisan."

İdeal dünya düzeninde -en azından benim için ideal olan dünya düzeninde- yaşasaydık Kuzey'i o an kaşlarının arasına sapladığım bir mektup açacağıyla veya bir tırnak törpüsüyle öldürebilirdim. Ama ne yazık ki içinde bulunduğumuz düzen buna cinayet diyordu ve yasaktı. Bu yüzden sadece omuzlarımı düşürüp ofladım. "Gerçekten şirketinin başına geçmekten daha önemli ne olabilir?"

Kuzey dramatik performansımdan azıcık bile etkilenmediğini gösterircesine tek kaşını kaldırdı. "Şirketimin başından tamamen kovulmamak?"

"Bu mudur yani?" dedim biraz sesimi yükselterek. "Bu kadarını kabullenip köşene mi çekileceksin? Babanın kazanmasına izin mi vereceksin Kuzey?" Duraklayıp gözlerimi kıstım ve en delici bakışlarımla Kuzey'in gözlerinin içine baktım. "Daha da önemlisi; babanın haklı çıkmasına izin mi vereceksin?"

Bir iki saniye ciddi bir şekilde bakıştık. Gözlerine, damarlarımda tufanlar yaratan, en sonunda kopup gözlerimde

parlayan bir azimle ve göğsümde kabaran inancı bakışlarıma yansıtarak bakıyordum. Yani inşallah öyle bakıyordum. O da bana ikna olmaya gönlü varmış da bu işin sonunda başının derde girmesinden korktuğu için hemen evet diyemiyormuş gibi bakıyordu. Yani, inşallah öyle bakıyordu.

"Niye saçma bir şekilde bakışıyorsunuz? Bir şeyi mi kaçırdım?"

Alp'in sesi aramıza girdiğinde bakışmamız talihsiz bir şekilde kesildi ve ikimiz de ona döndük. "Oğlum bak sizi ayırırım," dedim ters bir şekilde, onu ve yeni sevgilisini kast ederek. "Bırak şu kızı da biraz burayla ilgilen. Mühim bir mesele dönüyor değil mi?"

Alp uslu bir çocuk olup cep telefonunu olması gereken yere, yani cebine attı. Ben de derhal bakışlarımı Kuzey'e çevirdim. "Kuzey," dedim. "İyi çocuksun, seni severim-"

"Nisan!" diye ikaz etti.

Fakat devam ettim. "Burada cidden senin iyiliğin için uğraşıyorum. Lütfen sen de biraz yardımcı olabilir misin?"

"Benim iyiliğimle uğraşırken patronun olduğumu unutmasan olmuyor mu?"

"Gerçekten Kuzey, babanın böyle yapmasına müsaade edemezsin. Evet, ben haddim olmayan işlere burnumu sokuyorum ama bunu yapmasam sen öylece duracaksın! Buna izin veremiyorum."

Tekrar bir sessizlik oldu. Kuzey'in düşündüğünü, yani bu meseleyi gerçekten kafasında tarttığını görebiliyordum ve ikna

olacak gibiydi. Bu yüzden kalbim gümbür gümbür atıyordu. Alp'e bir bakış attığımda onun da epey düşünceli olduğunu görüp gülümsedim. Akıllarını çelmek üzereydim. Bunu başarmak üzereydim.

"Aslında..." dedi Alp temkinli bir sesle. "Yapılabilir."

Kuzey bakışlarını ona çevirdi. Bense Alp'i alnının ortasından öpmek istedim. Boşuna kankam yapmamıştım bu çocuğu.

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle diyor," diye atladım Kuzey'in sorusuna. "Vallahi ben de duydum yani öyle dedi."

"Evet," diyerek sözümü kesti Alp. Ama mantıklı konuşmaya başladığı için ona kızmadım. "Yani biraz saçma geliyor kulağa ama son şansının bu olduğunu düşünürsek... Denemekten ne zarar gelebilir ki?"
Kuzey derin bir of çekerek arkasına yaslandı. Bütün olanların onu üzdüğünü, yorduğunu görebiliyordum ve ona gerçekten yardım etmek istiyordum. Bana izin verdiği andan itibaren kendimi tamamen bu plana adayacaktım ve o Şeref denen adamın o anlaşmayı imzalaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Sadece izin vermesi gerekiyordu. Onu yardım etmeme izin vermesi gerekiyordu.

"Pekala," dedi en sonunda, bezmiş bir vaziyette. "Yapalım. Zaten daha ne kadar dibe batabilirim ki?"

Elimde olmadan bir zafer çığlığı attım. "Harika olacak," diye cıvıldadım ellerimi çırparken. "Gerçekten! Her şeyi hazırladım. Bir saniye bekleyin!"

Koşarak onların yanından ayrılıp masama gittim ve sabah oraya koyduğum üç dosyadan ikisini kapıp geri döndüm. Ardından elimdeki dosyaların birini Alp'e diğerini Kuzey'e uzattım. "İşte! Planladığım her şey burada yazılı. Ayrıntılı şekilde her şeyi açıkladım. İzleyeceğimiz adımlar belli. Mavi kısımlar Kuzey'in yapacaklarını gösteriyor. Yeşiller Alp'in yapacaklarını. Pembeler de benim yapacaklarımı. Tüm plan iki haftalık, beklenmedik gecikmeler olursa da bir aylık süreyi kapsıyor. Yani Kuzey'in düğününden önce bu iş bitecek! Düğün yerine de parti yapacağız artık."

İkisi de bir şey söylemeden, sanki uzaylı görmüş gibi bana bakıyordu. Tamam, biraz hevesli davranıyor olabilirdim ama her gün patronumun hayatını kurtarmıyordum sonuçta. Bir asistan olarak daha ne yapabilirdim, gerçekten bilmiyordum! Kalkıp bana teşekkür edeceğine saf saf suratıma bakması hiç hoş değildi. Bir de kadınları memnun etmesi zor derler!

"E hadi!" dedim yerimde tepinerek. "Çok iş var yapacak!"

İkisi de sessizliklerini bozmadan ellerindeki dosyaları incelemeye başladılar. Bakışları çok komikti; okudukları her yeni şey onları daha da fazla şaşırtıyor gibi duruyordu. Sürekli çatılan ya da şaşkınlıkla yukarı kalkan kaşlar, hayretle aralanan dudaklar... Sanki yüzyılın en saçma şeyini okuyor gibiydiler.

"Gerçekten Şeref Bey'i takip edecek miyiz?" diye sordu Kuzey.

"Evet," dedim. "Biz ailecek bu takip işlerinde doğuştan yetenekliyiz. O yüzden hiç tereddüdün olmasın, başaracağız." Eh, ona ablamın maceralarını anlatmak isterdim elbette ama bir erkekler tuvaletinin penceresinden hayatının aşkının kucağına düşmeyi Kuzey bir başarı olarak değerlendirmeyebilirdi. Bu yüzden kendime sakladım.

"Nisan?"

Bu sefer konuşan Alp'ti. "Efendim, canım?"

"Benden gerçekten emniyetin sitesini hackleyip rakiplerimizin sabıka kayıtlarını kontrol etmemi beklemiyorsun değil mi?" Dudaklarımı büzerek omuz silktim. "Yöntemlerine karışmıyorum, nasıl istersen öyle yapabilirsin."

Alp sırıtarak başını iki yana salladı. "Sen çok fazla Amerikan filmi izlemişsin. Ama neyse ki, hacklemeden de bu bilgileri bulabilirim."

Ona gözlerimden kalpler çıkarak baktıktan sonra Kuzey'e döndüm. "Ee, sen ne diyorsun?"

"Buraya yazdığın şeylerin hepsi çok saçma..." Derin bir nefes alıp dosyayı kapattı ve bakışlarını bana dikti. "Ama yapmaktan başka çarem var mı?"

"Hayır," dedim haince sırıtarak. "Yok."

Omuz silkerek arkasına yaslandı ve "Tamam o zaman," dedi. Eğer beyaz gömleğinin altında beliren kasları ve yakışıklı, esmer yüzündeki tuhaf gülümseme dikkatimi dağıtmasaydı bir zafer narası atabilirdim. Fakat sadece sırıtmakla yetindim.

Planımız hemen başlıyordu ve hepimizin yapacak işleri vardı. Ben Kuzey'in programını düzenleyecek ve planımıza göre şekillendirecektim. Böylelikle Şeref Bey'in peşinde koştururken işleri çok fazla aksatmamış olacaktık.

Alp Şeref Bey'in anlaşmak üzere olduğu insanları araştıracaktı. Haklarında toplayabildiği kadar bilgi toplayacak, bir açıklarını yakalamamız için gereken her şeyi sağlayacak ve bir rapor hazırlayıp bize sunacaktı.

Kuzey ise elindeki bütün işleri bitirmeye çalışıyordu. Böylelikle Şeref Bey'in peşinde koşturmak için zamanı olacaktı. Yani bir anlaşma bağlamaya çalışırken şirketi batırmak istemezdik. O yüzden her şeyi en doğru şekilde yapmamız gerekiyordu.

Bütün gün dur durak bilmeden çalıştık. Kuzey'in o haftaki bütün randevularını harika bir şekilde düzenledim. Sadece sabahları birkaç saat şirkette olması gerekiyordu. Onun dışında bütün günümüzü Şeref Meselesi'ne ayırabilecektik. Evet, operasyonumuza bu ismi vermiştim; Şeref Meselesi. Ne yazık ki Kerem Bürsin kadromuza dâhil değildi.

Fakat Kerem Bürsin olmasa da kadromuza son anda sürpriz bir isim katılmıştı. Kuzey'in biricik kıro arkadaşı ve dünya yakışıklısı Rüzgâr! Kuzey ona olan biteni anlatınca o kadar heveslenmişti ki plana dâhil olabilmek için bana adeta yalvarmıştı. Eh, o kadar yakışıklı bir surat size köpek yavrusu gibi bakınca hayır demekte zorlanıyordunuz. Hem Rüzgâr'ın gerçekten işe yarayabileceği birkaç nokta vardı. O muhteşem cazibesini -konuşmadığı müddetçe- kullanabilirdi ve güzel insanların çok fazla çabalamadan neler elde edebildiklerini bilseniz gerçekten şaşardınız.

Günün sonunda planımıza birkaç değişiklik ekleyip her şeyi gözden geçirmiş ve ertesi gün tam tekmil hazır olacağımıza söz vererek ayrılmıştık. Şirketten aynı anda çıktığımızda Kuzey, beni eve bırakmayı teklif etti. Taksiye para vermek istemediğim ve toplu taşımalarda sürünmekten usandığım için bu teklife balıklama atladım.

Arabaya bindiğimizde kendimi gerçekten yorulmuş hissediyordum fakat aynı zamanda uzun bir süredir olmadığım kadar iyiydim de. Bir işe yarıyor olmak, bütün gün Doğu'yu düşünüp kahrolmak dışında bir şeylerle, gerçek bir şeylerle meşgul olmak ve birilerine yardım etme düşüncesi harika hissettirmişti. Üstelik bir seneyi aşkın bir zamandır ilk defa etrafımda arkadaşım diyebileceğim insanlar vardı. Tüm gevezeliğime, çekilmezliğime ve bir sürü kötü özelliğime rağmen bana birkaç haftadır iyi tahammül ediyorlardı. Bunlar güzel şeylerdi.

"Yorulmuş görünüyorsun."

Kuzey'in sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirip gülümsedim. Pür dikkat yola bakarken ve yüzünde hiçbir ifade yokken bile yakışıklıydı. "Evet," dedim. "Bugün çok çalışmadığımı söyleyemezsin."

Bunu duyduğunda o da gülümsedi. Gülümsediği zaman dolgun ve şekilli dudakları geriliyor, yanağında belli belirsiz bir gamze meydana çıkıyordu. Gözlerini görebilseydim koyu yeşil irislerinin üzerinde tatlı parıltılar dolaştığını da söyleyebilirdim. Esmer teniyle ve gür, siyah kaşlarıyla gözlerinin uyumu tarif edilemez bir şekilde hoştu. Kuzey, Rüzgar gibi ya da Arın eniştem gibi bakar bakmaz cazibesine kapılacağınız türde bir adam değildi. Daha çok ona baktıkça muhteşem ayrıntılar fark edeceğiniz ve dikkatli olmazsanız bu ayrıntıların esiri olabileceğiniz türde bir adamdı. Ve benim gerçekten dikkatli olmam gerekiyordu. Doğu'nun bana yaşattığı o ayrılıktan sonra bir de nişanlı bir adama kapılmak, zavallı kalbimi bir trenin raylarına ezilmeye bırakmaktan daha beter olurdu.

"Çalıştın gerçekten," dedi Kuzey ve başını çevirip bana kısa bir bakış attı. "Stratejik dehandan etkilenmediğimi söylesem yalan olur."

Gülerek kafamı iki yana salladım. "Aslında askeri alanda kariyer yapmam gerekiyordu." "Kesinlikle!"
Aramıza kısa bir sessizlik girdi. Ama fazla uzun sürmedi. Kuzey hafifçe öne eğilip bir tuşa dokundu ve arabanın için müzikle doldu. Çalan şarkıyı biliyordum. Kuzey için hazırladığım CDdeki parçalardan biriydi. Bunu fark etmek sevinçle gülümsememe sebep oldu.

"Dinledin mi?" diye sordum. Gülerek başını salladı.

"Bütün şarkıları."

"Sevdin mi peki?"

Tekrar başını salladı. "Çoğunu."

Tekrar sessizleştik ve aramıza şarkının tanıdık notaları doldu. Ara ara Kuzey gözlerini yoldan ayırıp bana dönüyordu, ben de ona gülümsüyordum. Sakin ve sessiz kalabildiğim nadir zamanlardandı. Normalde hareket etmeden ya da konuşmadan bu kadar uzun süre durduğumda kendimi depresyonun dibinde buluyordum fakat bu defa öyle değildi. Bu arabada, Kuzey'in yanında, bu şarkıyı dinlerken sessizlik neredeyse huzurlu gelmişti. Uzun bir zaman sonra içimdeki boşluktan gözlerimi çevirip başka bir yöne bakabildiğimi hissetmiştim.

Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Belki yarın sabah, belki de beş dakika sonra tüm o kötü duygular geri dönebilir ve ben çılgınca davranmaya başlayabilirdim. Fakat şu an, bu araba

yolculuğu bitene kadar huzur denilebilecek bu tuhaf duygunun tadını çıkarmaya kararlıydım.

KAKTÜS TEAM

10.bölüm

***

Yaklaşık on beş dakikadır arabanın içinde, gözlerimizi tam karşıya dikmiş bir vaziyette, neredeyse nefes almadan bekliyorduk. Bugün planımızı uygulamaya soktuğumuz ilk gündü. Ve sabah saat yedi buçukta Eren Erken'in, yani en büyük rakibimizin kapısında bitivermiştik. Şimdi de onun evinden çıkıp arabasına binmesini bekliyorduk. Tıpkı filmlerdeki gibi hemen peşine düşecektik. Çok heyecanlıydım. Resmen hayatım boyunca bu anı beklemiştim ben.

"Bu yaptığımıza gerçekten inanamıyorum," dedi Kuzey, kahvesinden bir yudum almadan önce. Ama bunu öyle bir kayıtsızlıkla söylemişti ki gülümsemeden edemedim.

"Çok heyecanlı, değil mi?" diye sorduğum da iç çekerek başını iki yana salladı. Benim aksime o çok durgundu ama olsun, ben zaten yaklaşık beş kişilik heyecanlanıyordum.

"Neden hala çıkmadı bu adam?" derken nihayet bitirdiği kahve bardağını elinden bırakıp parmaklarını sıkıca direksiyona doladı. Ve sabırsızca yerinde kıpırdandı. Yaklaşık on beş dakikadır arabanın içindeydik ve şimdiden sıkılmıştı. Bir ajan olarak kariyerinin pek parlak olacağını söyleyemezdim. Yine de

hevesini kırmamak için sesimi çıkarmadım. Zamanla öğrenecekti ne de olsa...

"İşte çıkıyor!" diye hevesle el çırptığımda bile tek tepkisi iç geçirmek oldu. Ne olmuştu da bu genç yaşında hayata karşı bütün iştahını kaybetmişti bilmiyordum ama onun için üzülüyordum.

Fazla konuşmadan Eren Erken'in evden çıkıp arabaya binişini izledik ve hemen ardından onu takip etmeye koyulduk. Yarım saate yakın bir araba yolculuğunun sonunda Eren Bey ofisinin bulunduğu binanın önüne geldi ve kendisi için ayrılmış park alanına arabasını bırakarak binaya girdi. Bir de müsait bir yer bulup arabamızı park ettik.

"Eee," dedi Kuzey. "Adam ofisine girdi. Şimdi ne yapacağız?"

"Ben de gireceğim," derken çantamdan küçük el aynamı çıkarıp makyajımı kontrol ettim.

"Nasıl yapacaksın bunu?"

Kuzey'e dönüp gülümseyebildiğim en sevimli şekilde gülümsedim ve kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. "Aptal bir sarışın gibi davranarak neler başarabildiğimi görsen, gerçekten aptal bir sarışın olmak isterdin."
Gözlerini kısıp bana tekinsiz bir bakış attı. "Biliyor musun? Bazen beni ürpertiyorsun."

Söylediği sözler üzerine neşeyle kıkırdadıktan sonra arabadan indim ve Eren Bey'in içinde bulunduğu binaya doğru yürümeye başladım. Güvenliğe iş görüşmesi için geldiğimi söyledim ve bir misafir kartı alarak içeri girdim. Eren Bey'in ofisinin altıncı

katta olduğunu biliyordum. Bu yüzden adımlarımı direkt olarak asansöre yönelttim.

Asansörde benimle birlikte birkaç kişi daha vardı. Fakat hepsi altınca kata gelmeden inip gittiler. Ben tek başıma asansörden inip kendime güvenen adımlarla yürümeye başladığımda ortalıkta dolanan pek kimse yoktu. Fakat bu yürüyüşüm ancak Eren Bey'in ofisi görüş alanıma girene kadar devam etti. Ondan sonra yavaşlayarak ve gözlerimi kısıp etrafa şüpheli bakışlar atarak içimdeki Sherlock'un ortaya çıkmasına izin verdim.

Eren Erken'in ofisine girmeden hemen önce geçilmesi gereken bir adet yönetici asistanı vardı. O kadına selam verip öylece geçip gidemezdim. Randevum falan olması gerekiyordu ama yoktu. O yüzden onun masasından uzaklaşmasını sağlamalıydım. Ama bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Bunu düşünmediğimden değil, sadece bir çıkar yol bulamamıştım ve en sonunda akışına bırakmaya karar vermiştim. En kötü ihtimalle kadın tuvalete gidene kadar burada beklerdim, değil mi?

Yaklaşık on beş dakika öylece bekledim. Ne aklıma herhangi bir şey geldi, ne de kadın kalkıp bir yerlere gitti. Yanımdan geçip giden insanlar bana tuhaf tuhaf bakmaya başlayınca pes ederek oradan ayrıldım. Eren Bey'in ofisine mikrofon yerleştirmeden de bu meseleyi halledebilirdik sonuçta, değil mi? Belki olayı biraz abartmış bile olabilirdim. Yalnızca biraz...

Arabaya geri döndüğümde Kuzey yüzüme eğlendiğini belli eden bir bakış attı. "Eee, ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedim sıradan bir sesle.

"İçeri girebildin mi?"

Her an gülmeye hazır bir şekilde birbirine bastırdığı dudaklarıyla sinirimi bozduğu için derin bir nefes alıp "Hayır," dedim.

Bu cevap dudaklarımdan fırlayıp gider gitmez Kuzey genişçe sırıttı. "Hani aptal bir sarışın olarak her şeyi yapabilirdin?"

Gözlerimi devirirken aynı zamanda yüzümü buruşturdum. "Eh, herkes senin kadar kolay kanmıyor."

Sözlerim onun neşesini bir gram bile azaltmamıştı. Başarısızlığımla adeta gurur duyuyordu. Gören de onun için uğraşmıyorum sanacak...

"Peki şimdi ne yapıyoruz Bayan Ben Dünyanın En Yetenekli Ajanıyım?"
Sorusuyla birlikte kafasını alıp direksiyona çarpmak istedim ama bunu yaparsam beni gerçekten işten kovardı. Hem de direksiyona yazıktı. O yüzden sakince "Eren Bey öğle yemeğini Şeref Bey'le yiyecek," dedim. "Onları izlememiz gerekiyor. Ama o zamana kadar başka bir şeyler yapabiliriz."

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Ben değil, Arın eniştem öğrendi." Enişteml son zamanlarda bazı sorunlar yaşamıştık ve soğuk savaş hala sürüyordu fakat yine de kendisi tam bir centilmen olduğu için Şeref Bey'i arayıp ağzından laf almayı başarmıştı. Tabi bunu benim bitmek tükenmek bilmeyen ısrarlarıma son vermek için de yapmış olabilirdi, bilmiyorum.

Gülerek kafasını iki yana salladı. Sonra arabayı çalıştırırken "Öğle yemeğine kadar ne yapacağız?"

Yavaşça omuz silktim. "Bilmiyorum. Ne yapmak istersin?"

"Kahvaltı," dedi net bir sesle. "Sabahın yedisinde beni bir herifin kapısına diktiğin için hiçbir şey yiyemedim."

Laf sokmasını görmezden gelerek "Tamam," diye onayladım onu. "Ben de açım zaten."

Sabah trafiği yavaş yavaş azalırken Kuzey ve ben, onun için hazırladığım CD'deki şarkıları dinleyerek deniz kıyısında süslü bir kafeye geldik. Kuzey masaya oturur oturmaz ikimiz içinde -elbette benim de onayımı alarak- kahvaltı sipariş etti ve önden gelen çaylarımızı yudumlarken sessizce beklemeye başladık.

Çok ilginç bir durum olarak, Kuzey'in yanında sessiz kalabiliyordum. Sadece öylece duruyordum ve düşünceler zehirli böcekler misali zihnimi işgal etmiyordu. Kendimi gereksiz yere konuşmak zorunda hissetmiyordum. Çünkü zaten karşımdaki adama defalarca rezil olmuştum ve her türlü deliliğimi göstermiştim. Yine de bir şekilde bana katlanmıştı. Beni hayatından çıkarması dünyanın en basit şeyi olacakken bunu yapmamıştı. Bu yüzden hissettiğim minnet duygusu da çenemi kapalı tutmamda bana epey yardımcı oluyordu.

Kahvaltımız geldiğinde kızarmış bir dilim ekmek alarak üzerine tereyağıyla bal sürmeye başladım ve hazırladığım ilk dilimi Kuzey'e uzattım. Şaşkın bir bakış atsa da sesini çıkarmadan ekmeği elimden alıp ısırdı.

Aynı ekmek diliminden kendime de hazırlarken "Annemin hazırladığı kahvaltıları özlüyorum," dedim. "Trabzon'da uyandığım sabahları. Yataktan kalktığımda mutfaktan patates kızartması kokusu gelirdi. Pijamalarımı çıkartmadan sofraya kuruldum. Annem kızarttığı tüm ekmekleri soğumadan

yağlardı. Ekmeklerin ortaları yumuşacık, kenarları ise kıtır kıtır olurdu. Bahçeden domates, salatalık gelmiş olurdu. Dünyanın en harika sofrası değildi belki ama yenilen her şey çok lezzetliydi."
Sözlerim bittiğinde çok fazla konuştuğumu fark ederek ve daha fazla konuşmayı istemeyerek ekmeğimden koca bir ısırık aldım. Günlerdir kurduğum en aklı başında cümleler muhtemelen bunlardı fakat garip bir utanç hissediyordum. Çok fazla şey söylemişim gibi geliyordu.

Kuzey'in ise yüzünde küçük bir tebessüm vardı. Çayından bir yudum alırken "Biz ancak Pazar sabahları kahvaltı sofrasında toplanabiliyorduk," dedi neşesiz bir mırıltıyla. "Hep hazır sofraya uyandım. Ama hiçbiri anlattığın gibi değildi."

"Nasıldı?" diye sordum kendimi durmaya fırsat bulamadan.

Tek omzunu silkip "Sıradan," diye mırıldandı. "Herhangi bir yerde yapılan herhangi bir kahvaltı gibi."

O böyle dediğinde yaptığım tüm güzel kahvaltılar için kendimi biraz suçlu hissettim. Keşke onu da tüm kahvaltılarımıza dâhil edebilseydim.

Benim yüzümün düştüğünü görünce bir an sessizleşti. Ama çok geçmeden hevesli bir nefesle, gülümseyerek "Bazen ablamla arka bahçemizdeki gül ağaçlarının altında piknik yapardık," dedi. "Küçükken yani. Sandviç ve limonata hazırlatıp oraya giderdik. Bahçede kaplumbağalarımız vardı. Onları izlerken piknik yapıp oyunlar oynardık."

"Biz de!" dedim neşeyle. "Biz de ablamla piknik yapardık. Bir keresinde piknik yapacağız diye babaannemin yeni ektiği

bahçeyi mahvetmiştik, o da bizi ısırganla dövmüştü. Bacaklarımdaki kızarıklık tam üç gün geçmemişti."

Kuzey'den tatlı bir kahkaha yükseldi. "Yaramaz bir çocuk olduğunu tahmin etmek hiç de zor değil."

"Aslında değildim," diye itiraz ettim. "Yaramaz olan ablamdı. Ben kurunun yanında yanan zavallı yaş odundum."

İç çekerek "Evet, eminim öyledir," diye mırıldandığında kopardığım bir parça ekmeği ağzıma attığım için ona yalnızca homurdanarak itiraz edebildim.

Sonrasında koca bir yudum çayla ekmeğimi yutarken "Sen yaramaz mıydın peki?" diye sordum. "Vukuatlı bir çocuk olduğuna eminim."

Kendine halim olamadan genişçe sırıttı. "Eh, pek uslu sayılmazdım."

"Biliyordum," dedim. "İçinde bir yerlerde yaramaz bir çocuk olduğunu biliyordum."

Başını ağır ağır iki yana sallarken "İçimde yaramaz bir çocuk yok Nisan," dedi. "Ben büyüdüm. O da büyüdü."

Bunun ne kadar yanlış bir kanı olduğunu söylemek istedim. Büyümek diye bir şey yoktu. En azından içimizdeki çocuk için. Onu bir kapının ardına elbette kilitleyebilirdik ama hala orada olduğunu ve şartlar ne olursa olsun hala nefes aldığı gerçeğini asla değiştiremezdik.
Yine de sesimi çıkarmadım. Kuzey'e bunları söylemek bir şeyi değiştirmeyecekti. Ama belki ona gösterebilirdim. Atıldığımız

bu saçma sapan maceranın bir yerinde belki Kuzey içindeki yaramaz çocuğu bir yerde ortaya çıkarıverirdi. O zaman sonuç ne olursa olsun kendimi bu maçın galibi ilan edebileceğimi bilirdim.

Kahvaltının geri kalanında pek de konuşmadık. Ama orada uzun uzun oturduk. Zihnime Kuzey'in yanında biraz dinlenmesi için fırsat tanıdım. Kendime s akinleşmek için küçük bir kaçamak sundum. Ve birkaç saatliğine her şeyi boş verdim; Doğu'yu, okulumu, işimi, her şeyi.

Birkaç saatin sonunda dinlenmiş ve zinde bir Nisan olarak tekrar harekete geçtim ve Kuzey'i oturduğu yerden zorla kaldırarak arabaya sürükledim. Şeref Bey'in Eren Erken'le buluşacağı restoranın adını eniştemden öğrenmiştim. Adresin yazılı olduğu kâğıdı Kuzey'e uzatıp fazla mızmızlanmamasını tembihledim. Ablamın bundan bir buçuk sene önce yaptığı hatayı yapmamak için restoranda kendi adıma yer ayırtmıştım. Yani içeri girmek için herhangi bir pencereyi kırmam falan gerekmeyecekti.

Restorandan içeri girdiğimizde Şeref Bey ve Eren Erken henüz teşrif etmemişlerdi. Masamıza rahatça kurulduk. Kuzey, onların masasına sırtı dönük bir şekilde oturuyordu çünkü onu tanımaları riskini göze alamazdık. Bense onları rahatça görebileceğim bir mevkiye konuşlanmış bekliyordum.

Saat biri geçerken Şeref Bey yanında Eren ile restorandan içeri girdi. Ellerimi çırpıp 'geldiler' diye bağırmayışımın tek sebebi fark edilme riskini göze alamamaktı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Kuzey, ben gözlerimi kısmış onları izlerken.

"Şimdi masaya geçtiler. Konuşuyorlar. Keşke ne konuştuklarını duyabilseydik."

"Burada oturup onları izlemek bize ne kazandıracak Nisan?"

Kuzey'in sorusuyla genişçe sırıttım. "Sadece oturup izleyeceğimizi kim söyledi?"

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Hemen sonra "Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

"İzle ve gör," dedim. Bugün ikinci kez havalı bir çıkış yapıyordum. İnşallah bu da ilki gibi elimde patlamazdı.

Şeref ve Eren Beyler muhabbetlerini koyulaştırırken ben yavaşça ayağa kalktım ve Kuzey'in şaşkın, telaşlı bakışları eşliğinde onların masasına doğru yürümeye başladım. Tam yanlarına varana kadar ikisi de beni fark etmemişlerdi. Fakat en tiz sesimle "Eren Beeeeyy!" diye cırladığımda artık fark etmemek gibi bir seçenekleri yoktu.

Eren Erken şaşkın kahverengi bakışlarını bana çevirdiğinde yere çöküp kahkaha atmamak için kendimi zor zapt ettim. Zira adam dansöz kıyafeti giymiş şarkı söyleyen bir zürafa görmüş kadar şaşkınca bakıyordu.
"Pardon?" dedi biraz kendine geldiğinde. "Siz kimdiniz?"

Şeref Bey'i tamamen görmezden gelerek "Ay hatırlamadınız mı?" dedim kelimeleri iyice uzatarak. "Eren Erken, siz değil misiniz?"

Bir an tereddütte kalsa bile "Benim," dedi. Zavallı adam.

"Sizinle açık arttırmada karşılaşmıştık," derken izin almadan bir sandalye çekip masalarına oturdum. "Yüzde yüz gerçek bir kürk için ikimiz de teklif vermiştik. Siz kürkü eşinize hediye için almıştınız."

Eren Bey hafifçe yutkunurken "Karıştırıyor olmayasınız," dedi.

"Ah, hayır. Eminim. O kürkü siz almıştınız." Sonra bakışlarımı irice açtığı gözleriyle bizi izleyen Şeref Bey'e çevirdim. "Bu adam sırf eşini mutlu etmek için bir kürke dünya kadar para verdi," dedim. "Eminim eşiniz kürke aşık olmuştur."

"Kürk mü?" diye sordu Şeref Bey.

Eren'in konuşmasına izin vermeden hemen atladım "Evet. Hem de yüzde yüz hakiki kürk. Ben sadece şöyle bir dokunabilmiştim. Yumuşacıktı. Pırıl pırıl parlıyordu. Öyle güzeldi ki Eren Bey o kürkün yapımı için ölen hayvanlara üzülemediğini söylerken ona hak vermemek imkansızdı."

Sözlerim bittiğinde ortama çöken sessizlik, istediğim etkiyi elde ettiğimi gösterircesine derindi. Gülümseyerek yerimden kalktım. "Affedersiniz," dedim. "Böyle rahatsız da ettim ama selam vermeden geçmek kabalık olur gibi geldi. Size afiyet olsun."

Cevap beklemeden yanlarından ayrıldım ve derhal Kuzey'e dışarı çıkması için mesaj attım. Hızlı adımlarla restorandan çıkıp Kuzey'in beni görebileceği bir noktaya geçtim ve beklemeye başladım. Çok geçmeden o da çıktı ve hunharca el sallayışım naçizane dikkatini çektiğinde birkaç aceleci adımla yanıma ulaştı.

"Ne yaptın içerde?" diye sordu yanıma varır varmaz.

"Şeref Güntekin tam üç farklı hayvanları koruma derneğinin üyesi. Hatta birinin as başkanı." Kurduğum cümle elbetteki ona bir şey ifade etmedi. "Eee," dedi merakla.
"Şeref Bey'e geçenlerde Eren Erken'in bir açık arttırmadan aldığı hakiki kürkten bahsettim."

Duyduğu şeyle birlikte gözlerinde neşeli bir bakış parladı ve dudakları sevimli bir gülüşle iki yana kıvrıldı. "Sürekli bunu sormak garip hissettiriyor ama Nisan, Eren'in hakiki bir kürk aldığını nereden öğrendin?"

Çok önemli bir sır verir gibi ona yaklaştım ve "Dedikodu," diye fısıldadım. "Her şey Eren'in karısının instagram hesabında kürkü görmemle başladı. Ablama gösterdim ve o da bir davette duyduğu bu muazzam dedikoduyu benimle paylaştı. Eh, ben öğrenmişken Şeref Bey'in bilmemesi ayıp olurdu, değil mi?"

Küçük bir kahkaha koptu dudaklarından. Koyu yeşil bakışlarında neşenin açık tonunu seçebiliyordum. Güneşin altında parlayan kapkara saçları, sevimli gülüşü ve nadir bulunan güzel bakışları ile kalp sızlatacak kadar yakışıklı görünüyordu. Onu ne zaman böyle görsem içimde bir yer hep daha mutlu görünmesi gerektiğini haykırıyordu. Sürekli gülümsemeliydi. Çünkü... Çünkü sadece öyle olması gerektiğini hissediyordum.

Aklımdaki düşüncelerle hayran hayran ona bakarken Kuzey'in bakışları hemen arkamdaki bir noktayı buldu ve donuklaştı. Bir saniye geçmeden gözleri şaşkınlıkla irileşirken "Eyvah!" dedi. "Buraya doğru geliyorlar."

Kimin geldiğini anlamam için elbette kafamı çevirmeme gerek yoktu. Şeref ve Eren bu tarafa geliyordu! Ben ne yapacağımızı düşünmeye fırsat bulamadan Kuzey beni kolumdan tutup

kendine doğru çekti ve sımsıkı sarılarak yüzünü boynuma gömdü. Ne olduğunu anlamam için birkaç derin nefes almam gerekti. En sonunda Kuzey'in sıcacık göğsünde olduğumu kavrayınca tekleyen kalbim bana bambaşka bir şaşkınlık yaşattı.

Dünyadan sıyrılıverdim. Sadece sanki oraya aitmişim gibi arasına sıkışıverdiğim kollar, ciğerlerimi genişleten güzel, erkeksi koku ve Kuzey'in boynuma değen nefesi kaldı soyutlanmış her şeyin ardında. Kalp atışlarım bile beni bir süreliğine terk etti. Adeta Kuzey'in beni saran kolları arasında zamandan ve hayattan kopup bambaşka bir boyuta geçiş yaptım.

Sonra her şey yerle bir oldu. Kuzey sarılışının acelesinin aksine yavaşça ayrıldı benden. Çok uzaklaşmadı ama nefesini artık boynumda hissetmiyordum. Gözlerimi görebilecek kadar geriledi ve "Gittiler sanırım," diye mırıldandı.

Beynimin işlevini yeniden kazanabilmesi için derin bir nefes aldım. Ama işe yaramadı. Ben de yapabildiğim tek şeyi yapıp usul usul kafamı salladım. Sonra Kuzey tamamen geri çekildi. Nefesi, kolları, kokusu... Hepsi benden bir bir ayrıldı. Kalbim bir kere daha tekledi fakat bu, bir öncekinden çok daha farklıydı.

"Başarılı bir plandı."

Kuzey'in bana bakmadan kurduğu bu cümleyle biraz olsun kendime gelerek "Öyle mi?" diye mırıldanabildim.

"Evet," dedi. "Şeref Bey öfkeli görünüyordu. Ve yemek olması gerekenden çok daha kısa sürdü. Galiba amaçladığın şeyi başardın."

Gülümsedim. "Galiba."

Şirkete gitmemiz gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra arabaya doğru yürümeye başladı. Ben de küçük adımlarla onu takip ettim. Fakat aklımı Kuzey'in bana sarıldığı yerde bıraktığıma emindim.

11.bölüm

Birinin size sarıldığını nasıl unutursunuz? Birinin size sarıldığında kalbinizin yerinden çıkacak gibi olduğunu nasıl unutursunuz? Birinin size sarıldığında içinde taşıdığınız koskocaman bir deliğe bir an için bile olsa iyi geldiğini nasıl unutursunuz?

Peki, size sarılan kişinin patronunuz olduğunu ve hali hazırda bir nişanlısı bulunduğunu nasıl unutursunuz?

Şahsen ben hiç birini unutamıyordum. Gerçi son söylediklerim biraz zihnimin gerilerindeydi fakat varlıkları yeterince rahatsız edici bir biçimde kendilerini belli etmeyi başarıyordu doğrusu.

Yaptığımız küçük operasyonun ardından Kuzey'in halletmesi gereken birkaç işi olduğu için şirkete dönmüştük ve günün geri kalanını neredeyse hiç karşılaşmadan noktalayıp evlerimize dağılmıştık. Şimdi de ben masamda oturuyor ve kesinlikle gerginlikle alakalı olmayan sebeplerden dolayı tırnaklarımı kemirerek Kuzey'in gelmesini bekliyordum. Bugün saat üçte katılmamız gereken bir konferans vardı. Aslında Kuzey bu konferansa katılmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu fakat Şeref Bey katıldığı için bizim de katılmamız gerektiği konusunda onu ikna etmiştim.

Fakat şu an acaba katılmasak mı diye düşünüyordum. Acaba eve gidip yorganın altına girip hissettiğim tüm karmaşa geçene kadar uyusa mıydım? Uyandığımda da herhalde Kuzey ikinci çocuğunu kucağına alıyor falan olurdu...

Derin bir of çekerek kafamı masama dayadığım sırada asansörün geldiğini belli küçük 'dlink!' sesini duymam bir oldu ve başımı öyle hızlı bir şekilde kaldırdım ki görme yeteneğim bir an için sekteye uğradı. Asansörün kapısı sinir bozucu bir yavaşlıkla açılırken nefesimi tuttum ve bakışlarım Kuzey'i bulduğunda yutkunmak için normalde harcadığımın üç katı çaba harcamak zorunda kaldım.

Çok yakışıklıydı. Bu yeni bir bilgi değildi elbette. Onu erkekler tuvaletinde ilk gördüğüm an fark etmiştim ne kadar yakışıklı olduğunu. Ama son yirmi dört saattir bu yakışıklılığı acayip sinirimi bozuyordu. Ne gerek vardı canım? Bu boya posa, koyu yeşil bakışlara, gür siyah saçlara, o kol kaslarına falan... Ne gerek vardı yani? Niye insanın aklını karıştırıyordu? Kuzey'in birkaç adım arkasından yürüyen Rüzgar'ı ancak masama, onları duyabileceğim kadar yaklaştıklarında fark ettim. Rüzgar fark edilmeyecek bir adam değildi elbette ama bugün sanki biraz Kuzey'in gölgesinde kalmış gibiydi. Kuzey siyah bir takım elbise giymiş, mat siyah bir kravat takmış, saçlarını da geriye doğru taramıştı ve Michelangelo onu görse Davut'u boş verip onun heykelini yapardı bence.

Şansına küs Rüzgar'cığım.

"Hoş geldiniz," dedim neşeli tutmak için epey gayret harcadığım bir sesle. Böyle yaptığım zamanlarda kendimi dağlarda keçileriyle koşturan al yanaklı Heidi gibi hissediyordum. Ve ciddi manada aptalca bir histi bu.

Kuzey neredeyse yüzüme bile bakmayarak -oysa al yanaklarım görülmeye değmez miydi?"Hoş bulduk," dedikten sonra yarısını anlamadığım bir şeyler mırıldanıp ofisine girdi. Rüzgar ise onu takip etmek yerine gelip karşımdaki sandalyeye oturdu.

"N'aber fıstık?" diye sordu göz kırparak.

Masamın üzerindeki dosyayı kafasına fırlatsam ne olur diye düşündüm bir anlığına. Ama Şeref Meselesi adlı planımızda Rüzgar'a ve güzel suratına ihtiyacımız olduğu için bundan vazgeçtim.

"Biliyor musun?" dedim iç çekerek. "Hiç konuşmasan her genç kızın hayalindeki erkek olabilirsin. Ama bunun için gerçekten hiç konuşmaman lazım."
"Tatlım ben zaten her genç kızın hayalindeki erkeğim," derken önümde duran kahve bardağını alıp dudaklarına götürdü. "Bunun için herhangi bir şey yapmama gerek yok." Dosyaya göz ucuyla tekrar baktım. Acaba fırlatsa mıydım?
"Gerçekten, içinden iğrenç bir kazak çıkan tatlı bir hediye paketi gibisin. Açılmadığın müddetçe insanı heyecanlandırıyorsun fakat içinden çıkan şey hayal kırıklığına uğratıyor." Aniden genişçe sırıttı. Sanki ona iltifat etmişim de bunu tevazuyla karşılıyormuş gibi başını iki yana salladı.
"Güzelim," dedi kahvemden bir yudum daha alırken. "Kimse içimde ne olduğunu umursamıyor. Hiç kimse."
Eh, haklı sayılırdı. İnsanlar içinde ne olduğuyla pek fazla ilgilenmeden parlak ve süslü ambalajlara kanma konusunda çok hevesliydi. Yine de bu Rüzgar'ın öküzlüğüne bahane olamazdı. İnsanlar ambalaj seviyor diye boş kalmak zorunda değildik en nihayetinde. Cevap vermek yerine omuz silktim ve Kuzey'in ne yaptığını merak ederek, sanki onu görebilecekmişim gibi ofisinin kapısına doğru baktım. Kuzey'in ne yaptığını çok merak ediyordum. Fakat dünden sonra neler düşündüğünü daha da çok merak ediyordum. Onun da benim gibi kafası çorbaya dönmüş müydü? Sarılma anımızı hatırladığında karnında filler tepişiyor muydu? Ya da arada sırada boş duvara bakıp o anı tekrar tekrar hayal ettiği oluyor muydu?
"Babasıyla kavga etti sabah."
Rüzgar'ın sesi aklımdaki soruların arasına balıklama dalarak beni ofis kapısına boş boş bakmaktan kurtardı. "Kavga mı?" diye sordum ona doğru dönerken. "Ne için?" Rüzgar kahvenin son yudumunu alıp kupayı tekrar önüme koyarken "Düğünü ertelemek istedi," dedi. "Yani birkaç ay falan. Biliyorsun, işleri

yoluna koymaya çalışıyor." İşleri yoluna koymaya çalışan bendim ama bunu özellikle belirtmeye gerek duymadım.
"Babası izin vermedi mi?"
"İzin vermek mi?" İki kaşını bir yukarı kaldırıp başını iki yana salladı. "Erteleme lafını duyduğu an evi Kuzey'in başına yıkacak diye korktum."
"Ne kadar saçma!" Öfkeyle ayağımı yere vurup sebepsizce oturduğum yerden kalktım. Aniden damarlarıma yayılan sinir yüzünden düşünmeden hareket ediyordum. Eğer Kuzey'in babası olacak o adam şu an karşımda olsaydı ensesine bir şaplak indirirdim. "Ne kadar... Ne kadar saçma!"
Rüzgar anlayışlı bir şekilde iç çekerek "Kesinlikle," dedi. Bir dallama gibi davranıyor olabilirdi ama sanırım iyi bir arkadaştı. "Yani çocuk daha çok genç. Evlilik onun ölümü gibi bir şey.
Dışarıda tavlaması gereken çok fazla hatun var." Ya da yalnızca gerçek bir dallamaydı.
Kuzey ofisinden ayrılmadan Rüzgar'a on beş dakika daha tahammül etmek zorunda kaldım.
Hayatımın en güzel on beş dakikası sayılmazdı ama bir şekilde başa çıkabilmiştim.
Ofisin kapısı açıldığında heyecandan masanın üstüne çıkacaktım az kalsın. Neyse ki zihnimin bir köşesi mantıklı çalışmayı başarabiliyordu da kendimi böyle şeylerle rezil etmiyordum. "Konferans kaçtaydı Nisan?" diye sordu kapıdan çıkar çıkmaz. Gözleri, sanki zamanı kontrol edebilecekmiş gibi kolundaki saate kilitlenmişti.
"Üçte," dedim. "İki buçukta orada olmamız lazım ki Şeref Bey'le görüşebilelim." "Tamam, o zamana kadar projeyle ilgili bütün dosyaların üstünden teker teker geçmemiz lazım. Yeni fikirler düşünmeliyiz. Eğer bu adamı etkilemek istiyorsak sıra dışı bir şey ortaya koymak zorundayız."
Duyduğum cümlelerle birlikte ağzım iki karış açık kaldı. Rüya mı görüyordum yoksa Yiğit Kuzey Erarslan üzerindeki ölü toprağını nihayet silkip bu proje için heveslenmeye mi

başlıyordu? Allah'ım, bu gerçekten oluyor muydu? Bugün babasıyla giriştiği kavga nihayet gözlerini mi açmıştı? Sonunda zincirlerini kırmaya mı karar vermişti? "Ta-tabi," dedim kekeleyerek. "Ben hemen getiriyorum bütün dosyaları."
Kuzey küçük bir baş hareketiyle beni onayladıktan sonra tekrar ofise girdi. Bense uçarak dosya dolabına gittim ve projeyle alakalı tüm dosyaları kaptığım gibi masama döndüm.
"Senin yapacak bir işin var mı?" diye sordum boş bakışlarla beni izleyen Rüzgar'a.
Kafasını iki yana salladı. "Günümü seni sinir ederek geçirmeyi planlıyordum."
"Plan iptal oldu," dedim. "Şimdi Alp'in yanına gidiyorsun. Sonra ikiniz internetten bu tarz projeleri araştırıyorsunuz. Bulduğunuz ilginç fikirleri bana mesaj atıyorsunuz. Tamam mı?"
"Tamam," diyerek ayağa kalktı. "Ama senin bende telefon numaran yok tatlım."
Gözlerimi devirdim. "Alp'te var. Mesajları o atsın. Lütfen."
Sırıtarak oturduğu yerden kalktı, ben de bu sırada dosyaları kucağımda toplayarak Kuzey'in ofisine girdim. Saat ikiye kadar epey hummalı bir çalışma yürüttük. Onunla çalışmaya başladığımdan beri Kuzey'i ilk defa bu kadar çok odaklanmış görüyordum. Her dosyayı, her sayfayı hatta her satırı muazzam bir dikkatle okuyor, okunmayacak derecede karmaşık el yazısıyla sürekli notlar alıyor, muntazam bir kararlılıkla çalışıyordu. Sanki dünyada onunla dosyaları arasına girebilecek hiçbir şey yok gibiydi. Sadece onları görebiliyor, sadece onlarla alakadar olabiliyordu.
Benimse, ona baktığım her saniye içinde oluşmaya başlayan hayranlık duygusu büyüyor, büyüyor kocaman oluyordu. Her küçük ayrıntısını ayakta alkışlamak istiyordum; çattığı kalın ve düzgün kaşlarını, giydiği gömleğin kumaşını zorlayan kol kaslarını, odaklandığında iyice koyulaşan yeşil bakışlarını.

Kuzey önündeki dosyalardan gözlerini ayırmazken ben onun her parçasına hayran oluyordum.
Ki bu başıma gelmesini isteyeceğim son şeydi. Nişanlı patronuma abayı yakmak üzereydim.
Ve buna engel olmam gerektiğini bilecek kadar aklı başında birisiydim.
Hızla ayağa kalktığımda o da başını dosyalarından kaldırıp bana baktı. Bir şey söylemese bile gözlerindeki soruyu okuyabiliyordum.
"Lavaboya," dedim kısık bir sesle.
Hafifçe başını sallayıp tekrar çalışmaya döndü. Bense hızlı adımlarla kendimi kadınlar tuvaletine atıp soğuk suyla elimi yüzümü yıkadım. Biraz kendime gelince saate baktım ve gitme vaktini yaklaştığını fark ettim. Dağılmış olan makyajımı tazelemem birkaç dakikamı aldı. Hemen ardından üstüme başıma çekidüzen verip Kuzey'in yanına geri döndüm.
"Gitmemiz gerek."
Sesimi duyar duymaz bakışlarını bana çevirdi. "Tamam," diye mırıldanıp ayağa kalkarken pek de neşeli göründüğü söylenemezdi. Onu böyle görünce bir şeyler yapmak istiyordum fakat ne yapabilirdim? Aklıma gelen tek çözüm Şeref Bey'i kaçırıp evdeki kalorifere zincirlemek ve Kuzey'le çalışmaya ikna olana dek kuru ekmek ve suyla beslemekti. Bunun da pek işe yarar bir plan olduğunu sanmıyordum.
Yarım saat süren gergin bir araba yolculuğundan sonra konferansın yapılacağı yere vardığımızda ikimizde bir müddet oturduğumuz yerden kıpırdamadık. Sonra ben, biraz çekinerek "Şey," dedim. "Biliyorsun benim Şeref Bey'in gözüne görünmemem lazım. Malum, restoranda yaptığım küçük gösteriden sonra beni senin yan ında görmesi bütün planımızı bozabilir."
Başını ağır ağır sallayarak "Haklısın," dedi.
"O yüzden sen tek başına idare etmek zorunda kalacaksın. Ben de arkalardan sizi izleyeceğim."

Bir kere daha başını sallayarak beni onayladığında kendimi zorlayarak genişçe gülümsedim.
"Bol şanslar patron. Sana güveniyorum."
Hafifçe tebessüm etti. Sonra derin bir nefes aldı ve ikimiz de kapılarımızı açarak arabadan indik. Konferans salonuna kadar beraber yürüdük. İçeri girdiğimizde ise Kuzey bana kısa bir bakış attıktan sonra Şeref Bey'in olduğu tarafa dönüp yürümeye başladı. Bense geride kalıp gidişini izledim. Böyle söyleyince biraz dramatik oldu, farkındayım. Fakat gerçekte epey gergin bir sahneydi. Kendimi çocuğunun üstüne titreyip duran anneler gibi hissediyordum. Birazdan koşarak Kuzey'in yanına gidip 'ay nasıl terlemişsin' diye çekişerek bir havluyu sırtına sokuşturmam işten bile değildi. Ya da Kuzey'i bu kadar gerdiği için Şeref Bey'i azarlamam.
Yavrucuğum projeni niye Kuzey'le paylaşmıyorsun, ayıp değil mi?
Fakat bu, benim deliliklerimle mahvedemeyeceğimiz kadar hassas bir durum olduğu için derin bir nefes alıp Kuzey'i ve Şeref Bey'i görebileceğim boş bir koltuğa oturdum. Ve onları izlemeye başladım. Kuzey, yüzünde nazik bir tebessümle Şeref Bey'in anlattıklarını dinliyor, arada sırada başını sallayıp onay veriyor, bazense bir şeyler söyleyip yaşlı adamı güldürüyordu. Gerildiği zamanlar tek elini gür, kara saçlarının arasına daldırdığını, utandığında gülümseyerek başını sağa yatırdığını fark ediyor ve onu kısacık zamanda bu kadar tanıyabildiğim için kendime şaşırıyordum. Bazen onun bir sonraki hareketini tahmin edebileceğimi bile düşünüyordum.
Ayrımına vardığım bu farkındalıkla hafifçe tebessüm ettiğim sırada, sanki tam orada durduğumu biliyormuş gibi Kuzey bakışlarını bana çevirdi. Koyu yeşil olduğunu bildiğim güzel gözleri bu mesafeden kapkara görünüyordu. Yüzünde donup kalmış güzel gülümseyişi derin gamzesini ortaya sermişti. Bir mermere özenle oyulmuş heykel gibi harika görünüyordu fakat kusursuzluğu kesinlikle insan elinden çıkmış olamazdı.

Onu ilk gördüğümde de yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi olağanüstü olduğunu fark ediyordum. Her küçük ayrıntısı ona başka bir ışık katıyor gibiydi. Ona âşık olabilirdim. Eğer patronum olmasaydı ya da işleri düzeltemezsek birkaç ay sonra evlenecek olmasaydı...

Ya da kalbim Doğu tarafından küçük parçalara ayrılıp yakılmasaydı...

Bakışmamız yalnızca birkaç saniye sürdü. Hemen ardından sahneye çıkan bir sunucu konuşmaya başlayınca Kuzey bakışlarını benden ayırıp önüne döndü. Konferans boyunca da bir daha hiç göz göze gelemedik. Onun bütün ilgisi Şeref Bey'deydi. Benim bütün ilgimse onda. İşte ona âşık olmamak için bir sebep daha! Açıkça görülüyor ki kendisi Şeref Bey'e âşık...

Konferansın bitimine kadar sıkılmak dışında pek de bir şey yapmadım. Arada sırada sahnedeki adamın anlattıklarını dinlemeye çalışsam da zamanımın büyük bir kısmını Kuzey'i dikizleyerek geçirdim. Ve kendi kendime bir söz verdim; asla Yiğit Kuzey Erarslan'a âşık olmayacaktım. Asla. Ne kadar mükemmel olursa olsun. Ne kadar güzel gülerse gülsün. Bunun ne kadar mantıklı bir karar olduğuna dair bütün sebepleri kafamda sıraladım.

1- Adam nişanlıydı.
2- Patronumdu.
3- Benden hoşlanması bir kenara, elinde olsa hayatına bile almazdı.
4- Kalbimin bir kere daha kırılmasını kaldıramazdım.
5- Cidden Şeref Bey'e âşık olma ihtimali vardı çünkü konferans boyunca adamı resmen rahat bırakmamıştı.

Yaklaşık iki saat süren konferansın sonunda bu sebeplerin mantığı çerçevesinde kendimi ikna etmiş ve Kuzey'in etkisinden neredeyse tamamen çıkmıştım. Neredeyse.

Herkes yavaş yavaş ayaklanıp salondan ayrılmaya başladığında ben de oturduğum yerden kalkıp çıkışa yöneldim. Kuzey'in arabasının yanına gidip beklemeye başladım. Bu sırada bir gözüm de çıkış kapısındaydı. Ve tabi ki upuzun boyu sayesinde Kuzey'i dışarı adımın atar atmaz fark etmiştim. Sadece uzun boylu olduğu içindi tabi ki, kapıdan çıkar çıkmaz şampuan reklamlarındaki yakışıklı adamlar gibi etrafa ışık saçmasından falan değildi. Gerçekten. Ben arabanın yanında sabırsızca onu beklerken o, kapıda bir süre Şeref Bey'le konuştu. Bu kadar gülecek ne anlatıyorlardı birbirlerine merak ediyordum doğrusu. Resmen birbirlerinden zor ayrıldılar. Hatta Şeref Bey giderken Kuzey orada durup arkasından el salladı. Acaba cidden elli yaş üstü, seyrek saçlı adamlardan hoşlanıyor falan olabilir miydi? Nihayet bakışlarını Şeref'ciğinden ayırabildiğinde benim, yani arabasının olduğu yöne döndü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Suratında üç kilometre öteden fark edilebilecek geniş bir gülümseme vardı. Ortalarda pembe bir genç kız yatağı olmamasına sevindim, çünkü yatağın üstüne çaprazlama atlayıp sırıtarak tavanı izleyebilecekmiş gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve yanıma vardığında kendimi ona mesafeli davranmaya hazırladım. Yüzüme soğuk bir tebessüm yerleştirdim ve onun suratındaki harika gülüşe, ortaya çıkardığı sevimli gamzelerine tamamen kayıtsızmışım gibi bakmaya çalıştım.

Bunun için harcadığım olağanüstü çaba Kuzey'in yanıma varır varmaz yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin tam içine bakarak, çok içten bir sesle "Sen bir meleksin!" demesiyle hava kaçıran bir balon gibi sönüverdi.

Neye uğradığı şaşırmıştım. Karanlık yolda araba farı görmüş tavşan gibi kalakalmıştım. Aniden inme inen Ali Rıza Bey' dönmüştüm. Yanaklarımda Kuzey'in dokunuşunu hissediyorken ve bu kadar yakından onun koyu yeşil gözlerine bakıyorken ona neden âşık olmamam gerektiğine dair tek bir

nedeni bile hatırlayamıyordum. O karşımda konuşuyor, Şeref Bey'le görüşmelerinin harika geçtiğinden, benim bir strateji uzmanı olduğumdan falan bahsediyordu. Bense nasıl yutkunulduğunu hatırlamaya çalışarak öylece ona bakıyordum. Ona. Esmer yüzünün kusursuz hatlarına. Gözbebeklerindeki yansımama. Yanaklarındaki sevimli çukurlara. Ona.
Yiğit Kuzey Erarslan'a.
Mantığım tamamen devre dışı kalmıştı. Düşünemiyordum. Etrafımızdaki insanların sesleri bile yoğun bir uğultu gibi geliyordu. Zaman ve mekan tamamen yok olmuştu. Sanki dünya yalnızca ikimizin etrafında dönüyordu.
Hem sahi, bu adama niçin aşık olmamam gerekiyordu?

12.BÖLÜM

Kuzey cümlelerini sona erdirip ellerini yanaklarımdan ayırdığında dünya ağır çekimle geri geldi. Kulaklarımdaki uğultu azalarak yok oldu, derin bir girdabın içinden çekilir gibi hislerimden uzaklaştım ve nihayet yaşadığımız boyuta geri dönebildim.
Merhaba! Beni özlediniz mi?
Biraz kafamı toparlamak nasip olduğunda Kuzey'in arabaya binmiş, meraklı gözlerle bana bakıyor olduğunu fark ettim. Haliyle neden kazık gibi dikildiğimi merak ediyordu. Onun yeşil bakışlarındaki sevimli ifadeyi yok etmek uğruna da olsa hızlı adımlarla ilerledim ve arabanın ön yolcu kapısını açarak yanına oturdum. Hemen sonra derin bir nefes alıp gülümsemeyi denedim.
"Yani nihayet bir adım atabildik, öyle mi?"
Arabayı çalıştırırken günlerdir görmediğim kadar neşeli bir şekilde gülümsedi. "Evet, sayende!" Sonra duraklayıp başını hafifçe yana eğdi. "Gerçi çok büyük bir şey değil ve... Bizi biraz uğraştıracak ama olsun."

Bu defa tamamen içimden gelerek gülümsedim ben de. Gerginliğim yavaş yavaş dağılıyordu. Kalp atışlarım hala bir düzene girmemişti ama ona da sıra gelecekti, inanıyordum. "Olsun," diye tekrar ettim Kuzey'i. "Uğraşırız yani, ne olacak ki?" Sen iste dünyayı bile fethederiz be Yiğit Kuzey Erarslan.

"Yani," derken gülümsemesini genişletti Kuzey. Böyle anlarda ona bakmamam gerekiyordu. Çünkü yanağında genişleyen ve derinleşen gamzesi içimde bir şeylerin taklalar atmasına sebep oluyordu. Kelebekler mi, kuşlar mı yoksa küçük tatlı hipopotamlar mı bilemiyorum ama içimde bir şeyler sürekli kımıldıyor, midemin kasılmasına, kalp ritmimin bozulmasına sebep oluyordu. Hoş değil.

Kuzey'in gamzelerinin üzerimdeki yan etkisini azaltmak amacıyla "Neler oldu peki?" diye sordum. "Hadi en başından anlat." Fakat lütfen gülümseyip durma. Bir fena oluyorum ben.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini yoldan ayırmadan -ki bu iyi bir şeydi- konuşmaya başladı. "İlk başta nasıl davranacağımı pek bilemedim. Ama tahmin ettiğimden daha sıcakkanlı bir yaklaşımı vardı doğrusu. Konuyu hemen iş meselelerine çekmek istemedim. Halini hatırını sordum, havadan sudan konuştuk. Derken onu gelecek hafta vereceğimiz yemeğe davet ettim."

Bir an şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı. "Gelecek hafta yemek mi veriyoruz?"

Hafifçe omuz silkti. "Eh, artık veriyoruz."

Tamam, bu altından kalkabileceğimiz bir şeydi. Bir haftada harika bir akşam yemeği ayarlayabilirdik. Her şeyin muhteşem olması için gereken zaman mevcuttu. Panik yapmadan bu işin altından rahatlıkla kalkabilirdim, bu yüzden rahat bir şekilde gülümsedim.

"Kimleri davet edeceğiz peki?"

Kararsız bir biçimde dudaklarını büzdü Kuzey. "Bilmiyorum. Rüzgâr'ı?"

"Eğer önce dilini kesmeme izin verirsen..."

"Kesebilirsin."
"Tamam o zaman," dedim. "Başka?"
"Şeref Bey?"
Aldığım cevapla gözlerimi devirmem bir oldu. "Aşikâr olanın dışında?" diye sordum. "Sadece Rüzgâr'la Şeref Bey mi olacak?"
"Bilmiyorum," derken gözlerini yoldan ayırıp bir anlığına bana baktı. Yapma bunu, yapma bunu dostum. "O an uyduruverdim bu yemek fikrini. Kimi çağıracağımı düşünecek zamanım olmadı."
Bakışlarımı ondan ayırıp sanki dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi dikkatimi akıp giden asfalta vermeye çalışırken "Her neyse," diye mırıldandım. "Ben ayarlarım."
"Tabii ki. Bu yüzden sana asistanım diyorum."
Sözlerini duyduğumda asfalta bakma çabam bir anda yok oldu ve kafamı ona çevirdim. "Bak sen!" dedim bariz bir alayla. "İşler yoluna girmeye başlayınca patronumun çenesi açılmış." Hafifçe güldü. "Sadece sana görevlerini hatırlatıyorum. Hayatımı kolaylaştırmak senin işin, biliyorsun değil mi?"
"Bu konuşmanın sonu nereye varacak merak etmeye başladım."
Bakışları tekrar gözlerimi buldu. Bu defa yeşillerinde haylaz bir parıltı dolaşıyordu. Merakla kaşlarımı yukarı kaldırıp "Ne?" dedim. "Söyle hadi, kızmayacağım."
"Şeref Bey bu hafta içi Antalya'da olacakmış. Torunu da yurtdışından İstanbul'a geliyormuş ve birinin onu gezdirmesi gerekiyormuş."
Kuzey'i küçük bir çocuğa İstanbul'u gezdirirken hayal edince elimde olmadan sırıttım. Onun kadar uzun boylu ve yapılı bir adamın yanında bir çocuk hayal ettiğiniz her an gülümseyebilirdiniz çünkü. Tezatlarla dolu fakat bir o kadar da sevimli bir manzara değil miydi? Hadi bir hayal edin!
"Yani sen küçük bir çocukla gezip tozarken benden şirketteki işleri mi halletmemi istiyorsun?" Kuzey'in yüzüme kaçamak bir bakış atıp hafifçe yüzünü buruşturması dudaklarımdaki şapşal

gülümsemenin önce donmasına sonra yavaş yavaş silinmesine sebep oldu.
"Ne?" diye sordum bir kere daha.
"Aslında tam tersi," dedi bana bakmadan. "Çocuğu sen gezdirirken şirketle ben ilgilenirim diyordum."
Patronuma sesli olarak 'senin ağzını kırarım bak' diyemeyeceğim için bunu bakışlarımla yapmaya karar vererek gözlerimi ona diktim. Gerçekten böyle bir şey olacağını sanıyorsa büyük salaklık yapıyordu. Ben normal insanlarla bile anlaşamıyordum, küçük bir çocuk muhtemelen kafamı duvara vurarak parçalamak istememe sebep olurdu.
"Şu an gerçekten saçmalıyorsun," dedim bakışlarımla asabileşmek yetmeyince. "Ciddi manada saçmalıyorsun. Saçmalamak kelimesinin sözlükteki karşılığısın şu an."
"Neden?" diye sordu. "Eğlenceli olan kısmı sana veriyorum işte."
"Eğlenceli mi? Delirdin mi? Çocuklar benden nefret ederler. Ben de onların çok büyük bir hayranı sayılmam. Bak mesela ablam âşıktır çocuklara. Çok iyi anlaşır falan ama ben öyle değilim. Hem de o kadar öyle değilim ki anlatamam."
Hafifçe güldü. Ben ortada gülünecek bir şey göremiyordum ama en azından birimizin eğleniyor olması da güzeldi tabi. "Alt tarafı bir çocuk Nisan. Size özel şoför ayarlayacağım ve tek yapacağın onu parklara, sinemaya falan götürmek olacak. Gerçekten kolay olacak. Hatta o kadar kolay olacak ki iyi ki şirkette oturup sıkıcı işlerle uğraşmayı seçmemişim diyeceksin." "Hayır," diye inledim. "Yapamam Kuzey. Cidden. Ben hayatım boyunca hep çocuklardan uzak durdum. Kendim bir çocukken bile diğerlerine bulaşmadım. Geçerli sebeplerim vardı." Arabayı durdurup bana döndüğünde şirkete geldiğimizi fark ettim ama bu farkındalığım
Kuzey'in bana küçük bir köpek yavrusu gibi bakmaya başlamasıyla buharlaşıp uçtu. "Lütfen Nisan," dedi. "Lütfen. Bunu yapmana ihtiyacım var. Yalnızca iki güncük. Ben de o

sırada projeyle ilgilenmeliyim. Bu sefer başarmam gerektiğini biliyorsun ve sen yardım etmezsen yapamam. Lütfen."
Pekala, buna hayır dememin ne kadar zor olduğunu muhtemelen tahmin edebiliyorsunuzdur. Kuzey, o koyu yeşil, o iri, o muhteşem gözleriyle bana yalvararak bakarken olmaz deme ihtimalim bir sonraki izleyişimde Titanik'in batmaması ihtimali kadardı. O yüzden derince bir of çekerek "Tamam," dedim. "Tamam, ama bana teşekkür etmek için devasa bir şey planlamalısın."
Çocuklar gibi şen bir kahkaha atarken "Harikasın!" dedi.
Onu başımla onayladım.
"Sen var ya, dünyanın en muhteşem asistanısın." Eh, kesinlikle öyleyim.
"Bu işin altından kalkabilirsek ne istersen yapacağım!"
"Gerçekten mi?" diye sordum. Sesim önlenemez bir şekilde hevesli çıkmıştı.
"Gerçekten," dedi.
"Pekala, bunu mutlaka hatırlatacağımı biliyorsun, değil mi?"
Esmer yüzü büyük bir gülüşle aydınlandı. "Bilmez miyim?"
Arabanın kapısının açıp aşağı atlamadan önce ona dönüp yüzümü buruşturdum. Şirkete geri döndüğümüzde neredeyse mesai saati bitmek üzereydi. Bu yüzden birkaç küçük işi halletmeye ancak vaktimiz yetebilmişti. Gerçi ben ayrılırken Kuzey hala ofisindeydi. Bir anda bu kadar değişmiş olması meraklanmama sebep olsa da bu azimli ve umutlu halinden memnundum. İstemediği bir hayatı yaşamaya zorlanması bana çok zalimce geliyordu. Elbette Eda ile evlenebilirdi, mutlu da olabilirlerdi fakat bu, ikisi de bunu istediği için gerçekleşmeliydi. Birileri buna karar verdiği için değil.
Ofisten çıkınca eve gitmek gözüme sıkıcı göründüğünden bir taksiye atladım ve soluğu ablamın evinde aldım. Ve daha içeri girer girmez Arın eniştemle kavga ettiklerini fark edince sırıttım. Onların kavgalarına bayılıyordum. Adeta günümü renklendiriyorlardı.

"Sürekli bana ne kadar şişko olduğumu söylüyorsun!" diye bağırıyordu bana kapıyı açan ablam. Karşısında beni bulması tartışmalarının bir saniye bile duraksamasına sebep olmadı. "Öyle bir şey demedim!" diye itiraz etti zavallı enişte. "Karnının belirginleşmeye başladığını söyledim ve bu güzel bir şey!"
Ablam benimle birlikte salona yürürken "Kocaman bir göbeğimin olması mı güzel bir şey?" diye bağırdı bir kere daha. "Göbek değil o," dedi enişte. Sesinden sabrının son kırıntıları taşıyordu adeta. "Bebek.
Bizim bebeğimiz."
Enişte sözleri üzerine ablam bir iki saniye durakladı. Dudaklarını bir titreme aldı ve çok geçmeden içli bir hıçkırık koparak ağlamaya başladı. Ben ve enişte de bu inanılmaz duygu değişimini hayret dolu bakışlarla izledik. Kadın bir saniye önce ayağına kıymık batmış bir Godzilla kadar sinirliyken bir saniye sonra elinden şekeri alınmış küçük çocuk gibi mahzundu.
Gerçekten Allah enişteme gani gani sabır versindi.
Bir an onunla göz göze geldiğimizde umursamazca omuz silkerek "Senin karın," dedim. "Sen ilgilen." Ve o ablamı teselli etmek için kollarına alırken ben mutfağın yolunu tuttu. Bir şeyler yemem ve yediklerimle beraber bugünü sindirmem gerekiyordu. Şöyle bir düşündüğümde duygusal açıdan epey karmaşık bir yirmi dört saat geçirmiştim. Kızarmış bir dilim ekmeğin üstüne meşhur kavrulmuş Türk fındıklarıyla yapılmış olan kahvaltılık çikolatadan sürüp yersem her şeyle daha iyi baş edebilirdim. Belki bu sırada aptal küçük bir çocuğu iki gün boyunca nasıl eğlendireceğimi de düşünürdüm.

13.BÖLÜM

***

Hayatımda yaptığım en büyük hata Doğu'ya âşık olmaktı. Hayatımda yaptığım en büyük ikinci hata ise Şeref Bey'in torununa göz kulak olmayı kabul etmekti. Kesinlikle. Benim boyum 1.65ti. Kalkıştığım bu iş ise en az 2.80. Efkârım da nereden baksanız üç metre. Anlatabiliyor muyum?

Yine de geri vitese takamayacağımı bildiğim için paşa paşa masamda oturuyor ve Kuzey'in, yanında küçük bir afacancıkla gelmesini bekliyordum. Çocuğu daha görmeden kendimi bütün olası şımarıklıklara hazırlamıştım. Sonuçta yurt dışında büyüyen bir zengin bebesiydi. Ailenin tek torunuydu ve daha on bir yaşındaydı. Evet, dün akşam hakkında küçük bir araştırma yaparak bunları öğrenmiştim. Bir de küçüklük resimlerinden birini görmüştüm fakat şu an nasıl göründüğünü bilmiyordum. Kendi sosyal medya hesapları yoktu; henüz. Bu yüzden sadece eski bir magazin dergisindeki bundan seneler önce verilmiş bir haberde annesiyle yan yana olan bir resmini görebilmiştim. Ama zaten mühim değildi. Görünüşünden ziyade tavırlarını merak ediyordum. Allah'ım lütfen çok şımarık olmasın!

Asansörün bizim kata geldiğini haber veren çınlamasını duyduğumda nefesimi tutarak beklemeye başladım. Kapı ağır ağır aralandı ve Kuzey yanında bel hizasını ancak geçebilen bir erkek çocuğuyla asansörden inerek bana doğru yürümeye başladı. Esmer bir çocuktu ve ciddi bir duruşu vardı. Ay acaba kasıntı mıydı? Ya beni hizmetçisi gibi falan görürse, o zaman ne yapacaktım? Topuklu ayakkabımı çıkarıp kafasına geçirecektim elbette ama bu olaya nasıl kaza süsü verecektim? Her neyse, ben bir yolunu bulurdum nasılsa.

Yüzüme gergin bir tebessüm kondurdum ve elimden geldiğince sevimli görünmeye çalıştım. Yine de Kuzey'in gözlerinde öyle bir bakış vardı ki bunu başaramadığımı ve dehşete düşmüş gibi göründüğümü fark etmiştim. Her an gür sesli bir kahkaha atacak gibi bakıyordu. Oysa bir patron çalışanları her alanda desteklemelidir, değil mi?

"Günaydın," dediğim daha fazla yüzümde tutamadığım gülümsemeyi serbest bırakıp gitmesine izin verirken.
Kuzey ise benim aksime neşeyle sırıttı. "Günaydın, Nisan. Nasılsın? İyi görünüyorsun." Görünüyor muyum sahiden Kuzey?
"Ya, sormayın Kuzey Beyciğim," derken bir kahkaha attım. Sahte ve içi boş bir kahkaha. "Siz nasılsınız? Benim kadar iyisiniz inşallah?"
"İyiyim, teşekkür ederim," dedikten sonra yüzündeki sırıtışı bozmadan yanındaki çocuğu işaret etti tek eliyle. "Bu beyefendi Can. Bugünü seninle birlikte geçireceği için çok heyecanlı." Can gözlerini devirdi. "Eminim sen de onun kadar heyecanlısındır." Ben de gözlerimi devirdim.
Derin bir nefes alıp içten bir şekilde gülmeye çalışarak elimi Can'a uzattım. "Memnun oldum Can."
Uzattığım elimi bir kere sıkıp çabucak bıraktı ve soğuk bir sesle "Ben de," dedi.
Şımarık olduğunuz kadar kibirlisiniz de küçük bey.
"Şöyle otur lütfen," diyerek en yakın sandalyeyi işaret ettim. Ardından Kuzey'e dönüp en sinir bozucu şekilde gülümsedim. "Ben Kuzey Bey'e bugün ilgilenmesi gerekenlerden bahsettikten
hemen sonra geleceğim. Sonra çıkar, güzel bir İstanbul turu atarız."
Can omuz silkerek gösterdiğim yere oturdu. Ben de Kuzey'i kolundan çekiştirerek ofise sürükledim. Ve kapıyı kapatır kapatmaz yavru köpek bakışlarımı yüzüme yerleştirerek gözlerine baktım.
"Beni gerçekten bütün gün onunla yalnız mı bırakacaksın?"
"Çok tatlı bir çocuk Nisan, gerçekten. Tanıyınca çok seveceksin."
Bir an ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktım. Gülmemek için fazla efor sarf ettiği apaçık ortadaydı. Ayrıca haylaz haylaz parıldayan o yeşil gözleriyle beni kandıramazdı.

"Eminim öyledir Kuzey, o yüzden bence onu sen gezdirmelisin." Kafasını iki yana sallarken sırıtışını saklayamadı. "Benim ilgilenmem gereken bir dünya dosya var, biliyorsun."
Ona yalvarmamın hiçbir yararı olmayacaktı, sadece sinirlerim daha çok bozulacaktı ki bu ihtiyacım olan son şey bile değildi. Bütün günümü o çocukla geçireceksem gerçekten çelik gibi sinirlerim olmalıydı, sabrımın en ufak parçasını bile Kuzey'le heba edemezdim. Bu yüzden öfkeli bir şekilde ofladıktan sonra topuklarımın üzerinde dönerek odadan çıktım. Can sandalyede oturmuş beni bekliyordu. Bir kere daha gülümsemeyi deneyerek yanına gittim.
"Eee," dedim sevecen olduğunu umduğum bir sesle. "Heyecanlı mısın bakalım? Nereleri gezmek istersin?"
Suratıma boş bir bakış attı. Ardından elini giydiği ceketin -evet, bir ceket giyiyordu- cebine sokarak katlanmış bir kağıt çıkardı.
"Saat onda Adam Mickiewicz Müzesi'nde olmak istiyorum," dedi ciddi bir sesle. "Bir saat kadar orayı gezdikten sonra Deniz ve Su Ürünleri Müzesi'ne geçmemiz gerekecek. Ne yazık ki orada fazla kalamayız, yine de bir göz atmak istiyorum. Oradan çıktıktan sonra Divan Edebiyatı Müzesi'ne uğrayacağız. Bir saate yakın orayı dolaştıktan sonra öğle yemeğine gideceğiz. Yemek için Boğaz'daki bir restorandan yer ayırttırmıştım ama bu konuda önerilere açığım. Eğer daha iyi bir tavsiyen olursa seni dinlerim. Öğle yemeğinden sonra ise Ayasofya Müzesi'nin gezmek istiyorum. Ayasofya Müzesi'nden sonra ise beni götürmen gereken bir konferans var. Ulusal Nanobilim ve Nanoteknoloji Konferansı. Bu seneki konuşmacıları, çalışmalarını takip ettiğim kişiler. O yüzden bir uğramak istiyorum."
Duyduklarım bir süre sonra uğultu halini almaya başladı. Şaşkınlığım büyüdü, büyüdü, büyüdü ve kocaman, somut bir nesneye dönüşerek boğazıma bağdaş kurdu. Yüzümde donakalan ifadeyle karşımdaki çocuğa bakıyor ve sadece tek bir şey söylemek istiyordum; yok devenin bale pabucu!

Ama söylemezdim. Çünkü patronumun iş yapmaya çalıştığı adamın torunuydu ve ona bir şehzade muamelesi göstermem gerekiyordu. Bu yüzden tüm bu söyledikleri normalmiş, bütün on bir yaşındaki çocuklar günlerini böyle şeylerle geçirirmiş gibi davranmalıydım.
Yapabilirdim. Kendime güveniyordum.
"Harika," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. Sesim biraz çatlamıştı ama olur o kadar.
"Ben de tam olarak böyle yaparız diye düşünmüştüm. Hele o nanobilim teknoloji şeyi falan... Resmen lafı ağzımdan aldın."
Kaşlarını bir anlığına yukarı kaldırdı, sonra hemen ifadesiz yüzüne geri döndü. "Öyleyse gidelim," dedikten sonra beni ve her yeri kaplamış olan şaşkınlığımı ardında bırakarak yürümeye koyuldu.
Bir iki saniye kendime gelmek için derin nefesler aldıktan sonra çantamı kapıp Can'ın peşine düştüm. Kuzey bizim için gerçekten bir araba ve bir de şoför ayarlamıştı. Benim ehliyetim vardı aslında ama trafiğe çıkmayı tercih etmiyordum, çünkü her ne kadar buna inanmasalar da ben diğer insanların can sağlığını önemseyen bir bireydim.
Arabaya bindiğimizde Can, bana yaptığına benzer bir konuşmayı şoföre de yaptı. İşin bu kısmı bana kalmadığı için memnundum. Aptal bir sarışın olmayabilirdim fakat o şaşkınlığı ve hayreti yaşarken Can'ın söylediklerini hafızama kazıyacak kadar büyük bir dehaya da sahip değildim. Asfalt yolda meşum bir sessizlikle ilerlemeye koyulmuşken çantamdan cep telefonumu çıkardım ve Kuzey'e o anki hislerimi içeren, derin bir mesaj attım. "SENDEN NEFRET EDİYORUM." Kuzey'in cevabı çok gecikmedi.
"Daha beş dakika oldu Nisan."
Vallahi bana beş saat gibi gelmişti. O yüzden gözlerimi devirerek yeni bir mesaj yazdım.
"Ve şimdiden hayat enerjim tükendi. SENDEN HALA NEFRET EDİYORUM."

Mesajı okuduğunda keyifle sırıttığını hayal edebiliyordum. Eğer o kadar güzel sırıtıyor olmasaydı bunun için ondan bir kat daha nefret edebilirdim.
"O kadar mı kötü?"
Derince iç geçirmemek için kendimi zor zapt ettim.
"Müzeye gidiyoruz. Bütün gün müze gezeceğiz. Sonra da nanobilim bilmem ne konferansına katılacağız. KUZEY SENDEN GERÇEKTEN NEFRET EDİYORUM."
İçinde bulunduğum ahval ve şerait onu derinden sarsmış olacak ki mesajıma cevap vermedi. Zaten biz de çok geçmeden ilk müzeye gelmiştik. Adam Bilmemkim Müzesi. Allah'ım sen bana sabır ver!
Can, sanki ismi bile zor söylenen bir şairin müzesine değil de Disneyland'e gidiyormuşçasına heyecanla indi arabadan. Şoföre bir saat sonra bizi almasını tembihleyip peşine düştüm ben de.
Küçük, üç katlı ve sevimli bir binaydı geldiğimiz müze. Ağır adımlarla kapısından içeri girerken Can bana heyecanla bu güzel evin neden müze olduğundan bahsediyordu. Çok da ilgi çekici bir konuşma olmadığı için ben size şöyle kısaca özetleyeyim; Adam Mickiewicz diye bir adam varmış. Bu şahıs Polonyalı bir şairmiş. Kırım Savaşı sırasında bir grup Polonyalı ile İstanbul'a göçmüşler. Ki bu Polonyalılar arasında İstanbul'daki Polonezköy'ü kuran Adam Czartoryski de varmış. Her neyse. Bu talihsiz şair bu evde yaşamış ve yine bu evde ölmüş. Hem de kolera virüsü yüzünden.
Ben bu adamı tanımak şöyle dursun, İstanbul'daki Polonezköy'de vakti zamanında gerçekten Polonyalıların yaşadığını ilk defa öğreniyordum. Yine de el mahkum Can'a gülümseyerek başımı salladım ve hayatımın hiçbir döneminde işime yaramayacak bu bilgiler için ona teşekkür ettim.
Işıklar içinde uyu Adam Mickiewicz.
Bir sonraki durağımız Deniz ve Su Ürünleri Müzesi oldu. Müze sadece 10.00 ve 12.00 saatleri arasında ziyarete açık olduğu için

çok fazla zamanımız yoktu. Bu da Can'ın her şeyi görme iştahıyla beni oradan oraya sürüklemesine ve bu sırada hiç durmadan konuşup o küçücük kafasının neresine sığdırdığını anlamadığım ilginç ilginç bilgilerle beni şaşırtmasına sebep oluyordu. Bir ara başımı o kadar döndürdü ki geriye doğru iki adım attığım sırada sert bir şeye çarptım ve dudaklarımdan küçük bir çığlık koptu.
Size yemin ediyorum bir şeyi devirdim ya da kırdım sanıp ufak çaplı bir kalp krizi geçirdim bir saniye içinde. Ama sonra belimde bir dokunuş hissedince çarptığım şeyin bir insan olduğunu anlayıp hem rahatladım hem şaşırdım. Ve kafamı hafifçe yukarı kaldırdığımda bana gülümseyen bir çift koyu yeşil bakışla karşılaştım.
"Kuzey?"
Şaşkınlık dolu ifademe aniden koca bir gülümseme eklendi. "Geldin!"
Onun dudakları da yavaşça iki yana doğru kıvrıldı. "Seni yalnız bırakmaya gönlüm el vermedi."
O an 'sen bir tanesin' diye bağırarak Kuzey'in boynuna nasıl atlamadım, bilmiyorum. Ama içimden geçmedi değil. Eğer dibimde değil de biraz uzakta olsaydı ağır çekimde ona doğru koşar ve kendimi fırlatmak suretiyle üzerine bırakırdım. Ama neyse, baş sefere artık...
"Şu an beni ne kadar mutlu ettiğiniz bilemezsin."
Bir şey söylemedi ama yüzündeki gülümseme genişledi. Yüzü çok yakınımdaydı, koyu yeşil gözlerindeki muazzam desenleri görebiliyordum. Ayrıca tek eli de hala belimdeydi. Sanki bana sarılıyormuş gibi. Sanki bir gün önce konferans çıkışında olduğu gibi...
Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken sessizce yutkundum. Tam boğazım kurumaya başlamıştı ki Can'ın çocuksu sesi, hiç de çocuksu olmayan kelimelerle aramıza girdi ve Kuzey'le ben hızla ayrıldık.

"Kuzey Bey, hoş geldiniz! Demek bize katılmaya karar verdiniz?"
Allah aşkına çocuk! Sen on bir yaşındasın. Ne biçim konuşuyorsun?
"Evet," dedi Kuzey, sanki Can'ın böyle konuşması hiç garip değilmiş gibi duraksamadan. "Nisan ne kadar eğlenceli bir planınız olduğundan bahsedince işlerimi bitirir bitirmez yanınıza koştum."
Can gülümsedi. Ama bu, bir çocuk gülüşü değildi. Bir bürokrat gülüşüydü. Bu çocuğun annesini bulup 'Kuzum siz bu bebeye ne yapıyorsunuz Allah aşkına?' diye sormak istiyordum. Benim on bir yaşındaki kuzenim kendini Transformers karakteri zannediyordu. Öyle ki aniden bir arabaya dönüşse çocuk bunu yadırgamazdı.
Ulan acaba sorun bizim kuzende miydi?
"Biz de tam Divan Edebiyatı Müzesi'ne geçmek üzereydik."
"Gidelim öyleyse," dedi Kuzey. Ve bana doğru dönüp koluna girmem için kolunu uzattı. Şaşırsam da hiç duraksamadım. Kolumu onun koluna geçirdim. Günün başında ne kadar negatifsem o an o kadar pozitiftim. Ve inanmayacaksınız ama Divan Edebiyatı Müzesi'ne gitmek için adeta can atıyordum. ***

Kuzey'in koluna girmiş ağır adımlarla ilerlerken kalbim kanat takıp uçmaya heveslenmiş gibiydi. En son böyle yerinde kıpraşıp durduğunda sonu pek de iyi olmamıştı. Fakat kendime ve kalbime engel olamıyordum. Sürekli sırıtmak, hatta kahkaha atmak istiyor, seke seke ilerlememek için derin nefesler alıyordum. Evet, evet, bu belirtilerin neye işaret ettiğinin farkındaydım. Ve Kuzey'e âşık olmayacağıma dair kendime büyük sözler vermiştim fakat şu an hiçbir sebep onun kolundan çıkıp ondan ayrı yürümeme mantıklı bir açıklama getiremezmiş gibi geliyordu.
Adam nişanlı mı? Evet, ama gönüllü değil. Nasılsa ayrılacak.
Ben onun asistanı mıyım? Evet, fakat bu geçici bir iş.

Kalbim kırılabilir mi? Evet ama nasılsa artık alıştım.
Hem Kuzey de halinden memnun görünüyordu. Hatta gideceğimiz müze yürüme mesafesinde olduğu için araba kullanmamayı önermişti. Can da kabul edince Beyoğlu sokaklarında kol kola yürümekten başka şansımız kalmamıştı. Biz de aslında kader mahkumuyduk bir noktada...
Divan Edebiyatı müzesi ise, her nasılsa, tahmin ettiğimden çok daha güzel bir yerdi.
İstanbul'un ilk mevlevihanesi olan bu müze aynı zamanda Kulekapı Mevlevihanesi ya da Galata Mevlevihanesi isimleriyle de biliniyordu. Barok mimarisinin görkemini taşıyan, sekizgen bir yapıydı ve her yanında tarihten izler taşıyordu. Girişinde Sultan Abdülmecid'in bir kitabesi yer alıyordu. İlk girdiğimiz kısımda Türk musiki aletleri ve Mevlevi kültürüne ait öğeler yer alıyordu. Şairlerin divanları, yan yana dizilmiş derviş hücreleri, müzede bulunan türbeler, kütüphane... Yapı bütünüyle harikaydı.
Pekâlâ, tamam, itiraf etmem gerekirse bu müzeyi Can'la baş başa gezseydik bu kadar zevk almayacağımı biliyordum. Gezerken gördüğüm her şeyin ve öğrendiğim her bilginin tadını çıkarmamda Kuzey'in yanımda olması, hatta ve hatta hala benimle kol kola yürüyor olması acayip etkiliydi.
Cidden Kuzey'e âşık olmamak konusunda çok başarılısın Nisan.
Peki, bütün suç bende miydi? Tam yanında duran ve ara sıra - sanki yeterince yakın değilmişiz gibi, beni kendine çekip bir şeyler gösteren, içimi ısıtan gamzesini göstermekten hiç mi hiç çekinmeyen, uzun boylu, koyu yeşil bakışlı, esmer güzeli adamın hiç mi suçu yoktu?
Vardı!
Hatta bütün suç onundu! Pis Kuzey!
Müze gezimiz bu defa, sizin de bildiğiniz etkenler sebebiyle, çabucak geçmişti ve Boğaz'da bir restoran yerine kendimizi bir dürümcüye atıvermiştik. Çünkü biz çok açtık ve dürümler çok güzel kokuyordu... Kimse yemek yemek için yarım saatlik yol

tepmek istememişti. Ve bu benim işime gelmişti doğrusu. Öyle lüks restoranlar falan beni geriyordu. Dürümcüler ise canımdı, bir öğrenci olarak yaşam kaynağımdı.
Dürümlerimizi sipariş edip beklemeye koyulduğumuz sırada bakışlarım tam karşımda oturan Kuzey'in yüzünde dolaşıyordu. Masaya otururken kolundan çıkmak zorunda kalışım hala beni üzse de yüzünü görebildiğim için keyfim yerindeydi. Gerçekten, bir de âşık olsam ne halde olacaktım, Allah bilir...
Kuzey ise yüzünde kibar bir tebessümle Can'a bakıyordu. Aslında aralarında bir muhabbet dönüyordu ama benim takip ettiğim pek söylenemezdi. Fark ettiğiniz üzere ben daha çok Kuzey'e odaklanmış durumdaydım.
Bir ara konuşmalarına kulak kabarttığımda öğleden sonra katılacağımız o nanoteknoloji konferansından bahsettiklerini duymuş ve kulak kabartmaya derhal son vermiştim. Tamam, müzeler falan iyiydi, hoştu fakat benim de sınırlarım vardı. Kuzey ne kadar yakışıklı olursa olsun beni nanoteknoloji konferansı için heyecanlandıramazdı.
Fakat ne yazık ki aynı şey Can için geçerli değildi. Öyle ki konferansa geç kalacağımıza inandığı için dürümlerimizi bitirmemizi bile bekleyemedi. Ben daha lezzetli tavuk dürümümün yarısına gelmeden ayaklandı ve karnım doymadan masadan kalkmak zorunda kaldım.
Lanet olsun bazı konferanslara ve on bir yaşındaki tuhaf çocuklara...
Yarım kalmış dürümüme acıklı bakışlar atarak oradan ayrıldım ve Kuzey'le Can'ın peşine takıldım. Şoförümüz bizi almaya gelmişti. Can sorgusuz sualsiz arabanın ön koltuğuna otururken Kuzey benim için arka kapıyı açtı. Yakışıklı olması yetmiyormuş gibi bir de centilmendi. Adam her nefes alışında çıtayı yükseltiyordu gerçekten.
Ona geniş bir gülümsemeyle teşekkür edip arabaya bindim. O da hemen benim ardımdan gelip yanıma oturdu. Can çoktan şoföre adresi vermişti bile. İleride çocuğum Can'a benzer diye

kınamak istemiyordum ama cidden bu çocukta bir sıkıntı vardı. Keşke bir doktora falan götürselerdi.
Doktor Bey çocuğumuz çok zeki... Müdahale etme şansımız var mı? Lütfen her şey için çok geç olmadığını söyleyin...
Fakat her ebeveyn bu kadar sorumlu davranmıyordu ne yazık ki...
Konferansın olduğu yere varmamız yirmi dakika sürdü. Can, araba durur durmaz aşağı atladı ve bizi beklemeden binaya doğru ilerlemeye başladı. Kuzey şoföre bizi alacağı saati bildirdikten sonra biz de indik ve Can'ın aksine gayet sakin adımlarla yürümeye başladık.
"Bu çocuğun normal olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordum Kuzey'e. Gözlerim kalabalığın arasında hızla ilerleyen Can'ı takip ediyordu.
"Elbette farkındayım Nisan. Ulusal Nanobilim ve Nanoteknoloji konferansındayız. Hangi çocuk buraya gelir ki?" Bakışlarımı Kuzey'e çevirip onun yüzünü buruşturduğunu görünce elimde olmadan kıkırdadım. "İnşallah bizim çocuklarımız gelmez," dedim.
Ve aynı anda Kuzey bana dönüp kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırdı. "Bizim çocuklarımız mı?" Gözlerim dehşetle büyürken söylediğim şeyin manasını kavrayıp "Hayır, hayır," diye itiraz ettim. "Bizim çocuklarımız derken. Senin çocukların ve benim çocuklarım. Ayrı ayrı. Aynı çocuklar değil. Kesinlikle değil."
Kuzey neşeli bir kahkaha savurdu. "Anladım, Nisan. Şaka yapıyorum."
Bakışlarımı kısıp ona tehditkâr bir biçimde baktım. "Çok kötüsün." Sonra rahatlayarak ben de gülümsedim. "Beni, nişanlı patronuyla evlilik hayalleri kuran aptal bir kız yerine koymanı istemem."
Yeşil bakışlarından saniyenin onda birinde bir sıkıntı gölgesi geçti. Nişanlı olduğunu ne zaman belirtsem bu oluyordu ve ben nedense mideme yumruk yemiş gibi kasılıp kalıyordum. "Seni bir defa aptal yerine koydum," diye mırıldandı iç geçirirken. "Ve

sonuçları pek de iyi olmadı. O yüzden bir daha böyle bir şeye kalkışacağımı zannetmiyorum."
Sırıtarak karşılık verdiğimde binadan içeri girmiş konferansın olduğu salona yönelmiştik. Can çoktan içeri girmiş hatta ön sıralardan bir koltuğa kurulmuştu. Onun yanına oturabilmek isterdik, gerçekten. Fakat önlerde hiç boş yer görünmüyordu. Bu yüzden Can'a haber verip arka sıralardan birine yöneldik. Katılımcıların daha seyrek olduğu bir konum seçip yerleştik. İtiraf etmem gerekirse konferansın ilk yarım saati gerçekten iyi geçmişti. Konuşmacılar tanıtılmış, sunucu bir şeyler anlatmış hatta espri yapıp insanları güldürmüştü. Fakat sonrasında işler değişmeye başladı. Konuşmacılar sırayla söz alıp fazlaca bilimsel konuşmalarına başladıklarında aklım koşarak uzaklaştı. Gözlerim yavaş yavaş odağını kaybetmeye başladı. Zihnim bambaşka düşüncelere kayarken konuşmacının sözlerini takip edemediğimi fark ettim. Ve de takip etmek istemediğimi... Tamam, adam kesinlikle çok bilgiliydi ve muhtemelen harikulade şeylerden bahsediyordu ama ne yazık ki benim ilgimi çekmiyordu.
Göz ucuyla Kuzey'e baktığımda onun da sıkılmış olduğunu fark ettim. Dümdüz karşıya bakıyordu ama bakışları öyle dalgındı ki konuşmacıyı dinlemediğine dair bahse girebilirdim.
Derken çok utanç verici bir şey oldu. Karnım guruldadı. Hem de epey sesli bir biçimde.
Kötü şeyler neden hep iyi insanların başına geliyor...
Ve Kuzey bakışlarını daldığı yerden ayırıp bana döndü. Eğer o an yer yarılsaydı muhtemelen içine girmek için fazla düşünmezdim. Ama yarılmadı. Kahretsin...
"Ne?" diye sordum agresif bir sesle. Bu arada yanaklarımın fazla kızarmadığını umuyordum.
Kuzey genişçe sırıttı. "Bir şey söylemedim."
Gözlerimi devirdim. Sanki aklından geçenleri okuyamıyordum. Hani bu adam beni artık aptal yerine koymuyordu? Erkek değil mi işte? Hepsi yalancı.

"Midem, dürümümü bitirmeden masamdan sürüklenerek ayırıldığım için duyduğu üzüntüyü dile getiriyor. Bunda gülecek bir şey yok Kuzey. Kendisi şu an acı içinde."
Sırıtması bir santim bile azalmadan başını iki yana salladı. "Aslına bakarsan ben de açım," diye mırıldandı. Sonra bakışları karnıma kaydı. "Ama bunu senin kadar yüksek sesle dile getirmiyorum."
Kendimi tutamayıp zayıf bir yumrukla onun omuzuna vurdum. "Ya dalga geçmesene!"
Küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. Bir erkek kıkırdadığında onun sevimli görüneceğini düşünürdünüz. Ya da tatlı... Ya da öyle bir şeyler. Fakat Kuzey kıkırdadığında bile karizmatikti. Dudaklarından boyuna posuna hiç de uymayan melodik bir gülüş dökülüyordu ama adam hala karizmatik kalabiliyordu. Bence buna bir Nobel ödülü falan verilmeliydi.
And the Nobel Charisma Prises goes to Yiğit Kuzey Erarslan!
Ben onun karizması karşısında tavaya atılmış tereyağı misali erirken Kuzey bakışlarını arka tarafa çevirip kapıya doğru göz attı.
"Buranın bir mutfağı olması lazım," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. Fakat sonra hızla bana döndü. "Konferansı dinlemek istiyor musun?"
Bir saniye hiçbir şey söylemeden boş bir bakışla yüzüne baktım. "Bunu gerçekten soruyor musun?"
"Hayır," dedi hemen. "Formalite icabı sormuştum."
Hafifçe doğruldu. Sonra elini uzatıp bileğimi kavrayarak beni çekiştirdi. "Hadi," dedi. "Gel benimle."
Ben de onun gibi yavaşça doğruldum ve bileğimden tutarak beni yönlendirmesine izin verip peşine düştüm. "Nereye gidiyoruz?"
"Yemek bulmaya," dedi. O an ona bakış şeklimi görseniz Kuzey'in dünya çapında bir kahraman olduğuna inanmanız zor olmazdı. Eh, dünya çapında olmasa bile kendi çapında kahramandı doğrusu. Benim için yemek bulmaya gidiyordu.

Ben de ona hayran hayran bakıyordum. Size saçma gelebilirdi ama benim için yemek bulma çabası beni derinden etkilemi şti. İnsanlar bana hayatın boyunca prenses muamelesi yapmışlardı; bilirsiniz işte, sarışın ve güzel kız olduğum için. Ama kendimi ilk defa prenses gibi hissediyordum.

Konferans salonundan çıktıktan ve tenha holde bir iki saniye durakladıktan sonra Kuzey hangi yöne gideceğine karar verip beni tekrar çekiştirmeye başladı. Bu arada eli bileğimden aşağı kayıp elimi kavramıştı. Hayır, saçmalamayın, tabi ki heyecandan kalp spazmı geçirmemiştim. Bir kat aşağı indik, uzun bir holden geçtik, ardımızda birkaç kapalı kapı bırakarak ilerledik ve en sonunda büyük, gri bir kapının önünde durduk. Bu sırada etrafta kimseyle karşılaşmamıştık. Muhtemelen insanlar şuan ilgiyle yukarıdaki konferansı dinlediği içindi. O insanları içten içe çok takdir ediyordum fakat onların yerinde olma konusunda heveslendiğim söylenemezdi.

Kuzey, elimi bırakmadan gri kapıyı hafifçe ittirdi. Kapı ses çıkarmadan geriye doğru gidince gülümseyerek bana doğru döndü. "Mutfağı bulduk."

İçeri girerken "Sen burayı nereden biliyorsun?" diye sordum. İçine doğmuş olamazdı sonuçta, değil mi?

"Daha önce burada yapılan bir konferansa katılmıştım. Konferans çıkışı davetlilere yemek ikram edilmişti. Garsonların merdivenlerden inip çıktığına dikkat etmiştim. Şimdi biraz göz atınca da buldum işte."

Ne kadar harika bir adam olduğunu, gözlem yeteneğinin nasıl da takdire şayan olduğunu görüyordunuz değil mi? Sizin de onu hafızasından öpesiniz gelmiyor muydu?

"Beni daha önce bu kadar etkilememiştin Yiğit Kuzey Erarslan," diye mırıldandım. "İz sürme yeteneğine hayran kaldım."

Gülümseyerek tezgâhlardan birine doğru ilerledi. Bir ocağın üzerine büyük bir tencere duruyordu. O dolaplara yönelirken ben de eğilip tencerenin içine baktım.

Sonra sevinçle şakıdım adeta. "Burada soslu makarna var!"

Arkamı dönüp Kuzey'e baktığımda dolaplardan birinden iki tabak çıkardığını gördüm. Ben de çekmeceleri karıştırıp ikimiz için çatal buldum. O tabaklara makarnayı doldurur doldurmaz mutfağın köşesine yerleştirilmiş küçük masaya ilerledik ve çok konuşmadan yemeğe başladık.
Makarna soğuktu ama adı güzeldi. Hala yarım kalan dürümü için üzülen mideme güzel bir teselli olmuştu doğrusu. Koca bir tabağı silip süpürmekte hiç sorun yaşamadım. Yalnız olsam muhtemelen biraz daha yerdim fakat Kuzey varken böyle bir şey yapmayacaktım. Karnımın gurultusu beni bugün yeterince rezil etmişti.
"Nasıl?" diye sordu ben son lokmamı ağzıma atarken. "Midenin isyanını dindirebildik mi?" Hızlı hızlı başımı salladım. "Harika oldu bu," dedim. "Aç karnımla o konferansa beş dakika daha katlanamazdım."
"Ben de," diye mırıldandı. "Can'ın böyle bir çocuk çıkacağını hiç tahmin etmemiştim." Elimde olmadan gözlerimi devirdim. "Kim tahmin ederdi ki?" "Haklısın," diyerek güldü.
Birkaç dakika daha oyalandıktan sonra isteksiz de olsa yerimizden kalktık. Kirlettiğimiz tabakları yığılmış bulaşıkların yanına koyduk ve kapıya yöneldik. Kuzey kapıyı itti. Ama kapı açılmadı. Tekrar itti ve yine açılmadı. Kapının kolunu daha sert bir şekilde bastırıp omuzuyla kapıya yüklenerek bir kere daha denedi ama olmadı...
Kaşlarım yukarı doğru kalkmış, bakışlarım kocaman olmuş bir halde bir kapıya bir Kuzey'e bakıyordum. O da benden farklı değildi.
"Ne şimdi bu?" diye sorduğumda tek elini saçlarının arasına atıp bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Yemek sırasında duyduğumuz küçük tıkırtıyı hatırlıyor musun?" Usul usul başımı salladım.
"Hani sana önemsiz bir şeydir demiştim." Bir kere daha başımı salladım.
"Sanırım değilmiş," diye mırıldandı. "Sanırım kapıyı üzerimize kilitlerken çıkardıkları sesmiş."

14.BÖLÜM

***

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha koptu. "Demek kapıyı üzerimize kilitlediler," dedim kendime ait olduğuna inanamadığım bir sesle. Cinnet geçiren bir cadıya aitmiş gibi çıkıyordu çünkü. "Ne deme kapıyı üzerimize kilitlediler Kuzey? Burada kilitli mi kaldık şimdi?"
Kuzey derince bir of çekerek başını kapıya yasladı. "Bilmiyorum," dedi yorgun bir sesle. "Yani birileri illaki mutfağa uğrayacaktır, değil mi?"
"Mahvolduk," dedim Kuzey'in verdiği küçük umut ışığına tutunmayı reddederek.
"Mahvolduk! Can'ı tek başına bıraktık. Buradan çıkamazsak onu bırakıp gittiğimizi düşünecek.
Mahvolduk. Gerçekten mahv-"
"Evet, mahvolduk," diye bağırarak araya girdi Kuzey. "Otuz kere söylemene gerek yok Nisan, ilk seferinde anlamıştım."
Normalde bana bağırmasına tepkisiz kalmazdım fakat durumun aciliyeti sebebiyle bunu tamamen görmezden gelerek "Ne yapacağız?" diye sordum. Ve aklıma gelen fikirle genişçe sırıttım. "Hemen birini ara. Şoförü, itfaiyeyi, polisi, bölge savcılığını... Birini ara, bizi buradan çıkarsınlar." Aslında bunu ben de yapabilirdim ama telefonum çantamdaydı ve çantam yanımda değildi.
Kuzey, suratıma boş bir bakış atıp gözlerini devirdi. "Birleşmiş Milletleri arayıp yardım çağrısında bulunmayı planlıyordum,"

diye mırıldandı. "Ama telefonum ceketimin cebinde kaldı. O da arabada."
Omuzlarımı hayal kırıklığıyla düşürürken "Mahvolduk," dedim. Yine.
Patronum sabırsızca ofladı. "Bir kere daha mahvolduk dersen ağzını bantlarım Nisan." "Ama durum bu," diye itiraz ettim. "Can'ın yanından ayrılmamamız gerekiyordu. Ne yapacağız şimdi?"
Hiçbir şey demeden birkaç saniye durdu. Ardından kapıya yaklaşıp yumruklamaya, "Hey orada kimse var mı?" diye bağırmaya başladı. Çok da dâhiyane bir çözüm değildi fakat elimizden başka bir şey gelmediği için ben de ona katıldım. Ve yaklaşık beş dakika boyunca kapıya vurup avazımız çıktığınca bağırarak yardım istedik. Ama hiçbir sonuç elde edemedik.
Herkes bir kat yukarıdaydı. Buraya inen son insan da kapıyı üzerimize kilitleyip gitmişti. "İşe yaramıyor," diye mırıldanarak kafamı kapıya yasladım. "Böyle salakça şeylerin sadece filmlerde olduğunu düşünürdüm."
"Bir filmde olsaydık bu, çok klişe bir sahne olurdu," dedi Kuzey. Gülümsemek istememe rağmen gülümsedim. Kuzey'le beraber bir filmin başrollerini paylaştığımız düşüncesi komik gelmişti. Aralarında aşk yaşanamayacak olan esas kız ve esas oğlan... Kim izlemek isterdi ki?
"Gerçekten de öyle," diye mırıldandıktan sonra derin bir nefes alarak Kuzey'e baktım. "Ne yapacağız şimdi?"
Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."
Bu umutsuzluk dolu konuşmanın ardından aramıza koyu bir sessizlik çöktü ve bir saat kadar devam etti. Kuzey mutfağın içinde volta atarken ben kapının önüne oturdum ve konferans bitmeden birilerinin gelip bizi çıkarması için dua ettim. Fakat olmadı. Kimse aşağı inmedi. Kimse gelip kapıyı açmadı. Aradan bir saatten fazla zaman geçti ve biz bu aptal mutfaktan kurtulamadık.

Kuzey volta atıp durmaktan yorulunca gelip yanıma oturdu ama bir şey söylemedi. Ben de sesimi çıkarmadım ve bir saate yakın da bu şekilde bekledik. Konferans bitmiş olmalıydı. Can çoktan ortalarda olmadığımızı fark edip dedesine telefon açmıştır diye düşündüm. Ve bu düşünce önce ağlamak istememe sonrasındaysa saçma bir şekilde rahatlamama sebep oldu. Olan olmuş, biten bitmişti artık. Buradan çıkmak için acele etmemizi gerektirecek hiçbir sebep kalmamıştı. Can'a yetişememiştik ve sabaha kadar bu mutfakta böyle oturabilirdik.
Olay felaketle sonuçlansa da ortadaki problem yok olmuştu.
Derin bir of çekerken kafamı kapıya yaslayıp hafifçe Kuzey'e döndüm. "Konferans bitti," diye mırıldandım. "Can muhtemelen Şeref Bey'i aramıştır."
"Evet," derken sıkıntıyla iç geçirdi. Sonra dudaklarından homurtuya benzer bir gülüş döküldü.
"En azından artık acele etmemize gerek kalmadı."
Onun da benimle aynı şekilde düşündüğünü görünce elimde olmadan kıkırdadım. "Evet. Sabaha kadar burada kalabiliriz. Acıktığımızda da," biraz ötemizdeki tezgâhın üzerinde duran tencereyi işaret ettim, "Makarna yeriz."
Kuzey gülerek kafasını iki yana salladı. "Her şey başımıza o makarna yüzünden geldi."
Tekrar güldüm ama sonra içime çöken suçluluk duygusuyla sessizleştim. Bakışlarımı Kuzey'den kaçırıp "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Her şey benim suçum. O kadar da aç değildim. Yani konferans bitene ka-"
Elini uzatıp işaret parmağını hafifçe dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Ama ben sustuğumda kalbim konuşmaya başlamıştı ve konuşmaktan anladığı delicesine göğüs kafesime çarpmaktı.
"Senin bir suçun yok Nisan," dedi Kuzey samimi bir sesle. Bu sırada hafifçe bana doğru eğilmiş gözlerimin içine bakıyordu. "Sen olmasaydın Can'ı kaybedecek kadar bile şansımız olmayacaktı."

İçime aniden çöken hüzünle gözlerimi kapadım. Bu sırada Kuzey yavaşça elini dudaklarımdan çekmişti. O an kendimi öyle yorgun ve öyle yenilmiş hissettim ki... Sanki bütün bir senenin yorgunluğu bir anda omuzlarıma çöküvermişti. Okulda Doğu'yla karşılaştığım her anın kırgınlığı, hissettiğim yalnızlık, kendime bu dünyada bir türlü bir yer bulamayışım, hissettiğim o kaybolmuşluk... Hepsi bir sis bulutu gibi aniden indi üstüme. Sessizce yutkunurken kendimi bundan kurtarmak istedim. Daha iyi hissetmek istedim. Kalbimdeki ağırlık kalksın istedim. Ve bu yüzden ne kadar yanlış olduğunu bile bile başımı yavaşça Kuzey'in omuzuna yasladım. Bunu yaptığım için kendimi kötü hissetmem gerekiyordu ama... Hissetmedim. Aksine göğsümdeki yoğun ve kötü hisler bu temasın etkisiyle yavaş yavaş dağılmaya başladılar. İçim ısındı. Gözlerim kapanırken dudaklarıma tuhaf bir tebessüm dolandı.

Fakat beni bu dünyadan alıp pespembe bulutların üzerine taşıyan asıl şey Kuzey'in kolunu omzuma atıp beni sıkıca kendine çekmesi oldu. Sanki yeryüzündeki en doğal şeymiş gibi, ben başımı onun omzuna yasladığımda kolunu etrafıma sararak beni daha yakınına aldı. Başım omzuyla boynu arasındaki boşluğu doldururken tek elimi göğsüne yasladım.

Rüyada gibiydim ama gerçek olduğunu biliyordum. Kuzey'in sıcaklığını ve kokusunu bu kadar net hissederken bunun bir rüya olamayacağını biliyordum.

"Başka bir şeylerden bahsedelim," diye mırıldandı Kuzey. "Buradan çıktığımızda yine o sıkıntılara, o çabalara geri döneriz. Ama buradayken dünyayı birazcık durduralım. Normal bir şeylerden bahsedelim."

"Olur," dedim. "Neyden bahsedelim?"

Bir saniye kadar sessiz kaldı. Sonra "Bana en son canını sıkan şeyden bahset," dedi. "Ama

Şeref Bey ile ya da babamla falan ilgili olmasın."

"Tamam," diye mırıldandıktan sonra alt dudağımı dişleyip düşünmeye başladım. Hatırlamam biraz uzun sürse de en

sonunda "Sanırım telefon numaramı değiştirmem gerekiyor," dedim. "Neden?"
"Okuldaki bir çocuk yüzünden," diye cevap verdim. "Numaramı nereden bulduğunu bilmiyorum ama sürekli rahatsız ediyor. Beni aramasını ve mesaj atmasını engelliyorum ama bu onu durdurmuyor. Başka bir numaradan tekrar rahatsız etmeye başlıyor."
Kuzey'in rahatsızca kıpırdandığını hissettim. "Peki, neden numaranı hala değiştirmedin?" diye sorarken sesi biraz öncekine oranla daha soğuk geliyordu.
Bu soruya vereceğim cevapla utanarak Kuzey'in kollarının arasında biraz küçüldüm. "Aptalca bir sebebi var."
Benim kısık çıkan sesimin aksine Kuzey'in sesi gür ve sertti. "Neymiş o?"
"Eğer numaramı değiştirseydim..." Cümlenin son hecesini gereğinden fazla uzattıktan sonra duraklayıp derin bir nefes aldım. "Doğu beni arayabilir ve ulaşamayabilirdi. Bu yüzden numaramın değişmesini istemedim."
Kuzey'in bir tepki vermesini bekledim. Ama hiçbir şey söylemedi. Düzenli nefesler alarak fakat asla konuşmayarak garip bir sessizliğe sürüklenmemize izin verdi.
Bir dakikadan fazla süren bu sessizliğe daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde "Aptalca, değil mi?" diye mırıldandım. Ve peşinden gülmeye çalıştım ama sesim daha çok bir kurbağa vıraklaması gibi çıktı.
Soruma cevap vermek yerine bana yeni bir soru yöneltmeyi tercih etti Kuzey. "Hala aramasını bekliyor musun?"
Bunun cevabını düşünmeme gerek yoktu. "Artık beklemiyorum." Sesinden ve sorusundan ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yakalayamayınca başımı hafifçe yukarı kaldırarak onu görmeye çalıştım. Ne yapmaya çalıştığımı fark edince hafifçe geri çekilip bana doğru döndü ve gözlerimiz buluştu.
İfadesiz yüzünü hiç bozmadan "Buna sevindim," diye mırıldandı.

Kafam karışmıştı ve bunun sebebi Kuzey'in yeşil bakışlarının çok yakınımda olması değildi tabi ki!
Tamam, belki birazcık öyleydi.
"Nasıl yani?" diye mırıldandım şaşkın bir sesle.
Kuzey'in dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Benim kollarımdasın," diye fısıldadı. "Her ne kadar absürt olsa da durum bu. Ve ben Doğu'yu düşünmeni istemiyorum."
Kalbim kulaklarımda atmaya başlamıştı. Bir an konuşmanın içinde kayboluverdim. Kuzey'in ne dediğini, ne ima ettiğini anlıyor fakat özümseyemiyordum. Cümlesi biter bitmez
"Düşünmüyorum," diye itiraz ettim. "Hiç düşünmüyorum hem de."
Bu defa gülümsemesi geniş ve baş döndürücüydü. "Buna sevindim," dedi tekrar.
Ben de gülümsedim. Sonra başımı tekrar aşağı eğdim ve Kuzey'e daha fazla sokuldum. O da bana daha sıkı sarıldı.
"Bundan yarın bahsedecek miyiz?" diye sordum fısıltıyla. Sanki sesimin hissettiğim bu güzel duyguları dağıtmasından korkuyormuş gibi. Neyse ki fazla açıklama yapmama gerek kalmadan sarılmamızdan bahsettiğimi anlayacağını biliyordum.
"Bilmem." Onun sesi de benimki gibi fısıltı şeklindeydi. "Bahsetmek ister misin?"
Bir süre sesimi çıkarmadan düşündüm. Ve sonunda "Hayır," dedim. "Belki her şey bittiğinde bahsederiz. Ben okula başladığımda ve sen..." Cümlemi bitirmedim.
"Nişanı bozduğumda," diyerek o tamamladı benim yerime.
"Evet, belki o zaman bundan bahsedebiliriz."
Tekrar sessizleştik. Kuzey'in bir şeyler düşündüğünü tahmin ediyordum ama ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de bundan asla bahsetmek istemiyordu. Ne şimdi ne de sonra.
Belki de adam nişanını bozmak bile istemiyordu. Ama o zaman neden bana sarılıyordu?

Kalbim düşüncelerimin getirdiği anlamsız korkuyla sıkışırken Kuzey'in tatlı sesi araya girdi.
"Ama daha çok var. Okulun başlamasına yani."
Hissettiğim sıkıntı sigara dumanı gibi dağılıp gitti. "Ne olmuş çok varsa?"
"Ya sana tekrar sarılmak istersem?"
Bir an beynim durdu. Durdu derken kastettiğim şey tamamen çalışmayı bıraktı. Öylece boş bakışlarla, şoka girmiş suratla kalakaldım. Şimdi, beynim de haklıydı. Bir gün durması gerekecekti. O da bunun için Kuzey'in bana sarılmak istediğini, bundan sonraki hayatında da sarılmak isteyebileceğini itiraf ettiği anda yapmak istedi. Kendi beynimi aşağılamayı elbette istemem ama verdiği en doğru kararlardan biriydi bu. Fakat beni bu halde bırakamazdı. O yüzden ne kadar sürdüğünden emin olamadığım bir sürenin ardından onu yeniden çalışmaya zorladım.
"Te-tekrar mı sarılmak istersen?" diye sordum kekeleyerek. Beynim hala tam performansına kavuşamamıştı çünkü.
"Hı hım," diye mırıldandı Kuzey.
Bu küçük onayını duyduğum an dudaklarımdan engel olamadığım bir gülüş kaçıp gitti. "Şansına küs," diye mırıldanırken derin bir iç çektim. "Hem unuttun mu? Buradan çıkınca
gerçek dünyaya döneceğiz. Diğer sıkıntılara. Şeref Bey'e ve diğer her şeye." Sıkıntıyla oflayıp "Biliyorum," dedi. "Buradan çıkmak istemiyorum." "Ben de," diye mırıldandım.
Sonra aramıza tatlı bir sessizlik çöktü. Sizi sıkıntıya sokan, gerilmenize sebep olan sessizliklerden değil, huzur bulmanıza sebep olanlardan. Biliyordum, buradan çıktıktan sonra her şey eski haline dönecekti. Buradan çıktıktan sonra Kuzey'in bir daha bana sarılmak isteyip istemeyeceğini asla öğrenemeyecektim. Şu an doğru gelen her şey bu kapıdan çıktıktan sonra ölesiye yanlış gelecekti. Bunları biliyordum.

Bu yüzden bu anın, bu garip ve belki de bir daha asla yaşanmayacak olan huzurlu anın keyfini çıkarıyordum. Geri kalan her şeyi kapı açıldığında düşünecektim.
***
15.BÖLÜM

***
Kuzey'in kollarında uyandığımda sabah saat yediydi ve birisi kapıyı itiyordu. İlk başta uyku sersemliğiyle ne olduğunu anlayamasam da gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp etrafa anlık bakışlar attığımda her şeyi hatırlamıştım. Ve bunun etkisiyle hızlıca toparlanarak yerimden kalktım. Kuzey'in sıcaklığını kaybetmek kalbimin saçma bir şekilde sıkışmasına neden olsa da içinde bulunduğumuz anın heyecanıyla bunu göz ardı ettim.
"Kuzey," dedim neredeyse bağırarak. "Kalk hadi. Birileri geldi."
Kuzey de tıpkı benim gibi uyku sersemliğiyle birkaç saniye boğuşmak zorunda kaldı. Ama size yemin ederim, bir adam uyku sersemiyken ancak bu kadar karizmatik olabilirdi. Kaşlarını çatışı, gözlerini mahmur bir şekilde aralayıp etrafa bakışı ve en sonunda iç çekerek yerinden kalkışı... Yiğit Kuzey Erarslan eksiksiz bir paketti ve her parçası karizmanın ham maddesinden yapılmıştı.
Ve bunu olmadık anlarda fark edip durmak migrenimi tetikliyordu.
Kapı açıldığında benim yüzümde şen bir gülümseme, Kuzey'in yüzünde hoş bir rahatlama ifadesi ve kapıyı açanlarınkinde ise bolca şaşkınlık vardı. Onlara durumu hızlıca açıkladık. Bizi sakince dinlediler ve sonra içlerinden biri karşıdaki duvarı göstererek "Neden birilerini arayıp yardım çağırmadınız?" diye sordu.

Merakla gösterdiği yere bakınca duvara sabitlenmiş bir telefon olduğunu gördüm. Kendimi aptal gibi hissetmeme sebep olacak bir şaşkınlık vücuduma dalga dalga yayılırken Kuzey'e dönüp "Bunu nasıl göremedik?" diye sordum.
Kırışmış gömleğini çekiştirerek düzeltirken omuz silkti. "Belki görmek istememişizdir," diye mırıldandı varla yok arası bir sesle. Ve sonra cevap vermemi beklemeden kapıyı açan insanlara dönüp teşekkür etti, bileğimi kavrayıp beni de peşine katarak yürümeye başladı. İlk işimiz bir taksi bulup şirkete gitmek oldu. Dün bizi gezdiren araba şirketin otoparkında duruyordu. Kuzey taksiciden telefonunu ödünç alarak birilerini aramış ve biz şirkete vardığımızda şoför, arabanın kapıları açık vaziyette bizi bekliyor olmasını sağlamıştı. Derhal telefonumu aldım ve ekran kilidini açtım. Karşılaştığım manzara içler acısıydı. Şarjım neredeyse bitmek üzereydi ve ablamla eniştemden gelen 73 cevapsız çağrı vardı. Yetmiş üç.
Ben olsam ilk yirmiden sonra pes ederdim...
Hiç düşünmeden ablamı aradım. Sonuçta zavallıcık hamileydi ve bebeğe benim yüzümden bir zarar gelirse kendimi en yakın uçurumdan boşluğa bırakmam işten bile değildi.
İlk çalışta açtı telefonu ve hiç vakit kaybetmeden bağırmaya başladı. "Nisan sen nerelerdesin Allah aşkına! Dün akşamdan beri arayıp duruyoruz. Evine gittik, yoktun. Kuzey'e de ulaşamadık. Bu nasıl bir sorumsuzluk! Nasıl böyle haber vermeden ortadan kaybolursun? O cep telefonunu süs diye mi taşıyorsun Allah aşkına? Aklımı kaçırmak üzereyim ben burada." Aslında ablam aklını kaçıralı seneler oluyordu. Fakat o an bunu belirtmenin pek de sırası değildi.
"Abla, sakin ol," dedim. "Planlı bir şey değildi. Bir mutfakta kilitli kaldık ama iyiyiz. Gelince her şeyi anlatacağım. Tamam mı? Sen sakin ol, lütfen."
"Hele bir gel," diye mırıldandı tehditkâr bir sesle. "Bir gel, mahvedeceğim seni. Küçük şeytan."

Derin bir çekip onu daha sonra arayacağımı söyledikten sonra telefonu kapatıp Kuzey'e ve onunla konuşan şoföre döndüm.
"Yani, hiçbir olay çıkmadı, öyle mi?" diye soruyordu Kuzey. "Konferans çıkışında onu aldın ve evine bıraktın. Bu kadar mı?"
Can'dan bahsettiklerini anladığımda aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp Kuzey'e dönerek "Ne olmuş?" diye sordum. "Can'la mı ilgili?"
Kuzey başını sallarken şoför "Evet, efendim," dedi. "Konferansın bitiminde yanıma geldi. Kendisini eve bırakmamı rica etti. Ben de öyle yaptım. Arabadan inerken sizin için endişelendiğini söylemişti. Ama sebebini anlayamamıştım."
Omuzlarım muazzam bir rahatlamayla gevşerken "Ne muhteşem bir çocuk," dedim Can için. "Ne kadar akıllı. Ne kadar zeki. Nasıl da ne yapması gerektiğini bilen biri..."
Kuzey sözlerime küçük bir gülüşle onay verdi. Hemen sonra cep telefonunu çıkararak "Can'ı arasam iyi olacak," diye mırıldandı. Şoföre gitmesi için izin verirken telefonu kulağına götürmüş, karşı tarafın cevap vermesini bekliyordu.
Çok sürmedi. Yüzüne yayılıp bembeyaz dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle "Can," dedi.
"Nasılsın?"
Çocuğun verdiği cevabı duyamadım ama Kuzey'in yüzündeki ferah ifadeye bakarak güzel şeyler söylediğini tahmin ettim.
"Evet, ne yazık ki küçük bir aksilik yaşadık. Gerçekten çok ama çok üzgünüz. Seni bir akşam yemeğine götürerek bunu telafi etmek istiyoruz."
Buna hakkım olmadığını biliyordum ama bütün gecemi bir mutfakta kilitli bir şekilde geçirdikten sonra Can'la yemeğe çıkma fikri bana çok ağır geliyordu. Tek istediğim eve gidip sıcak yatağıma girmek ve güzel bir uyku çekmekti.
"Tamam, o halde, yarın akşam görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapayıp bana döndü Kuzey. Yüzünde o kadar parlak bir gülümseme vardı ki adeta gözlerim kamaştı.

"Hiçbir şey mahvolmamış," dedi neşeyle. "Yine de Can'dan özür dilememiz gerekiyor. Yarın akşam üçümüz beraber yemek yiyeceğiz ve Nisan, sıkıntıdan ölsek bile o çocuğun yanından ayrılmayacağız."

Elimi alnıma götürüp bir asker selamı çakarken "Emredersiniz komutanım," dedim. "Gerekirse kendimi Can'a zincirleyeceğim. Fakat şimdi evlerimize gidip biraz uyuyabilir miyiz?"

Yüzündeki neşeyi hiç bozmadan "Tamam," dedi Kuzey. "Sana bir taksi çağırayım. Bugün izinlisin. İstediğin kadar uyuyabilirsin."

İçimde yükselen ona sarılma isteğini bastırmakta zorlanırken "Dünyanın en mükemmel patronu," diye bağırıp kollarımı yukarı kaldırdım. Bunu yapmamın tek sebebi uykusuzluktu.

Ve bir de otoparkta ikimizden başka kimsenin olmayışı. Yoksa ben çok mantıklı bir insandım...

Gülümseyişi genişledi. Ellerini cebine atıp omuzlarını yukarı kaldırdı ve bir şey söylemedi. Onun da benim gibi nasıl davranması gerektiğini kestiremediğini görüyordum. Etrafta insanlar varken mutfakta yaşananlar olmamış gibi davranmak çocuk oyuncağıydı fakat böyle baş başayken birbirimize ne kadar rol yapacaktık, hiç bilmiyordum.

Cep telefonunu eline alıp taksi durağını aradı. Taksi gelene kadar benimle birlikte garip bir sessizlik içinde orada bekledi. Taksi geldiğinde ise el sallayarak ve teşekkür ederek beni yolcu etti. Ve bu yaptıklarının hepsi kalbimdeki duyguların beş katına çıkmasına sebep oldu.

İçimden bir ses git gide kendi sonumu hazırladığımı söylüyordu.

Kısa süren taksi yolculuğunun ardından ablamın evine vardım. Kendi evim gözüme çok uzak ve ıssız görünüyordu. Hem ablama da bir açıklama borçluydum ve bunu uyumadan evvel yapmam can sağlığım için yararlı olacaktı.

Asansörden inip zile bastıktan sonra kapının açılmasını beklerken bu açıklama kısmının uzun sürmemesini umuyordum. Fakat kapı açılır açılmaz ablamın beni yakamdan tutup içeri çekmesi umutlarımın tükenmesine sebep oldu.
"Ya sen nerelerdesin salak!"
Dünyanın en içten kardeş karşılamasının bu olduğuna eminimdim. Ablamın bunları ne kadar içinden gelerek söylediğini görmek için gözlerine bir saniye bakmanız yeterli olurdu. Oradaki öfke yangının tam ortasında içtenliği görebilirdiniz.
"Abla bağırma ya! Zaten uykusuzum. Zaten başım çatlıyor."
"Açıklama bekliyorum!" dedi çok sevgili ablam, sesinin ayarını birazcık bile kısmadan. Ağlamaklı sesler çıkararak salona kadar yürüdüm ve kendimi üçlü koltuğa fırlatıp yüzümü koltuğun minderlerine gömdüm. "Açıklayacağım ama lütfen bağırma."
Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözlerini şüpheyle üstüme diktiğini gördüm. "İçki mi içtin yoksa?" "Hayır!"
"Neredeydin o zaman Nisan? Bana kafayı mı yedirtmeye çalışıyorsun Allah aşkına?" Doğruldum, derin bir nefes aldım ve başımdan geçenleri ablama anlatmaya başladım. Hem de en başından; Kuzey'in babasını, Şeref Meselesini, Eda'yı, Can'ı... her şeyi. O da beni sesini çıkarmadan, çok ilginç bir şekilde, hiç bağırmadan dinledi. Bazı yerlerde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını falan görüyordum ama bunların hikâyeyi bölmesine izin vermeden tek solukta anlattım tüm olanları. Mutfak maceramızı anlatırken şu sarılma olayını es geçtim tabi ki. Ablamdan bir şey saklamıyor olabilirdim ama bunu ona anlatırsam olaya müdahale etmesini engelleyemezdim.
Konuşmamı bitirdiğinde "Eh," dedi dudaklarını eğerek. "Benimle bu kadar dalga geçmenin elbette bir bedeli olacaktı..."
"Bu mudur yani?" dedim gözlerimi devirerek. "İnsan kardeşine biraz destek olur." Suratını buruşturup omuz silkmekle yetindi. Açıkçası bana bu kadarı yeterliydi. Çünkü hem her yanım ağrıyordu, hem deli gibi uykum vardı ve hem de içimde

anlamsız bir sızı taşıyordum. Bu yüzden lafı uzatmamasına sevinerek yerimden kalktım ve ablama tek bir kelime etmeden misafir odasının yolunu tuttum. En az dört saat uyumadan dünya ve geri kalanıyla baş edecek gücüm kalmamıştı.

***

Başımı yastığa koyuşumdan yaklaşık beş saat sonra evdeki sesler bilincimin açılmasına sebep oldu. Tanıdık tınılar duymama rağmen ilk başta neler olduğunu anlayamamıştım. Sonra her şey ağır ağır berraklaşmaya başladı ve ben ilk olarak ablamın gülüşünü tanıdım. Hemen ardından araya eniştemin sesi karıştı ve o an uzun zaman sonra internet bağlantısı bulmuş telefon gibi güncellemeler gelmeye başladı.

Geceyi Kuzey'le bir mutfakta kapalı olarak geçirmiştim. Ve aramızda şu an düşünmek istemediğim diyaloglar geçmişti.

Sonra sabah oradan kurtulup ablamın evine gelmiştim.

Yaklaşık yarım saat ablama 'Previously on Nisan's Life' başlıklı bir açıklama yapmış ve yatmaya çekilmiştim. Şimdi de uyanıyordum.

Gerinerek doğruldum ve ilk iş olarak şarja taktığım telefonuma uzandım. Yaşasın prizin yanına koyulan güzel yataklar! Alp'ten iki mesaj gelmişti. Birkaç tane instagram bildirimi vardı. Birkaç arkadaşlık isteği... Sıradan şeyler. Alp'e mesaj atmayı tamamen ayıldığım zamana erteleyerek yataktan indim.

Ablamla eniştem ilginç bir şeyle uğraşıyor olmalıydılar çünkü durmadan gülüyor ya da yüksek sesli bir şeyler söylüyorlardı. Onların yanına geçmeden önce banyoya uğradım ve elimi yüzümü yıkayarak iyice kendime geldim.

Salona girdiğimde karşılaştığım manzarayı anlamlandı rmam biraz zor oldu. Çünkü tablonun elemanları aynen şöyleydi; bir adet ablam Mayıs, bir adet dünya yakışıklısı eniştem Arın, bir adet oyuncak bebek, bir adet oyuncak biberon ve bebek bezleri...

Hamileliğin kadın vücudunda değişikliklerine sebep olduğunu, kadınların ruh halini etkilediğini, davranışlarını değiştirdiğini

biliyordum. Bütün bunlar olmasa bile ablamın nasıl bir manyak olduğunu biliyordum. O yüzden onun bu manzaradaki rolünü anlayabilmem mümkündü. Fakat Arın eniştem? Oyuncak biberonu, tek koluna yatırdığı oyuncak bebeğe verirken ne kadar saçmaladığını nasıl göremiyordu? Ablam gözünü bu kadar kör etmiş olamazdı... Olabilir miydi?

"Allah aşkına ne yapıyorsunuz siz?" diye sordum kapıda dikilmekten ve manzarayı anlamlandırmaya çalışmaktan yorulduğumda.

Ablam kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzünde odayı aydınlatacak kadar parlak bir gülüş vardı. Arın eniştemin yanındayken genelde böyle oluyordu ve onu böyle görmek her defasına iç geçirmek istemem sebep oluyordu.

"Alıştırma yapıyoruz," dedi neredeyse şakıyarak. "Bugün bu bebeği aldım. Böylece doğduğunda bebeğimizi nasıl tutacağımızı ya da bezini nasıl bağlayacağımızı deneyerek öğrenebiliriz."

Karşılarındaki koltuğa otururken onlara boş bir bakış attım. "Hareket eden bir bebeğin altını bağlamakla bir oyuncağın altını bağlamak kesinlikle birebir aynı olur, haklısınız." Arın eniştem elinde tuttuğu bebeği ablama uzatırken "Mesele bez bağlamayı öğrenmek," diye cevap verdi. "Ya da nasıl tutacağını. Bu arada ilginç bir bilgi; bu konularda Mayıs'tan daha becerikliyim."

Elimde olmadan dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. "Tuvalet pencerelerinden içeri düşmek haricindeki tüm konularda ablamdan daha beceriklisin sen."

Ablam bebeği dizlerini yatırırken bana ters bir bakış attı. "Bana diyene bak," dedi öfkeyle.

"Erkekler tuvaletindeki pembe elbiseli aptal sarışın."

Vur tabii ablacığım, hiç acımadan vur. Eline silahı ben tutuşturdum nasıl olsa. "En azından benimki bilinçli bir tercihti," diyerek gözlerimi devirdim. "Ne yaptığımı biliyordum yani."

"Ve bu cidden çok geçerli bir savunma Nisan, gerçekten."
Aramızdaki tartışma anbean çocuklaşarak büyürken olaya eniştem de dâhil oldu. Derken bir süre sonra kendimi ikisinin arasına oturmuş oyuncak bebeğe bez bağlamaya çalışırken buldum. Bu evde olaylar çok hızlı cereyan ediyordu. Mantıklı kalamıyorduk. Havasından mıdır suyundan mıdır bilinmez kapıdan içeri adımını atana -tövbe estağfurullah- bir haller oluyordu.
Bebekle oynayışımız yaklaşık iki saat sürdü. Bir ara eniştem bebeğe yürüme öğretme çalışmaları bile yaptı. İnanın engel olmasam el kadar sabiye tuvalet eğitimi vereceklerdi. Hızlandırılmış ebeveyn kursundan evrilerek saçma bir oyuna dönen bu olay, ablamın acıkmasıyla son buldu.
Ablamla ikimiz mutfağa geçerek çabucak bir şeyler hazırladık; bir şeyler hazırlamaktan kastım buzdolabındaki yemekleri ısıtmaktı elbette. Sofrayı kurduk ve yemeğimizi yerken bebek isimleri konusunda koyu bir tartışmaya giriştik. Ben yeğenimin havalı bir ismi olmasını istiyordum. Mesela Ada gibi. Deniz gibi. Ama ablam bunları beğenmiyordu. Eylül falan
diyerek beni deli ediyordu. Ailemizde yeterince ay ismi almış insan vardı. Hem Eylül çok hüzünlü bir isimdi. Ben yeğenime bunun yapılmasına izin veremezdim.
"Haziran olsun oldu olacak," dediğim sırada muhabbetimize genel olarak tatlı gülüşleriyle eşlik etmiş eniştemin sesi duyuldu.
"Zeynep olsun," dedi duru bir sesle. "Kız olursa yani."
Ablam sanki bir nehirmiş de enişteme akıyormuş gibi ona doğru dönüp gülümsedi. Hep böyle oluyordu. Eniştemin en ufak bir hareketinde ablam hiç zahmetsiz ona doğru akıveriyordu. Sanki aralarında gözle görülmeyen manyetik bir çekim vardı ve o çekimle birbirlerine sıkıca bağlıydılar.
"Zeynep çok güzel," diye mırıldanırken eniştemin gözlerinde boğuluyordu. Bunu gerçekten görebiliyordum.

"Iyy," dedim çatalıma makarnalarımı takarken. "Vıcık vıcık romantizm oldu burası." Fakat beni zerre kadar umursamadan aşk dolu bakışlarını ve gülüşlerini sürdürmeye devam ettiler. Yemeğin sonuna kadar bu böyle sürüp gitti.
Bir çiftin yanındaki üçüncü kişi olmak kader midir arkadaşlar?
Yemekten sonra eniştem çalışmak için bir köşeye çekilirken ablamla biz televizyonun başına kurulduk ve son dönemin popüler dizilerinden birini bütün karakterler ve olaylar hakkında saçma sapan yorumlar yaparak izledik.
"O saçını neden öyle yapmış ki? Çocuk asla kendisine bakmasın diye mi?"
"Kıyafeti de iğrenç. Bence kesinkes çocuğu kaçırtmaya çalışıyor."
"Şimdi bu adam bu çocuğun amcası, değil mi?"
"Hayır, babası."
"E geçen bölüm amcasıydı?"
"O geçen bölümdü."
"Bir sonraki bölümde ne olacak? Eniştesi mi?"
"Vallahi senaristlerin kafası epey güzel. Bir sonraki bölüm teyzesi bile olabilir."
Böyle saçma diyaloglar uzadı gitti. En sonunda izlemekten o kadar sıkıldım ki ablamı orada tek başına bırakıp misafir odasına -aslında benden başka yatılı misafirleri olmadığı için benim odam sayılırdı- geçtim. Cep telefonumu alıp Alp'in mesajlarına cevap verdim. Beni merak etmişti, tatlı şey. Ona da olanları kısaca özetledim. Bu arada o da benimle bulduğu yeni bilgileri paylaştı. Ben de bunları planımıza eklemekte gecikmedim tabi ki.
Sıkıntımı dağıtmak için facebook, instagram gibi sosyal ağları dolanırken ve sağa sola like'lar bırakırken hiç beklemediğim bir şey oldu. Aniden telefonum çalmaya başladı ve ekranda kalbimin durmasına zemin hazırlayan o yazı belirdi.
Yiğit Kuzey Arıyor...

İlk başta durumu idrak edemeyerek telefonla birkaç saniye bakıştım. Sonra neden bu kadar heyecanlanıyorum ki, dedim kendi kendime. Alt tarafı her gün görüp konuştuğum, dün gece sarılarak uyuduğum yakışıklı patronum arıyordu. Bunda heyecanlanacak ne var!
Derin bir nefes aldım ve yeşil ahize ikonuna tıklayarak çağrıyı yanıtladım. Telefonu kulağımı götürüp "Alo?" derken kalbim maraton koşmaya karar vermişti ve vücudumun geri kalanının bu karara uymayışını pek de umursamadan delicesine çarpıyordu.
"Alo? Nisan. Nasılsın?"
Kuzey'in sesi telefonun içinden kulaklarıma, oradan da kalbime sızdı ve ben içime yayılan sıcak bir hisle gevşeyerek gülümsedim.
"İyiyim, patron. Sen nasılsın?"
"Ben de iyiyim," diye cevap verdi. Sesi iyi geliyordu. İyi ve tatlı. İyi ve karizmatik. Karizmatik, evet. "Ne yapıyorsun? Dinlendin mi biraz? Sabah ayrılırken kötü görünüyordun."
İçimdeki o sıcak duygu yayılmaya devam etti ve bütün vücudumu ele geçirdi. "Birkaç saat uyuduktan sonra kendime geldim. Şimdi biraz insana benziyorum."
Tatlı gülüşü, her neredeyse ta oradan koptu geldi ve beni buldu. Teknolojinin gelişmesini nasip eden Rabbime şükürler olsun.
"O manada söylememiştim. Sadece yorgundun. Merak ettim seni." Merak ettim seni.
Merak.
Ettim.
Seni.
Biraz önce Yiğit Kuzey Erarslan bana hitaben bu cümleyi kurdu. Ve bütün hücrelerim çalışmayı bırakıp aynı anda iç çekti. Evet, hücrelerim iç çekti. Çünkü sadece benim iç çekmem yetmezdi.
"Öyle mi?" diye mırıldanırken o kadar sırıttım ki bir anlığına dolap kapağındaki aynada kendime rastlayınca Joker'i gördüm sanıp irkildim. "İyiyim ben. Merak etmene gerek yok."

"Peki o zaman," dedi Kuzey. "Yarın sabah görüşeceğiz."
"Evet, görüşeceğiz."
"Akşam da yemeye gidiyoruz."
"Evet, gidiyoruz."
"O zamana kadar kendine dikkat et."
İç çektim. "Sen de dikkat et."
"Görüşürüz."
"Görüşürüz."
Telefonu kapattığımda bir kere daha aynaya baktım ve Joker gülüşünün hala yüzümde olduğunu gördüm. Dünyanın en romantik olmayan telefon konuşmalarından biriydi. Ama aynı zamanda romantikti de. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kuzey'le telefonda flört etmek için yanıp tutuşmuştum ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Kalbim beni merak etmesi sebebiyle mutluluktan patlamak üzereydi ama sürekli kendime bunu önemsememem gerektiğini söyleyip duruyordum. Durmadan mutfaktaki anları düşünmemek için kendimle savaşıyordum. Öyle ki çoktan bana güzel bir rüyanın anısı gibi gelmeye başlamışlardı. Kendime izin verdiğim an içimin Kuzey'e duyduğum sevgiyle dolacağına emindim. Ama buna izin veremezdim. En azından bu Şeref Meselesi başarıyla sonlana kadar, bir şeyler kesinleşene kadar yapamazdım. Sadece beklemem gerekiyordu. Yalnızca birkaç hafta beklemeliydim. ***

16.BÖLÜM

Güne muhteşem bir şekilde başlamamın Kuzey'le yaptığımız telefon görüşmesiyle alakası yoktu. Gerçekten. Kendimi buna ikna etmek için on beş dakikada bir bu cümleyi içimden tekrarlamam gerekiyordu. Kuzey'le alakası yok. Kuzey'le alakası yok. Kuzey'le alakası yok... Fakat ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım üç dakikada bir saçımı düzeltmeme ya da on

dakika bir elbisemin nasıl gördüğünü kontrol etmeme engel olamıyordum. Bu işe başladığımda aptal bir sarışın değildim fakat Kuzey yüzünden yakında öyle olacaktım. Çünkü adeta bir kişilik bölünmesi yaşıyordum; bir kişiliğim çoktan aşk sarhoşu olmuştu diğeriyse onu tokatlıyordu. Tam manasıyla allak bullaktım kısacası.

Kuzey iş yerine gelip ofisine geçeli yarım saat olmuştu. Birazdan ona birkaç dosya götürecektim ve bu sırada dizlerimin üzerine çöküp ona evlenme teklifi etmemeyi umuyordum. Bu düşünce size komik gelebilir fakat cidden böyle bir şey yapma olasılığım epey yüksekti. Hem de epey.

Bunun sebebi tamamen dün geceydi ve sadece telefon görüşmesi de değildi.

Kuzey'le yaptığım telefon görüşmesinden birkaç saat sonra güzel bir uykuya yatmıştım. Ve bütün gece rüyamda... Evet, kimi gördüm? Hadi durmayın tahmin edin lütfen?

Yiğit Kuzey Erarslan diyenler, tebrikler! Doğru bildiniz.

Onunla mutfakta kapalı kaldığımız anların anısının tekrar tekrar kafamda dönüp durması yetmezmiş gibi bir de onunla ilgili saçma sapan rüyalar görmüştüm.

Her geçen saniye patronuna abayı yakmış bir asistana dönüşüyordum. Ve bu korkunçtu. Kalbimin kırılacağını öngörmem için müneccim olmama gerek yoktu. Artık kalp kırıklıklarının ayak seslerini tanıyordum. Hep göğsümüzde tatlı çarpıntılar olarak baş gösteriyorlardı; sevimli heyecanlar, dört nala coşkular, minik kıpırtılar. Bunlara alışıyordunuz. Kendinizi hep mutlu olacak, hep mutlu kalacak zannediyordunuz. Sanki üzüntü ve keder bir daha asla size uğramayacağının teminatını vermiş gibi bir rahatlığa kapılıyordunuz.

Sonra bir an geliyordu ve kalbiniz içe doğru göçmeye başlıyordu. Minik bir an. Bazen tek bir kelime. Bazen az karakterli bir SMS. Nasıl sancılı, nasıl acılı. Hemen ardından büyük bir şangırtı bekleseniz de kalbinizin kırılışı sessiz ve

sakin oluyordu. Sizden başka duyan ya da umursayan olmuyordu. Hatta siz bile parçalar avuçlarınızı kanata kadar fark etmiyordunuz. Bütün bunları tekrar yaşamak istemiyordum. Hele de arada bunca engel varken... Bana korkak diyebilirsiniz. Evet, öyleydim. Ve bunun için geçerli sebeplerim vardı.

Yine de Kuzey'in ofisine doğru yürürken dizlerimin titremesine engel olamıyordum. Galiba tansiyonum çıkıyordu. Ya da şekerim düşüyordu. Kalp krizi ya da anevrizma falan geçiriyor olabilirdim. Bir şeyler olduğu kesindi ama teşhisi koyabilecek tıp bilgisinden yoksundum. Bu yüzden sadece öleceksem bile yere kibar ve zarif bir şekilde yığılmayı diliyordum. En azından giderken Kuzey'de iyi bir izlenim bırakabilmek adına...

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Kuzey derhal başını kaldırıp bana baktı. Bu mesafeden seçemesem bile gözlerinin rengini ve bana baktığında o koyu yeşil harikaların nasıl ışıldadığını biliyordum ve bu durum mideme bir takım kramplar salıyordu. Sonra o keskin yüz hatları, kirli sakalı, dudaklarındaki yarım gülüşü... Adam biyosistemimi bozmak için yaratılmıştı resmen. Midemde başlayan kramplar anbean bütün organlarıma yayılıyordu. Galiba felç geçiriyordum.

Kuzey bana bir şeyler oluyor Kuzey! "Selam."

Sesi kulaklarımdan içeri dolduğunda kaskatı kalmış bedenimin ateşe atılmış buz gibi aniden eriyerek çözüldüğünü ve pelte kıvamına geldiğini hissettim. Lütfen kombinizin ayarlarıyla oynamayınız, bu yalnızca Yiğit Kuzey Erarslan etkisi.

"Selam," derken kucağımda birkaç dosyayla içeri doğru ilerlemeye başladım.

"İyi görünüyorsun," dedi ona yaklaşmamı izlerken.

"İyiyim," diye onayladım onu. "Sen nasılsın?"

Gülümsemesi yüzünde anbean küçülürken hafifçe omuz silkerek "Bildiğin gibi," dedi. Ve aniden kafamda onlarca soru işareti belirdi; canı mı sıkkın? Babasıyla mı bozuştu? Yoksa yine

kavga mı ettiler? Şeref Meselesi'nde bir pürüz mü çıktı? Bir yakını falan mı hastalandı? Ay yoksa kendisi mi hastalandı?
Bir an boş bulunup elimi Kuzey'in ateşini ölçmek için alnına uzatıyordum ki irkilerek kendime geldim. O kadar net bir şekilde irkildim ki Bihter Ziyagil bile Firdevs Hanım'ın konuşmasından sonra böyle kendine gelmemişti.
Eh bu irkilişimi Kuzey de fark etti tabi ki. Kaşlarını hafifçe çatarak "Bir şey mi oldu?" diye sordu.
Ölüm gibi bir şey oldu ama kimse ölmedi Kuzey'ciğim, merak etme. Sen devam et.
"Yok, öyle bir ürperti geldi birden."
"Ofis soğuk mu?" diye sorarken gözleri arkasındaki duvarda asılı duran termometreye çevrildi. Tabi bütün bedeniyle beraber. Yoksa gözleri vücudundan bağımsız falan hareket etmiyordu.
Yaptığı bu hareketin karşılığında içimdeki şapşal Nisan 'yaaa Kuzeeeeyyy' diye ağzını yayarak sırıtmak istedi ve mantıklı olanı derhal onu tokatladı.
"Hayır, hayır," diye atıldım hemen. "Üşümedim. Azrail yokladı derler ya, onun gibi bir şey oldu..."
Ama kimse ölmedi demiştim Kuzey...
Yaptığım açıklamadan pek tatmin olmamış gibi görünse de üstelemedi ve ona uzattığım dosyaları alarak gösterdiğim kısımları imzalamaya başladı. Ya Rabbim, bir insan ancak bu kadar karizmatik imza atabilirdi.
Tamam, kendimi Mükremin'i gördüğünde kendinden geçen Feriştah yenge gibi hissetmeye başladım artık.
Dosyaları tekrar bana uzatırken "Bugün erken çıkabilirsin," dedi. "Akşamki yemek için hazırlanmak istersen yani." Duraklayıp yüzünü buruşturdu. "Restoranı Can'ın seçmesine izin verdim ve epey... süslü bir yer seçti."
Allah'ım! Resmen bir centilmendi. Kibar dille akşam sosyetik bir yere gideceğimizi ve güzel bir elbise giymeyi tercih edebileceğimi söylüyordu. Resmen ona karşı koymamı

zorlaştırmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Maşallah Kuzey Beyciğim, maşallah.
"Ah, tamam," dedim gülümseyerek. "Bir saat erken çıkarım o zaman."
Ve ben ofisten ayrılana dek Kuzey'le son konuşmamız bu oldu. Bütün gün ofisinden ayrılmadı. Ben de biraz kendi sağlığımı düşünmek zorunda olduğum için onun yanına gitmedim. Bir kere daha felç geçirmeyi kaldıramazdım. Akşam önümüzde uzun bir yemek faslı vardı, hazırlıklı ve sağlam olmalıydım.
Yalnızca çıkarken kafamı ofisinden içeri uzattım ayrılacağımı haber verdim, o kadar. Bu minnacık an bile kalbimi düşündüğümden fazla hırpaladı.
Ablamın evine gittim. Buna artık şaşırmadığınızı biliyorum elbette ama bu defa da çok geçerli bir sebebim vardı. Ablamın muhteşem dolabında benim dolabımdan çok daha fazla elbise bulunuyordu. Yeryüzünde bundan daha haklı bir sebep olabilir miydi? Asla.
Ablam evde olmadığı için ayakkabılığın arkasına sakladığı anahtarı -bunu benim için bırakıyordu, canım ablam- bulup kapıyı açtım. Bu arada ona evinde olduğuma dair bir kısa mesaj attım. Ablam da olsa bir sınırımız vardı sonuçta, eğer evindeysem bundan haberi olmalıydı.
Hemen ardından hiç vakit kaybetmeden ablamın gardırobuna yöneldim. Kapağı açar açmaz karşımda bir elbise cenneti bulmak paha biçilemez bir histi. Her renkte ve her modelde elbise vardı adeta. Kırmızılar ablamın favorisiydi. Sanırım eniştemin de. Bu sebeple en başa asılmışlardı. Onlardan sonra iki tane siyah elbise vardı. Ama ne kırmızı ne de siyah bu akşam tercih etmek istediğim bir renk değildi.
Hızlıca araları karıştırdığında tatlı bir elbise buldum. Cam göbeği renginde parlak bir şeydi. Ama abartılı değildi. Dökümlü omuzları tam bele yerleşen bir kemerle kloş eteğine bağlanıyordu ve eteği de dizlerime geliyordu. Sade, canlı ve hoştu.

Memnuniyetle sırıtıp hemen üstümdeki kıyafetlerden kurtuldum ve elbiseyi üstüme geçirdim. Sarışın olmanın güzel yanı sarı saçların bu renklerle harika bir uyum yakalamasıydı. Bu sebeple saçlarımı açık bırakmayı tercih ettim. Sabah yaptığım maşa sönmüştü, geriye yalnızca hafif bir dalgalanma kalmıştı ki bu çok hoş görünüyordu. Biraz tarayıp küçük tokalarla kenarlardan tutturduğumda içime sinen bir saç modeli elde edebilmiştim. Makyajımı yapmadan önce biraz Alp'le telefonda konuştum, annemi arayıp akşam patronumla bir iş yemeğine çıkacağımı söyledim -ki dikkatinizi çekerim bu tamamen doğruydu ve biraz da sosyal medyada dolanıp kafa dağıttım.

Kuzey'in beni almaya gelmesine on beş yirmi dakika kala makyaj koltuğuna oturup hafif bir makyaj yaptım. Son bir defa saçlarımı düzelttim, boy aynasında elbisemi kontrol ettim, giyeceğim ayakkabıları seçtim ve Kuzey zile basmadan on dakika önce tamamen hazır durumdaydım.

Kapıyı neşeli bir gülümsemeyle açtım. Ve karşımda aniden siyah takım elbiseli Kuzey'i görünce öylece kalakaldım. İçimdeki şapşal Nisan çoktan bayılmıştı, mantıklı olansa bön bön Kuzey'e bakmakla meşguldü çünkü böyle bir karizmanın açıklaması olabilir miydi? Siyah bir adama bu kadar yakışabilir miydi? Resmen aklıma mantığıma sığmıyordu artık.

"Vay canına," dedim kendimi tutamayarak. "Çok... Şık... Olmuşsun." Kelimelerin arasında beş dakikalık molalar vermemiş olsaydım durumu toparlamış sayılırdım. Ama yapamadım. "Sen de harika görünüyorsun," diye cevap verdi Kuzey. Benim aksime tek seferde söylemişti cümlesini. Ve onun nefis bedeninden bakışlarımı ayırıp gözlerine döndüğümde ciddi bir beğeniyle baktığını görebildim. Bu da içimdeki şapşal Nisan'ın aniden kendine gelip şımarmasına sebep oldu. İyi haber şu ki, mantıklı olan da kendisini toparlamayı başarabilmişti.

Kuzey "Hazırsan çıkalım mı?" diye sorduğunda hiç ikiletmeden ayağıma ayakkabılarımı geçirdim. Gümüş rengi küçük el çantamı aldım ve onun peşine takıldım.
Arabaya bindiğimizde yine benim Kuzey'e hediye ettiğim CD'deki şarkılardan biri çalıyordu.
Bu ayrıntı sanırım beni her defasında mutlu edecekti.
Yolculuk boyunca nasıl hayatta kaldım bilmiyorum. Belki ileride bu tecrübelerimi bir kitapta toplarım. 'Karizmanın Hammaddesiyle Yolculuk Ederken Hayata Tutunmanın Püf Noktaları' Bu kadar uzun bir ismi olan kitap satar mı bilmiyorum ama kapağına Kuzey'in resmini koyarsak ekmek gibi gideceğini düşünüyorum.
Adam direksiyonu kavramış yola baka rken bile podyumda yürüyormuş hissi veriyordu. Nasıl oluyor diye sormayın, bilsem söylemez miyim kuzum? Aslında onu, yani Kuzey'i ilk gördüğümde kesinlikle çok beğensem bile bu kadar etkilenmemiştim. Yani 'yakışıklı adam' demiştim ama şu anki gibi ona doğru çekilmiyordum. Bunun ne zaman başladığını kestiremiyordum ama o mutfakta olanlardan sonra tehlikeli raddeye geldiğini kabul etmek zorundaydım.
Restorana gelene dek arabada gergin bir şekilde oturdum ve çok az konuştum. Çünkü hissettiğim şeyler beynimi işlevsiz bir jöleye çeviriyordu. Doğu'nun yanında da heyecanlanıyordum, ona bakarken de kalbim pır pır ediyordu fakat bu, bambaşka bir boyuttu. Tanımlayamıyordum. Kendi içimde bölünmüştüm ve her parçam Kuzey'in etkisinde şekilleniyordu. Bununla nasıl baş edeceğimi bile bilmiyordum.
Arabadan indiğimiz de derin bir nefes aldım. Yaz aylarında olmamıza rağmen havada tatlı bir serinlik vardı. Ve yüzüme çarpan ılık esinti gerginliğimin dağılmasına sebep olmuştu. Restorana girip masaya oturduğumuzda Can henüz gelmemişti. Yanımıza gelen garsondan su isteyip siparişi daha sonra vereceğimizi söyledik ve beklemeye başladık. Bu bekleyiş esnasında Kuzey'in yüzüne ve gözlerine bakıp ona hayran

olmak içimden gelse de tehlikeli sulardan uzaklaşmayı tercih ederek restoranı incelemeye başladım. Şık bir yerdi, tabi ki. Masalar geniş aralıklarla yerleştirilmiş ve müşterilere maksimum mahremiyet sağlanmıştı. Her şey beyaz, altın sarısı ya da siyahtı. Bu etrafınızda göz kamaştıran onlarca şey olduğu anlamına geliyordu. Lükstü ama samimi değildi. Her masada küçük şirketler kuruluyormuş, iş anlaşmaları yapılıyormuş gibi hissiyata kapılıyordum etrafı süzerken. Hangi on bir yaşındaki çocuk yemek yemek için burayı seçerdi ki? Burger King'in suyu mu çıkmıştı? Yoksa artık çocuk menülerinin yanında oyuncak vermiyorlar mıydı?

"On bir yaşındaki çocuklar bugünlerde böyle yerlerde takılıyor demek ki," diye mırıldandım bakışlarımı patronuma çevirirken. Ona her 'patronum' deyişimde sevimli bir fok balığı hayata gözlerini yumuyordu.

"Can'ın pek de standartları yansıttığını söylemeyiz," derken genişçe gülümsedi. Sanki muhteşem bir karizması yokmuş gibi bir de gülümsediğinde meydana iki derin gamzesi çıkıyordu. Ne gerek vardı kuzum böyle can yakan ayrıntılara?

"Eh buna şükretmemiz lazım," dedim omuzlarımı düşürürken. "Planımız hala devam ediyorsa o da Can'ın alışılmadık olgunluğu sayesindedir."

"Kesinlikle."

Diyalogumuz bahsi geçen olgun genç Can'ın restorana teşrif etmesiyle kısa kesildi. İkimiz de onu bir öncekinden kat be kat sıcak bir şekilde karşıladık. O da bize gülümsedi. Gülümseyişi bütün o büyük adam tavırlarına, çok bilmiş konuşmalarına rağmen hala bir çocuğun sevimli ve sıcak gülümseyişiydi. Geniş ve ferah.

Tekrar masaya oturduğumuzda Kuzey, Can'la yaptığımız kısa bir hal hatır sorma konuşmasının ardından garsonu zarif bir el işaretiyle yanımıza çağırdı. Hızlıca siparişlerimizi verdik ve garsonun uzaklaşmasıyla birkaç saniye garip bir sessizlik oluştu. Gözlerim bir Kuzey'e bir Can'a kayırıyordu. Bir şeyler

söylemek istiyordum fakat ne diyebilirdim ki? "Birazdan canlı müzik başlayacak," dedi Can, beni içinde bulunduğum sürüncemeden kurtararak. "Çok kaliteli bir orkestraları var. Kulaklarımızın pası silinecek." Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. Bu çocuğa şaşırmayı ne zaman bırakacaktım, hiç bilmiyorum. "Bu harika," diye mırıldandım. "Canlı müziği severim." Aynı müzik türünden bahsettiğimizden endişe duysam da...

"Restoranı beğendiniz mi peki?" diye sordu bakışları benimle Kuzey arasında mekik dokurken. "Hoş bir ambiyansı var, değil mi? İlerleyen saatlerde, müzik başladığında daha da büyüleyici bir hal alacak."

Kuzey başını sallayıp ona katıldığını belirtti ve sonra o muhteşem karizmasını konuşturarak Can'ı sakin bir sohbete çekti. Gezdikleri şehirlerden, karşılaştıkları güzel şeylerden falan bahsediyorlardı. Ben konuşmaya pek dahil olamıyordum çünkü hayatımda yalnızca iki şehir görmüştüm; İstanbul ve Trabzon. Yine de şikayetçi değildim. Kuzey'i dinlemek çok güzeldi. New York'un harika bir şehir olduğundan bahsederken yüzüne yerleştirdiği o canlı gülümseyiş, kalabalığından şikayet ederken yüzünü buruşturması, Can'ın söylediği ilginç bir şeye kaşlarını yukarı kaldırarak şaşırması... Her mimik yüzünde muhteşem duruyordu. Nasıl gülümserse gülümsesin siması aydınlanıyordu. Çekici esmer teni, ansızın beliren gamzeleri, köşeli çenesi...

"Hanımefendi, affedersiniz?"

Duyduğum yabancı ses beni içine daldığım tatlı rüyadan hızla çekip çıkarınca hafifçe yerimde sıçradım. Garson siparişlerimizi getirmişti. Buna sevinmiştim çünkü bütün gece çenemi elime dayayıp Kuzey'i izleyemezdim. Yani izleyebilirdim tabi, bende bunu yapabilecek potansiyel vardı fakat uygun olmazdı. Bu yüzden yemeğin gelmesine, ilgilenecek yeni bir şeyimin olmasına sevinmiştim.

Yiğidi öldür hakkını yeme demişler -Yiğit'i niye öldürüyorsak?- Can restoran konusunda harika bir seçim yapmıştı. Buna yemeğimden ilk lokmamı aldığım an karar vermiştim. Mükemmeldi.

Öyle lezzetliydi ki pişiren aşçının elini öpesim gelmişti.

Yemeğin lezzetinden midir, kan şekerim yükselince beynimin işlevini geri kazanmasından mıdır bilinmez yemeğin ilerleyen dakikalarında ben de muhabbete ortak olmaya başlamıştım. Can, Trabzon'u çok merak ediyordu ve ben de tabi ki canım memleketimi ballandıra ballandıra anlatıyordum. Denizinin mavisini, ormanın yeşilini, insanının sevimli tuhaflığı... "Bir keresinde," dedim ağzımdaki lokmayı yutar yutmaz. "Babamın bir akrabasını ziyarete gidecektik. İlk defa gittiğimiz için adresi bulmakta biraz sıkıntı yaşadık. En sonunda babamı birilerine adres sormak konusunda ikna edince ablam önümüzde yürüyen bir amcayı gösterip ona sorabileceğimizi söyledi. Arabayla amcanın yanına yanaştık. Babam selam verip ona gideceğimiz adresi söyledi ve oraya nasıl gideceğimizi bilip bilmediğini sordu. Amca bize ters bir bakış atıp 'Biliyrum' dedi ve arkasına dönüp bizden uzaklaştı."

Kuzey'in tatlı kahkahası kulaklarıma dolduğunda istemeden ben de gülümseyiverdim. Onun kahkaha attığına daha önce şahit olup olmadığımı hatırlamıyordum ama o an, gülüşünün sesi öyle güzeldi ki hayatımı onu güldürmeye adamak istedim.

"Siz ne yaptınız peki?" diye sordu kahkahası tatlı bir tebessüme evrilirken.

Omuz silktim. "Şaşkın şaşkın birbirimize baktıktan başka birisine adres sorduk."

Gülüşlerimiz aniden duyulan hoş bir keman sesi ile bölünüverdiğinde Can neşeyle yerinden sıçradı. "İşte başlıyor," dedi, müziği kast ederek. Ve hemen ardından sessizleşerek huşu içinde dinlemeye başladı.

Bir çocuk için tuhaf bir zevkti ama müzik gerçekten enfesti. Tatlı notalar ortalığı doldurmaya başladığında birkaç çiftin hiç vakit kaybetmeden piste çıkıp dans etmeye başladığını gördüm. Hemen ardından Can'ın sandalyesini iterek ayağa kalktığını fark ettim.
"İzninizle," dedi. "Bütün akşam boyunca bunu bekledim."
Sonra Kuzey'in benim şaşkın bakışlarımızı umursamayarak masadan ayrıldı ve birkaç masa ötesine kadar ilerleyip pembe elbisesi, sarışın bir kızın önünde durdu. Ona nazikçe elini uzattı. Kız gülümsedi ve annesine -öyle tahmin ediyordum- bir bakış attıktan sonra Can'ın elini tutarak kendisini dans pistine götürmesine izin verdi.
"Vay canına," dedi Kuzey şaşkın bir gülüşle birlikte. "Can Bey Kazanova çıktı." "Tam da artık beni şaşırtamaz diyordum," diye mırıldanırken şaşkın bakışlarımı dans pistindeki çocukların üzerinden ayıramıyordum. Fakat sonra Kuzey'in bakışlarının yüzümde dolandığını hissedince yavaşça önüme döndüm. Kalbim yine deli gibi çarpmaya başlamıştı. Gözlerimi devirip 'yine mi?' demek istiyordum. Gerçekten artık böyle çarpmaya bir son vermesi lazımdı. Yoksa erken yaşta ölecektim.
"Yine de onu tebrik ediyorum," dedi Kuzey. Sesi biraz öncekinin aksine kısık çıkmıştı. Sadece bana hitap ettiği çok aşikardı. "Epey ilham verici bir hareketti."
Bunu söyledikten sonra yavaşça sandalyesinden kalktı. İki küçük adımla önüme gelip durakladı ve bana elini uzattı. Ben şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırırken o büyüleyici gülümseyişiyle sordu. "Bana bu dansı lütfeder misin?"

"Tam da artık beni şaşırtamaz diyordum," diye mırıldanırken şaşkın bakışlarımı dans pistindeki çocukların üzerinden ayıramıyordum. Fakat sonra Kuzey'in bakışlarının yüzümde

dolandığını hissedince yavaşça önüme döndüm. Kalbim yine deli gibi çarpmaya başlamıştı. Gözlerimi devirip 'yine mi?' demek istiyordum. Gerçekten artık böyle çarpmaya bir son vermesi lazımdı. Yoksa erken yaşta ölecektim.
"Yine de onu tebrik ediyorum," dedi Kuzey. Sesi biraz öncekinin aksine kısık çıkmıştı. Sadece bana hitap ettiği çok aşikârdı. "Epey ilham verici bir hareketti."
Bunu söyledikten sonra yavaşça sandalyesinden kalktı. İki küçük adımla önüme gelip durakladı ve bana elini uzattı. Ben şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırırken o büyüleyici gülümseyişiyle sordu. "Bana bu dansı lütfeder misin?"
Soruyu idrak etmem o kadar uzun sürdü ki kendimi epey şapşal hissettim. Bella'nın, Edward'ın vampir olduğunu anlaması daha kısa sürmüştü doğrusu. Alt tarafı bir dans teklifiydi Nisan'cım senin beyin hücrelerin neyle meşgul?
"Dans mı?" dedim şaşkınca. Sesimde öyle bir tını vardı ki gören bizim köyde hiç dans olmadığını sanacaktı.
"Evet," diyerek gülümsedi Kuzey. "Herkes dans ediyor."
Tereddüdüm çok aptalcaydı çünkü Kuzey'in o koyu yeşil, o istekle ışıldayan, o güzel gözlerine bakarken 'hayır' kelimesinin varlığını dahi unutmuştum. Hatırlamam da mümkün değildi. Bu yüzden ben de onun gibi yaptım; gülümsedim ve elimi ona uzattım. Olması gerektiği gibi, diye düşündüm. Olmaması gerektiğine inansam da.
O andan sonrası tam manasıyla büyülüydü. Kendimi ait olmadığı bir masala düşen şapşal bir prenses gibi hissediyordum. Masalın asıl prensesinden rol çalıyordum ama bir şekilde doğru geliyordu. Orada olmak, Kuzey'in dokunuşunu belimde hissetmek, başımın ancak onun göğüs hizasına ulaşabilmesi ve üzerime düşen gölgesinin altında başımı kaldırıp ona bakmak muhteşem hissettiriyordu. O an başka bir prensesin varlığını değil kabul etmek, düşünemiyordum bile. Buradaydık işte; Kuzey ve ben. Yalnız ikimiz vardık. Bana bakış şekli, gülüşünün tatlı rengi,

dokunuşunun etkisi, hepsi, hepsi, hepsi anlamlıydı ikimiz arasında. Her şeyin bir anlamı vardı ve her şey tamamen ikimizin arasındaydı.
"Yanakların kızardı," diye fısıldadı. Yüzüne yerleşmiş olan gülümsemesi nasıl oluyordu bilmiyorum ama her saniye daha da etkileyici hale geliyordu.
Elbette, yüzüm kızaracaktı. Aşık olmamak için direniyoruz burada. Hiç yardımcı olmuyorsun Kuzey demek istedim ama bunun yerine "İnsanların ortasında dans ediyorum," dedim. "İlgi çekmekten hoşlanmıyorum."
Sanki söylediklerime inanmıyormuş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. İyice belirginleşen o koyu yeşil bakışlarına birkaç dilde 'cinayet silahı' denildiğine neredeyse emindim. "Sen mi?" "Evet," diye cevap verdim. "Neden?"
Dansımızın izin verdiği ölçüde hafifçe omuz silkti. "Sen şu parlayan kızlardansın. Dikkat çekmeme gibi bir olasılığın yok. Bir yere girdiğin anda fark ediliyorsun. Bunun için dans etmen gerekmiyor."
Hafifçe gülümsedim. Bunlar daha önce duymadığım sözler değildi fakat Kuzey'den duymak kalbimin olduğu yerde parendeler atmasına sebep oluyordu. "Öyle mi?" diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.
"Evet," dedi. "Seni ilk gördüğümde..." Durdu ve muhtemelen o anı hatırlayarak hafifçe kıkırdadı. "Tamam, ikinci gördüğümde, yani bir erkekler tuvaletinde değilken fark etmiştim bunu."
Onunla beraber ben de güldüm. "Beni aptal bir sarışın sanıyordun."
"Çünkü aptal bir sarışın gibi davranıyordun."
"Sana bir ders vermek istemiştim."
Tekrar güldü. Gülüşü öyle güzel, öyle sıcaktı ki kollarında eriyip gideceğim diye korktum. "Eh,
verdin de," diye mırıldandı. "Aptal sandığım güzel kız hayatımı kurtarıyor." Altı kelimeden oluşan basit bir cümle kurmuştu. Fakat ben sadece tek bir kelimeyi duyabilmiştim sanki.

Zihnimin içindeki şapşal Nisan 'BANA GÜZEL DEDİ' diye bağırarak oradan oraya koşturuyordu, akıllı olan yalnızca gözlerini deviriyordu. Bense adeta donup kalmış bir vaziyette Kuzey'e bakıyordum.

Yüzümdeki şapşal sırıtışı Kuzey de fark etmişti elbette. Fark etmemesi kör olması gerekirdi. "Herhalde daha önce sana kimsenin güzel olduğunu söylemediğini iddia etmeyeceksin," derken sesi midemden bir fil ordusunun geçmesine sebep olacak şekilde kısıktı. "Söylediler tabii," derken rahat görünmeye çalıştım. Başarabildim mi? Sanmıyorum. "Söylemişlerdir tabii," dediğinde birçok anlam yükleyebileceğim şekilde iç geçirdi. Sonra beni daha yakına çekti. Daha sıkı sarıldı. Başını eğip alnını alnıma yasladığında elimde olmadan nefesimi tuttum. Ay ama bu kadarına da zulüm derler diye bağırmak istedim. Bu yakınlığın tehlikeli olduğunu biliyordum ama neden olduğunu hatırlayamıyordum. Müziğin eşliğinde orada ağır ağır salınırken, Kuzey bana bu kadar yakınken ve gözleri böylesine derinken... Sebepler, nedenler, amalar, çünküler hepsi silinmiş gitmiş gibi hissediyordum.

"Nisan..." diye fısıldadı. Ben önünde yenilmez bir kale gibi dursam da sesi bir rüzgâr gibi duvarlarımın boşluklarından geçip bana ulaşırdı.

"Efendim?"

Bir an sözlerini tartıyor gibi duraksadı. Dudaklarını hafifçe aralanıp kapandı. Sonra "Sence planımızın sonraki aşaması başarılı olacak mı?" diye sordu. İçimden bir ses söylemeyi düşündüğü şeyin bu olmadığını iddia ediyordu.

"Tabii ki," dedim. "Biz burada dans ederken Alp ihtiyacımız olan her şeyi hazırlıyor." Planımızın bir sonraki aşaması Kuzey'in kendini yavaş yavaş Şeref Bey'e kanıtlaması gerektiği kısımdı. Bunu nasıl yapacağımız konusunda epey kafa yormuştuk. Bir insan sizi nasıl ya da ne ile yargılar sorusunun cevabıysa aradığımız çözüm olmuştu. Tabii ki duyduklarıyla! Şeref Bey'in Kuzey hakkında harika şeyler duymasını

sağlamamız gerekiyordu. Dedikodunun ne kadar muhteşem bir silah olduğunu bir bilseniz... Alp'ten Kuzey'in süslü çevresinin sıklıkla takip ettiği birkaç dedikodu bloğunu hacklemesini istemiştik. Biraz uğraşmasının ardından bloglar elimizdeydi ve biz onları şüphe uyandırmayacak miktarda olmak kaydıyla Kuzey'le ilgili haberlerle doldurmuştuk. Ben de bu arada bir dedikodu bloguna sahip olmanın inanılmaz keyifli bir şey olduğunu keşfetmiştim.

Bunun güzel bir etki yaratacağını düşünüyordum ama emin olamazdım. Sonuçta Şeref Bey'in şahsi olarak bu blogları takip etme olasılığı çok düşüktü. Elbette dedikoduları duyardı ama bize daha somut bir şeyler lazımdı. Şeref Bey'in, Kuzey hakkındaki övgüleri güvenilir bir iş adamından duyması gerekiyordu.

Ve benim tanıdığım tek bir güvenilir iş adamı vardı.

Arın Arıkan.

Eniştemi bu planı uygulamaya ikna edebileceğime yürekten inanıyordum. Onu ikna edemezsem ablamı ikna ederdim ki bu da zaten aynı anlama gelirdi. O yüzden tabii ki planın bir sonraki aşamasının başarılı olacağına inanıyordum!

"Yani," dedim sırıtarak. "Bir kere planda Arın Arıkan var. Nasıl çuvallayabiliriz ki?" İkimiz de gülüştük. Onun gülüşünü benimkine karışırken kalbimin ritmi bir kere daha bozuldu. Sonra müzik yavaşça sona erdi. Ben daha buna hazır değilken notalar azalarak yok oldu ve Kuzey'le ikimiz kısa bir duraklamanın ardından ağır çekimde birbirimizden ayrıldık. Ve masamıza geri döndük. Fakat Can, sonraki şarkı için de dansı kapmıştı bu yüzden pistten ayrılmadı. Kendisini içten içe tebrik etmeden yapamıyordum, tuhaf velet güzel şeylere vesile oluyordu.

"Senin için bir şey aldım," dedi Kuzey, ben bakışlarımı Can'da unutmuş, kendi düşüncelerimde kaybolmuşken.

"Benim için mi?" Şaşkınca kaşlarımı yukarı kaldırarak ona döndüm.

Başını salladıktan sonra bana bir kart uzattı. Kartın üstünde tanınmış bir telefon operatörünün logosunu görünce ne olduğunu anlamıştım. "Yeni bir telefon hattı," dedi Kuzey. "Bir çocuğun seni rahatsız ettiğini söylemiştin ve... Ve inanıyorum ki Doğu sana ulaşmak isterse mutlaka bir yolunu bulacaktır. O yüzden belki telefon numaranı değiştirmek istersin. Tercih senin, tabii ki."
Kartı göğsüme bastırıp dolan gözlerimle Kuzey'e sırıtmamak için derin bir nefes aldım ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bu hafta sonu yeni bir hat almayı planlıyordum. Benden önce davrandın."
Geniş bir gülümseme dudaklarını ele geçirince yakışıklı yüzü aydınlandı, gamzeleri ortaya çıktı. Hızlanmaya başlayan kalp atışlarıma gözlerimi devirip 'sıktın ama artık' demek istesem de tek yapabildiğim şapşal şapşal sırıtmak oldu. Kuzey'i tavlamaya falan niyetim olsa bile bu salaklıkla başarabileceğimi zannetmiyordum zaten.
Yemeğin geri kalanı olaysız geçti. İkinci dansının ardından Can, dans ettiği kızın eline bir öpücük bıraktıktan sonra -Kuzey'in bu çocuktan öğrenecek çok şeyi vardı- yanımıza döndü.
Tatlılarımızı yedik -ki nefislerdi, ardından restorandan ayrıldık. Can, dedesinin ona ayarladığı bir şoförle evine dönerken Kuzey beni kendi arabasıyla daireme bıraktı. Aslında ilk başta ablamın evine gitmeyi düşünmüştüm ama sonra vazgeçtim. Eve gidip pijamalarımı giymek ve dondurma yerken romantik bir film izleyip uyuyakalmak daha cazip geldi.
Kısa süren araba yolculuğunun ardından Kuzey'e teşekkür edip -zor da olsa- onun yanından ayrıldım ve sessiz, ıssız, kimsesiz evime girdim. Ablamla beraber yaşarken tek başıma kalmanın muhteşem olacağını düşünüyordum. Sonuçta başımda bana çemkirip duran bir Mayıs Ekiz olmayacaktı. İstediğim kadar dondurma yiyebilecek, pijamalarımı katlamadığımda ya da yatağımı toplamadığımda azar işitmeyecektim. Televizyonda

daima benim izlemek istediğim program açık kalacaktı. Böyle düşününce gözlerimi kısarak cennet gibi diyordum, cennet gibi. Fakat öyle değilmiş arkadaşlar, zor yoldan öğrendim. Dünyanın en sinir bozucu ablası olan Mayıs Ekiz, nasıl olduğunu hala çözemediğimiz bir şekilde Arın Arıkan'ı kendine aşık edip evlenerek bu evden gidince işler hiç de düşündüğüm gibi gitmedi. Yalnız kaldım. Yapayalnız. Yani okulda, kafelerde, si nemalarda tek başıma olduğum yetmiyormuş gibi artık bir de kendi evimde tek başımdaydım. Okuldan geldikten sonra sıkıcı günümü anlatacak, canım sıkıldığında sataşacak bir ablam bile yoktu. Televizyonda hangi programın açık olduğu ya da ne kadar dondurma yediğim bu durumu değiştirmiyordu. Yalnızdım ve bu örtülemeyen, çırılçıplak, çirkin bir gerçek olarak orada dikiliyordu.

Bu yüzden ilk birkaç ay yeni evlilere müsaade ettikten sonra sık sık ablamın evine gidip gelmeye başladım. Evlerimiz arasında aktarma gerektirmeyen bir otobüs hattı vardı ve ablamla eniştem akşam yemeklerinde onlara katılmam konusunda hep çok ısrarcı oluyorlardı.

Yine de aynı evde yaşamak gibi değildi. Bunu ablamın yüzüne asla söylemeyecektim, bir başkası söylerse de sonuna kadar inkar edecektim ama onunla ev arkadaşı olmayı deli gibi özlüyordum.

Kıyafetlerimi çıkarıp banyoya girdim ve ılık, kısa bir duşun ardından pijamalarımı giyerek salondaki çift kişilik koltuğa kuruldum. Orta sehpanın üzerinden çantamı alıp içinden Kuzey'in bana verdiği kartı çıkardım. Bir süre sessizce, sanki bir sim karttan farklı bir şeymişçesine inceledikten sonra telefonumu elime alıp eski kartımı çıkardım ve üzerinde daha fazla düşünmeden küçük bir baskıyla ortadan ikiye kırdım. Ardından yeni sim kartımı telefondaki yuvasına yerleştirdim.

Kaybolup giden telefon numaralarım için endişelenmeme gerek yoktu. Çünkü ihtiyacım olan insanların -ailem, Alp, Kuzey ve liseden bir iki arkadaşım- numaraları telefon hafızasına

kayıtlıydı. Kalanlar ise pek de mühim değildi. Kuzey'in de söylediği gibi, biri bana ulaşmak isterse bunu bir şekilde yapabilirdi, değil mi? Hangi çağda yaşıyoruz sonuçta?
Hemen bir mesaj şablonu oluşturup rehberimdeki sınırlı sayıdaki insana yeni numaramın bu olduğuna dair bir bilgilendirme verdim. Sonra yeni mesaj sayfası açıp Kuzey için bir şeyler yazdım.
"Sapığımın bana methiyeler düzdüğü bir günaydın mesajıyla uyanmamak güzel olacak. Teşekkürler, patron."
Mesajı sırıtarak gönderdikten sonra gözlerimi ekrandan bir an olsun ayıramadım. Kalbim bir sinekkuşuydu sanki ve hiç durmadan kanat çırpıyordu. Yaklaşık bir dakika sonra mesajıma cevap geldiğinden heyecandan bayılacaktım neredeyse. "Benim için de güzel bir sabah olacak o zaman. Rica ederim."
Okuduğum cevapla birlikte sırıtmam genişledi, genişledi ve neredeyse yüzümün tamamını kaplayacak hale geldi. Bir an için 'Ya seni yaratana kurban olurum salak!' diye cevap yazmak için parmaklarım kaşınsa da kendime dur dedim. Dur Nisan, ne yapıyorsun? O senin patronun!
Yazacak mantıklı, beni patronuma aşık bir sapıkmışım gibi göstermeyecek bir cevap bulamayınca böyle bırakmaya karar verdim. Televizyonda eski bir dizinin tekrar bölümlerinden birini açtım. Kedi gibi çift kişilik koltuğa kıvrıldım ve telefonu göğsüme bastırıp gözlerimi ekrana diktim. Esas oğlanla esas kızın konuştuğu bir sahnenin ortalarına doğru ne izlediğimi fark edemez hale geldim ve Kuzey'le dansımız zihnimin içinde dönüp dururken tüm koşullara rağmen keyifli bir uykuya daldım.

17.BÖLÜM

Uyanır uyanmaz patronuma günaydın mesajı atmak gibi mülteci isteklerim oldu benim. Fakat çok şükür ki çoğunlukla

hayata mantıklı bir perspektifle bakıp uygun davranışlarla uygunsuz olanları kolayca ayırt edebiliyordum. Patronuma günaydın mesajı yazmam kesinlikle uygunsuzdu. Bütün gece rüyamda dans ettiğimizi görmem de kesinlikle uygunsuzdu. Başka ne uygunsuzdu biliyor musunuz? Karşısında durup 'YÜCE RABBİM NELER YARATIYORSUN' diye bağırma arzusuyla dolup taşarken onu izliyor hatta tabiri caizse bakışlarımla içiyor olmam. İşte bu yüzde bin beş yüz uygunsuzdu.

Ama orada durup kalmıştım. Tam oraya çakılmıştım ve gözlerimi Kuzey'den alamıyordum.s Tek eli koyu kahve, gür ve düzgünce taranmış saçlarının arsında geziniyordu. Kaşları ara sıra kararsızlıkla çatılıyor, sonra hemen gevşiyordu. Sıcak yaz havasından olsa gerek arada bir dudaklarını yalayarak nemlendiriyor, bazen de kaş çatışıyla beraber alt dudağını hafifçe dişliyordu. Bembeyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, kravatını ise aşağı çekerek gevşetmişti. Gömleğinin üstten bir düğmesi açıktı ve bunu fark etmek yutkunmama sebep olmuştu. İnce ve uzun parmakları masasının üzerindeki kâğıtları kavrıyor, kaleme dolanıyor ya da satırların üzerinde geziniyordu. Bense tam karşısında durmuş bir yüzüne, bir ellerine bir de açık bıraktığı o üst düğmesine bakarak kendimi sapık gibi hissediyordum. Zihnimde saçma sapan parametrelerle Doğu'yla Kuzey'i karşılaştırmadan edemiyordum. Doğu yakışıklı bir çocuktu. Gerçekten. Kumral güzeliydi. Size bir defa gülümsedi mi içiniz kıpır kıpır olurdu. Farklı bir sevimliliği vardı. Karşınızda konuşurken saniyeler içinde sizi etkisi altına alıverirdi. Fakat bu kadar... Bu kadar karizmatik değildi. Ya da bu kadar uzun boylu. Ya da bu kadar kaslı.

Kuzey bambaşkaydı. Bunu nasıl tarif edebilirdim ki? Yani elbette yakışıklıydı. Ama bu yakışıklılık Doğu'nunkinden çok farklıydı. İlk başta çarpılmıyordunuz ama dikkatli baktığınızda bütün o detaylar -elmacık kemikleri, kalın kaşları, çenesinin

sert hattı, gözlerinin alışılmadık rengi, dudaklarının şekli, dişlerinin dizilişi, hepsi sizi yavaş yavaş büyülüyordu. İlk bakışta yalnızca hoş veya yakışıklı bulduğunuz o adam giderek dünyanın en mükemmel erkeğine evriliyordu. Ya da en azından bana olan buydu. Sizi bilmem.

Kendime hâkim olamayışım derin ve sesli bir iç geçirmeyle son bulunca Kuzey ilgilendiği evraklardan başını kaldırıp bana baktı. Sonra hafifçe kaşlarını çatıp "Neden ayakta duruyorsun?" diye sordu. "Otursana."

Nasıl hareket edildiğini hatırlamak için derin bir nefes aldım. Sonra masasının önündeki koltuklardan birine oturup hafifçe gülümsedim. "Çok fazla birikmişler," dedim bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek.

"Şeref Meselesi bizi çok oyalıyor," derken evraklardan birini imzalıyordu.

"Aynen öyle." İç çekip gülümsememi genişlettim. "Fakat her şey istediğimiz gibi gelişiyor." İçeri girdiğimden beri elimde tuttuğum davetiyeyi ona uzattım. Uygunsuz bir hareket daha; bu davetiyeyi sırf bir kere daha ofisine girebilmek için bilerek sonradan getirmiştim. Masanın üzerinden uzanıp alırken çoktan ne olduğunu anlamıştı ve gözleri ışıldıyordu. "Davet edildin," dedim neşeli bir sesle. Davet edildiği yer Şeref Bey'in kızının resim sergisinin açılışıydı. Bu sergi normal şartlarda gitmeyi tercih edeceğimiz bir yer olmasa da söz konusu Şeref Bey olunca davet edilmemiz mühim bir mesele haline gelmişti. Ve içimden bir ses bu davetiyeyi almamızda Can'ın çok büyük rol oynadığını söylüyordu.

Teşekkürler nanobilim ve teknoloji yürekli çocuk. Teşekkürler genç müze sevdalısı. "Cumartesi gecesi," dedi kâğıtta yazanları okurken. Sonra başını kaldırıp o ışıldayan, eşsiz gözleriyle bana kısa bir bakış attı. Bir insanın bir insana anlık bir bakışında bin renk geçer miydi? Kuzey bana baktığında aramızda gökkuşağı doğuyordu. Bırakın bin rengi, adeta bütün renk kartelası önümüze seriliyordu. "Muhtemelen Eda ile katılmamı

bekliyorlar ama kendisi yurtdışında. Bana eşlik edecek birine ihtiyacım var." Durakladı ve hafifçe duruşunu dikleştirip gözlerini gözlerime sabitledi. "Eğer cumartesi akşamı bir işin yoksa benimle gelir misin?" Cumartesi akşamı bir milyon işim olsa bile seninle gelirim demek dilimin ucuna kadar gelse bile demedim. Çünkü uygunsuz olurdu. Bunun yerine usul usul başımı sallayıp "Zevkle," diye mırıldandım. Onun derin bakışı, benim sesimdeki manasız heves... Normal bir diyalog olması gerekiyordu ama flört ediyormuşuz gibi hissediyordum. Bundan daha büyük bir ironi ise flört konuşmamızda Kuzey'in nişanlısının adının geçiyor olmasıydı. Hayat sen bana nasıl oyunlar oynuyorsun...
Sonra "Saat sekizde alırım öyleyse?" dedi. Ve gülümsedi.
Yiğit Kuzey Erarslan, yani benim biricik patronum, bu cümleyi kurarken öyle bir gülümsedi ki kalbim direkt olarak süblimleşerek atmosfere dağıldı. Midemdeki kelebekler aniden koskocaman Zümrüdü Ankalara dönüştüler. Kuzey'in dudakları çarpık bir gülüşle yukarı doğru kıvrılırken alev alıp yok olurlarken, onun belirginleşen gamzelerini gördüğümde küllerinden yeniden doğdular. Kısılan gözlerinde ömrümün, hiç abartmıyorum, üç beş senesini bir saniyede harcayıverdim. O ana kadar yaşadığımız her küçük, belki önemsiz an üstü üste bindi ve bu gülüş bardağı taşıran son damla oldu. Kalbim aynı anda hem parçalara ayrıldı hem de daha önce hiç olmadığı kadar canlı bir şekilde, şevkle atmaya başladı.
Âşık oldum.
O an değil. Ya da bir önceki an değil. Ne zaman olduğunu ben de bilmiyordum ama Kuzey'i ilk gördüğüm anla biraz önceki gülüşü arasında bir yerlerde kalbimi ona kaptırmıştım. Hoşlantı ya da etkilenme değildi bu; bana bir kere daha aynı şekilde gülmesi için oracıkta ölebilirdim. Saf ya da aptal değildim, korkuyor olmama rağmen ödlek de değildim. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Âşık olmuştum. Zihnimde bunun gerçekleşmemesi için yüzlerce neden

sıralarken, aramızdaki tüm engelleri tek tek ezberlemişken, bunun mantıksızlığını hiç itirazsız kabullenmişken yapmamam gereken tek şeyi yapıp ona âşık olmuştum. Yemin ediyorum kuş kadar aklım yoktu. Patronumun ofisinde oturup onun nişanlısıyla katılması gereken bir davete beni götürmesini kabul ederken muazzam bir gülümsemenin eşliğinde ona, yani patronuma âşık olduğumu fark ediyordum. Bakın bu tamamen uygunsuzdu. Biraz önce kurulan cümlenin uygun görülebilecek tek harfi bile yoktu. İçimdeki karmaşa boğazıma koca bir yumru olarak yansıyınca ve gözlerim saçma bir şekilde dolmaya başlayınca bakışlarımı kaçırarak hızlıca başımı salladım. Sonra Alp'in yanına gitmem gerektiğine dair bir sürü saçmalık geveleyerek ofisten ayrıldım. Çıkmadan önce Kuzey'in ani ruh değişikliğime verdiği şaşkın tepki sinirlenmeme sebep oldu. Beni çıldırtacak kadar güzel gülmek zorunda mıydın be insafsız?!

Ofisten çıkıp Kuzey'i geride bıraktığımda bir an için ne yapacağımı bilemedim. Sanki birilerinin gelip 'Yiğit Kuzey Erarslan'a âşık olman her şeyi değiştirdi, bizimle gelmek zorundasın. Bundan sonra farklı bir dünyada yaşayacaksın' falan demesini bekliyordum. Ama ilginç bir şekilde her şey aynı gözüküyordu. Dünya ekseninden falan kaymamıştı, bir yerde felaketler baş göstermemişti ya da aniden bir grup öfkeli insan önümde belirip nişanlı patronuma âşık oldum diye beni lanetlememişti. Bunun beni mutlu etmediğini söyleyemem doğrusu. Ayakta ne kadar dikildiğimi bilmiyordum. Beynim resmen pelteye dönmüştü ve hiçbir düşüncenin sonunu getiremiyordum. Sürekli bir elimle kalbimi yoklayasım ve yerinde olup olmadığını kontrol edesim geliyordu. Yerinde falan değildi. Yani fiziken göğsümün sol tarafında varlığını sürdürüyordu elbette ama mecazen kalbim artık Kuzey'in ellerindeydi. Daha Doğu'nun sebep olduğu hasarı gideremişken hiç olmayacak birine, nişanlı bir adama âşık olmuştum. Patronuma. Yiğit Kuzey Erarslan'a. Evet, bunu

muhtemelen bin kere falan daha tekrarlayacaktım çünkü korkunçtu. Allah bir insanın belasını ancak bu kadar güzel verebilirdi.
Ne yapacağımı bilemeyerek sandalyeme çöktüm. Bunu kime anlatabilirdim? Ablama? Belki. Muhtemelen bir daha Kuzey'i görmemem için beni bir kuleye falan kapatırdı. Anneme anlatsam beni kuleye kapatması için ablama teslim ederdi. Babam ya da babaannem bir seçenek değildi. Babaannemin aklıma bile gelmemesi gerekiyordu hatta. Geriye tek arkadaşım olan Alp kalıyordu. Bana verecek aklı olduğundan şüpheliydim ama içimi döküp rahatlamam için güvenilir biriydi.
Yerimden kalkıp kendimi derhal Alp'in yanına attım. Bunun için bir kat aşağıya inmem yetmişti. Tek kişilik deri koltuklardan birinde sevgilisiyle mesajlaşıyordu onu bulduğumda.
Başına dikilip "Acilen benim ilgilenmen lazım," dedim.
Önce boş bir bakış atsa bile hemen sonra yüzümde her ne gördüyse ciddileşerek doğruldu.
"Bir sorun mu var?"
Karşısındaki sandalyeye yıkılır gibi çökerken "Kocaman bir sorun var," diye haykırdım. Sonra bu ses tonuyla konuşursam şirket içinde muazzam bir dedikoduya sebep olacağımı fark ederek sessizleştim. "Dev bir sorun var Alp."
Telefonunu bir kenara bırakıp tamamen bana döndü. "Neymiş?"
"Âşık oldum galiba ben," diye mırıldandım. Sesli söylemek bir tuhaf hissettiriyordu. Alp birkaç saniye boyunca temkinli bir bakışla beni süzdükten sonra sordu. "Kime?" "Kuzey'e," dedim. Ama o kadar sessiz söyledim ki duyamadı.
"Kime?"
Derin bir nefes alıp daha sesli bir şekilde tekrarladım. "Kuzey'e."
Sonra aramıza yaklaşık iki ton ağırlığında koca bir sessizlik çöktü. Alp, sanki biri onu 'pause' moduna almış gibi donup

kaldı. Yaklaşık bir dakika kadar gözünü bile kırpmadı. Mavi ekrana verdi zavallı çocuk. Keşke alıştıra alıştıra söyleseydim.
"Hangi Kuzey'e?"
Bir dakikanın ardından duyduğum bu saçma soruyla gözlerimi devirdim. "Yiğit Kuzey. Patron olan." "Ciddi misin?"
Tüm içtenliğimle gözlerinin içine baktım. "Sence Alp? Sence ciddi miyim?"
Ve sonra beklediğim tepki geldi. Kahkahayla homurdanma arası bir ses bariz bir şaşkınlık ifadesiyle dudaklarından sıyrılırken çok fazla gürültüye sebep olduğunu fark edip ve bunun bir sır olduğunu hatırlayarak tek eliyle ağzını kapattı. Gözle ri o kadar irice açılmıştı ki neredeyse korkunç gözüküyordu. Ve anlamlandıramadığım bir şekilde tek ayağını bozuk bir ritimle zemine vurup duruyordu. Galiba hiç bu kadar büyük bir dedikoduyla ilk elden yüzleşmemişti. Söylemeden önce bu kısmı hesaba katmam gerekiyordu.
"Tamam, dostum," dedim ellerimi öne uzatarak. "Biraz sakin ol, olur mu?" Konu Alp olunca Amerikan filmlerinden fırlamış gibi konuşmak işe yarıyordu.
Alp elini ağzından çekip fazla gürültülü bir fısıldamayla "Nasıl sakin olayım kızım adam nişanlı?" diye çıkıştı. Ve bu tamamen alaturka bir tepkiydi. Oynadığı onca Amerikan oyunu bile onun içindeki saf Türklüğü söküp alamamıştı.
"Farkındayım," derken geriye çekilip sandalyeme yaslandım. "Sakinleşince haber ver lütfen." Şaşkınlığını atması birkaç dakikasını aldı. Ben de bu süre içerisinde derin nefesler alarak sabırla onun kendine gelmesini bekledim. Çocukta haklıydı tabi. Ben, yıllardır duymadığı dedikodu kalmamış olan, deneyimli stalker Nisan Ekiz bile gerçeği ilk fark ettiğimde şoka girmiştim. Masum bir sabi olan Alp'in felç geçirmesinden daha doğal ne olabilirdi ki?
"Tamam," dedi en sonunda. "Zaten böyle bir şeyler olabileceğini tahmin etmiştim." Kaşlarım 'ufak at da civcivler yesin' dercesine yukarı doğru kavislenirken "Alp," dedim sakin

bir sesle. "Onu bunu bırak da ben ne yapacağım şimdi onu söyle lütfen."
"Bana mı soruyorsun?" Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki ben bile ikinci bir defa sorguladım yaptığım hareketi.
"Başka kime soracağım? Eda'ya mı?" Aslında komik olurdu. Eda, kanki, sen bu Kuzey'i nasıl tavladın ya bana da birkaç tüyo versene. Vazgeçtim, düşüncesi bile mide bulandırıcıydı.
"Ben anlamam ki," dedi Alp. Anlamayacağını elbette biliyordum. Adamın sevgilisine bile mesajlarını ben yazıyordum çoğu zaman. Peki, neden mi ona dert anlatıyordum? Başka arkadaşımın olmaması dışında en geçerli sebep 'ben anlamam ki' derken yüzünde beliren içten üzüntüydü. Yardım edemese bile etmek isteyeceğini biliyordum. Kalbime düşen yasak aşkı yargılamayacağını biliyordum.
Yasak aşk falan... Aşk-ı Memnu'ya mı bağlıyoruz? Neler oluyor? Ednan Bey?
"Anlaman gerekmiyor," dedim iç çekerek. "Bu zaten birinin çözüm bulabileceği bir durum değil."
Usul usul başını salladı. Merak ettim de şimdi biz Aşk-ı Memnu'ya evrilecek olsak Alp tam olarak kim oluyordu? Beşir mi?
"Ne yapacaksın peki?"
Sorusu, kafamda beliren sorudan daha gerçekçi bir problem olduğu için Beşir'i boş vererek asıl meseleye odaklandım. "Bilmiyorum. Sanırım acıdan ölene kadar yorganımın altında ağlayacağım."
Sözlerim bittiğinde gözlerini irileştirdi. "Ciddi misin?"
Bu kadar zeki bir insan nasıl bu kadar salak olabiliyordu bilmiyorum. "Hayır, Alp," dedim. "Aşk insanı öldürmez." Ama ölmeyi tercih ettirebilir. Hafifçe omuz silkip gülümsemeye çalıştım. "Görmezden gelmeye çalışacağım. Yani, ne kadar zor olabilir ki? En fazla beş ya da altı hafta daha burada

çalışacağım. Sonra Kuzey kendine gerçek bir asistan bulur ve ben de bir daha onu görmem. Aşk unutulur. Eninde sonunda."
Sözlerimi kafasında tarttığını görebiliyordum. Mantıklı konuşup konuşmadığımı değerlendiriyor ve içinde bir yerlerde bu işin mantıkla hiç alakası olmadığını biliyordu. Onun düşünce tarzını az çok öğrenmiştim. Sorunu ele alır, çözülmesi gereken noktaları belirler, olası çözümleri araştırır, sonra da bunları uygulayıp sonuçları değerlendirirdi.
Bizim durumumuzda sorun benim Kuzey'e âşık olmamdı. Çözülmesi gereken noktalar ise; Kuzey'in nişanlı oluşu, benim patronum oluşu ve muhtemelen beni sevmeyişiydi. Olası çözümler, Eda'yı öldürmek, şirketi batırmak ve Kuzey'i kaçırıp bir kuleye hapsetmek olabilirdi. Bunları uygularsak da sonuçları dolu bir mezar ile hafta sonları mahpushaneye gelip bana temiz iç çamaşırı getiren zavallı annem olurdu. Mühendis mantığı da bir yere kadar azizim.
"Peki..." diye söze girdi. Kelimenin sonundaki i harfini gereğinden fazla uzatarak. Elimi kaldırıp onu derhal susturdum. "Hayır, Alp. Eda'yı öldürüp şirketi batırıp Kuzey'i kaçıramayız."
Kaşları şaşkınca çatılırken sözlerime anlam veremeyerek birkaç saniye suskunluğa gömüldü. Yüzünde bin yılın kafa karışıklığına dalalet eden bir ifade mevcuttu. Sanırım ürettiğimiz çözümler biraz farklı ve Alp kimseyi öldürmeyi planlamıyor.
"Peki ya Kuzey de seni seviyorsa diyecektim," dedi, sözlerime anlam kazandırma çabasının boşa olduğunu fark edince.
Acı dolu bir tebessümle dudaklarım iki yana kıvrıldı. Ağır ağır başımı sallarken "Hiç sanmıyorum," dedim. "Bu dram dolu bir hikâye, görmüyor musun? Kuzey elbette bana âşık değil."
"Aslına bakarsan senden hoşlanıyormuş gibi davranıyor."
Derince bir iç çekerek başımı iki yana salladım. "Alp, sakın darılma, çok zeki biri olduğunu biliyorum ama sen, sevgilin sana önce sen kapat dediğinde telefonu kapatan, sana sonunda

bir nokta ile peki yazdığında bir sorununuz olmadığına inanan bir çocuksun. İlişkiler konusunda tavsiye verebileceğini zannetmiyorum."
Sırıtarak gözlerini devirdi. "Evet, biliyorum, ilişkiler konusunda çok kötüyüm ama..." Sözlerine gizem katmak için midir yoksa kafasındakileri toparlamak için midir bilinmez birden cümlenin ortasında duruverdi. Sabrımı tam olarak nerede bilmiyorum, tamamen tükettiğimden olsa gerek bir iki saniye bile beklemeden "Ama?" diye tekrar ettim onu, devam etmesi için.
"Aması şu ki ilişkiler konusunda çuvallasam bile iyi bir gözlemciyim. Her ifadeye doğru duyguyu ve anlamı yükleyemiyor olabilirim ama Kuzey'in sana bakarken ışıldayan gözlerini görüyorum ve bunu senden hoşlanmasına bağlıyorum. Mantıksal olarak baktığımızda da hoş ve çekici birisin. Senden hoşlanması ya da senden etkilenmesi çok doğal. Ayrıca ona yardım ediyorsun ve bu gibi durumlar insanların duygularını derinleştirir. Eğer biri bana bir kat yukarıda Kuzey'in de sana âşık olduğu gerçeğiyle yüzleştiğini söylese buna hiç şaşırmazdım." İki elimi birden kalbimin üstüne koyup dolan, duygu yüklü gözlerimle Alp'e baktım. "Ya Alp," dedim ismini biraz cıvık bir şekilde uzatarak. "Bunlar hayatımda duyduğum en güzel sözler. Sen harika bir arkadaşsın. Az kalsın beni yukarı çıkıp Kuzey'e evlenme teklifi etmeye ikna edecektin."
Gözleri bir kere dehşetle irileşti. "Hayır," diye atıldı. "Sakın öyle bir şey yapma. En azından
Kuzey'in duygularından emin olmadan."
Dediğim gibi, bu kadar zeki bir insanın nasıl bu kadar salak olabildiğini hiç anlamıyordum. "Şaka yapıyordum," diye açıkladım. "Evlilik teklifi konusunda yani. Onun dışında söylediklerimde ciddiydim. Harika bir arkadaşsın ve bu konuşma için çok teşekkür ederim.
Gerçekten çok ihtiyacım vardı."

Yerimden kalkıp bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ve Alp'in dağınık saçlarının arasına belli belirsiz, arkadaşça bir öpücük kondurduktan sonra onun yanında ayrıldım. Üst kata, masama dönmem ve patronuma âşık değilmişim gibi davranmam gerekiyordu. Şans benimle olsundu. ***

18.BÖLÜM

Yirmi bir yaşında ve aşıksanız hayat gerçekten çok zor.

Şimdi size aniden sekiz yaşındaki ve asla büyümeyen bir çizgi film karakterine nasıl büründüğümü anlatacağım.

Alp'le olan konuşmanın ardından epey rahatlayarak masama, işimin başına geri döndüm. Çalışmam gerekiyordu çünkü hatırlarsanız Kuzey, Şeref Bey'e olmayan bir yemek daveti düzenlediğimizden bahsetmişti. Ve bu yemek pazar akşamı gerçekleşecekti. Bilin bakalın her şeyi kim hazırlayacaktı?

Organizasyon konusunda kendime güvendiğim ve bana Kuzey dışında başka bir şey düşünme fırsatı veren her şeye sıkı sıkıya tutunduğum için bütün işin bana kalması konusunda fazla şikayetçi olmadım açıkçası. Önce mekanı ayarladım. Kuzey'in evi söz konusu değildi çünkü kendisi babasıyla mümkün olduğunca az diyaloğa girmek istiyordu ve Şeref Bey'in bunlardan herhangi birine dahil olmasını hiç istemiyordu. Ben de Can'la beraber gittiğimiz restorandan yer ayırtmaya karar vermiştim. Güzel bir mekandı ve açıkçası ben o tarzda başka yer bilmiyordum.

İkinci hamlem Şeref Bey ile beraber çağıracağım birkaç iş adamı bulmaktı. Arın eniştem tabi ki listenin başındaki isimdi. Onun dışında Kuzey'in babasının eskilerden beri çalıştığı ve hiç sorun yaşamadığı birkaç kişiyi de listeye ekledim.

Sonra bu yemeğe bir amaç bulmam gerekiyordu. Yani adamları yemeğe davet ediyoruz, iyi hoş ama neden davet ediyoruz. Çok özlediğimizden mi? Canımız sıkıldığından mı? Manyak mıyız biz?

Yemeğin amacı konusunda Alp'e danıştım çünkü, biliyorsunuz, epey zeki bir çocuk ve böyle şeylerde yardımcı olabiliyor. Oldu da. Kuzey'in yeni şekillendirdiği projesini tartışmak için toplanmayı önerdi. İş yaptığı kişiler bu projeye ilk elden dahil olacaklardı -tedarikçiler falan filan. Arın eniştem Kuzey'in akıl hocası gibi bir şey sayılırdı. Şeref Bey ise bu projenin bel kemiğiydi. Onun ortaklığı olmadan Kuzey bunu yapamazdı.
Projeden size bahsetmek isterdim ama karışık ve sıkıcı mevzular bunlar. Eğer ileride bilmeniz gereken bir şey olursa söyleyeceğim, söz.
Amacımızı da bulduktan sonra geriye tek bir şey kalıyordu, o da misafirlerimize davetiye göndermek. Kuzey'e hepsini tek tek arayıp çağıralım işte diyerek serzenişte bulundum fakat bunun hoş olmayacağını söyledi. Basit bir davetiye hazırlamamız gerekiyormuş. Biz derken beni kastediyorum tabi ki.
Elime bir kalem kağıt alıp davetiye için basit bir metin oluşturmaya çalıştım. En mühim konuğumuz Şeref Bey olduğu için onunkiyle başlamaya karar verdim.
"Sevgili Şeref Bey,"
Sevgili mi? Yok artık. Aşk mektubu mu bu?
"Değerli Şeref Bey,"
Bu da cep telefonuna gelen operatör mesajı gibi oldu.
"Şeref Bey,"
Yok, yok. Bunu yazarsam, sana iki çift lafım var diye devam etme dürtüsüne karşı koyamam. E ne yazacaktım ben bu adama? SMS falan mı atsaydım? Şrfcm pzr akşmı ymeğe bklyrm mtlkaa. Öpyrm cnm annenlre slm :*
İşin içinden kendim çıkamayınca her bilgiye vakıf Google efendiye sormaya karar verdim ve biraz uğraştıktan sonra ortaya şöyle bir şey çıktı;
Sayın Şeref Güntekin,
Pazar akşamı dostlarımızla yiyeceğimiz yemekte sizi ve eşinizi aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Hemen altında adres bilgileri, saat ve tarih yazıyordu. Bence olmuştu. Tüm bu davetiye olayını saçma bulsam da bilgisayarda temize çektim, davetiye kartlarına bastırıp postalamaları için alt kattakilere bıraktım.
Yemek işi tamamdı. Şimdi sırada cumartesi günkü davete hazırlanmak vardı. Güzel bir elbise almaya karar vermiştim. Ablamın elbiselerini giymekte bir yere kadardı sonuçta. Kuzey'le birlikte katılacağım ilk resim sergisiydi bu ve ben çok güzel olmak, muhteşem görünmek istiyordum. O kadar güzel olmalıydım ki bundan sonra gittiği tüm resim sergilerinde beni hatırlamalıydı.
İş çıkışı birkaç alışveriş merkezi gezdim bu sebeple. Mükemmel elbiseyi aradım ve yüzlerce buldum ama ya ödeyemeyeceğim kadar pahalılardı, ya üstüme tam oturmuyorlardı ya da askıda muhteşem görünse de giydiğimde bana yakışmıyorlardı. Birkaç elbise deneyip çok sayıda vitrine baktıktan sonra küçük bir butikte aradığım şeyi bulabildim. Siyah bir elbise. Siyah oluşu sizi kandırmasın, elbise adeta ışıldıyordu. Dar kesimle dizimin altına kadar geliyordu. Göğüs kısmı oyuntuluydu. İki parmak kalınlığında iki askı elbisenin omuzlarını tutuyordu. Ve tam üstüme göre olmuştu. Eh fiyatı da uygun olunca düşünmeden satın aldım. Altına uygun bir ayakkabım olduğuna inanıyordum fakat evde giyip denemem lazımdı. Alışverişi bitirdiğimde hava kararmaya başlamıştı. Bir taksi çevirerek eve gittim. Kendime dünden kalma yemekleri ısıtırken annemi arayıp bugün de kimsenin beni öldürmediğini, kaçırmadığını, ne bileyim benzin döküp yakmadığını falan söyledim. Çünkü sebepsizce böyle korkular geliştiriyor ve onu bir saat geç arasam polise haber vermeye falan kalkıyordu. Yemeğimi yerken kendime Friends'ten bir bölüm açıp biraz keyif yaptım. Yaklaşık bir saat sonra nihayet yeterince dinlendiğime karar verip kalktım ve aldığım elbiseyi deneyip altına hangi ayakkabının uyduğuna bakmaya karar verdim. Ayna karşısında geçirdiğim bir saat sonunda ise siyah stilettolarım ve boynuma, ucunda küçük

parlak bir taş bulunan gümüş kolyemle kombinimi tamamladım. Saçlarımı at kuyruğu yapmak en iyi seçenek gibi duruyordu ama muhtemelen cumartesi akşamına kadar on defa fikir değiştirecektim. Saat on bire gelirken yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Tuhaf bir şekilde kendimi yorgun da hissetmiyordum. Galiba damarlarımda dolanan aşk bana fazladan enerji veriyordu ve bünyemde bir gram yorgunluk veya uyku barınmıyordu. Aksine evin içinde dolanıp duruyor, yapacak bir şeyler arıyordum. Elim ara ara telefona gidiyor, Kuzey'e mesaj atma ya da onun sosyal medya hesaplarında dolaşma arzusuyla adeta karıncalanıyordu. Ama hepten deli bir aşığa, çılgın bir platoniğe dönüşmekten korktuğum için kendime hakim olmaya çalışıyordum. Çünkü her şeyin sonunda sevdiğim adamın bir başkasıyla evlenmesi gibi üzücü bir ihtimal vardı.

Tam kendimi koltuğa fırlatmış ve tavanla bakışarak aramızda tuhaf bir samimiyet geliştirmeye başlamıştım ki telefonumun melodisi odayı doldurdu. Tembel bir hareketle elime alıp ekrana baktım ve gözlerim az kalsın yuvalarından fırlayacaktı. Ablamın aradığını falan düşünmüştüm fakat ekranda kocaman Yiğit Kuzey Arıyor... yazıyordu.

Şaşkınlığın beyin hücrelerimi felç etmesine müsaade etmeden açtım telefonu ve sesimi sakin tutmaya çalışarak "Alo," dedim.

"Alo, Nisan. İyi geceler. Nasılsın?"

Sesi hattın öbür ucundan sıcak karamel gibi kalbime akıp içimi eritti. Sanki o an ihtiyacım olan tek şey onun sesini duymammış gibi bütün vücuduma hoş bir huzur yayıldı.

"İyi geceler," diye cevap verdiğimde yüzüme koca bir gülümseme yayılmıştı. "İyiyim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi. "Yoldayım, eve geçiyorum. Rüzgar'dan ancak kurtulabildim." Bunu söylerken gülümsediğini hayal ediyordum. O muhteşem gamzesinin ortaya çıktığını.

Gözlerinin sevimlice kısıldığını. Tamam, biraz kalbim sıkıştı, yeter bu kadar hayal. "Pazar günü vereceğimiz yemek için her şey tamam mı?"
Demek bunu sormak için aramıştı. Tabi ki bunu sormak için aramıştı. Bana evlenme teklifi etmek için arayacak hali yoktu. "Her şey tamam patron," dedim hevesli olmaya gayret ederek. "Mekan ayarlandı. Projenin sunumu Alp tarafından hazırlanmakta. Davetiyeler de postalandı. Yapman gereken tek şey yemeğe katılmak ve herkesi kendine hayran bırakmak." Güldüğünü işittim. Ve bütün hücrelerim ayağa kalkıp alkışlamaya başladı. Ya Rabbim, yeryüzünde bundan daha güzel bir ses var mıydı? "Ellerine sağlık Nisan."
"Ne demek patron, vazifem."
Araya bir iki saniyelik sessizlik sızdı. Sonra Kuzey'in hafifçe ofladığını işittim. Kalbime bir sıkıntı tohumu düştü ve inanılmaz bir hızda büyümeye başladı.
"Bir şey mi oldu?" diye sordum ve cevabı beklerken farkında olmadan nefesimi tuttum. Kuzey konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Pazar akşamı yemeğe seninle katılmak istiyordum ama Pazar sabahı Eda dönüyormuş ve babam onu benim yerime yemeğe davet etmeye karar vermiş."
"Ah." Dudaklarımdan dökülen tek şey bu oldu. Hayal kırıklığı dolu bir ah. Yani mantıklı düşündüğümüzde yemeğe gitmem zaten biraz riskliydi, Eren Erken'i saf dışı bırakma operasyonunda Şeref Bey'in gözünde pek de güzel bir imaj çizmemiştim. Fakat yine de orada olacağımı umuyordum. Kuzey'in yanında olabileceğimi. Yine masalın gerçek prensesinden rol çalmaya çalışıyordum işte. Gönüllü olarak veya değil, Kuzey'in nişanlısı Eda'ydı. Ve ayrıldıkları ana kadar da Kuzey'in yanında yer alması beklenen kişi oydu.
Ne kadar sürdüğünü bilmediğim bir sessizliğin ardından yutkunarak "Sorun değil," dedim. Gülümsemeye çalışarak "Sen bensiz de halledebilirsin, eminim," diye ekledim.
"Seninle daha güzel olurdu."

Kurduğu küçük cümleyle kalbimin kırığına yara bandı yapıştırdı adeta. Seninle daha güzel olurdu. Bunu düşünmesi bile benim için dünyalara bedeldi.
"Eh, zaten Şeref Bey'le ilk karşılaşmamız pek de güzel geçmemişti. Sergide ondan kaçabilirim.
Fakat yemekte aynı masada olmak çok riskli olurdu."
Bir kere daha gülüşünü duydum. "Verdiğin kötü izlenimleri telafi etmekte çok başarılısın.
Bence bir sorun olmazdı."
O gülünce ben de güldüm. Şimdi Arın eniştemle ablam arasındaki o şeyi daha iyi anlıyordum. Neden aynı anda gülümsediklerini. Neden birbirlerinin ayndaki yansımalarıymış gibi davrandıklarını. Şimdi hepsi çok mantıklı geliyordu. "Evet ama yine de böyle bir risk almak gereksiz."
"Ama çok sıkıcı bir akşam olacak," dedi huysuz bir sesle. "Bir sürü işkolik adam ve ağzını bıçak açmayan sevgili nişanlım. Kafayı yemeden oradan kurtulmam zor."
Sevgili nişanlım sözcük öbeğini her ne kadar alayla telaffuz etse de kalbime yine bir dünya hüzün dolmuştu. Bazı gerçeklere hangi renge boyarsanız boyayın acıtıyordu. "Dualarım seninle," diye mırıldandığım sırada kulaklarıma bir gürültü doldu. Telefonun diğer ucundaki Kuzey'e bir saniye beklemesini söyleyip dikkatimi sese verdiğimde birinin dış kapıyı yumrukladığını fark ettim. Zile basmıyor ya da kibarca tıklatmıyordu. Var gücüyle yumrukluyordu.
Tedirgin adımlarla kapıya yaklaşıp delikten baktım ve gördüğüm manzarayla omuzlarımı düşürdüm. "Bu gerçek ola maz," diye mırıldanırken telefonu kulağıma tuttuğum aklımdan çıkmıştı.
"Ne oldu?" diye soran Kuzey'in endişeli sesini işitince sıkıntıyla ofladım.
"Hani sana telefon sapığımdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"
"Evet," dedi gergin bir sesle. "Hattını değiştirme sebebin oydu."

"Aynen öyle," dedim. "Ve o sebep, şu anda kapımı yumrukluyor." "Telefon sapığın mı?" Kuzey'in sesi bu defa biraz fazla yüksek çıkmıştı.
Sanki beni görebiliyormuş başımı salladım. "Maalesef. Ve sanırım alkollü. Polisi falan mı aramam gerekiyor? Of, bütün apartmanı ayağa kaldıracak!"
Kuzey buz gibi bir sesle "Sakın kapıya yaklaşma," dedi. "Ben şimdi oraya geliyorum. Telefonu kapatma."
Buraya mı geliyordu? Ağzım şaşkınlıkla açılırken "Gerek yok, gerek yok," diye itiraz ettim. Sesim biraz yüksek çıkmıştı ama sapığımın beni duyacağını zannetmiyordum, kendi sesi dışında bir şey duyuyorsa mucize sayılırdı. Ayrıca şu hayatta en son isteyeceğim şey uykudan uyandığında bile karizma kelimesinin tam karşılığını veren sevgili patronumu telefon sapığımla uğraşmak zorunda bırakmak ve bu sırada pijamalarımla olmaktı. "Ben hallederim. Polisi arayacağımı söylersem çeker gider zaten."

"Sakın!" diye atıldı Kuzey. "Sakın evde olduğunu belirtecek bir şey yapma. Sadece mutfağa geç ve beni bekle."
Kaşlarımı tereddütle çattım. "Mutfağa mı?"
"Evet, içeri falan girerse elinin altında bıçakların olur."
Bunu nasıl başardığımı hiç bilmiyorum ama gül gibi adamı haftalar içinde kendime benzetmiş ve komplo teorileri üreten bir manyağa çevirmiştim sanırım. "İçeri falan giremez Kuzey," dedim sakin bir sesle. "Biraz çekip gider. Biliyorum, öyle görünüyor ama belalı bir tip falan değil. Gerizekalı sadece."
Sapığım hakkında söylediğim masumane sözler Kuzey'i hiç de sakinleştirmedi. "Sana dediğimi yap Nisan," diye kükrediğinde oflayarak mutfağa gittim ve ekmek bıçağını elime aldım. Yemin ediyorum hayatımda yaptığım en saçma şeylerden biriydi. Elimde ekmek bıçağıyla tezgaha yaslanmış telefonda

konuştuğum patronuma göz deviriyordum. Kim kendini ekmek bıçağıyla korur ki?
Yaklaşık on dakika boyunca kapımın yumruklanmasını ve Kuzey'in öfkeli homurtularını dinleyip durdum. En sonunda Kuzey apartmanın önünde olduğunu söyleyerek telefonu kapattı. Ben de elimde ekmek bıçağıyla kapıya koşturdum.
Kapının deliğinden görebildiğim kadarı şuydu; bir an kapıyı yumruklayan sarhoş sapığım oradaydı, bir an sonra ise sarhoş sapığımı yumruklayan Kuzey. İşte yine kendimi masalın kahramanı gibi hissediyordum. Beyaz atlı prensim beni kötü kalpli canavardan kurtarmaya gelmişti. Prenses bendim. Kim ne dersin, masalı kim yazmış olursa olsun aksine şu an asla ikna olamazdım. Kuzey orada öfkeyle telefon sapığımı kovarken bu çok zordu.
Gülmekle ağlamak arasında bir ruh haline sıkışıp kalmışken kapıyı açtım. İşte hayallerimin sahnesi yaşanıyordu; üstümde pijamalar, elimde ekmek bıçağıyla burnundan soluyan yakışıklı patronumu kapıda karşılıyordum.
"Bu gerçekten gereksizdi," dedim. "Polisi aramakla tehdit etsem bile giderdi."
Kuzey bana ters bir bakış atıp başını iki yana salladı. "Kapına bir sarhoş dayanıyor ve sen bu kadar sakin kalabiliyorsun. Nasıl oluyor bu?"
Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Eh, sen ikimizin yerine de çıldırdın."
"Bu," dedi kendisini işaret ederek. "Verilmesi gereken tepkiydi. Sana zarar verebilirdi Nisan." "Gerizekalının tekiydi ve yapacağı tek şey gürültü patırtıdan ibaretti." Derin bir nefes alırken biraz olsun sakinleşerek bunu tartışmanın gereksiz olduğuna karar verdim. Kuzey aşırı tepki göstermiş olabilirdi ama sonuçta benim iyiliğim için kalkıp buraya kadar gelmişti. O yüzden tartışmayı uzatmak saçmalık olacaktı. "Yine de teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten. Bu gece içim rahat uyuyacağım."

Teşekkürümle beraber yüzünün sert hatları biraz yumuşadı. Ama hala öfkeli görünüyordu. "Eh, evet. Tabi ki için rahat uyuyacaksın. Çünkü bu evde kalmayacaksın." Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken "Efendim?" dedim.
Ellerini beline yerleştirip ciddi bir yüz ifadesiyle "Seni ablanlara götürüyorum," diye cevap verdi.
Elimde tuttuğum ekmek bıçağıyla boğazımı kesmek istedim. Ablam bu olayı öğrenirse beni her yere polis eşliğinde gönderir, etrafıma boy boy korumalar falan dizerdi. Bu evde tek kalmak için bütün aileyi zar zor ikna edebilmiştim ve bu olayın duyulması bütün çabamı bertaraf edecekti. "Hayır," diye itiraz ettim. "Kadın hamile. Bu saatte kalbine mi indireceksin?"
İleri doğru bir adım attı. "O zaman ben seninle burada kalıyorum."
Direkt olarak ileri atılarak karşısına dikildim. "Çıldırdın mı? Muhtemelen karşı komşum kapı deliğinden bizi izliyor ve sen eve adımını atsan beni yarın bu apartmandan toplum baskıyla postalarlar."
Sabırsızca oflayarak geri çekildi ama gözlerindeki bakıştan pes etmediğini anlayabiliyordum. "Pekala. O zaman şöyle yapıyoruz. Benimle geliyorsun ve bu gece benim evimde kalıyorsun. İstersen ben kendime kalacak başka yer bulurum ama sen bu evde tek başına kalamazsın. Yarın da ablana uygun bir dille her şeyi anlatacaksın ve aile arasında bu duruma bir çözüm bulacaksınız."
İtiraz etmek için ağzımı açtığım sırada elini ağzıma kapatarak beni susturdu. "Lütfen Nisan.
Aksi takdirde bütün gece kapının önünde yatacağım."
Bir yanım böyle mantıksız davranıp gerizekalı bir sapığın olayını bu kadar büyüttüğü için onu boğazlamak isterken diğer yanım aşkla boynuna sarılmak ve tüm bu kahramanlığı için onu öpücüklere boğmak istiyordu. Öpücüklere boğmak isteyen yanım biraz daha ağır basıyordu doğrusu. Hele ona şöyle bir göz attığımda, gömleğinin üstten açık iki düğmesini ve dirseklerine

kadar kıvırdığı manşetlerini fark ettiğimde epey bir ağır basıyordu.
Oflayarak "Tamam," dedim. "Bekle de yarın için kıyafetlerimi falan alayım."
Sonunda isteklerini bana kabul ettirmiş olmanın rahatlığıyla gülerek kapının pervazına yaslandı ve bekleyeceğini belirtti. Onu içeri almak isterdim ama bu saatte bunu yapmam gerçekten durdurulamaz bir dedikodu çılgınlığına neden olurdu. Eh, beni mahalleden falan kovamazlardı tabi, Kuzey'in ısrarını kırabilmek için biraz abartmıştım, fakat yine de büyük sıkıntıya sebep olurlardı. O yüzden sevgili patronum kapının pervazıyla idare etmek zorundaydı.
Elimdeki ekmek bıçağını mutfağa bıraktım. Sonra odama geçip pijamalarımdan kurtuldum ve havalı eşofman takımlarımdan birini giydim. Ertesi gün işte giyeceğim kıyafetleri, çantamı, şarj aletimi ve telefonumu yanıma alıp Kuzey'in yanına geri döndüm.
"Hazırım," dedim somurtarak. Ama içimde kelebekler küçük bir festival düzenliyordu. Elimdeki çantayı alarak önden yürümeye başladı. Derinbir nefes alarak ben de peşine takıldım ve onunla beraber geçireceğim bu gecedenkalbimin sağlam çıkmasını diledim.

19.bölüm

Kuzey'in dairesinden içeri adımımı attığım an kendimi kelimenin tam manasıyla sudan çıkmış balık gibi hissettim. Yani bu çok garipti. Daha bu sabah bu adama olan inkar edilemez sevdamı kabullenmiştim ve akşamında onun evindeydim. Hem de beni buraya adeta zorla getirmişti. Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerekiyordu? Evlenecek miydik? Beş çocuğumuz mu olacaktı? Yoksa Eda evi basacak ben de bir namus cinayetine mi kurban gidecektim?
Genç yaşımda mezara mı girecektim?
Tamam, tamam. Abarttığımın farkındayım, heyecanıma verin.

Elbette bundan bir anlam çıkarmam saçma olurdu. Sadece Kuzey çok iyi bir insandı ve arkadaşını sarhoş bir sapıktan korumak istemişti, o kadar. Birazcık da paranoyası vardı sanırım. Gizliden gizliye bana yasak bir aşk beslediğinden falan değildi yani. Bu hikayede Bihter vardı da Behlül yoktu arkadaşlar. Bunu kabul etmemiz gerekiyordu.

Kuzey'in adımlarını takip ederek evin içinde ilerledim ve en sonunda az eşyalı bir salona girdim. Kuzey'in evi öyle muhteşem, kocaman, saray yavrusu gibi bir yer değildi. Bir site içerisinde bulunan iki odalı bir daireydi. Güzeldi fakat aşırıya kaçan bir lüks yoktu etrafta. Salonda koyu yeşil bir koltuk takımı vardı. Yerler açık renk parkeydi ve yere atılmış kahverengi bir halının üzerinde halıyla aynı tonları taşıyan bir orta sehpa duruyordu. Etraf temiz ama biraz dağınıktı. Sehpanın üzerinde dergiler, bir bardak ve bir de açık bırakılmış bir kitap vardı. Koltukların minderleri olması gereken yerlerde değildi. Odanın köşesindeki kitaplık ise göze fazla karışık görünüyordu.

Bu dairede bekar bir erkeğin yaşadığı fazlasıyla aşikardı. Kuzey eliyle bana oturmamı işaret ettiğinde üçlü koltuğa kurulurken bunu düşünüyordum. Oturduğum koltuğun tam karşısında kocaman bir televizyon ekranı vardı ki sanırım bu evdeki en lüks eşya oydu. Eğer kumandaya uzanıp son izlenen kanalı açsam bir futbol veya basketbol maçıyla karşılaşacağıma dair bahse girebilirdim.

"Etraf biraz dağınık, kusura bakma," dedi Kuzey ben bakışlarımı ona çevirmeden hemen önce. Hızlı adımlarla salonun içinde dolanıyor, koltuk minderlerini ait oldukları yerlere koyuyor, hemen sonra orta sehpanın üzerindeki dağınıklığı kaldırıyordu.

"Önemli değil," diye mırıldandım. "Asistanını bin bir tehditle evine getireceğini nereden bilecektin sonuçta?"

Bir an duraklayıp başını kaldırdı ve bana ters bir bakış attı. "Benim evimde olmak seni bu kadar rahatsız ediyor mu gerçekten?"
Tamam, bu soruyu sormaya hakkı vardı çünkü arabada, yol boyunca huysuzlanıp durmuştum ve kibar bir hanımefendi gibi davranmadığım ortadaydı. Oysa neden gerildiğimi anlamasını beklememeliydim. O yalnızca bana iyilik yaptığını, güvenliğimi sağladığını düşünüyordu. Bense onun beni, aşırı sevmenin neden olacağı kalp kriziyle öldürmeyi planladığını düşünüyordum ki bu gerçek bir saçmalıktı.
"Ondan değil," dedim aldığım nefesi sesli bir şekilde verirken. "Ama bunu kendi başıma halledebilirdim Kuzey. Terbiyesizin biri kapıma dayandı diye evimden ayrılmam haksızlık." Elindekileri tekrar sehpanın üzerine bıraktı ve gelip yanıma oturdu. "Elbette haksızlık," diye konuşmaya başladı, içimi titreten bir anlayışla gözlerimin içine bakarken. "Elbette olması gereken o adamın bir yere kapatılması, cezalandırılması ve senin asla bu şekilde rahatsız edilmemen. Elbette bir evde dilediğin gibi tek başına kalabilmelisin, sokakta günün her saatinde dilediğin gibi yürüyebilmelisin, hayatının hiçbir anında hiçbir insan seni rahatsız etme hakkını kendinde bulmamalı. Fakat olması gerekenin olduğu bir dünyada yaşamıyoruz, ne yazık ki. Sana o adamın olması gerektiği gibi senden uzak duracağına dair söz veremiyorum. Gerçekten zarar görene dek zarar görme ihtimalini ciddiye almayacaklarını, seni seven insanların dışında bunu kimsenin yapmayacağını sen de biliyorsun. Önlem almak zorunda kaldığın için, dikkat ederek yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm ama sana zarar verilse daha üzgün olurum. Eğer seni rahatsız eden benimle aynı evde kalmaksa ki bu olabilir, bunu garipsemem ya da buna alınmam, başka bir yerde kalabilirim. Ya da istediğin an seni ablanın evine götürebilirim. Ama seni evinde tek başına bırakamazdım. İnsanın hayatta göze alamayacağı ihtimaller vardır. Senin

incinme ihtimalini göze alamam, anlıyor musun? Bu binde bir bile olsa güvende olduğundan emin olmayı tercih ederim."
Nefesimi tutmuş söylediklerini dinlerken gözlerimin dolduğunu anlamaması umuduyla hızla göz kapaklarımı kırpıştırırdım. Boynuna sıkıca sarılmamak ve onun kollarında hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bunlar bir insanın bana söylediği en güzel sözlerdi. Senin incinme ihtimalini göze alamam. Ona bu cümlenin kalbimdeki tüm eski incinmişlikleri bile iyileştirdiğini söylemek istiyordum. Beni ailem dışında kimsenin böyle önemsemediğini, onlardan da çoğu zaman uzakta olduğumu ve bu duyduklarıma ne kadar ihtiyacım olduğunu bilsin istiyordum. Belki bana aşık değildi, belki bunu çok değer verdiği bir arkadaşı olduğum için yapıyordu, belki sadece yaptıklarıma minnet duyduğundan böyle söylüyordu, bilmiyorum ama sebebi ne olursa olsun cümleleri içimi aşkla dolduruyordu. Haberi bile yoktu ama bana sonsuza dek kalbimin içinde pamuklara sarıp saklayacağım bir anı hediye etmişti. "Teşekkür ederim Kuzey," dedim boğuk bir sesle. "Gerçekten. Sen harika bir insansın."
Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Değilim," diye mırıldandıktan sonra geri çekilip arkasına yaslandı ve ikimizin arasında duran televizyon kumandasını alıp televizyonu açtı.
"Film izleyelim mi? Ne dersin? Pizza da söyleriz."
Ortamdaki duygusal havanın aniden dağılması ve konunun pizzaya gelmesi biraz şaşırmama sebep olsa da bu teklife hayır demek istemiyordum.
"Harika olur," diye cevapladım. "Benim pizzamda mantar olmasın."
Cep telefonunu çıkarıp sipariş vermesi birkaç dakikasını adlı. Ardından orta sehpanın üzerindekileri alıp salondan çıkmadan önce bana eliyle kitaplığı işaret etti. "Kitaplığın soldaki rafında filmler var. Ben şunları ortadan kaldırana kadar bizim için bir film seçer misin?" Olumlu anlamda başımı salladıktan sonra koltuktan kalkıp kitaplığa yöneldim. Gözlerim bir müddet

raflardaki kitaplarda oyalandı, ardından filmlerin olduğu kısma döndüm. Çok fazla seçenek vardı ve Kuzey hepsini türlerine göre ayırmıştı; fantastik, macera, komedi, dram, romantik, aksiyon, animasyon. Az ya da çok, her türde film vardı.
Kararsızlığımın sonsuza dek uzayacağını fark ettiğimde animasyonların arasından Ölü Gelin'i alıp koltuğa geri döndüm. Kuzey elinde iki temiz bardakla içerip girip seçtiğim filmi görünce sırıttı.
"Tim Burton seviyorsun," dedi harika bir şey keşfetmiş gibi.
"Evet," diye onayladım. "İçimdeki depresyonu besliyor."

Küçük bir kahkaha atarken DVDyi elimden alıp televizyonun yanına gitti. Ve bir dakika sonra tekrar yanıma gelip oturduğunda filmi başlatmak için kumandayı alıp bana döndü.
"Başlayalım mı yoksa pizzaları mı bekleyelim?"
Omuz silkerek "Başlayalım," diye mırıldandım. Kuzey dışında odaklanacak bir şeylere ihtiyaç duyuyordum. Ona daha fazla âşık olursam kalp krizi geçirip ölebilirdim.
Bakışlarını ekrana çevirip filmi başlattı. Tim Burton'ın tanıdık gotik havası odayı kaplarken kendime Kuzey'e bakmayı yasakladım. Gözlerimi bir saniye bile yüzüne değdirmem yasaktı. Sadece filmi izleyecektim. Tam yanımda oturması hiç umurumda değildi. Başımı omzuna yaslayamazdım. Koala gibi onun koluna sarılıp filmi öyle izleyemezdim. Tek yapabildiğim kendime sarılmak olduğu için aynen öyle yaptım. Bacaklarımı karnıma çekip kollarımı bacaklarımın etrafına dolayıp çenemi dizlerime yerleştirdim.
Ölü Gelin filmini mutlaka duymuşsunuzdur; kahramanımız Victor Van Dort, Victoria isimli güzel bir kızla evlenmek üzeredir. Lakin kendini evliliğe hazır hissetmez. Bir gece kendi kendine yüzük takma provası yaparken kaza eseri yüzüğü Ölü Gelin'in parmağına takar ve aniden kendini ölüler dünyasında bulur. Ölü Gelin'le evlenmek zorundadır, bundan kurtulması gerektiğini biliyordur çünkü kalbi Victoria'ya aittir.

Evet, gündeme daha uygun bir film seçebilir miymişim bilmiyorum doğrusu. Bilinçaltımız böyle çalışıyor işte.
İzlerken Eda'nın Ölü Gelin olduğuna inanmak istiyordum. Ben de Victoria'ydım ve Kuzey -yani Victor- bir şekilde ölüler dünyasından kurtulup bana gelecekti. Kendi gotik dünyamızda kendi mutlu sonumuzu yaşayacaktık.
Tabi bu anca filmlerde ya da bu örnekteki gibi animasyonlarda oluyordu. Kuzey, Eda ile olan nişanını bozsa bile derhal kendini kollarıma atacak değildi. Ben buna itiraz etmezdim tabi ama o neden böyle bir şey yapsındı?
İçime çöken umutsuzlukla tekrar ekrana odaklandığımda bu defa kendimi Ölü Gelin'in yerine koydum. Belki de ben her şeyi bozmaya çalışarak gerçek Victoria ile Victor'ı ayırıyordum. Yani tamam, Kuzey'in Eda'ya âşık olmadığı çok açıktı ama yine de benim yaptığım doğru bir şey miydi? Tüm bunlara başlarken aklımda Eda'yla Kuzey'i ayırma fikri yoktu, tek istediğim Kuzey'in bir şeye zorlanmaması ve şirket yönetimini hakkıyla devralmasıydı. Ama şimdi her şey değişmişti. Şimdi Kuzey, Eda ile evlenirse ben mahvolacaktım ve içimde çığlıklar atarak sağa sola koşturan nevrotik bir Nisan bunun olmaması için her şeyi yapabileceğimi söylüyordu.
Aman Allah'ım, cidden her geçen saniye Bihter Ziyagil'e evriliyorum.
İçimde yükselen histerik kahkahayı bastırmak için kendimi zorlarken dayanamayıp bakışlarımı Kuzey'e çevirdim ve muhtemelen çok büyük bir hata yaptım. Çünkü beklenmedik bir şekilde o da bana bakıyordu. Koyu yeşil gözlerinde yumuşak bir bakışla, anlamlandıramadığım bir duyguyla beni izliyordu. Bunu fark ettiğimde kalbim göğüs kafesimin içinde maraton koşmaya başladı. Kan hücrelerim damarlarımı öyle hızlı arşınlıyordu ki nabzım muhtemelen iki yüz falan olmuştu. Suratımın alev alev yandığını, nefeslerimin hızlandığını hissediyordum. Yutkunma ihtiyacım hat safhadaydı. Bayılacak gibiydim anlayacağınız. Ve fena fikir gibi de görünmüyordu

doğrusu. Şöyle Kuzey'in kollarına doğru bir bayılıversem... Düşmeyeyim diye beni tutsa... Göğsüne doğru çekse... Hayallerimi yıkan şey bu defa bir kapı ziliydi.
Tiz, rahatsız edici, lanet olası bir kapı zili Kuzey'in bakışlarını benden kopardı. O filmi durdurup kapıyı açmak için dışarı çıktığında ise ben zavallı bedenimi koltuğa bıraktım.
Hayaller Kuzey'in kollarına bayılmak, hayatlar...
Pizzayı getiren adamla konuştuğunu duyabiliyordum. Çok geçmeden kapının kapandığını da işittim ve yığıldım yerden yavaşça doğruldum. Kuzey elinde pizza kutularıyla içeri girdiğinde gülümsemeyi denedim.
"Al bakalım, mantarsız pizzan." Kutulardan birini bana verdikten sonra tekrar yanıma oturdu ama bu defa daha yakındı. Neredeyse omzu omzuma değiyordu. Ve ben artık ciddi ciddi canıma kastettiğinden şüpheleniyordum.
Filmi tekrar başlattığında aklımı sakıncalı düşüncelerden uzak tutabilmek için lezzetli pizza dilimlerinde kendimi kaybetmeyi denedim. Başarılı da oldum doğrusu. Güzel bir pizzanın iyi gelemeyeceği çok az şey vardı sonuçta. İlgimi Kuzey'den uzaklaştırmamı da kolaylaştırıyordu işte.
Ama aradan geçen kırk beş dakikada pizza da film de bitti. Keşke daha uzun bir film seçseydim diye düşündüğüm sırada bakışlarımı Kuzey'e çevirdim. İlgisizce ekranda akan yazıları izliyordu. Allah'ım o kadar yakışıklıydı ki. Elimi uzatıp yanağını okşamak, çenesinin keskin hattına minik öpücükler kondurmak istiyordum. Ellerim saçlarının arasına çok yakışırdı bence. Koltukta yanımda otururken bile ne kadar uzun boylu olduğu belli oluyordu, kolunun altına sığışsam başımı omzuna yaslasam yanında küçücük kalırdım. Başımı göğsüne yaslasam en mutlu ben olurdum.
Ama bunun bir yolu yoktu. Bu yüzden yalnızca iç çekebildim.
Kuzey iç çektiğimi fark edip bana döndüğünde hafifçe gülümsedim. "Güzel filmdi."
Usul usul başını salladı. "Tim Burton'ı seviyorum."

Gülümseyişim biraz canlandı. "Öyle mi?"
"Evet. İçimdeki depresyonu besliyor." Tıpkı benim gibi gülümseyerek benim cümlemi tekrarladığında kalbimin pır pır ettiğini hissettim. Benimle flört ediyor gibiydi. Ya da ben aklımı o kadar yitirmiştim ki hayal kuruyordum.
Kısa bir sessizlik anında bakışlarımız buluştu. Kalbim yine temposunu değiştirip göğüs kafesimi dövmeye başladığında derin bir nefes aldım. Neyse ki tekrar bayılacak kıvama gelmeden Kuzey'in sesi aramıza sızıp beni kendimde tutmaya yardımcı oldu.
"Bu gece olanları ablana anlatacağına dair söz vermeni istiyorum," dedi kısık ama ciddi bir sesle.
Kaşlarımı oyunbaz bir edayla yukarı kaldırıp "Seninle birlikte film izlediğimizi mi?" diye sorduğumda kısa bir an gülümsedi.
"Kapına bir sarhoş dayandığını. Ciddiyim Nisan. Söz vermeni istiyorum."
Öyle yoğun öyle derin bakıyordu ki karşı çıkamayarak başımı salladım. Zaten olanları ablam saklamak gibi bir niyetim de yoktu. "Tamam," dedim. "Söz veriyorum anlatacağım. En kısa zamanda. Hatta onu gördüğüm ilk yerde. Oldu mu?"
Güldü. Gamzeleri aniden ortaya çıktığında nefesim ciğerlerime sıkışıverdi. "Oldu," dedi keyifli sesiyle. Onu böyle neşelendirebildiğim için kalbimin gururla kabardığını hissettim. Aşk böyle bir şeydi işte; onda sebep olduğum her gülüş için hayali bir altın madalya kazanıyordum sanki. Öyle bir sevinç, öyle bir gurur.
"Geç oldu," diye mırıldanarak saate baktığında kafamı salladım. Gerçekten yorgun hissediyordum. Hem bedenen hem de ruhen. O yüzden uyuma fikri kulağa harika geliyordu. Kuzey'in bir misafir odası vardı. Oradaki yatağı benim için hazırladı. Sadece çarşaf, yorgan ve yastık bırakmasının yeterli olacağını, geri kalanı kendim halledebileceğimi söylesem de bana bir şey yaptırmadı. Ve itiraf etmekten hoşlanmasam da yatak açmak konusunda benden becerikli görünüyordu.

Üzülerek belirtiyorum ki ben çarşafı o kadar da muntazam seremiyordum.
Bana iyi geceler dileyip odadan çıktığında yorgunlukla yatağa çöktüm. Yorganı burnuma kadar çekip yatağın içinde tostop oldum ve hemen yan odamdaki adamı düşünerek ağır bir uykuya daldım.
Kesintisiz ve dinlendirici bir uykudan alarmımın sesiyle uyandığımda saat yediydi. Alarmı kapatıp birkaç dakika tavanı izlerken beynimin çalışmaya başlamasını ve uyumadan önce olanları bana anımsatmasını bekledim. Kuzey'in evindeydim. Onun misafir odasında uymuştum. Ve uykuya dalmadan önce son düşündüğüm sabah erkenden kalkıp onun için kahvaltı hazırlamak olmuştu.
Güncellemelerim gelince kendimi yataktan attım. Kuzey'in büyük maharetle serdiği yatağımı beceriksizce topladım. Sonra sessiz olmaya çalışarak banyoya gittim. Aynada kendimle karşılaştığımda Kuzey'den önce uyandığıma şükrettim. Elimi yüzümü yıkayıp kendime çekidüzen vermem yaklaşık beş ila on dakikamı aldıktan sonra banyodan çıktım. Aynı sessiz adımlarımı bu defa mutfağa yönelttim.
Çok kalabalık olmayan mutfakta çaydanlığı bulmam kolay oldu. Hemen çay suyunu koydum ve buzdolabından çıkardıklarımı - ki çoğunun ambalajı açılmamıştı bile- kahvaltılık tabaklara az az koyarak mutfaktaki küçük masaya dizmeye başladım. Sonra iki yumurta kırıp güzelce çırptım ve biraz peynir ekleyerek pişirdim. Biraz domates ve salatalık doğradım. İki patatesi dilimleyip çabucak kızarttım. Ve çayın altını kapattıktan sonra hazırladığım sofraya gülümseyerek baktım. Dünyanın en iyi aşçısı falan değildim ama keyifli bir kahvaltı hazırlamak kabiliyetlerim arasındaydı.
"Vay canına!"
Ben kendimden memnun bir şekilde hazırladığım sofrayı izlerken mutfak kapısından gelen ses dikkatimi o yöne çekti. Ve bakışlarım oraya döndüğünde kalbim yine, yine, yine tekledi.

Kuzey'in altında bol, siyah bir eşofman, üstündeyse yeşil, eski bir tişört vardı. Yüzünde uyku mahmurluğu vardı. Yanakları hafiften kızarmıştı ve gür, kara saçları darmadağınıktı. Koşarak ona sımsıkı sarılmak istedim ama tüm yapabildiğim derin bir nefes alıp "Günaydın," demek oldu.

Uykulu bakışları hazırladığım sofrada dolaşırken küçük bir çocuk gibi sırıtarak "Aydı gerçekten," diye mırıldandı. Sonra bana döndü ve "Biraz ayılıp hemen geliyorum," dedikten sonra banyoya yöneldi.

İçimdeki aşk kelebekleri yine her tarafa uçuşup duruyordu. Olduğum yerde tepinerek ÇOK SEVİYORUM ULAN diye bağırmak istesem de bünyemde hala varlığını koruyan bir tutam mantık, çok şükür ki, buna izin vermiyordu.

Geri döndüğünde gerçekten ayılmış olan Kuzey neredeyse yüzüme bile bakmadan kahvaltı masasına oturdu. O kadar iştahlı bir hali vardı ki şakacıktan bile kızamadım. Yüzüme adeta zamkla yapıştırılmış gibi hiç gitmeyen sırıtışımla çayını doldurdum. Ve karşısına oturdum. Ekmek dilimine yağ sürerken "Uzun zamandır böyle bir kahvaltı sofrasına oturmamıştım," dedi.

"Ben de," diye ona katıldım. "Evde tek başıma olunca kahvaltı hazırlamak aklıma bile gelmiyor. Tost ve sallama çay ile sabahlara tutunuyorum."

Ağzındaki lokmayı yutarken derdime ortak olduğunu belirtircesine başını salladı. "Ben de hep dışardan bir şeyler alıyorum. Simit, poğaça falan..."

Güzelce hazırlanmış bir kahvaltı masasında karşılıklı çaylarımızı yudumlarken dünyanın en tasasız ve boş muhabbetlerinden birini yapıyorduk ve ben öyle mutluydum ki. Kahvaltımız hiç bitmesin, o masadan hiç kalkmayalım, hiç durmadan birbirimize çocukluğumuzda yaptığımız pazar kahvaltılarından bahsedelim istiyordum. Kuzey hep o eski yeşil tişörtü giysin, alelade taradığı saçları ve yanaklarında gamzeleriyle karşımda oturup benimle konuşsun istiyordum.

Tüm ömrüm böyle geçse inanın çok mutlu bir hayat yaşamış olurdum.
Ama istediğim her şey gibi bu da imkânsızdı. Kahvaltımız, Kuzey'in evinde geçirdiğim saatlerle beraber sonlandı. Sofrayı hızlıca toplayıp evden çıkmak için hazırlanırken kendimi hem mutlu hem de kalbi kırık hissediyordum. Çok güzel bir akşam ve muhteşem bir sabah geçirmiştim. Neredeyse telefon sapığımı bulup alnından öpecek kıvamdaydım. Lakin şimdi her şeyi geride bırakıp gerçek dünyaya dönecek olmak kalbimi bin parçaya bölüyordu. Kuzey'in hala bir başkasıyla nişanlı olduğu bu dünyayı kaldıramıyordum.
Fakat elimden gelen bir şey yoktu. O yüzden derin bir nefes aldım, yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştirdim ve Kuzey'le beraber evden ayrıldım. Bir Bihter Ziyagil değildim belki ama Nisan Ekiz olarak da hayatla baş etme konusunda epey iyiydim.
***

20.BÖLÜM

***
"Güzel."

Yaklaşık iki dakikadır ekranımdaki bu tek kelimelik mesaja kaş çatıyordum. Keşke ekrana kafa attığımızda bunu karşıdakinin alnının ortasına indiren bir uygulama icat edilseydi. Sanırım teknolojiden çok fazla şey bekliyordum ama bu tek kelimelik mesaja atılan sağlam bir kafanın haklı gururu böyle bir çabayı hak ederdi.
Bir saat sonra Kuzey beni almaya gelecekti. Beraber Şeref Bey'in kızının resim sergisinin açılışına gidecektik. Ve büyük oranda hazırdım. Elbisemi giymiş, saçımı ve makyajımı yapmış, son rötuşlarımı tamamlamadan önce ablama yaklaşık elli tane fotoğrafımı gönderip 'Nasıl olmuş?' diye sormuştum.
O da "Güzel," diye karşılık vermişti. Güzel. Yalnızca bu.

Elbette güzeldi. On saattir süsleniyordum. Fakat ne kadar güzeldi? Oranlar neydi? Kuzey'in bu gece bana âşık olacağına dair bire on bahse girebilir miydim? Yoksa son kulvarda tökezleyip bütün parayı hiç mi ederdim?

Hem mesela rujum olmuş muydu? Koyu kırmızı çok mu cüretkardı? Ten rengi falan mı sürseydim? Saçlarım böyle güzel miydi? Yoksa düzleştirip açık mı bıraksaydım? Tek bir güzel kelimesinden bütün bunların cevabını nasıl çekip alabilirdim? Kaldı ki konuştuğum kişi ablamdı. Ben bu kritiği onunla yapmayacaksam kiminle yapacaktım? Alp'le mi? Gerçi eminim onunla bile daha verimli bir diyalog elde edebilirdim.

Aslında size bir şey itiraf edeyim mi? Bunların hepsi bastırmaya çalıştığım ama bu konuda pek de başarılı bir sonuç elde edemediğim doludizgin heyecanım yüzünden oluyordu. Bu sergiye ne maksatla gideceğimizi bilmek Kuzey'le gideceğimiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu sonuçta. Hem benim sorunum neydi de adamın gelmesine bir saat kala hazır ve nazır oluyordum ki?

Birilerinden detaylı ve tüm bu hazırlığıma değecek bir yorum duymadan huzura erecek gibi değildim. Seçeneklerim arasındaki ilk isimde şansımı denediğime göre ikincisini de deneyebilirdim. Hem az önce de söylediğim gibi Alp'in bile ablamdan daha işe yarar bir yorumda bulanacağını düşünüyordum. En azından şansımı denemek istiyordum. Ablama yolladığım fotoğraflardan birkaçını art arda yolladım Alp'e. Bana acilen dönüş yapması için de büyük harflerle not düştüm altına.

NASIL GÖRÜNÜYORUM? BANA EN AZ HAKAN AKKAYA KADAR İŞE YARAR VE AĞDALI BİR YORUM YAP. ACİL.

Aynadaki görüntüme sabırsız bakışlar atarken ayağımı sallayıp duruyordum. Ben tüm mantıklı düşünebilen ne kadar hücrem varsa hepsini kapı dışarı etmişken Alp'ten cevap geldi.

Henüz oyun oynanmamış ve harfleri yerli yerinde duran bir klavye kadar göz alıcı. Hakan Akkaya demiştim öyle değil mi?

Omuzlarımı yenilgiyle düşürürken bu kadarına şükretmem gerektiğini kendime hatırlattım. Alp'in standartları belliydi ve bana kendine göre yapabileceği en iyi yorumu yapmıştı. Ona öpücüklü ifadeyi gönderdikten sonra son rötuşlarımı yapmaya başladım. Ellerim hareket halindeyken beynimle kalbim ortak bir yolculuğa çıkmışlardı. Gittikleri yerde nereye baksalar Yiğit Kuzey'i görüyorlar, el ele tutuşup deli gibi zıplamaya başlıyorlardı. İkisi de hiç durmadan aynı şeyi fısıldaşıyorlardı kendi aralarında. Kuzey bizi gördüğünde ne yapacaktı? O da beğenecek miydi? Yoksa dostça bir tebessümle geçiştirerek Şeref Bey meselesiyle ilgili mi konuşacaktı?

Beynim kalbimin elini bırakıp onun ensesine bir tane patlattı. Acısını kendi ense kökümde hissettim arkadaşlar. Ağzını yayarak 'manyak manyak konuşma, sana ne kadar güzel olduğunu söyleyen amcan mıydı' diye azarladı pamuk şekeri kalbimi.

Ayağıma ayakkabılarımı giymeden önce heyecandan kazınan midemi yatıştırmak için buzdolabıyla bakışmaya başladım. Makyajımı bozmadan yiyebileceğim bir şey bulamayınca vazgeçip geri kapattım. Sergiye gitmiyor muyduk? Orada kanepe gibi bir şey verirler diye düşündüm. Karnım guruldamaya başlayıp ulusa seslenişe kalkışmadan icabına bakardım herhalde. Yani en azından öyle umut ediyordum.

Telefona mesaj geldiğimde ayakkabı ayağıma geçiriyordum. Halledince Kuzey'den gelen iki kelimelik mesajı okudum. Adam sadece beş dakika sonra aşağıda olacağını söylüyordu ve benim kalbim çalgılı çengili bir ortam kuruyordu kendi içinde. Âşık olmak da ne meşakkatli işmiş arkadaşım.

Ben kendimi sakinleştirme yolunu daha yarılamadan kapı zili kalbime balyoz gibi indi. Sağa sola koşturup, son kez aynaya bakıp, ellerimle yüzümü yelpazelememin kapıyı açmak kadar işlevsel ve mantıklı hareketler olmadığını kavramam yaklaşık bir dakikamı aldı. Zil bir kere daha çalınca saçmalamayı bırakıp

kapıya koşturdum ve hiç bekletmeden açtım. Ve işte hikâyenin beyaz atlı prensi karşımdaydı.
Her zamanki gibi akıllara zarar, kalplere ziyan, feleklere isyan bir görüntüsü vardı. Siyah bir ceket, siyah pantolon ve siyah gömlek giyip de mafya babasına benzemek yerine podyumdaki bir modeli andıran bir adam kesinlikle ayakta alkışlanmaya layıktı. Fakat kapıyı açar açmaz onu alkışlayamazdım, bu yüzden sadece böyle yaptığımı hayal ettim. Hunharca ellerimi birbirine vuruyor ve başımı ağır ağır iki yana sallarken sesimin çıktığı kadar BRAVO YİĞİT KUZEY ERARSLAN BRAVO diye bağırıyordum. En azından hayalimde.
Gerçekte ise sadece "Selam," diyebilmiştim. Görüntüm ne kadar farklı olursa olsun iç geçirişim Çılgın Bediş'teki Banu'yu anımsatıyordu.
Kuzey kaşlarını yukarı kaldırarak bana şöyle bir baktı ve "Selam," dedi. Bu kadar. Ne bir iltifat ne bir kibar söz. Sadece selam. Ablamdan duyduğum ve kıymetini bilemediğim o 'güzel' kelimesini özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi doğrusu. Hem de bu kadar kısa bir zamanda. "Hazırsan çıkalım mı?" diye sorduğunda çantamı alıp çıktım. Hayal kırıklığım Casper'daki kötü hayaletler gibi etrafımda uçuşup kahkaha atıyordu. Bakın bunların hepsi benimle elbisemin, saçımın veya makyajımın kritiğini yapacak bir arkadaşım olmaması yüzündendi.
Arabaya bindiğimizde moralimi yüksek tutmak için çabalıyordum. Belki de evin holündeki sarı ampul sebebiyle böyle olmuştu. O ışığın altında herkes çirkin görünürdü. E şimdi de neredeyse karanlıktı. Davete gittiğimizde Kuzey kesin beni fark edecekti. Orada aydınlatmanın güzel yapılmış olması için dua ediyordum.
Ben bütün hayatım boyunca olduğu gibi kendi kendimi teselli ederken ve zihnim tamamen kendi avutuşumla meşgulken "Eee," dedi Kuzey. "Ablanla konuştun mu?"
Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken "Evet," dedim. "Konuştum ve çılgına döndü.

Onların evinde kalmamı istiyor."
Hafifçe gülümserken "Sevindim," diye mırıldandı.
Bak adam zaten bozuğum sana, şimdi çantayı kafana geçireceğim.
"Ben hiç sevinmedim," derken ona kötü bir bakış attım. Ve Huysuz Virjin'in bile benim yanımda sevimli görünebileceği bir sesle devam ettim. "Ablamla eniştemin evinde yaşayamam. Başka evi karşılayacak kadar param da yok. Bu evin bir senelik kirası ödenmişti. Ablam evlenirken o zamana kadar biriktirdiği paranın yarısını ben kira derdi çekmeyeyim diye ev sahibine peşin ödemişti. Bu yüzden o daireden çıkamam. Kendime ev arkadaşı falan bulmaya çalışacağım."
Benden bu kadar uzun ve atarlı bir açıklama beklemeyen Kuzey bir süre sessizce söylediklerimi tartıp ardından "Ev arkadaşı bulman çok uzun sürer," diye mırıldandı. "Birkaç kişiyle görüşme ayarladım bile," diyerek yalan söyledim. Sadece bu meseleyi daha fazla tartışmamak için.
Onun tepkilerini seyretmeyi isteyen bir çift gözüme sahip çıkmakta elbette zorlanıyordum. Bakışlarımı cama sabitleyip yolu izlemenin azılı bir mücadele gerektirdiğini tahmin etmişsinizdir. Üzgünüm ama bunu yapmam gerekiyordu. Kuzey tüm karizmasıyla arabayı kullanıyorken ve benimle şu kafayı taktığı ev muhabbetini konuşmaktan öteye geçmiyorken başka bir şey yapamazdım. Gönül istiyordu ki ona dönüp güzel gülüşler göndereyim. Hatta gönül işi abartıp istiyordu ki Kuzey'in esmer yüzünde parmaklarımı dolaştırıp derin derin iç çekeyim. Fakat olmuyordu. İçinde bulunduğum şartlar buna izin vermediği gibi aklımdan geçirdiğimde dahi vicdanımı sızlatıyordu.
Söylediğim şeyden sonra bana cevap vermedi Kuzey. Konuyu kapatmak isteyişimi anladığını tahmin ediyordum. Veyahut öyle düşünmek istiyor olabilirdim. Kendimi toparlamam lazımdı. Sergiye gidiş amacımızı üç saniyede bir içimden tekrarlamalı, enerjimi yapabildiğim kadarıyla yükseltmeliydim.

Eğer bu karşılıksız aşk gibi ciğer düşüren bir duygunun tesiri altındaysam eve dönmeyi beklemeliydim. Çünkü Nisan Ekiz olmak böyle bir şeydi. Duygusal meselelerdeki şansım göbek bağımla beraber kesilip atılmış olmalıydı.
"Nisan," Galiba ne kadar güzel göründüğümü fark etmişti ve dayanamayıp burada söyleyecekti. Hemen başımı çevirip tatlı bir tebessümle baktım Kuzey'in kara gözlerine. "İyi misin sen?"
"Çok iyiyim," derken sırıtıyordum. Keşke o saniyede birisi kulağımı çekerek 'bir daha böyle şeyler yapma çocuğum' deseydi.
"Sevindim," Dudağı yavaşça sol yanına kıvrılırken kaşlarıyla kapıyı işaret etti. "O zaman inmeye ne dersin?"
Ancak o zaman arabayı durdurduğunu ve şu meşhur serginin yapılacağı mekâna geldiğimizi anladım. Bugün nasıl da her şeyi şıp diye anlıyordum. Helal olsundu bana! "Tabii inelim," diye mırıldanarak -hatta sırıtmayı bırakamayarak- kapımı açtım ve kendimi dışarıya attım. Çok büyük bir mekan değildi. Kırmızı halılar falan da yoktu. Ama birkaç kişi mekanın kapısında durmuş içeri girenleri fotoğraflıyordu. Sosyete adetleri. Hiç de sevmem. Kuzey'le aramıza 'sadece iş arkadaşıyız' mesafesi koyarak içeri girdik. Şükürler olsun ki içerisinin aydınlatması çok güzeldi. Kendimi birkaç adım öne atıp Kuzey'in bakışları üzerimdeyken kendi etrafımda dönme isteğimi zor bastırdım. Keşke buna gerek kalmadan başımın üzerinde ilahi bir neon lamba belirip beni işaret etseydi. Tam oracıkta aklını başından alsaydım, bana aşık olsaydı.
Kuzey bana bakıp 'Aman Allah'ım bu ne güzellik' deseydi.
Demedi. Ve her yere dağılmış hiçbirini tanımadığım insanlara gülümseyip onlarla bir şeyler konuşmayı terci h etti. Saçlarını kestiren Behlül'ü görmüş Bihter kadar kalbim kırılmıştı. Suratımı asmamam gerektiği için dikkatimi tekrar başka şeylere çevirmeye çalıştım. Resim sergisinde olduğumuza göre en mantıklı şey resimlere bakmaktı. Pek mantık insanı olmayı başaramasam da bir denemeye karar verdim ve gözüme çarpan

bir tablonun önüne gittim. Sanatı her daim takdir ediyordum. Resim, müzik, heykel, edebiyat... Hepsine karşı büyük bir saygı besliyordum elbette. Ama çok da sanatla iç içe bir insan sayılmazdım. Yani en azından buradaki sanatla pek iç içe değildim. Tuvalde birbirine girmiş o renkler illaki soyut bir şeyleri ifade ediyordu, eminim renklerin tezatlığı adını bilmediğim bir akımı falan yansıtıyordu, elbette sanat sarrafı gözler tuvale baktığında acı çeken bir ruhun iç titreten yansımasını falan görebilirdi. Fakat ben göremiyordum. Benim için tuvalde sadece biraz pembe, biraz kırmızı, biraz mor ve biraz da siyah vardı. Buna bakacağıma Kuzey'e bakmayı tercih ederdim. Ama hayat...

Tam yanıma tıpkı benim gibi sarışın, kendisine kıskanç bakışlar atmama sebep olacak kadar ince ve güzel bir kız gelip benimle aynı tabloya bakmaya başladı. Ona kaçamak bir bakış attıktan sonra ben de tekrar o renk karmaşasına döndüm. Sanki resmin söylediği şarkıyı duyabilen entel biriymişim gibi yapmacıktan keyifli bakışlar atarak başımı sallıyor, takdir eden bakışlarımı tuvalin her bir köşesinde gezdiriyordum. Sonuçta bu sarışın kız, her ne kadar çok genç dursa bile, Şeref Bey'in kızı falan olabilirdi. Temkinli olmak zorundaydım. Bu zorunluluk kızın bana dönmesi ve 'hadi oradan' dercesine tek kaşını kaldırmasıyla sonlandığında gülme isteğimi bastırarak omuz silktim ve "Güzel çerçeve," dedim.

Sarışın kız haylazca sırıttı. "Evet, oymalı falan."

Böyle bir ortamda bulunmasaydık muhtemelen kocaman bir kahkaha atardım. Ama hemen yanımdaki kız ve ben dışında herkes gayet entelektüel bir havayla tabloları inceliyordu. Bu yüzden dudağımı ısırarak kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Birileri bizi buraya bırakıp kaçmış olabilir mi?" derken gözlerimi renk cümbüşüne çevirmiştim.

O da beni taklit eder gibi dudaklarını büzerek tabloya bakarak konuşuyordu. "Ya da kafamıza bir silah dayayarak içeriye girmemizi sağlamışlardır," diye abartılı bir tahminde bulundu.

"Tüm akşam bu gıygıy şey çalacak mı acaba?" Bu lafımın üzerine homurdansaydım tam olacaktı.
Sarışın kız en sonunda gözlerini ressamın anlatmak istediği ama bizim anlayamadığımız karmaşadan çekmişti. Bakışlarını şöyle bir etrafta gezdirdikten sonra benimkilerle buluşturdu. "Peki entelektüel görüneceğim derken modanın canına okuyan bu insanlar," Duraklayıp küçük burnunu kırıştırarak devam etti. "Başımı ağrıtmaya devam edecekler mi?" "Değil mi?" diye aniden çıkış yaptığımda sesimi fazla yükselttiğimi fark ettim. Bir iki insanın bana bakmasına karşılık dilimi çıkarmadan durmayı başardım. Hemen sonra da normal bir tona düşürdüm sesimi. "Saat üç yönündeki boynuna mavi şal bağlayan kadını gördün mü?
Ben aynı noktaya gözlerimi değdirmemek için savaş veriyorum."
Daha önce hiç görmediğim ve ismini bile bilmediğim bir kızla dedikodu yapıyordum. Bunlar hep o kadar heyecanla hazırlandığım halde beni tatmin edecek bir geri dönüş almadığım için oluyordu. Ablamın tek kelimelik cevabı, Alp'in kendine has yorumu ve Kuzey'in ağzını bu mevzuyla ilgili asla açmaması... Hepsi bir araya gelmişti ve en çok acıtanın hangisini olduğunu tahmin etmek zor değildi.
Kızla mekândaki herkes hakkında konuşarak akşamın sonunu getirmenin planlarını yaparken bir adamın bize doğru yaklaştığını fark ettim. Çok geçmeden adımları yavaşlayarak sarışın kızın yanında durakladı ve onun kendisine dönüp bakmasını bile beklemeden kolunu zarif bir hareketle beline sardı. İşte tam olarak o anda çantamda neden bir hançer taşımadığımı sorguladım. Böyle anlar için onu orada tutmalı ve layık olduğu yere -yüreğimin ortasınasaplamalıydım. Çünkü ben platonik bir âşıktan fazlası değildim, anlıyor musunuz? Karşımdaki ufak tefek kızla ortak olan yönümüz yalnızca burada bulunmaktan haz alamıyor oluşumuzdu. Onun dışında kızın yanında gözlerinin içi parlayarak bakan bir adam vardı.

Muhtemelen ikisi de birbirine âşıktı. Bakın ikisi de dedim. Burada altı çizili kelime kesinlikle buydu.
"Nereye kayboldun?" Kızın yanakları adamın sesini işittiğinde gözle görülür bir şekilde renk değiştirdi. "Seni arıyordum."
"Görüşmelerini rahatça yap istedim," Az önceki haylaz halinden eser kalmamıştı resmen kızın.
Allah'ım al canımı, al da kurtulayım. Adam tıpkı Kuzey gibi esmerdi. Yakışıklıydı ama bence
Kuzey daha yakışıklıydı. Gerçi bu konuda karşımdaki kızla çok farklı fikirlere sahip
olduğumuza dair bahse girebilirdim. Her neyse. Adam ayrıca uzun boyluydu da. Kızın yanında durduklarında paralel evrendeki Kuzey ve bana bakıyormuşum gibi hissettim. Mutlu olduğumuz bir evrendeki. İhtimali bile öyle güzeldi ki zamanı yırtarak evrenler arası geçiş yapmak için sol kolumu feda edebilirdim. Fakat bu bile bir işe yaramazdı çünkü karşımdaki çift Kuzey'le ben değildik. Başka bir evrende bile.
Bir süre birbirlerine bakıp tatlı tatlı gülüştükten sonra gözlerini devirmemek için sabrının sınırlarını zorlayan bana döndüler. Gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen suratım 'Allah belanızı vermesin iki dakikalık keyfime limon sıktınız' falan diyordu. "Arkadaşın mı?" diye sordu hiçbir evrende Kuzey olmayan esmer adam.
Hiçbir evrende Nisan olmayan sarışın kız da "Arkadaşımmış gibi hissediyorum ama daha tanışmadık," dedi.
Gülümsemem biraz canlanırken "Nisan ben," diyerek elimi uzattım ona. "Kuzey Erarslan'la beraber geldim, onun asistanıyım." Bu açıklama daha çok esmer adam içindi.
Kız elimi kavrayıp beklediğimden daha büyük şevkle sıktı. "Ben de Şirin." Tam yanında duran adamı işaret etti. "Melih Cevdet Karaca ile beraber geldim. Onun stajyeriyim." Oldu o zaman, şu bıçağı da şöyle alıp ciğerime saplayın. Rica ediyorum, çekinmeyin. "Öyle mi? Ne hoş!" Hayatımda kurduğum en yapmacık cümle buydu sanırım. Bu cümleye yapmacıklık ödülü

falan verilmeliydi. Çünkü içsel dünyamda durumun hoşlukla alakası bile yoktu. İçsel dünyamda herhangi bir hoşluk yoktu doğrusu.
"Kuzey'in ilk adı Yiğit mi acaba?" diye sordu Melih Bey, ben kendi dünyamda kaybolmaya çok da hazırken.
"Evet," dedim. "Tanıyor musunuz?"
"Tanıyor tabii. Tanımaz mı?" Bu cümle içsel dünyama nihayet biraz hoşluk getiren bir adamın dudaklarından, tanıdık ve neşeli bir sesle dökülmüştü. Hafifçe arkama döndüğümde Kuzey'in gülümseyerek yaklaştığını gördüm. Bir iki adım sonra tam yanımda durarak elini hafif bir temasla sırtıma koydu. Belimden sarılmamıştı ama ne yapalım... Bizdeki de ancak bu kadardı.
"Nerelerdesin oğlum sen? Hiç görünmüyorsun!" Melih Cevdet samimi bir şekilde gülümseyerek Kuzey'in boştaki elini sıktı. Sonra Şirin'e dönüp "Tanıştırayım, Yiğit Kuzey. Aynı üniversitede okuduk, farklı bölümlerde olsak da sık sık görüşürdük. Üniversiteden sonra bizi unuttu." Cümlesini bitirip Kuzey'e çevirdi bakışlarını ve Şirin'i takdim. "Kız arkadaşım Şirin." Şirin utangaç bir tebessümle Kuzey'e hafifçe başını eğerken ben hâlâ yere çöküp ağıt yakmadığıma inanamıyordum. Ne olurdu Kuzey de beni kız arkadaşım diye tanıştırsaydı bu güzel çifte... Aman tamam! Gözlerimi doldurmanın hiç sırası değildi. Onun için gözlerimi kısılacak derecede dudaklarımı iki yana kıvırmam en iyisiydi. Ben de öyle yaptım. Kuzey gördüğü manzara karşısında ve üzerine bir de duyduklarından sonra şaşırmış görünüyordu. Neyse ki bunu çabuk atlatmıştı ki Melih Cevdet'le aralarında ayaküstü bir sohbet başlamıştı. Sanıyorum onların burada hangi sebeple bulunduklarını sormuştu en son. Sırtımdaki elini çekmemekte ısrarcı olduğu için pek de odaklanamıyordum.
"Babaannemin işleri işte," Melih Cevdet omzunu silkerek geçiştirdi. "Bilirsin, bayılır bu ortamlarda bulunmama."

"Kesinlikle," diye daha çok kendi kendine mırıldanan kişi Şirin oldu. Bakışlarımız tekrar buluşunca abartıyla gözlerini devirdiğini gördüm. Ona imayla göz kırptım. Neredeyse buradan kol kola çıkacak kadar sıkı fıkı olacaktık.
O da bana yaramaz bir ifadeyle göz kırpıp sessizce dudaklarını kımıldattı. "Dizlerin titriyor," Evet, adım kadar eminim ki böyle söylemişti.
Derhal gözlerimi kaçırdım. Kuzey tam yanımda duruyordu ve Şirin'in ne dediğini çözerse aklına kim bilir neler düşebilirdi. Muhtemelen düşenlerin hepsi doğru olurdu ama konumuz bu değil.
Bu sebeple Şirin'den kaçırdığım bakışlarımı Kuzey'e çevirip dikkatini dağıtmak amacıyla "Eee," dedim. "Şeref Beyle görüşebildin mi?"
"Görüştüm," derken dolgun dudaklarını içimdeki her hücreyi sevinçten titreten çocuksu bir gülüş kaplamıştı. "Resimlerden bir tanesini almamda bana yardımcı oldu. Epey çarpıcı bir eserdi doğrusu."
Söylediği şeyi kast etmediğini bilerek sırıttım. İçim hala buruk olsa bile biraz öncekiler gibi yapay bir gülüş değildi bu. Ruhumun Kuzey'e doğru akıp gittiği bir gülüştü. "Çok güzel düşünmüşsün."
Kuzey gülümseyerek bana bakmayı sürdürürken -kim bilir tam o sırada ne kadar güzel göründüğümü fark ediyordu- Şirin pat diye araya girdi ve kolumu kavrayarak beni kendine çekti. Ben daha ne olduğunu anlamadan Melih'e dönüp "Hadi siz biraz hasret giderin, biz sergiyi gezeceğiz," dedi.
Sabır çekerek onunla beraber yürümeye başlarken Şirin'e ters bir bakış attım. Yavrum herkes sizin gibi mutlu bir çift olamıyor farkındaysan, güzel küçük anları böyle bölmen doğru bir şey mi? Bu soruyu tamamen zihnimin kapalı sınırları içinde tutsam da dizlerimin titrediğini fark eden Şirin elbette bunu fark etmişti.

"Hiç öyle en sevdiğin yemeğini önünden çekip almışım gibi bakma," diye hızlı bir giriş yaptı. Görünüşünün aksine oldukça dişliydi şu anda. Mavi gözleri yakaladığı şey yüzünden sinsice parlamaya başlamıştı. Biraz sonra ellerini haince birbirine sürteceğini düşünüyordum. "Sen zaten tabağı ellerinin arasından düşürecek gibi duruyordun."
İnsanların önünde yığılmadığı bir tablonun önünde durakladığında kolumu bırakmadı. Ona kaçıp gitmeyeceğimi ve beni küçük çocuğunu zapt etmeye çalışan anneler gibi tutmamasını söyleyecektim. Fakat buna fırsat tanımadı. Sesini yalnızca benim duya bileceğim bir tonda tutarak bir çırpıda döküldü. "O bakışma neydi öyle? Aranızda girdiğimde kendimi trafoya giren kedi gibi hissettim. Siz birbirinize resmen âşıksınız! Beden diliniz sizi o kadar ele veriyor ki farkında bile değilsiniz. Ama bir engel var değil mi? Ne o? Çabuk söyle."
Bir an için görüntü kaybolup Kuzey'in karşısına geçip her şeyi çözdüğüm o ana ışınlanmıştım sanki. Karşımda benim gibi birini görmek afallatmıştı beni. Gözlerimi birkaç saniye kadar kırpıştırmama izin vermişti Allah'tan. Bu süre zarfında onun yerine de nefes aldım. Şirin'i kaç dakikadır tanıdığımı, beni çözmüş olmasını ve fazlaca abartmasını umursamadım. İçimde tutmaktan divaneye döneceğimi düşündüğüm ne varsa tıpkı onun az önce yaptığı gibi bir çırpıda söylemek istedim.

"Söylediğin şeylerin arasından emin olduğum yalnızca iki şey var. Birincisi Kuzey'e kavuşamazsam ölecekmişim gibi hissettiren bir yoğunlukta âşık oldum. İkincisi de bunu doya doya söylemem imkânsız, çünkü düşündüğün gibi arada bir engel var. Kulağa nasıl geliyor bilmiyorum ama o nişanlı ve nişanlısına da âşık değil. Yine de bu aramızda bir şeyler olabileceği anlamına gelmiyor. Çünkü Yiğit Kuzey Erarslan'ın iyilik meleğinden başka bir şey değilim. Belki o bunu öyle bile tanımlamazdı, bilemiyorum." Yarım bir tebessümle omzumu

silktim. "Anlayacağın mutlu sonla bitecek bir hikâyeye sahip değilim."
İçtenlikle kolumun üzerindeki elini oynatıp omzuma kadar okşadı. Başını iki yana sallarken söylediklerimden etkilendiği ortadaydı. "Bunlar üzücü detaylar sahiden," derken sesi de duyguluydu. Ana kendimi kaptırarak etrafa Yeşilçam yıldızına benzer hüzün dolu bakışlar atacakken etimin çimdirildiğini hissettim. Acıyla inledim aniden. Şirin beni umursamadan küçük parmağını burnumun dibinde sallıyordu. "Yine de onun sana âşık olduğu gerçeğini fark edemeyecek kadar salak olamazsın. En azından hoşlandığını görmen gerekiyor! Adam sana üç saniye içerisinde gözleriyle bir dörtlük yazdı."
"Kuzey mi?" dedim gözlerimi abartıyla kısarak. "O anlamaz şiirden."
Burnunu yeniden kırıştırırken küçümseyen bir bakış fırlattı bana. "Oraya döndüğümüzde de böyle devam edersen elbisene bile isteye vişne suyu dökerim." Durakladığında bizden tarafa bakan birisine tatlı bir gülücük gönderdi. Başımı hafifçe çevirdiğimde Melih Cevdet'i Şirin'i izlerken gördüm. Bütün organlarıma saplayın kesici aletlerinizi, hiç durmayın. "Ne diyordum?" diye kısacık bir düşündükten sonra ekledi Şirin. "Şimdi onların yanına gideceğiz ve sen adama kur yapacaksın."
Buradaki en ağır tablo hangisiydi acaba? Birisi zahmet olmazsa kafama geçirseydi de bayılıp kalsaydım bir müddet şu köşede.
"Bak," dedim. "Şu desteğin benim için çok mühim ama bu gece kur falan olmaz. Bu geceyi harika geçirmemiz gerekiyor çünkü Kuzey'in nişanını sonlandırabilmesi falan hep bunlara bağlı. O yüzden şimdi onların yanına gideceğiz, sen muhtemelen sevgiline bakıp kafandan kalpçikler falan çıkaracaksın, ben de Kuzey'in yanında durup ona destek olacağım. Çünkü asıl yapmam gereken bu."
Bir iki saniye söylediklerimden hoşnut olmadığını apaçık belli ederek beni süzdü. Bir an itiraz edeceğini sansam da isteksizce başını salladığında içim rahatladı. "Bu gecelik affediyorum,"

dedi. Sonra suratındaki ifadeyi ışık hızıyla değiştirip "Yine de bu gece bir aşk itirafı falan sakın şaşırma." İki eliyle beni gösterip elbiseme bakarken iç çekti. "Muhteşem görünüyorsun ve bunu görmeyen erkek kördür. Ya da Melih'tir. O da göremez çünkü aksi takdirde gerçekten kör olabilir."

Kuzey'den duyamadığım iltifatı Şirin'den duymak az da olsa keyfimi yerine getirdi. Dünyanın en iyi tanışma/kaynaşma olayını yaşamasak da bir bağ kurmuştuk, bunu hissedebiliyordum. E boşuna dememişler hoca hocayı tekkede, hacı hacıyı Mekke'de, deli deliyi dakkada tanırmış diye.

Tekrar Kuzey ve Melih'in yanına döndüğümüzde Şirin elbiseme vişne suyu dökmese de pek boş durmamıştı açıkçası. Bir kere beni Kuzey'e doğru itmiş, bir kere Kuzey'in gözlerinin içine misafirlikte çocuklarını ev sahibine teşekkür etmeye zorlanan anneler gibi bakarak 'Nisan ne kadar güzel bir kız, değil mi?' demiş, bir kere de güya Melih'in kulağına ne kadar yakıştığımızı fısıldamıştı ama bunu Kuzey de ben de duymuştuk.

Kendim gibi birini bulmam güzeldi. Ama bir o kadar da sinir bozucuydu. Bunca zamandır neden bir arkadaşım olmadığını baya net bir şekilde anlıyordum o an.

Neyse ki sergi düşündüğümüzden de iyi gitti. Şeref Bey Kuzey'i gerçekten sevmiş gibiydi ve ben de adamın gözüne batmadan geceyi bitirmeyi başarmıştım. Ayrıca oradan ayrılmadan evvel Şirin numaramı almıştı ve bir ay içinde Kuzey'i tavlayamazsam işe kendisinin el atacağını söylemişti. Gerek kalmamasını umuyordum ama kader kısmet tabi...

Sergiden çıktığımızda Kuzey bana dönüp "Biraz yürüyelim mi?" diye sordu. Hava ılıktı. Yıldızlı bir yaz akşamıydı ve sevdiğim adam yürüyelim mi diye soruyordu. Hayır demek o an bir seçenek değildi.

"Olur," dedim ben de ve yürümeye başladık.

Kuzey'le yalnızca yan yana yürüyor olmak bile öyle nefes kesiciydi ki diğer tüm ayrıntılar anlamını yitiriyordu. Hayli vakittir topukluların üzerinde durmam, makyajın saat

ilerledikçe rahatsız etmesi, hayatımızdaki birçok pürüz önemsizdi. En azından o an için öyle düşünüyordum. Benim için önemi olan şeyler hep Kuzey'le doğrudan alakası olan ayrıntılardı.
Mesela yürürken ara sıra kolunun koluma temas etmesi, hafif ve ılık esen rüzgârın kokusunu burnuma kadar getirmesi, yandan baktığımda mükemmelliğinden bir şey kaybetmeyen yüzü... Bunlar bana rahat bir pijama giyip ayaklarımı uzatmışım gibi hissettiriyordu. Öylesine huzura ermişim adeta.
Yeşil renginin gittikçe kendini ön plana attığı bir alanda yürümeye devam ettik. Ben saatler boyunca -yani topuklular yüzünden yığılıp kalana kadar- onunla böyle yan yana yürüyebileceğimi düşünürken koluma hafifçe temas ettiğini hissettim. Parmak uçları değdi ve çabucak oradan kayboldu.
"Oturalım mı?"
"Oturalım." diye onayladım onu. Benden önce hareket edip çimlere doğru hareket ettiğinde Kuzey'i seyrettiğim. Üzerindeki ceketten kurtulup bir kenara bıraktı ve hiç beklemeden bakmalara doyulmayacak cüssesiyle çimlerin üzerine oturdu. Hâlâ ona bakmayı sürdürdüğümü fark ettiğinde aklımı başımdan alan yan gülüşüyle elini uzattı.
Elini bana uzatıp yanına çağırarak çalgılı çengili mevzuların döndüğü kalbime ne vadettiğini farkında mıydı acaba? Sanmıyordum.
"Gelecek misin Nisan?" dedi oyunbaz bir sesle. Kendine gel yakışıklı, tehlikeli sular bunlar. "Tabii ki," derken abartılı bir cıvıldamayla karşılık vermiştim. Daha fazla kendimi ağzı açık ayran delisi konumuna düşürmeden elini tutarak yanına oturdum. Sanki elimi ateşe değdirmişim gibi saniyeler içerisinde çektim tekrar.
Kuzey'in yüzüne bakıp hayranlığımı belli edecek hareketlerde bulunmamak için bakışlarımı etrafımda dolaştırdım. İleride yan yana iki salıncak duruyordu. İçimdeki uslanmaz çocuk

buna bayıldığını haykırıyordu. Onu bir köşeye sindirirken Kuzey "Temiz hava daha iyi hissettirdi mi?" diye sordu.
Başımı ona çevirip kaşlarımı kaldırarak baktım. "Niçin?"
"Bugün her zamankinin aksine biraz gergin gibiydin. Ben de burasının sana daha iyi hissettireceğini düşündüm." Başını omzuna düşürerek bana dikkatli gözlerle bakarsan pek de iyi hissedemem Kuzey.
"Sergiler," diye zayıf bir mazerete tutundum. "Benim pek de kendimi rahat hissettiğim yerler değil. Yani değilmiş." Son cümlemden sonra gülümseyerek omuzlarımı silktim. O da gülüşüme katılırken temiz havayı bahane ederek derin bir nefes almıştım. "Güzel," Güzel senin gamzendir. "Şu sapık mevzusuna bu kadar karıştığım için böyle değilsin o zaman?"
"Hayır," diye itiraf ederken başımı iki yana sallamayı ihmal etmedim.
Dişlerini alt dudağına bastırıp sabırsızca kıpırdandı. Bu halini görmek içimde bir yerleri de kıpırdatıyordu. "Bak ben sadece buna engel olamıyorum. Söz konusu senken kayıtsız kalmak dünyanın en zor şeyi haline geliyor."
Bana bunu neden yapıyordu? Yan yana getirdiği kelimelerin üzerimdeki etkisini sahiden farkında değil miydi? Bu kadar güzel, bu kadar yeşil, bu kadar can alıcı bakmasını ona kim söylüyordu? Benimki de candı en nihayetinde. İnsanın âşık olduğu adam burnunun dibinde böyle yürek hoplatan şeyler söylerken eli kolu bağlı durması kolay mıydı? Hayır, Şirin'in söylediklerini aklıma getirmemem gerekirdi. Kuzey'in bakışlarından mısralar dökülmezdi. Belki bir gün birisine öyle âşık olurdu ki şairane bir adama dönüşürdü. Tamam, düşününce komik geliyordu. Aslında trajikomik geliyor desem daha doğruydu. Sonuçta Kuzey aynı anda birilerinin yüzünü güldürürken beni derin bir yasa gömebilirdi bu davranışıyla.
Dudaklarımı aralayıp muzipliğimin arkasına saklanarak bir şeyler söylemek istiyordum. Tam bunun için harekete geçecektim ki Kuzey'in dokunuşunu hemen elmacık kemiğimin

üzerinde hissettim. İçimde bir at koşturmaya başladı aynı anda. İç kulvarda kendini gösteren beyaz yeleli at sel gibi geliyor!
"Kirpiğin," dedi karizmatik sesiyle. "Düşmüş."
Elini çekti ama gözlerini çekmedi. Bakışları beni içine alan, içinde kaybeden, yok eden bir orman gibiydi. Kayboluşumu sevdiriyordu bana. Yok oluşumu. İçimi alıp evrene saçıyordu, beni bende bırakmıyordu ve aynı anda hem her yanımı koyu bir yas bağlarken hem yüreğime bahar geliyordu.
Daha önce hissettiğim herhangi bir şey gibi değildi bu. Evet, Doğu'yu da sevmiştim ama böyle değil. Böyle kendimi onda kaybedercesine, gülümsediğinde binlerce defa dağılıp toparlanırcasına değil. Karşılaştırmak bile saçma geliyordu. Kimse bana Kuzey'in baktığı kadar güzel bakmamıştı. Bakamazdı. Bakışlarımızın birbirini sıkıca kavrayan iki el gibi kenetlendiği o an...
O an birden yağmur başladı. Aslında ben ilk başta yağmur başladı sandım. Ama sular gökten değil saçma sapan bir sürü açıdan geliyordu ve bir bakışmayı şak diye bölen bu şeyin ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.
"Fıskiyeler," diye mırıldanırken, sular üstümüze saçılırken farkında olmadan Kuzey'in göğsüne sığındığımı fark ettim. Kokusunu en son bir mutfakta kilitli kaldığımızda bu kadar yakından solumuştum ve kalbim o an yerinden çıkacak gibiydi. Islanmamızı çok da umursuyorm uş gibi değildi. Başım göğsüne düştüğünde o da koluyla beni belimden kavradı. Gecenin başından beri çılgınca istediğim şey gerçekleşmişti. Şu bahsi geçen at iyice coşup içimde acayip sesler çıkarmaya başladı. Burnumu onun boynuna yaklaştırmak ve bu tarif edemediğim kokuyu biraz daha solumak istiyordum. Tam olarak kaynağından...
"Orman kokuyorsun," dedim mırıltı gibi. Bunu nasıl sesli söylemiştim bilmiyorum.
Duymamasını temenni ediyordum.

Belimi daha sıkı kavradığında boğazım kupkuru oldu. "Çiçek kokuyorsun." diye tamamladı aradaki boşluğu. Biri bana nasıl nefes alındığını hatırlatsın. Fenalaştım. Kuzey içimdeki hengameden bihaber çenemden tutup sular içinde kalmamıza aldırmadan bakışlarımızı buluşturdu. Sanki nefessiz kalmış gibi, sanki onun içinde de benimkine benzer bir karmaşa varmış bakarken usulca "Çok güzelsin," diye fısıldadı.
Gecenin başından beri duymayı beklediğim söz.
Kalbim durdu. Ağlıyor muydum yoksa yanaklarımdaki ıslaklık tamamen fıskiyelerin eseri miydi bilmiyordum. Tek bildiğim söylenen tek bir cümlenin beni bin parçaya böldüğüydü. Şimdi bin parça Nisan vardı hepsi Kuzey'e çok âşıktı. "Kuzey..." diye mırıldandım belli belirsiz. Ben konuşamasam bile eminim ki yüzümün her bir santimi çaresizlikle ona olan aşkımı itiraf ediyordu. Orada, kollarının arasında sırılsıklamken, kalbim o güne dek duyduğum en güzel şeyin etkisiyle sinekkuşu gibi kanat çırparken aksi mümkün değildi bunun.
"Çok güzelsin," diye tekrarladı Kuzey. Darmaduman olduğumdan emin olmak istiyordu herhalde. "O kadar güzelsin ki gözlerimi senden ayıramıyorum. Sen orada durduğunda, benimle konuştuğunda, bana baktığında, bana sarıldığında, elimi tuttuğunda bir yokuştan sana doğru yuvarlanıyorum."
Bu cümleleri duyduktan sonra yanaklarımdaki ıslaklığın kendi gözyaşlarım olduğuna emindim. Artık etrafımızdaki evren silinmişti. Yalnızca Kuzey ve ben vardık. Fıskiyeler bile yoktu. Üstümüze yağan su değil de sanki yıldız tozuydu.
"Biliyorum, kilitli kaldığımızda olanları konuşmayacağız dedik. Belki... Belki sen hiç de benim gibi hissetmiyorsun ve belki hissediyorsan bile bu çok yanlış ama ben daha fazla gözlerimi kaçıramıyorum. Daha fazla seni görmüyormuş gibi yapamıyorum. Pembe elbisenle erkekler tuvaletindeki o kabinden çıktığın andan beri tek istediğim şey sana bir kere daha bakabilmek."

Sözleri bir şehri aniden basan sel gibi durdurulması imkânsız bir şekilde tüm kalelerimi yıkarak ilerliyordu. Şehrim bir enkaza dönse bile onu durdurmak istemiyordum zaten. Sadece ikimizin kaldığı şu yerde, üzerimize yağan yıldız tozunun altında sonsuza kadar konuşsun istiyordum. Öyle güzel şeyler söylüyordu ki kalbimde yıllardır mesken tutmuş tüm yaralar birer birer yok oluyordu.

"İlk bakışta aşk değil bu. Seni gördüm ve âşık oldum diyemem. Ama seni gördüm ve seni tekrar tekrar görmek istedim diyebilirim. Seni gördükçe sana tutuldum. Sen konuştukça, gözlerini kırptıkça. Sadece orada öylece durdukça. Her şey zamanla oldu ve şu an dünyanın en perişan adamıyım. Artık seni görmüyormuşum gibi yapamam. Denedim. Bütün gece. Ama yemin ederim gözlerimi nereye çevirsem sen vardın. Ya da gözlerim senin olmadığın bir yere bakmayı reddediyorlardı. Bilmiyorum."

Tek eliyle yüzümü kavradı. Gözlerimiz birbirinden ayrılmazken şimdi aramızda tek nefeslik mesafe vardı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ama seni seviyorum diye beni bırakmandan korkuyorum."

Düşündüğü şeyi anladığımda kalbim öyle çok acıdı ki. Onu bırakıp gidebilirim sanıyordu. Bir koala gibi ona sarılıp gittiği her yerde hayaleti olmak istediğimden hiç haberi yoktu. Bir anda içim delicesine bir coşkuyla doldu. Ona anlatmak istedim. Her şeyi. Onu nasıl yavaş yavaş fark ettiğimi, büyüsüne nasıl yavaş yavaş kapılıp zamanla esiri olduğumu, kalbimin her an onun adıyla çarptığını, artık meselenin Şeref Meselesi değil Sevda Meselesi olduğunu, onu yüreğime sonsuza dek süreceğini bildiğim bir aşkla dokuduğumu... Hepsini tek tek söylemek istedim.

Ama bütün kelimeleri kaybetmiştim. Ruhum ona doğru akıp giderken kelimeler teker teker boşluğa dökülüp yok olmuşlardı. Yine de anlatmak zorunda olduğumu biliyordum. Nereden geldiğini hiç anlamadığım bir cesaretle aramızdaki tek nefeslik

mesafeyi içime çektim. Dudaklarım Kuzey'in dudaklarına kondu. Tek bir öpücük. Ben de seni seviyorum.
Geri çekilmeye yeltendiğimde bu sefer arada açılan mesafeyi yok eden Kuzey oldu. İlkinden daha tatlı bir öpücükle karşılık verdi bana. Sonra dudakları burnumun ucuna dokundu hafifçe. Oradan alnıma. Saçlarımın arasında bir öpücüğün şefkatini hissettikten sonra kendimi tekrar Kuzey'in göğsüne yaslanmış halde buldum.
Beynimin içi hala uğulduyordu ama nihayet bir fısıltıdan ibaret olsa da "Ben de seni seviyorum," diyebildim.
Kuzey'in kahkahası göğsünü titrettiğinde bunu hissettim. "Evet, anladım. Öpücük güzel bir ipucuydu."
Orada bir saat daha öyle durduk. Fıskiyeler bir saat daha üstümüze yıldız tozu yağdırdı. Konuşmadık. Anın büyüsünü bozacak hiçbir şey yapmadık. Yalnızca orada durup sırılsıklam âşık olduk.

21.bölüm

Delicesine beklediğiniz bir aşk itirafının hayatınızı güzelleştirip kolaylaştıracağını düşünürsünüz. Her şeyi çözeceğini. Artık tamamen mutlu olacağınızı. Hayatın bayram olacağını. İnsanların el ele tutuşacağını. Değil mi?

Eh, evet diyenler çok yanılıyor.

Çünkü benim hayatımın tam olarak kördüğüm oluşu ile aşk itirafını alışım aynı saniyeye denk geldi. İstediğime kavuşmamla içinden çıkılmaz sıkıntılara balıklama dalmam bir oldu.

Mutlu olmadığımı söylemiyorum asla. Yanlış olmasın. Kuzey'in dudaklarından o güzel sözcüklerin döküldüğü andan itibaren

dünyanın en mutlu ve en şanslı kızı bendim. Kalbim hissettiğim güzel şeylerle adeta patlayacak gibiydi o zamandan beri. İçim içime sığmıyordu. İçim benden çok Kuzey'le ve onun sevgisiyle doluydu. Aldığım nefesten bile daha çok tat alıyordum. Suyu bile zevkle, tadına vararak içiyordum. Yani tam manasıyla mutluluk sarhoşuydum. Fakat...

Evet, buraya kocaman bir fakat geliyordu işte.

Fakat her şey pamuk ipliğine bağlı gibiydi. En azından ben öyle hissediyordum.

Fıskiyelerin yağdırdığı yıldız tozuyla bir saat ıslandıktan sonra Kuzey beni ablamlara bırakmıştı. Eh, ablam beni kapısında sırılsıklam ve otuz iki diş sırıtırken bulunca olayı çözmesi pek zamanını almadı tabii. Ve ben mutluluktan bütün beyin hücrelerimi "stand-by" moduna aldığım için olan biten her şeyi ablama birer birer anlattım.

"Nisan sen çıldırdın mı?" Bu onun verdiği ilk tepkiydi. Sonrasında şu şekilde devam ederek bir kilo limonu keyfimin üstüne afiyetle sıkmıştı. "Adam hem patronun, hem nişanlı bu da yetmezmiş gibi babası tarafından büyük baskı altında. Sana gelirsek sen hem büyük bir kalp kırıklığını yeni atlattın, hem bu adamın çalışanısın hem de kocaman bir gerizekalısın. Nasıl böyle bir şey yaparsın?"

Bastırmak istediğim bütün düşünceler ablamın sözleriyle zihnime hücum ederken "Nasıl mı âşık olurum?" diye sordum. "Bilmiyorum. Sen nasıl âşık olduğunu biliyor musun? Hem Arın eniştem de senin patronun."

"Ama Arın nişanlı değildi," diyerek itiraz etti.

Kaşlarımı çatarak yutkundum. "Evet, fakat sizin de kendi zorluklarınız vardı. Sen de Akın'la onun arkasından işler çeviriyordun!"

"Ve bunun sonucunda olanlar beni mahvetmişti! Ne kadar üzüldüğümü hatırlamıyor musun
Nisan? Öyle bir acı çekmendense seni Trabzon'a geri yollamayı tercih ederim."
Ablamın beni zerre kadar anlamadığını düşünerek bir hışımla odama gitmiş ve mutluluğumu bu şekilde gölgelediği için kendisinden bir süre nefret etmiştim. Ertesi sabaha kadar yani. Gece uyumadan önce Kuzey'in söylediklerini yaklaşık beş bin defa hatırlayarak -her kelimesini, her mimiğini, her bakışını- kafamdaki bütün olumsuzlukları bir sandığa kilitlemeyi başarmıştım. Ve sabah uyandığımda ablam benden özür dileyerek anlayışsız davrandığını kabul etmişti. Ama içimden bir ses bunu yapmaya Arın eniştem tarafından zorlandığını söylüyordu. Çünkü kurduğu cümle aynen şu şekildeydi;

"Dün gece söylediklerim anlık öfkeyle ağzımdan çıkanlardı. Daha ılımlı yaklaşmalıydım. Ve sen de saçma sapan insanlara âşık olmayı acilen bırakmalısın."

Bir özrü kamu spotuna çevirmeyi de ancak Mayıs Ekiz, pardon Mayıs Arıkan becerebilirdi zaten.

En azından bir adım attı diyerek tartışmayı uzatmamış ve konuyu değiştirmiştim. Ama o tuhaf renkli gözlerindeki tehlikeli bakış onu bu meseleden çok da uzak tutamayacağımı söylüyordu.

Telefonumu elime alıp Kuzey'den mesaj geldiğini görünce ablamı unutmam yaklaşık bir saniye sürmüştü. Yastığına sarılmış uyku sersemi bir fotoğrafını göndererek "Günaydın,"

yazmıştı bana. Ben cevap vermediğim için de -ablamla uğraşmaktan ancak görebiliyordumon dakika sonra "Dün gece rüya değildi, değil mi?" eklemişti.

Bana yolladığı fotoğrafı piksel piksel inceleyip her pikseline âşık olmadan önce cevap yazmayı ihmal etmedim.

"Günaydın patron. Ne dün gecesi?"

Hemen ardından adamın kalbine inmemesi için dil çıkarttığım sevimli bir fotoğrafımı gönderdim. Tabi ki cevap gecikmedi.

"Beni unutsan bile sırılsıklam oluşunu unutamazsın. Sızlayan kemiklerim bana unutturmuyor mesela."

Ya ben seni nasıl unutabilirim salak mısın diye yazmak istesem de kendimi sakin olmaya zorlayarak ikinci cümleye odaklandım. Evet, dün gece fena üşümüştük ikimiz de. Fıskiyelerin altında oturmak romantikti ama eve dönerken yediğimiz rüzgâr ki Kuzey ceketini bana vermişti, tir tir titrememize sebep olmuştu. O yüzden Kuzey'in kemiklerinin sızlaması normaldi. Peki, benim yüreğime ne oluyordu? O neden sızlıyordu? Âşık olurken bana kimse böyle şeylerden bahsetmemişti...

"Sakın hasta olayım deme!"

Mesajım o kadar saçmaydı ki cevap gelene kadar düz duvara bakıp Kuzey'in beni terk edip etmeyeceğini sorguladım. Neyse ki etmedi. "Bir çorba yapanım olsa olmam belki."
Dolabıma -daha doğrusu ablamın dolabına- koşmam için bu kadarı yeterliydi işte. Hatta bir an pijamalarımla gitmeyi düşündüm ama daha ilk günden adamı kendimden soğutmam gereksiz bir hareket olurdu. Bu yüzden ablamın kot

pantolonlarından ve tişörtlerinden basit bir kombin yapıp dağınık saçlarımı taradıktan sonra kendimi evden dışarı attım. Makyaj niyetine sadece rimel ve parlatıcı sürmüştüm çünkü Kuzey'i bir an önce görmezsem ölebilirdim.

Geçen akşam onda kaldığım için adresini çat pat hatırlıyordum. Bulmakta biraz zorlansam da sonunda başardığımda aradan yalnızca kırk beş dakika geçmişti ve elimde alışveriş poşetleriyle Kuzey'in kapısındaydım.

Zile bastığımda nefesimi tuttum. Ne zaman sırıtmaya başladığımı bile hatırlamıyordum. Hani küçükken izlediğimiz çizgi filmlerde gözlerinden kalpler fışkıran karakter gözlerini kapatıp arkasını dönünce kalp atışı poposunda belli olurdu ya, heh, işte kendimi tam olarak öyle hissediyordum.

Kuzey'in adım sesleri yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı ve kalpı hiç duraksamadan açıldı. Ona geleceğimi söylemediğim için beni karşısında gördüğünde gözlerinde beliren şaşkınlık muhteşemdi. Sırıtışım iki katına çıkmıştı ve yanak kaslarım felç olmuş olabilirdi.

"Nisan!" dedi neşeyle.

"Çorba yapmaya geldim," derken onun şaşkınlığını atıp beni içeri davet etmesini beklemeden ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. "Patronumun hasta olmasına izin verirsem nasıl bir asistan olurum?"

Elimdeki poşetleri yere bıraktığımda beni kendine çekip sıkıca sarıldı. O kadar uzundu ki bana sarılması için epey eğilmesi gerekiyordu. Ve bu ekstra çabası için onun takdir etmeliydim. Bu yüzden yanağına küçük bir öpücük kondurmuş olabilirim.

Uyanalı bir saatten fazla olmasına rağmen hala o dağınık, uykulu görüntüye sahipti. Saçları karmakarışık, yüzünde o tatlı kızarıklık, gözlerindeki mahmurluk... Bir de şaşkınlığı eklenince bu görüntüye iç çekerek ona bakmaktan fazlası gelmiyordu elimden. O kadar başkaydı ki... Ona bakarken kendimi unutuyordum.

"Hoş geldin," derken uzaklaşmama izin vermeden beni bir kere daha kendisine çekti. "Mesajımın bu kadar etkili olacağını düşünmemiştim."

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı onun boynuna dolarken sırıttım. "Ne o? Pişman mısın?"

"Deli misin? Az kaldı mutluluktan havalara uçacağım," demesiyle birlikte beni yukarı doğru çekmesi ve hızla döndürmesi bir oldu. "İşte böyle!"

Dudaklarımdan küçük bir çığlık koparken can havliyle onun boynuna daha sıkı sarıldım. Ayaklarım yere değmiyordu ve dünya etrafımda dönerken Kuzey'in gülen gözlerine bakıyordum. İşin ilginç yanı bu yapması için beni kaldırıp döndürmesine bile gerek yoktu, yalnızca bana gülümsediğinde ben bu hale geliyordum zaten.
Ayaklarım tekrar yere basarken sahte bir öfkeyle Kuzey'in koluna vurdum. "Hani sen hastaydın?"

"Hastaydım," diye inledi. "Hala hastayım." Gerçeklikten çok uzak bir biçimde abartılı bir şekilde öksürdü. Sonra sanki kendi bedenini daha fazla taşıyamıyormuş gibi kendisini yarıya üstüme bıraktı. Burnunun boynuma değdiğini hissettiğimde istemeden nefesi tuttum.

"Çok hastayım hem de. Benimle ilgilenmek zorundasın," derken kelimeleri tenime çarpıyordu. Kollarımın arasında -ki aslında şu an fark ediyordum, kollarımın arasına sığmayacak kadar kocamandı- öylece sığışmaya çalışırken içimden onu sımsıkı sarmak ve kendimden hiç ayırmamak geliyordu. Ama içimden gelen neyi yapabilmiştim ki bugüne kadar...

"Tamam, tamam ağlama," derken yanağımı başına yaslayıp sırtını sıvazladım. "Şimdi sana çorba yapacağım ve ya iyileşeceksin ya da zehirleneceksin. Her türlü acına son vereceğim."

Kıkırtısı kulaklarıma dolarken dudaklarının hafifçe boynuma değdiğini hissettim. Ardından kollarımın arasından sıyrılıp doğruldu. "Senin elinden zehir olsa içerim."

"Yapma öyle saçma işler," dedim. Sonra elini tutup çekiştirerek odasına götürdüm. Odası dağınıktı. Ama insanı yoran, göze çirkin görünen bir dağınıklıktan ziyade orada birilerinin yaşadığını gösteren samimi bir şeydi bu. Zorla yatağına yatırıp yorganı çenesine kadar örttüm. Ardından yanağına bir öpücük kondurup mutfağa geçtim.

Ben ki prensesler gibiydim baba evinde, ben ki ablamla yaşarken soframı bile toplamazdım, ben ki annem terlik fırlatmadan iki kap yemek yapmazdım... Şimdi zevkle mutfağa giriyor, aldıklarımı zevkle yerlerine yerleştiriyor, kullanacağım malzemeleri şarkı söyleyerek hazırlıyordum. Kadın anam görse gözleri yaşarırdı. Hatta tutamazdı kendini ağlardı.

Ama birini sevdiğinizde böyle oluyordu işte. Sevmediğiniz şeyleri bile hevesle yaparken buluyordunuz kendinizi. Hayatta aklınıza gelmeyecek şeyler için heyecanlanıp kendinizden geçiyordunuz. Ben şimdi Kuzey'in mutfağındaydım. Bunun

düşüncesi bile beni öyle mutlu ediyordu ki ocakla buzdolabı arasında gidip gelirken dans etmeden duramıyordum. Kuzey'in mutfağında ona çorba yapıyordum. Bundan daha güzel ne olabilirdi?

Hastalandığımızda annemin bize yaptığı sebze çorbasını yapmaya koyuldum. Sebzeler güzelce yıkandı, doğrandı. Tencereye biraz sıvı yağ döküp ince ince doğradığım soğanları kavurdum. Ardından sırayla doğradığım sebzeleri ekledim ve birkaç dakika daha kavrulmalarına izin verdim. Yeterince kavrulduktan sonra biraz un ekl eyerek karıştırdım. En sonunda ısıttığım suyu döküp tuzunu ekledim ve ocağın altını biraz kısarak çorbayı pişmeye bıraktım.

Sebzeler iyice yumuşayana kadar boş boş oturmayayım diye mutfağı topladım ve Kuzey'in mutfak çekmecelerinde blender arayışına girdim. Açıkçası pek umudum yoktu bu konuda ama çekmecelerden birinde epey arkalarda bulunca epey sevindim. Nihayet çorba pişti, sebzeleri tane tane görmeyi sevmediğim için blenderdan geçirdim ve bir kâseye doldurup üzerine biraz maydanoz kıydım. İşte aşkla yapılmış bir kase sebze çorbası hazırdı.

Elimde tepsiyle tekrar Kuzey'in odasına girdiğimde onu uyuklarken buldum. Gerçekten hastaydı ya da hasta olma yolundaydı sanırım. İçimin bir kere daha sızladığını hissettim. Elimde olsa onun bütün ağrısını sızısını ben çekerdim. Ve gittikçe dramatik bir aşığa dönüşmek beni cidden çok korkutuyordu.

"Çorba hazır!" diye neşeli bir sesle şakırken yanına yaklaştım. Benim geldiğimi görünce doğrularak oturur pozisyona geldi ve arkasına yaslandı.

"Ne çorbası bu?" diye sordu başını ileri uzatıp kâsenin içindekini görmeye çalışırken.

Gururlu bir ifadeyle "Sebze çorbası," dediğimde ise güzel yüzünü buruşturarak kafasını diğer tarafa çevirdi.

"Sebze çorbası mı?" dedi memnuniyetsiz bir sesle.

Kâseyi kafasına geçirmemiş oluşumdan bir kere daha anladım ki ona gerçekten âşıktım. Aksi takdirde çorbada boğulabilirdi. Tarafımdan. Evet, tarafımdan.

"Hani elimden zehir olsa içerdin?"

Kafasını tekrar bana çevirip yavru köpek bakışlarıyla gözlerini gözlerime sabitledi. "Zehir içirsen daha insaflı olurdun."

Yüzümü hayal kırıklığı dolu bir ifade bir saniye içinde kuşatıverdi. "Benden çorba istemiştin," derken sesim titredi. Gözlerimi birkaç defa kırpıştırıp kırgınca iç çektiğimde Kuzey gerçekten kırıldığımı düşünerek ileri atıldı ve elimdeki tepsiyi kucağına çekip hiç duraklamadan çorbayı kaşıklamaya başladı. Ben ne olduğunu anlamadan beş kaşık çorbayı içmişti bile. Gülmeye başladığımda dahi duraklamadan hızlı hızlı içmeye, ara vermediği kaşıklamalarından fırsat bulduğu minik anlarda ise "Harika olmuş. Tek kelimeyle muhteşem. Yediğim en güzel şey," falan demeye devam ediyordu.

Kahkahalarımın arasında durdurmak için ona uzandığımda kâseyi tek avucuyla kavrayarak benden uzaklaştırdı ve bütün çorbayı bitirene kadar durmadı. Bir iki defa uzanıp onu durdurmaya çalışsam da en sonunda pes etmiş ve küçük kahkahalar eşliğinde onun bu tatlılığının keyfini sürmeye koyulmuştum.

Öyle tatlı, öyle sevimliydi ki içimdeki sevgi resmen köpürerek kalbimden taşıyordu. Bardağa hızla dolan kolanın köpükleri gibi engel olunamaz bir şekilde kabarıyordu. Kaseyi kavrayan uzun parmaklarından, kendisine bol gelen beyaz tişörtüne, o tişörtün düşen yakasından görünen köprücük kemiğine, çorbasını adeta ağzına tıkıştırırken bana muhteşem bir sevimlilikle bakan koyu yeşil gözlerine, darmadağınık ve adeta parmaklarım için yaratılmış o gür saçlarına her baktığımda ona en az bir milyon kez daha âşık oluyordum. Hele elmacık kemikleri. Aklımı başımdan alıyordu. Dudakları, gülüşü... Gamzesinden bahsetmiyorum bile, zira zayıf kalbim kaldırmaz.

"Tamam, tamam. Yeter artık boğulacaksın," diyerek son kez uzandığımda boş kâseyi almama izin verdi.

"Muhteşemdi. Hayatımda içtiğim en güzel çorbaydı. Çorbaya âşık oldum. O kadar âşık oldum ki sindirim sistemimi terk ettiğinde onun için yas tutacağım."

Mutluluktan mı, aşktan mı, anın komikliğinden mi yoksa hepsinin bir olup aynı saniyeye doluşmasından mı bilmiyorum şiddetli bir kahkahayla Kuzey'in göğsüne yığılı verdim. Ben yüzümü onun göğsüne gömüp gülmeye devam ederken o tepsiyi aramızdan çekip bana sarıldı ve saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu.

"Ciddi diyorum. Gülme lütfen."

Kahkahalarım kıkırtılara dönüşüp azalırken başımı kaldırıp Kuzey'in gözlerine baktım. Ona bu kadar yakın durduğuma inanamıyordum hala. Sanki rüyaymış gibi geliyordu ama hiçbir rüya onun gözleri kadar güzel olamazdı.

Fena ılıklaştım farkındayım ama aşk insanı bu hale getiriyor arkadaşlar. Gerçekten.

Ona dair bilmediğim onlarca şey olduğunu düşündüğümde bile deli gibi heyecanlanıyordum. Her şeyini öğrenmek istiyordum; hayatındaki her minik detayı. Neye güler, neye ağlar, ne zaman kızar, üzülünce ne yapar bilmek istiyordum. Her an onu bir hayalet gibi takip edip bütün hareketlerini izlemek, onu baştan sona öğrenmek ve öğrendiğim her bilgiyle ona bir kere daha âşık olmak istiyordum. Kalbim bu istekle o kadar çok sızlıyordu ki kendime sürekli bunlar için zamanımızın olduğunu söyleyip telkin vermem gerekiyordu.

Eh ama yine de bir yerden başlamalıydım tabi.

"En sevdiğin renk ne?" diye sordum aniden. Öğrenmek istediğim ilk şey bu olmuştu. Herkes sevdiğinin en sevdiği rengi bilmeliydi sonuçta.

Bunu beklemediğinden olsa gerek bir an durakladı. Sonra hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde, neredeyse yarım ağızla "Siyah," dedi.

Neden yalan söylediğini veya böyle basit bir soruyu geçiştirmek istediğini anlamamıştım. Tek kaşım ona inanmadığımı belli edercesine yukarı doğru kavislenirken "Cidden mi?" diye sordum.

Yine bir an durakladıktan sonra yüzünü buruşturarak "Hayır," diye mırıldandı.

"Neymiş o zaman?"

"Gülmeyeceğine söz verirsen söylerim," derken yine gözlerinde o yavru köpek bakışı vardı.
Yüzüme yayılan sırıtışı engelleyemeden "Kırmızı mı?" diye sordum. Başını iki yana salladı.

Bakışlarım neşeyle ve sahte bir dehşet ifadesiyle irileşirken "Yoksa pembe mi?" dedim. Aslında cırladım. Nedense pembeyi sevmesi fikri beni çok eğlendirmişti.

Kuzey omuzlarını düşürerek tek solukta "Mor," dedi.

İlk başta şaşkınlıkla duraksadım. Ardından küçük bir kahkahayı daha onun göğsüne yaslanmak için bahane olarak kullandığımda "Hani gülmeyecektin?" diye çıkıştı bana.

Kıkırdamaya devam ederken göğsünden başımı hafifçe kaldırıp omuz silktim. "Ben öyle bir şey söylemedim."

Gözlerini kısarak dargın bir bakış attı. "Ne var bunda bu kadar gülecek? Bunu söylediğim herkes neden bu kadar garipsiyor? Bir adam moru sevemez mi?"

"Elbette sevebilir," dedim hemen. "Sadece pek sık duyulan bir cevap değil. Ama sevimli bulduğum için güldüm."

Kaşlarını öyle bir yukarı kaldırdı ki sözlerime kanmadığını üç kilometre öteden anlayabilirdim. "Gerçekten," diye ısrar ettim. "Moru sevmene bayılıyorum. Moru sevmen her nasılsa beni sana daha da divane etti."

"Sakın bana bir şey alırken mor renk alma," diye uyardı beni. Sonra yatağın yanındaki komodinin ilk çekmecesini açıp içinden bir avuç eşya çıkardı. Mor bir telefon kabı, mor bir diş

fırçası, mor bir tarak, mor bir uyku bandı... Bunları bana gösterirken ekledi. "Rüzgâr bunu yeterince yapıyor çünkü."

Tekrar dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Hayatımda en son ne zaman bu kadar çok ve bu kadar içten güldüğümü hatırlamıyordum. "Bunlar muhteşem!" derken Kuzey'in elinden kaptığım uyku bandını kafamdan geçirip saç bandı olarak işlevselleştirdim.

"Ne demezsin," diyerek suratını düşüren sevgilimi neşelendirmek için dudaklarımı büzüp "Yakıştı mı?" diye sorduğum sırada aramıza giren telefon sesi dikkatimizi dağıttı. Çalan Kuzey'in telefonuydu.

Biraz önce uzandığı gibi komodine uzandı ve cep telefonunu aldı. Geri çekilip kendini tekrar yatağa bırakana dek yakınlığının verdiği heyecanın keyfini sürdüm. Fakat o ekrandaki isme bakıp kaşlarını hoşnutsuz bir biçimde çattığında keyif kayboldu.

"Kim arıyor?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

Derin ama sıkıntılı bir nefes alırken "Eda," diye mırıldandı. Telefonu açıp açmamak konusunda kararsız gibi görünüyordu. "Akşam yemek var ya."
Hüzün kalbime kara bir kış gibi soğuk, yıldırım gibi ani düşerken sessizce kafamı salladım. Ardından yataktan inip Kuzey'in bir kenara koyduğu tepsiyi aldım. Kâse hala elimdeydi. İkisini işaret edip "Ben bunları mutfağa bırakayım," diye mırıldandıktan sonra odadan çıktım.

Kuzey'in yanındayken her şeyi unutmak öyle kolaydı ki. İki dakika önce Eda'nın varlığını bile hatırlamıyordum. Ama gerçeklerin bizi olmadık yerlerde çarpmak gibi bir huyu vardır.

Bütün neşem, eğlencem, sevincim buz tutup donarak soluk boruma sıkışmış gibi hissediyordum şimdi. Yutkunamıyor, nefes alamıyor ya da hiçbir şey olmamış gibi devam edemiyordum.

Çorba kâsesini akıtıp bulaşık makinesine yerleştirirken Kuzey'in adım seslerini duydum. Ben tepsiyi suyun altına tutmuş yıkıyorken içeri girdi. Hiç duraklamadan bana yaklaşıp belime sarıldığında donan duygularımın tekrar ve hızla çözüldüğünü hissettim. İşte böyle oluyordu; tek bir dokunuş, tek bir bakış, tek bir gülüş her şey değiştirebiliyordu. Akacağı yönü bilemeyen bir ırmak gibi kalakalıyordum.

"Yemeği iptal edebiliriz," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Hastayım. Mazeretimiz var. Haftaya ayarlayabiliriz. Böylelikle beraber katılabiliriz."

İçimden ona binlerce kez evet demek geçse bile bu Şeref Meselesi operasyonunu tehlikeye atamayacağımızı biliyordum. Küçük bir anı kurtarmak için her şeyi mahvetmeyi göze alamazdım. O yüzden "Hayır," diye itiraz ettim. "Her şeyin en kısa sürede sona ermesini istiyorsak planımızdan şaşmamamız lazım." Bunu söylerken bile kafamda onlarca soru at koşturuyordu. Fakat ben en çok bir tanesinin cevabını merak ediyordum. Kuzey'in bu konu hakkındaki duygularını biliyordum. Peki ya Eda?

"Ama..." diyerek söze başladığın kolları arasında dönerek onunla göz göze geldim ve hiç duraksamadan aklımdaki soruyu, beni mide sancılarına gark eden o melun soruyu sordum.

"Bu Eda sana âşık mı? Ya da senden hoşlanıyor mu? Var mı yani öyle bir şey? Bir elektrik falan? Bakışmalar? Gülüşmeler? Flört falan etmiyorsunuz değil mi?" Irmağın yönü yine aniden

değişmişti işte. Fedakâr bir âşıktan kıskanç bir cadaloza dönüşmem için geçmesi gereken süre bir saniyeydi.

Ne diyeyim? Irmağımın akışına ölürüm Türkiye'm.

Kuzey hiç beklemeden "Hayır," dedi. "Öyle bir şey yok. Kesinlikle yok."

Tek kaşımı yukarı kaldırırken yüzümde en huysuz ifadelerimden biri vardı. "Nasıl bu kadar emin oluyorsun?"

"Bunu ona sormuştum çünkü."

Şimdi iki kaşım bir yukardaydı. Hem de şaşkınlıkla. "Gidip kıza bana âşık mısın diye mi sordun Kuzey?"

"Bu şekilde değil tabi," diye açıkladı. "Ama bunu konuştuk. Ben ona âşık değilim. O da bana âşık değil. Benimle evlenmeyi neden kabul ettiğini sorduğumda aşka inanmadığını ve benim evlenilebilecek, uygun bir adam olduğumu söyledi." Söyler tabi. Salak değil ya kız? "Hatta evlenene kadar hayatlarımızı tamamen birbirimizden ayrı tutmak istediğini söyledi. Eh, ben de kabul ettim."

Duyduklarımla hem kafam karıştı hem de sakinleştim. Eda kulağa tehlikesiz gibi geliyordu ama çok da güvenemezdim. Gerçi adamın nişanlısı olan oydu ama... Ne yapalım? Zamanında âşık olsaymış o da! Hem aşka bile inanmıyormuş. Ben burada yanıp tutuşuyorum. Hiç kusura bakmasın artık.

"Neyse," diye mırıldandım derince bir nefes verirken. Kollarımı Kuzey'in boynuna dolayıp onu kendime çektim. "Yemekte ablamla eniştem de olacak zaten. Ayağını denk alır umarım."

Küçük bir gülüşle dudakları kıvrılırken "Gerçekten, endişelenecek hiçbir şey yok Nisan," dedi ırmağımın sularını durduran tatlı bir sesle. "Eda'nın bana karşı en ufak bir şey hissettiğini düşünsem sana tekrar sarılmak için nişanı bozana kadar beklerdim."

Aşkla iç geçirirken "Mükemmel bir adamsın," diye fısıldadım. Ama ne yazık ki ben mükemmel birisi değildim. Hikâyenin Bihter Ziyagil'iydim. Eda da tek nefeste soluverecek bir çiçekti. Kuzey ya benim olacaktı. Ya da benim olacaktı. Kendi isteğiyle Eda'ya gitmediği sürece elimden alınmasına izin veremezdim.

22.BÖLÜM

Pazar gecesi benim için tam olarak bir azap gecesiydi. Ablam, eniştem ve önemlisi de Kuzey o lanet yemektelerdi. Hem de Eda'yla beraber. Bunu bilmek içimi kızgın tavadaki tereyağı gibi yakıyor kavuruyordu adeta. Yani Kuzey'e güvenmediğimden değil ya da bir şey olacağından da değil ama gönül istiyordu ki yanındaki ben olayım. Beni götürsün yemeklere, davetlere. Bana nişanlım desin. Benimle evlensin. Bir kızımız bir oğlumuz olsun. İkisi de gözlerini babasından alsın. Ben onları pamuklara sararak büyüteyim.

Gönlümün kafası güzeldi anlayacağınız. Beynim ise bambaşka bir âlemdi. Sürekli bana 'sevgilin başkasıyla nişanlı' deyip kötücül kahkahalar atıyordu. Kuzey ve Eda'nın başrol olduğu bir sürü saçma sapan sahne kurgulayarak beni adeta delirtiyor, zıvanadan çıkarıyordu.

Ne kalbim ne de beynim katlanılacak gibi değillerdi yani. Midem de bulanıyordu. Ciğer desen düştü düşecek. Dalaktan da bir hayır görmüyoruz. Bana dost olan tek bir iç organım bile yoktu. Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar, yeryüzünde sizin kadar yalnızım...

Nasıl yaptım bilmiyorum ama ablamlar eve dönene dek Alp dışında hiç kimseye mesaj atmamayı, Kuzey'i arayıp 'Eda'dan uzak duracaksın. Eda'yı MSNden sileceksin!' tarzı cümleler kurmamayı başardım. Bu arada Alp'e son iki günde olan her şeyi anlatıp içsel çelişkilerimi bir bir sayarak birkaç beyin hücresini kızartmaya çevirmiş olabilirim ama olacak o kadar.

Ablamlar eve geldiğinde üstünü değiştirmesine bile fırsat vermeden karşıma alıp yemekte olan her şeyi anlatmasını söyledim. Artık kadına nasıl bir bakış attıysam kurtulmayı denemedi bile. Oturdu ve her şeyi tek tek anlattı.

"Güzel bir yemekti. Fakat Arın ve Kuzey bu kadar iyi anlaşmasa, bir de kocam diye demiyorum ama Arın bu kadar yakışıklı olmasa sıkıcı bir yemek olurdu doğrusu. Şeref Bey iyi birine benziyor. Kuzey'i de sevmiş gibi görünüyor. Proje herkesin ilgisini çekti. Arın yemekten sonra Kuzey'le baş başa kaldıklarında bile projeyle gerçekten ilgilendiğini söyledi. Şeref Bey de epey dikkatle dinledi. Yemeğin sonunda Kuzey bayağı mutlu görünüyordu."

"Allah'ım çok şükür," diye haykırırken gözlerimden mutluluk yaşları akmak üzereydi. Kuzey'in mutlu göründüğü bırakın görmeyi sadece duymak bile kalbimin üstünden koca bir ağırlığı kaldırıp atmıştı. Ama asıl duymak istediğim kısım başka olduğu için ağlamayı veya sevinmeyi erteleyerek "Eee?" dedim.

"Ne eesi?"

Gözlerimi devirirken "Eda da oradaydı, değil mi?" diye sordum. "Onu anlatsana bana. Niye uyuzluk yapıyorsun? Nasıl biri? Kuzey'e nasıl davranıyor? Delirtmesene beni ya!"

"Güzel bir kız," dedi ablam benim aksime sakince. Eğer hamile olmasaydı muhtemelen onu oracıkta boğazlamıştım. Ne demek güzel? Sen benim ablamsın, kendine gel! "Ama Kuzey'le nişanlıdan ziyade... Birbirlerini tanımayan iki insan gibiler. Yemekte çok konuşmadı zaten. Sorulan sorulara cevap verdi sadece. Yemek bitince de kendi arabasıyla ayrıldı."

İçime yayılan rahatlama duygusu tarifsizdi. Çünkü adım gibi biliyordum ki ablam en ufak bir yakınlık sezse bunu bir çığ gibi büyüterek anlatır ve beni Kuzey'den uzaklaştırmaya çalışırdı. O yüzden sakinleşerek arkama yaslandım ve ablamı azat ettim.

Yine de gönül rahatlığıyla uykuya dalabilmem için Kuzey'le yarım saatlik bir telefon görüşmesi yapmam gerekmişti. Her şeyi bir kere de ondan dinledim. Yemeğe katılan herkes projeyi desteklemişti. Arın eniştemin orada olması gerçekten Şeref Bey'in yaklaşımını çok etkilemişti. Ve plan gerçekten harika ilerliyordu.

Yarım saatlik konuşmamızın hiçbir kısmında Eda'dan bahsetmedik ve en sonunda birbirimize iyi geceler dileyip telefonu kapattığımızda mutlulukla yatağa çöktüm. Uykuya dalmam kendimi bir boşluktan bırakmam kadar kolay oldu.

Uyandığımda ise ilk işim ablamın evinde kalışıma lanet etmek oldu. Ablamın dolabı bir harikaydı ve onun dolabından giyinmeye bayılıyordum fakat kendi eşyalarımı da özlemiyor değildim. Hele ayakkabılarımı. Veya takılarımı. O kocaman hasır şapkalardan takmaya niyetim yoksa ablamın aksesuarlarını kullanmayı tercih etmezdim. Moda zevkimiz de bir yere kadar uyuşuyordu sonuçta.

Aklımdaki kombini yapamasam da elimdeki malzemelerle ona yakın bir şeyler giyerek hazırlandım. Tatlı bir makyaj yaptım. Neredeyse bir haftadır ayağımdan çıkarmadığım topuklu ayakkabılarımı giydim. Ve ablama seslenerek evden çıktım.

Ofise vardığımda Kuzey daha gelmemişti. Artık sevgilisi olmam işleri aksatacağım manasına gelmiyordu. Bu yüzden her zamanki rutinimle ofise girdim. Klimayı çalıştırdım. Kahveyi hazırladım. O gün yapmamız gerekenlere şöyle bir göz atıp ne

var ne yoksa toparladıktan sonra sıcak kahveden kendime bir fincan aldığım sırada Kuzey içeri girdi.

Kalbim yine kanatlarını takmış uçmaya hazırlanırken hevesle ona döndüm. Bakışlarım metali çeken mıknatıs gibi onun yakışıklı yüzünü buldu. Nefesimi tutarak beklemeye başladım. Bütün sabah onun için hazırlanmıştım ve bunu fark etmezse bir miktar yıkılacağım için kalbim deli gibi çarpıyordu.

Göz göze geldiğimiz ilk an genişçe gülümsedi. Sonra yüzündeki o görkemli gülümseyiş donup kalırken gözleri yüzümü terk edip beni şöyle bir süzdü. Açık bıraktığım sarı saçlarımdan sırf onun için giydiğim mor elbiseye, oradan siyah ayakkabılarıma, sonra tekrar elbiseye, en son yine gözlerime döndü bakışları. Gülümseyişi şimdi şaşkın ama sevimli bir renkteydi. Gözlerindeki beğeni ışıltısı buradan görebiliyordum.

Bana doğru yavaş adımlarla yaklaşırken "Bu yüzdenmiş," diye mırıldandığını duydum. "Mor sana bu dünyada en çok yakışan renkmiş! Bu yüzden onu bu kadar seviyormuşum. Kader bu, anlıyor musun?" Duraklayıp gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Şimdi taşlar yerine oturdu."
Dudaklarımdan dökülen aşk ve neşe dolu kıkırtıya mani olamazken "Sadece sen moru seviyorsun diye giydim bunu," dedim.

Yanıma ulaştığından tıpkı dün olduğu gibi eğilerek sıkıca sarıldı bana. "Boş versene. Benim en sevdiğim renk de sensin artık."

Kollarımla onu sarabildiğim kadar sıkıca sarmaya çalışırken "Lütfen sus!" diye inledim.
"Zavallı kalbim hepten virane oldu artık." Haklı bir isyandı. Haklı bir yakarıştı bu, biliyorsunuz.

Hafifçe geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldığında yüzündeki gülümseme ile kesinlikle yaratılmışların en güzeliydi. "Sen bir de benim kalbimin halini gör."

Çenesine minik bir öpücük bırakıp kollarından sıyrıldım, zira zavallı kalbimi bu kadar zorlamaya gerek yoktu. Ona kahvesini verme bahanesiyle araya biraz mesafe koyduğumda "Yemeğin güzel geçmesine çok sevindim," dedim.

"Ben de," diye karşılık verdi. Sesinde çocuk neşesi vardı. Cıvıl cıvıldı resmen. Onu ilk tanıdığımdaki mutsuz adam olmaktan çok ama çok uzaktı. Bana bir defasında içimizde bir çocuk olmadığını söylediğini hatırlıyordum. Fakat yanılmıştı işte. Kuzey'in içindeki çocuk bana onun güzel yeşil gözlerinden el sallıyordu o an. "Keşke sen de olsaydın."

"Bir dahaki sefere," derken doldurduğum fincanı ona uzattım. "Bugün çok fazla işimiz yok. Projenin ayrıntılarıyla uğraşman gerekiyor biraz. Ay sonu raporları gelecek. Onlara bir göz atarsın. Haftaya yapılacak yönetim kurulu toplantısının başlıklarına bakman gerek ama o acil değil. Yarın da halledebilirsin."

Abartılı bir şekilde iç çekerek başını iki yana salladı. "Hem muhteşem bir sevgili, hem harika kahve yapıyor hem de dünyanın en harika asistanı..." Çapkın bir bakışla başını yana eğerken "Bu kadarını hak ettim mi?" diye sordu.

Şımarıkça sırıtmama engel olamadım. Nasıl olayım, engel olunacak bir Kuzey mi? "Etmişsin demek ki!"

"Bugün sana bir sürprizim var," diye mırıldandı ben daha şımarıklığımın yarısını üstümden atamadan.

"Sürpriz mi?"

"Evet." Duraklayıp temkinli bir ifadeyle başını hafifçe yana yatırdı. "Ama içimden bir ses bu sürpriz yüzünden beni öldürebilme ihtimalin olduğunu söylüyor."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatarken zihnimde sıralanan ihtimalleri görmezden gelip "Nasıl bir sürprizmiş o?" diye sordum.

Cevap vermeden evvel kahvesinden büyük bir yudum alıp yavaşça yuttu. "Çok gerekli bir sürpriz."
Öyle masum bakıyordu ki sürprizin beni kızdıracak bir şey olduğuna emin oldum. Aksi takdirde o bakışlarla aklımı çelmeye çalışmazdı çünkü. Aksi takdirde adam normal, dümdüz baksa da benim aklım çeliniyordu zaten. Ekstra bir çabaya gerek yoktu pek. Sübhanallah bu nasıl irade...

"Ne zaman öğreniyorum bu sürprizi?"

"Akşama," derken karşımda dikilmenin sonu gelmeyecek sorulara sebep olacağını fark etmiş olacak ki adımlarını canlandırıp masasına geçti. "Ama şimdi çalışmam lazım bebeğim. Sen de söyledin, çok iş var bugün. Çıkışta konuşalım olur mu?"

Normalde beni elbette böyle acemi girişimlerle başından savamazdı fakat onun çok bir işi yoksa bile benim vardı. Alp'i bulup şu büyük projenin sunumunu hazırlamakla ilgilenmem gerekiyordu. O yüzden üstelemedim ama ofisten çıkarken ona 'sen tilkiysen ben de kuyruğuyum' bakışımı atmayı da ihmal etmedim.

Alp yeryüzündeki en iyi arkadaştı, size bu kadarını söylüyorum. Adam Kuzey ve benim imkansız aşkımız için bir şövalye misali savaşıyordu adeta. Projenin görsel elemanları şirketteki başka bir ekip tarafından hazırlansa da Alp hepsini tek tek kontrol ediyor, her şeyin yedeklendiğinden ve asla silinmeyeceğinden emin oluyor, tüm parçaları bir araya getirmeyi kolaylaştırıyordu. Ayrıca cidden acayip zeki bir çocuktu. Sunum için muhteşem fikirler ortaya atıyordu.

Sunumun açılışını Rüzgar'ın yapmasını o önermişti. Yani elbette sunumu yapacak asıl kişi Kuzey'di ama birinin ondan önce sahneye çıkıp o işini bitirdikten sonra sunumu kapatması falan gerekecekti. Alp, bu kişinin Rüzgar olması gerektiğini söylüyordu. Çünkü;

A) Karizmatikti.
B) Bu karizmayı kullanarak insanları etkileyebiliyordu.
C) Eğer söylemesi gerekenleri ona iyice tembihlersek bütün misafirleri büyülemepotansiyeline sahipti.

Üç şık da aynı kapıya çıkıyordu hemen hemen, zaten siz de olayı kavradınız. Adam bildiğimiz görsel silahtı işte. Dinleyicilerin zihinlerini etki altına almak için kullanacaktık. Alp'in söylediklerini mantıklı bularak Rüzgar meselesini hemen kafamın bir köşesine not ettim.

Kuzey öğle yemeğinde yapması gerekenler olduğunu söylediği için yemeğimi Alp'le yedim. Sevgilisiyle mesajlaşmalarını okudum. Yer yer sırıttığım yer yer şapşal şapşal gülümsediğim mesajlardı bunlar. Alp tuhaf bir çocuktu ve aşırı derece normal bir kızla çıkıyordu. Konuşmaları eğlenceliydi. Alp arada sırada odunluklar yapıyordu ama en azından artık trip yediğinde fark

edebildiği için benim yardımlarımla aşıyordu bunu. Kızla tanışmak istiyordum ama Alp istemiyordu.

"Çok güzelsin. Melek de çok kıskanç. Tanışmamanız daha hayırlı. En azından seni resmi olarak baş göz edene kadar," diyordu.
Alp'l arkadaşlığımızın bozulma ihtimali ödümü kopardığı için sesimi çıkarmıyordum bence.
Bütün hayatımı Kuzey'in nişanını bozduğu andan sonrasına ertelemeye devam ediyordum.

Nihayet akşam olduğunda artık sürpriz konusunda sabrım kalmamıştı. Arabaya biner binmez "Söylemeyecek misin artık sürprizi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Göstereceğim. Eğer biraz sabredersen..."

Sanki bütün gündür sabretmiyormuşum gibi... Yine de sesimi çıkarmadım. Araba çok tanıdık yollardan ilerlerken merakım boğazımı kurutsa bile ağzımı açıp tek bir soru sormadım. Ta ki Kuzey arabayı ablamların oturduğu sitenin garajına park edene kadar.

"Sürpriz ablamlarda mı?"

Yüzüne o masum ve akılçelen gülüşlerinden birini kondurup arabadan inmeden önce "Tam olarak değil," dedi.

Oflayarak ben de indim. Artık iyice huysuz bir hale gelmiştim. Oysa sürprizler insanı mutlu etmeliydi, değil mi? Midesine sancı salmamalıydı.

Asansöre bindiğimizde Kuzey altıncı katın düğmesine bastı. "Yanlış bastın," dedim ileri atılarak. "Ablamlar beşinci katta."

Ben beşinci katın düğmesine basamadan belime sarılarak beni kendine çekti. "Doğru bastım güzelim."

İkidir bu aşk sözcüklerini benim kafam karışıkken kullanıyordu. Zaten karman çorman olan zihnim Kuzey'in dudaklarından dökülen 'güzelim' kelimesiyle iyice çorbaya dönerken tamamen pes ettim. Gerçekten. Asansör durana kadar tek yaptığım Kuzey'in belimdeki dokunuşunun keyfini çıkarmak oldu.

Asansörden indiğimizde Kuzey elimi sıkıca kavrayarak adımlarımı yönlendirdi ve beni bir daire kapısının önüne getirdi. Orada durduğumuzda bana dönüp kalbime parendeler attıran bir gülüşle cebinden çıkardığı bir anahtarı uzattı.

Avucuma bırakılan metal anahtarın soğukluğu, olayın gerçekliğini kavramama yardımcı olurken fısıltıyla "Kuzey bu ne?" diye sordum.

"Yeni evin," dedi duru bir sesle. "Bana kapıyı rengarenk pijamalarınla ve dağınık saçlarınla açıp geceleri güvenle uyuyabileceğin evin."

Elimi tutup yönlendirerek anahtarla kapıyı açmamı sağladı. İçeri girerken bütün duygularım birbirleriyle muhabere halindeydi. Sevinç bir köşede arkasına minneti ve sevdayı almış, karşı taraftaki şaşkınlık ve anlamsız öfkeyle çarpışıyordu. Ayakkabılarımızı çıkarmadan içeri girdik. Parke zemine değen adımlarımızın sesi uzun süredir ses çıkmadığını düşündüğüm dairede yankılanırken ben etrafa bakıyordum. Kuzey ise hevesli gözlerle bana.

"Beğendin mi?"

Daire tanıdıktı. Alt katta oturan ablamların dairesiyle aynıydı. İki yatak odası ve geniş bir salonu, ferah bir mutfağı, ayrıca küvetli bir banyosu olduğunu biliyordum. Çok güzeldi. Çok güzeldi ama...

"Kuzey ben buranın kirasını karşılayamam ki!"

"Sen beğenip beğenmediğini söyle Nisan."

Yanımda sabırsızlanan hevesli adama dönüp "Beğendim," dedim. "Ama-"

Dudaklarıma konan tüy gibi bir öpücük sesimi kesti. İçimdeki ırmak ine tam tersi yönde akmaya başladığı sırada Kuzey yavaşça geri çekildi.

"Ev senin. Kira ödemen gerekmiyor."

"NE?" Sesimin bu kadar yüksek ve dehşet dolu çıkacağını inanın ben de tahmin etmezdim. Ama ne diyordu bu adam kuzum? Ne demek ev senindi? Ne demek kira ödemen gerekmiyordu?

"Kuzey sen ne saçmalıyorsun?"

Devirdiği gözlerinden anladığım kadarıyla tepkimi tahmin ediyordu ve ayrıca Arın eniştemle fazla zaman geçirmiş olmalıydı. Bu göz devirmesi ondan bulaşmıştı, eminim.

"Saçmalamıyorum," diye itiraz etti. "En mantıklı şeyi yapıyorum."

"Senin en mantıklı şey dediğin iki günlük sevgiline ev almak mı?" Yemin ediyorum saftı bu çocuk. Başkasına aşık olsa donuna kadar alırlardı.

"İki günlük sevgilime değil," dedi soğuk bir sesle. "Aşık olduğum kadına."

"Saçmalıyorsun," diye tekrar ettim.

Huysuzca kaşlarını çatıp kollarını birbirine doladı. "Ben senin sebze çorbanı içmiştim ama."

"Ya iki gözümün çiçeği, sebze çorbasıyla bu bir mi?" Kollarımı iki yana açarak içinde bulunduğumuz odayı gösterdim. "Ev almışsın ev!"

Çılgınlığım cüssemi aşmıştı artık. Öyle ki Kuzey'in yüzünde engel olamadığı bir sırıtış belirdi.
"İki gözümün çiçeği mi?" diye sordu bastırdığı gülüşü yüzünden boğuklaşan sesiyle.
"Akıl mı bıraktın bende? Ne dediğimi biliyor muyum ben?"

Yüzüne tutunmaya çalışan gülümseme kayboldu. Kollarını tekrar birbirine dolayıp arkasındaki duvara yaslandı. "Evi sana almadım ki ben," dedi en az benimki kadar huysuz bir sesle. "Kendime aldım. Harika bir patron, yufka yürekli bir insan olduğum için burada oturmana izin veriyorum sadece."

Yorgunlukla, azalan öfkemle ve bu defa bana sıçrayan gülümseme isteğiyle omuzlarımı düşürdüm. "Kuzey..."

"Kiranı da maaşından kesecektim zaten."

Kendi çorbaya dönmüş duygularımı biraz iteleyip Kuzey'in yüzüne baktığımda ciddi anlamda bir hüzün gördüm ve kalbim bir saniye içinde yerle yeksan oldu. Evet, yaptığı şey çok saçmaydı. Kabul de edemezdim. Ama o da kendince en mantıklı olanı yapmıştı. Ablamların evinde kalmayacaktım, kendi dairem olacaktı, kira sorunum olmayacaktı ve bir problem olduğunda Arın enişte elinde beyzbol sopasıyla kapımda beliriverecekti. Muazzam bir çözümdü. Ama ben de haklıydım. Nasıl kabul edebilirdim?

"Tamam, kiramı maaşımdan kesersen anlaşırız," dedim en sonunda.

Çocuk gibi omuz silkti. "Bilemiyorum. Bir düşünmem lazım."

Kalbimdeki sevda yine beni YA BAK SENİ YERİM diye bağırarak tepindirme noktasına getirmişti. O kadar sevimli, karizmatik, yakışıklı ve güzel olan her şeydi ki kalbimin sıhhati için yakında kafasına kese kağıdı geçirip öyle dolaşmasını sağlayacaktım.

İçimedolan duygular yine beynimin kimyasını hopaninanay kıvamına getirmişti işte. Kollarımı açıp gülümserken "Düşünürken bana sarılmak ister misin?" diye sorduğumda tekrar omuz silkti.

Neden delikanlı? Merağın yok mu böyle şeylere?

"Nasıl oldu da bir dakikada rolleri değiştik?"

Kolları bağlı bir şekilde duvara yaslanmaya devam ederken çaresiz bir sesle "Seni mutlu edecek bir şeyler yapmak istiyorum," dedi.

Kalbim aşktan erirken "Bunun için gülümsemen yeterli," diye cevap verdim. "Bir de kollarımı açtığımda sarılman."

Kendisini duvardan iterek doğruldu ve yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. "Kabul et, lütfen." Sesi öylesine sıcaktı ki içime mum damlatıyorlarmış gibi hissettim. O an göremesem de yeşil bakışlarına yine bir çocuğun kurulduğunu hissedebiliyordum. O çocuğu incitmekten o kadar korkuyordum ki hayır diyemedim.
"Anlaşabileceğimizi düşünüyorum," diye mırıldandım. Ve bu kadarı onun için yeterliydi. Beni kolları arasına alıp kaldırarak delicesine döndürmesi için ve bunu yaparken neşeyle gülümsemesi için tek söylemem gereken buydu.

23.bölüm

Koskoca hafta sunumla uğraşmakla, Şeref Bey'i etkileyebilmek için fikirler üretmekle, Alp ve Kuzey'le beraber yediğimiz öğle yemekleriyle geçip gitti. Ev meselesini bir iki defa konuşmuştuk fakat Kuzey bu konuda öyle heyecanlıydı ki bir türlü işleri istediğim kıvama getirip onun aldığı bir evde oturmamın saçmalığını ona anlatamıyordum. En sonunda aldığım bütün maaşı gizlice onun hesabına yatırıp birkaç aylık kiramı ödemeye karar vermiştim. İki ayda aldığım maaşın toplamı ise dört aylık kiramdan biraz fazlasını ödemeye yetiyordu. Sonra okulum başlıyordu ve Kuzey'in yanında çalışmaya devam edip etmeyeceğimi bilmiyordum. Umuyordum ki dört ay içinde kalan ayların kirasını çıkarmanın da bir yolunu bulacaktım. Tabi ki Kuzey'den habersiz bir şekilde. Mümkün olduğunca.
Hafta sonu yeni evime yerleşecektim. Ama daire uzun zamandır boş olduğu için önce temizlik ve badana yapılması gerekiyordu. Kuzey bunlar için de birkaç kişi tutup halletmemizi önerdi fakat ben kendim yapabileceğim konusunda ısrarcı olunca pes etti ve bana yardım edeceğini söyledi. Hafta sonumu Kuzey'le beraber geçirmeyi reddedecek değildim. Manyak mıyım kuzum ben?
Cumartesi sabahı ben, Kuzey, ablam, eniştem, iki kova boya, bir şişe tiner ve dört tane badana fırçası ile yeni dairemdeydik. Çabucak bir iş bölümü yaptık. Ablamla eniştem salonu ve mutfağı boyayacaktı. Kuzey ve bense kalan iki odayı.
Elimdeki tülbentlerden birini Kuzey'e uzatırken yüzümde geniş bir sırıtış vardı. "Bunu saçlarına sar da boya falan damlamasın." Uzattığım mor renkli tülbende ters bir bakış atıp yüzünü buruşturdu. "Çok komik gerçekten," derken diğer elimdekine, siyah olana uzandı. "Saçlarımı çok sevmesem bunu bana asla taktıramazdın."

Elimde kalan mor tülbendi köyde hep yaptığımız gibi başıma bağlarken sırıttım. "Eh, ben de saçlarını çok seviyorum. O yüzden bağla dedim zaten."
"Eminim o yüzden demişsindir." Tülbendi ikiye katlayıp üçgen haline getirdi ve sanki bir korsanmış gibi başının etrafına dolayarak sıkıca bağladı. Ve ben de hayatımda oyalı tülbentle bile karizmatik olmayı becerebilen bir adam görmüş oldum. Ben tülbendi örtünce sevimli bir köylü kızı oluyordum, o ise egzotik adalardan gelmiş esmer tenli, gizemli bir adam.
Ne diyebilirim ki Müge Hanım...
Kuzey kalbimi talan etmeye kararlı olduğu için karizmasından ödün vermeyerek boyayı başka bir kovaya aktarıyor, boya kovasının üstünde yazdığı şekilde inceltmek için karıştırıyordu. Kol kasları bu meselede çok önemli roller oynuyor ara sıra iç çekmeme sebep oluyordu. Bir de yüzündeki o ciddi 'iş' ifadesi vardı ki başındaki tülbentle, artık nasıl oluyorsa, daha da büyüleyici hale gelmişti.
Boyanın inceltme işi bittiğinde hayatında ilk defa badana yapacak bir insan olarak hevesle fırçamı kovaya daldırmaya hazırdım ki Kuzey beni durdurup nasıl yapmam gerektiğini gösterdi. Bu adam daha önce nerede boya badana yapmıştı hiç bilmiyorum ama yüzündeki işini bilen ifade sorgulamaya imkân tanımadığı için onun yönlendirmelerine uyarak duvarı boyamaya başladım.
Kuzey uzun boyuyla yanımda durup benim yetişemediğim yerleri boyuyor, arada sırada ayaklarına damlattığım boyalardan şikâyet ediyorken ben ona sorular sorup duruyordum. "En sevdiğin şarkı ne?"
"Guns and Roses'dan This i love."
"Yurt dışına çıktın mı hiç? Kesin çıkmışsındır. Nerelere gittin?"
"Amerika'ya ablamın yanına. Bir de Prag'a gezmeye."
"Çocukken en sevdiğin oyun neydi?"
"Saklambaç."
"Peki, en sevdiğin yemek ne?"

"İçinde güzel pişmiş et olan herhangi bir şey."
"Ayakkabı numaran ne?"
"Bunu neden sorduğunu sormayacağım. Kırk üç."
"Sen neden bana hiç soru sormuyorsun? Beni merak etmiyor musun?"
Boya fırçasını duvara sürerken aniden duraksayarak bana döndü ve gülümsedi. "Ben seni yaşayarak öğrenmeyi seviyorum," dedi. Bakışları tekrar duvara dönerken o konuşmaya devam etti. "En sevdiğin renk mavi mesela. Çünkü ne giyersen giy bir köşesine mavi bir şey iliştiriyorsun. Mavi tokalar, mavi bileklikler, mavi taşlı yüzükler... En sevdiğin şarkının Cheap Thrills olduğunu düşünüyorum çünkü bana hazırladığın müzik CDsindeki ilk şarkı o. Yurt dışına hiç çıkmadın çünkü bir konuşmamızda Trabzon ve İstanbul dışında bir şehir görmediğinden bahsetmiştin. Çocukken en sevdiğin sanıyorum ki evciliktir. Bu sadece tahmin tabii. En sevdiğin yemek mi bilmiyorum çoğunlukla mantı sipariş edip büyük iştahla yiyorsun. Ama sadece çok sevdiğin bir yemek. En sevdiğin yemek kesin yöresel bir şeydir. Hamsi ya da ot falan." En son gözlerini ayaklarıma çevirip şöyle bir baktı. "Ayak numaran da otuz yedi sanırım."
Yüzümdeki küçük tebessüm Kuzey konuştukça büyüye büyüye kocaman, aptal bir sırıtışa evrildi. Söylediklerinin hepsi doğru sayılırdı. Dudaklarımdan kopup giden bir "Yaa!" nidasıyla duvarı boyamakta olan Kuzey'in koluna sarıldım. Niyetim sarılıp geri çekilmekti fakat bir defa sarılınca bırakması öyle kolay mı sanıyorsunuz? Koala gibi dolandım adamın koluna. Adaleli koluna... İçimdeki Feriştah yenge yine aktif olarak faaliyette.
Çenemi koluna dayayıp başımı kaldırarak sevdiğim adamın yüzüne baktım. Bu açıdan kirli sakalının kapladığı yanağıyla çenesini görebiliyordum. Elmacık kemiklerinin üstüne gölgesini düşüren gür kirpikleri bir de. Bu açıdan da çok

yakışıklıydı. Kahretsin her açıdan yakışıklıydı işte. Başındaki çemberin oyaları saçlarına düşerken bile.
Aklıma gelen fikirle aniden gülümsedim. Bir an tereddütle alt dudağımı dişlesem de dayanamayıp derin bir nefes aldım ve dilimin ucunda biriken türküyü söylemeye başladım.
"Başundaki çemberun yıka çıkar kirini, Başundaki çemberun yıka çıkar kirini..." Derince bir iç çekiş.
"Hala aklum almadi senun gibi birini, senun gibi birini oy,
Hala aklum almadi senun gibi birini, senun gibi birini oy..."
Boya yapmayı bırakıp bana döndü. Koyu yeşil bakışlarında parlayarak beni benden alan tatlı bir ışık vardı. Dayanamayıp elimi yanağına koydum. Yüzündeki hevesli ifadeden anladığım kadarıyla söylemeye devam etmemi bekliyordu. O kıracağıma kafatasımı kırmayı tercih ettiğim için duraklamadan devam ettim. "Başundaki çemberun kıyılari boyali,
Başundaki çemberun kıyılari boyali,
Gene geldi akluma yaylalarin yollari, yaylaların yollari, oy, Gene geldi akluma Kadırga'nun yollari, Kadırga'nun yollari, oy...
Gene geldi akluma yaylalarin yollari, yaylalarin yollari, oy..."
Türkü bittiğinde sesini çıkarmadan beni izlemeye devam etti. Kalbim Harry Potter'daki altın snitch gibi kanat çırpıyordu adeta. Nasıl mümkün olabiliyordu? Bir adam, hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey söylemeden nasıl kalbime 9.6 şiddetinde zelzeleler salabiliyordu?
Karşımda öylece dururken var oluşundaki her şey hoşuma gidiyordu. Bir şekilde, benim için yaratılmış gibi hissediyordum. Ve dizlerim beni taşımakta zorlanıyorlardı.
"Bu arada," diye mırıldandım heyecandan bayılmamak için. "En sevdiğim şarkı Demet Akalın'dan Türkan. Ama seni gerdan kırarken hayal edemediğim için hazırladığım CDye o şarkıyı koyamadım."
Kuzey'in dudaklarından küçük bir kahkaha dökülürken beni bir kere daha kollarının arasına aldı. Hiç itiraz etmeden başımı

göğsüne yasladığım sırada boş koridorda yankılanan bir ses aramıza minik bir mesafe koymamıza sebep oldu.
"Bana bak laz böreği, yemin ediyorum seni şu sandalyeye bağlarım!" diyen Arın eniştemdi.
"Ama bıktım bana kötürümmüşüm gibi davranmandan Arın. Hamileyim ben, engelli değil." Gittikçe yaklaşan ayak sesleri ablamın odaya dalmasıyla, hemen peşinden de Arın eniştemin içeri girmesiyle sonlandı. Arın eniştem de tıpkı Kuzey gibi başına bir örtü dolamıştı ama onunkinde kırmızı oyalar yoktu tabi.
"Nisan!" dedi ablam sinirden kıpkırmızı olmuş bir halde. "Şu mantıksız adama bir şey söyle!" Bakışlarımı ondan alıp Arın enişteme çevirdiğimde onun da öfkeli olduğunu fark etmemem olanaksızdı. Ben ağzımı açmaya fırsat bulamadan o konuşmaya başladı. "Ben mi mantıksızım? Yoksa hamile haliyle sandalye tepelerinde duvar boyamaya çalışan ablan mı?"
"Sen mantıksızsın tabii!" Bunu söyleyen kişi elbette Mayıs'tı. Arın enişteme dönüp cılız bir yumruğu zavallı adamın omzuna geçirdi. "Elinden gelse hiç kalkmama fırsat vermeden yatıracaksın beni bütün gün!"
Kendisine doğru gelen başka bir yumruğu ablamın bileğini tutarak engelledi eniştem. "Sağlıklı kalmanı istiyorum. Ve bunu tek başına başaramayacağını hepimiz biliyoruz!"
"Sen bana salak mı demek istiyorsun Arın?"
"Hayır, ama dikkatsizsin!"
"Ben mi dikkatsizim? Nerede görülmüş benim dikkatsiz olduğum?"
"Ya kadın, sen değil miydin bir pencereden kucağıma düşen!"
"Ay ömrümün sonuna kadar başıma mı kakacaksın bunu? Düştüm de kötü mü ettim?
Evlendik işte!"
İkisinin arasındaki tartışma en ufak bir yavaşlama olmadan uzayıp giderken yapılması gereken en zekice şeyin oradan tüymek olduğunun bildiğim için Kuzey'i de peşime katarak ve

boya kovasını da alarak sessizce odadan çıktım. Benim yatak odası olarak kullanacağım odaya girerken "Onları ilk kez bir arada gördüğümde de böyle kavga ediyorlardı," dedim. "Evlilik, çocuk falan hiçbir şeyi değiştirmedi. Ne güzel."
Gülerken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Onların aşkının kimyası böyle demek ki."
Tüküreceğim onların aşkına da kimyasına da demek geçse de içimden, Kuzey'e semt serserisi gibi görünmek istemediğim için kibarca tebessüm ederek "Demek ki," diye mırıldandım. Yatak odam olarak seçtiğim bu oda tıpkı biraz önce boyadığımız oda gibi görünse de çok ilginç bir ayrıntı taşıyordu. Odanın duvarlarından birinde kocaman bir kara tahta vardı.
Bildiğimiz okullardaki kara tahta. Aynı o boyutlarda, evet.
Buna dair herkesin bir teorisi vardı. En mantıklı teori Arın enişte gelmişti. Burada daha önce kim yaşadıysa çocukları evden eğitim görüyordu, bu yüzden böyle bir düzenlemeye gidilmişti. Bizim ülkemizde evden eğitim oluyor muydu ya? Her neyse. Kuzey evde bir öğretmenin yaşamış olabileceğini, özel ders verirken bu tahtayı kullandığı fikrini öne sürmüştü. Bu da mantıklıydı. Ablam çılgın bir bilim adamı yaşıyordu burada, demişti. Bu tahtayı da çalışmalarında kullanıyordu. Filmlerdeki gibi. Eh, bu diğerlerinin yanında o kadar da olası değildi.
Benim ise tahm in edebileceğiniz gibi onlarca teorim vardı.
"Bence adam mimar falandı. Çizim yapıyordu tahtada."
Kuzey kafasını eğip "Ressam olduğunu düşünmüyor muydun?" diye sordu.
"Biliyor musun yazar da olabilir! Hikâye planlarını falan yapıyordur burada. Ya da şeymiş, bestekâr. Nota yazıyormuş. Şu köşede de piyano varmış hatta."
"Sonsuza kadar bu konuda teori üretebilirsin değil mi?"
Sırıtarak "Evet," dedim. Bu sırada Kuzey boyama işine başlamıştı bile. Bu kadar çalışkan, bu kadar sorumluluk sahibi, bu kadar yakışıklı bir çocuğa babası neden güvenmiyordu

anlamıyorum. Tamam, yakışıklı oluşunun mevzuyla alakası yoktu ama o da inkâr edilemez bir gerçekti sonuçta.
Kara tahtanın olduğu duvardan başladık boyamaya. Ama Kuzey tam yanımda, başındaki çemberiyle aklımı alacak kadar mükemmel bir şekilde dururken duvar boyamaya odaklanmak çok zordu. Bu yüzden iki de bir ona sataşmadan duramıyordum. Ya omzumla itekliyordum ya tülbendinin sallanan oyalarıyla oynuyordum. Hatta bir ara burnuna bir parça boya bile sürmüş olabilirim.
"Sataşıp durmasana!"
"Kendime engel olamıyorum," dedim sırıtarak.
Gözlerini boyadığı duvardan ayırmadan genişçe, aklımı başımdan alacak şekilde gülümsedi. "Bana âşıksın çünkü."
Hıhlayarak omuz silktim. "Hiç de bile."
"Yalancı," dedi Kuzey ve elindeki boya fırçasını yere bırakarak kara tahtanın önüne geçti. Oradaki kırık tebeşirlerden birini alıp tahtaya büyük harflerle NİSAN KUZEY'İ SEVİYOR yazdığında içimde yükselen gülme isteğini bastıramadım.
"Hadi oradan! Asıl Kuzey Nisan'ı seviyor!"
Ben de fırçamı bırakıp -zaten boya yaptığım söylenemezdi- tahtanın karşısına geçtim ve bir tebeşir alıp tıpkı onun yaptığı gibi büyük harflerle YARAMAZLIK YAPANLAR yazıp altına kocaman bir şekilde Yiğit Kuzey diye ekledim.
Kuzey bana bakıp yüzünü buruşturduktan sonra bana karşılık vermekte gecikmedi tabi ki.
ÇOK KONUŞANLAR
NİSAN EKİZ
Sonra ben şunu yazdım;
NİSAN'A DELİ GİBİ AŞIK OLANLAR
YİĞİT KUZEY
O bunu ekledi;
KUZEY'İ DÜŞÜNMEKTEN UYKU UYUYAMAYANLAR
NİSAN EKİZ

Derken en sonunda tahtanın her tarafı saçma sapan nitelemeler ve isimlerimizle dolmuştu. Ve her nasılsa ben yine Kuzey'in kollarının arasındaydım. Bakın bu istemesiz olan bir şeydi. O kocaman bir mıknatıs ben de bir metal parçası olmalıydım. Aksi takdirde birbirimize karşı hissettiğimiz bu çekimi başka ne açıklayabilirdi, bilemiyorum.
En sonunda tahtanın ortasına bir çöp adam bir de çöp kadın çizerek onları el ele tutuşturdum, ikisinin arasına bir de kalp kondurdum ve başlarından ok çıkararak isimlerimizi yazdım.
"Harika oldu," dedi Kuzey, saçlarımın arasına bir öpücük kondururken. "Gerçek bir şaheser."
Günün geri kalanı hormonlarının etkisiyle duygudan duyguya sürüklenen çok sevgili ablam Mayıs'ın bize bağırıp çağırarak iş yaptırmasıyla geçti. İçinde yeğenimi taşıyor olmasa kendisini balkondan sallandırmam işten bile değildi zira kendisi hiçbir acıma belirtisi göstermeden bizim pestilimizi çıkardı. Öyle ki en sonunda evin bütün işi bittiğinde herkes bir yere yığılıp kalmıştı.
Arın enişte m günün kahramanı olarak yemeği dışardan söyleyeceğini duyurdu. Biz de Kuzey'le beraber yemek gelene kadar eski evimden birkaç eşyamı alıp gelmeye karar verdik.
Duvarları boyarken bu konuda o kadar mızmızlanmıştım ki bezmişti çocuk.
İkimiz de ölesiye yorgun olduğumuzdan arabada neredeyse hiç konuşmadık. Hatta bence Kuzey bu ev işini çıkardığı için baya pişmandı. Nereden bulaştım ben bu Ekizlere diyordu.
Lanet olsun içimdeki Nisan sevgisine diyordu belki de.
"Niye öyle bakıyorsun?" Arabadan inmeden önce başını bir an bana çevirdiğinde şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sordu bu soruyu.
"Nasıl bakıyorum?"
"Sanki sana kötü bir şey söylemişim gibi?"
Arabadan aşağı atlayıp yanına yürüdüm. "Söyledin mi?"

Şaşkınca gülümsedi. "Kendi kulaklarım duymadan konuşma yeteneğini kazanamadıysam hayır, söylemedim." "İçinden söyledin belki?"
Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Başını eğip şakağıma bir öpücük kondururken tatlı tatlı fısıldadı. "İçim dışım sensin diyorum, anlamıyor musun?"
Bütün saçma teorilerim onun iç titreten fısıltısıyla dağılırken kendimi yine bulutların tepesinde buluverdim. Aklım başımdan o kadar uçtu ki dairenin kapısını açmak için anahtar deliğini bulmayı başarmam ancak üçüncü denememde gerçekleşti.
Ayakkabılarımızı çıkarıp içeri girdiğimizde "Etraf epey dağınık," diye mırıldandım.
"Toplanmaya çok fırsatım olmadı malum."
"Mühim değil."
Evde fazla durmak istemediğim ve delicesine aç olduğum için oyalanmadan adımlarımı odama yönelttim. Kuzey de peşimden geldi. Neyse ki yatağım falan topluydu. Sadece sandalyemin üstünde birkaç parça giysi, bir de yerde çoraplarım vardı.
Odada oturacak başka yer olmadığı için Kuzey'e yatağımı gösterdim. "Otursana. Ben de eşyalarımı hazırlayayım."
Hiç ikiletmeden pembe nevresimli prenses yatağımın üzerine otururken bir yandan da gözlerini etrafta dolaştırıyor, odamı inceliyordu. Ona küçük bir gülüş attıktan sonra dolabımdan küçük valizimi çıkartıp doldurmaya başladım. Bütün eşyalarımı götürmek istiyordum ama bunu ancak yarın yapabilirdim. Bugün sadece acil olanları alacaktım. Birkaç iç çamaşırı, pijamalar, makyaj malzemeleri, günlük bir iki kıyafet, en sık kullandığım takılar ve okuyacak iki kitap. Bunları hızla valizime sıkıştırırken Kuzey'den ses soluk çıkmadığını fark edip bir ara başımı kaldırdım. Ve gördüğüm manzara sesli bir şekilde yutkunmama sebep oldu.
Yatağımın başucunda bir mantar pano vardı. Varlığını tamamen unuttuğum bir mantar pano. Ve panonun tamamı

Doğu'yla alakalı şeylerle doluydu. Birlikte çekildiğimiz resimler, sinema biletleri, bana yazdığı küçük notlar hatta doğu yönünü gösteren aptal bir pusula çizimi... Ve Kuzey kaşları çatık bir şekilde, gözlerini hiç kırpmadan bu panoya bakıyordu.
Birinin üzüntüsünü çok farklı noktalardan anlayabilirdiniz. Gözler en belirgin olandı, tabi ki. Ama o an Kuzey'in gözlerinin içini göremiyordum. Fakat kasılan çenesinden sıktığı dişlerini, âdemelmasının hareketinden sertçe yutkunduğunu ve en kötüsü, omuzlarını sanki kendisini taşıyamıyormuş gibi düşürdüğünü görebiliyordum. Gördüklerim de tam yüreğimin ortasına koca bir taşın gelip oturmasına neden oluyordu.
Bunu nasıl düşünemedim?
Tam bir şeyler söylemek için derin bir nefes aldığım sırada bakışlarımı hissettiğinden olsa gerek bana döndü. Hafifçe gülümseyip ayağa kalktı ama gülümsemesi öyle solgundu ki kalp kırıklığından oracıkta vefat edecektim. "Hazırsan çıkalım mı?" diye sorup cevabımı beklemeden kapıya doğru yürümeye başladı.
Valizimi alelacele kapatıp peşimden sürükleyerek ben de kapıya koşturdum. Kuzey duraklamadı bile. Aynı adımlarla evden çıktı ve arabaya yürüdü. Ben de peşinden tabi. Evin kapısını zar zor kilitledim. Koştura koştura arabaya gidip beni bekleyen Kuzey'e valizimi verdim. Tek kelime etmeden alıp bagaja yerleştirdi ve suskunluğunu bozmadan şoför koltuğuna geçti.
İçine düştüğümüz bu gergin sessizlikle ilerlemeye başladık. Birkaç dakika acaba bir şey söylemesem mi diye düşünsem de suskun kalamayacağımızı hepimiz biliyorduk. O yüzden derin bir nefes alıp bir defa yutkunmamın ardından "Varlığını bile unutmuşum ben o panonun," diye söze başladım. "Gerçekten bak. Yoksa ben salak mıyım hala duvarımda asılı dursun? Hiç aklıma gelmedi onun orada oldu-"
Bana dönüp hafifçe gülümsedi ve "Önemi yok, Nisan," diyerek lafımı böldü. "Gerçekten.
Açıklama yapmak zorunda değilsin."

Kaşlarımı temkinli bir ifadeyle yukarı kaldırdım. "Değil miyim?"
"Tabi ki değilsin." Gözleri yeniden yola çevrilmişti. Sesi sakin ve inandırıcı gelse de hiç mutlu gözükmüyordu. Ve bu durum acımasız bir kıymık gibi kalbime batıyordu.
"Ama birden suskunlaştın. Ben açıklamazsam ve sen hep böyle kalırsan ne olacak?" Benim kalbim buna nasıl dayanacak Kuzey? Ben buna nasıl dayanacağım?
"Yeni evine taşındığında o panoyu yanında götürmeyi planlıyor musun?"
Duyduğum soruyla gözlerim kocaman açılırken dudaklarımdan bir hayret nidası fırladı. "Ne?!
Tabi ki düşünmüyorum!"
Bir kere daha gülümsedi. Bu seferki daha geniş ve daha canlıydı. "O halde gerçekten bir sorunumuz yok. Sonuçta Doğu'yu ilk defa bugün öğrenmedim. Eh, bu kadar canlı bir şekilde varlığıyla yüzleşmeyi tercih etmezdim tabi ama bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.
Çünkü sana inanıyorum."
Yeryüzünde yaşayan en güzel adamsın sen diye bağırmak dilimin ucuna kadar gelse de kendimi frenleyip "Bir şey söylemeden mi?" diye sordum.
Gözlerini yoldan ayırıp bir saniyeliğine bana çevirdi. "Şeref Meselesi dediğin planı yapman bir gece sürdü. Hayatımda duyduğum en saçma plandı ama uygulamaya başladığımızdan beri seni yanıltmadan tıkır tıkır işledi." Ben, bunun konuyla ne alakası olduğunu anlamayarak kaşlarımı çatarken o gözlerini benden çekip tekrar yola döndü.
"Eren Erken'i olaydan diskalifiye etmen yarım saatini almadı. Can gibi ilginç bir çocukla muhteşem bir şekilde başa çıktın. Rüzgar'ın bile -kendisini çok severim ama tam bir dallama olduğunu hepimiz biliyoruz- sana karşı saygı duyup sınırlarını geçmemesini sağladın. Aklına ne koysan yapıyorsun yani. Eğer Doğu'yla birlikte olmayı gerçekten isteseydin, eminim bununla

ilgili bir planın olurdu." Duraklayıp sahte bir tereddütle kaşlarını çattı. "Var mı?" "Yok," dedim derhal. Sesimin acelesi onu bir kere daha gülümsetti.
"O zaman onunla birlikte olmak istemiyorsun demektir. İstesen olurdun çünkü. Bunu biliyorum. O zavallı çocuğun senin karşında bir şansı yok."
Sözleri dudaklarından derin bir saygıyla dökülüyordu. Sadece Doğu'dan zavallı çocuk diye bahsederken biraz alaylı çıkmıştı ama o kısmı üstüme alınmıyordum zaten. Bunun nasıl olabildiğine hayret ediyordum. Kuzey gibi bir adamın gerçekliğini algılamayı beynim reddediyordu adeta. Dizilerde, romanlarda çok âşık olarak resmedilen adamlar gibi kıskançlıklarıyla kalbimi kırmak, bana bağırıp çağırmak, beni üzmek yerine 'isteseydin Doğu'yla olurdun' diyor, bana duyduğu güveni altın tepside önüme seriyordu adeta.
Mümkün müydü? Bu kadar harika bir adam gerçekten mümkün müydü? Beynim
'bilemiyorum, sana oyunlar oynuyor olabilirim' derken kalbim 'evet, evet, evet' diye haykırıyordu.
Hala aklum almadi senun gibi birini...
"O panoyu görmek beni biraz incitti," diye itiraf etti ben ona biraz daha âşık olurken. "Yani sol tarafıma bir yangın salmadı diyemem. Ama baş edebilirim." Bakışları üçüncü defa beni buldu. Yine gülümsedi. Bu sefer yüzünde aşk vardı. "Benim yanımdaysan, baş edebilirim." Dolan gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırırken "Olmak isteyeceğim başka bir yeri hayal bile edemiyorum," diye mırıldandım. Sonra hissettiğim bütün aşkı sesime yükleyerek ekledim.
"Ayrıca seni ömür boyu benim yapmak gibi bir planım var."
Ve yüzündeki hüzün tamamen kayboldu. Gülümsemesi genişleyip yeryüzünü kapladı. Gamzesine ömrümü gömdüm. "İşte bunu duyduğuma çok sevindim."

24.BÖLÜM

Evime tamamen yerleştiğimde ilk işim ablamı, eniştemi ve tabi ki sevgilim Kuzey'i akşam yemeğine davet etmek oldu. Sonuçta benim için uğraşırken canları çıkmıştı hepsinin. Ablamın pek çıkmamıştı gerçi ama ablaydı işte, atsan atılmaz, satsan satılmaz. Mecbur onu da çağırdım. Hem içinde biricik yeğenim vardı.

İşten erken çıkıp koca bir market alışverişi yaparak eve geldiğimde ilk işim ojelerimi silip tırnaklarımı kesmek oldu. Annemin bize öğrettiği şey 'uzun tırnakla yemek yapılmaz'dı çünkü. Evdeyken bu uyarıyı pek takmazdım ama annenizden ayrı kalmanın böyle bir yönü vardı işte; onun her söylediği sizin için çok daha fazla anlam ifade etmeye başlıyordu ve kendinizi git gide ona benzerken buluyordunuz.

Menümde çok süslü yemekler yoktu. Klasik misafir menüsü; fırında patates köfte, pirinç pilavı, terbiyeli şehriye çorbası, tatlı olarak da muhallebili kadayıf. Tatlıyı ve çorbayı akşamdan yaptığım için işim epeyce kolaydı. Her şeyi hazırlamam iki saatten kısa sürdü. En sonunda üstümü değiştirip masayı kurup gelecek onları beklemeye başladığımda elimde fazladan bir yarım saat kalmıştı.

Koltuklardan birine bağdaş kurup oturdum ve kapının çalmasını beklerken düşünmeye başladım. Şimdi, bizim hikayemizde Bihter bendim. Behlül Kuzey'di. Nihal Eda'ydı. Peki Ednan Bey kimdi? Resmen kadroda bir açık bulmuştum. Ednan Bey olmadan Aşk-ı Memnu mu olurdu?

Gerçi olayın Aşk-ı Memnu'dan sıyrılmasına çok az kalmıştı. Bu hafta Cuma günü nihayet sunumu yapacaktık. Şeref Bey'in etkilenmesi ve işi Kuzey'e vermesi kaçınılmazdı. Kuzey'i işi aldığında babasının onun hakkında en ufak bir şüphesi bile kalmayacaktı. Çünkü kendisinin bile Şeref Bey'le anlaşma bağlaması söz konusu değilken Kuzey bunu başarmış olacaktı. Eh, hal böyle olunca Kuzey epey rahatlayacak ve nişanı atacaktı. Aslında Kuzye'e kalsa nişanı bugün atardı ama ben plana bağlı kalmak konusunda ısrarcıydım. Zira en ufak bir aksiliği kalbim kaldırmazdı. Kuzey'den azıcık mahrum kalsam üzüntüden ölebilirdim. Beklemek en doğrusuydu.

Zil çaldığında adeta uçarak gittim kapıya. Kuzey'in herkesten daha erken geleceğini bildiğim için kim o diye sorma zahmetine girmeden açıverdim. Ve karşımda kocaman bir çiçek buketi bulunca dudaklarımdan fırlayıp giden "Yaa!" nidasına engel olamadım.

Rengarenk çiçeklerden oluşan kocaman bir buket sevdiğim adamın yüzünü kapatıyordu. Benim sevinçli sesimi duyunca buketi hafifçe aşağı indirip bana gülümsedi.

"Hoş geldin," dedim kapının önünden çekilip içeri girmesine müsaade ederken.

Ayakkabılarını çıkarırken buketi bana uzattı, ben de alıp bağrıma bastırdım. "Hoş buldum güzelim."
İçeri girdiğinde parmak uçlarımda yükselip çenesine bir öpücük kondurdum. "Bunlar çok güzel," diye şakıdım çiçekleri kast ederek. "Çiçekleri çok sevdiğimi biliyor musun?"

"Bilmiyordum," dedi eğilip başıma bir öpücük kondurmadan önce. "Ama tahmin etmiştim."

İçeri girdiğimizde çabucak çiçeklerimi bir vazoya koyup vazoyu salonun en güzel köşesine yerleştirdim. Ardından gidip Kuzey'in yanına oturdum.

"Nasıl olmuş ev? Beğendin mi? Son halini görmemiştin."

Hevesli sesimle gülümseyerek başını salladı. "Senin olduğun bir yeri beğenmemem mümkün mü?"

Sözleri her defasına kalbimi başka yerinden tutuşturuyordu. Nasıl anlatabilirdim? Adam konuştukça ben çiçek açıyordum. Size kendinizi sevdiren birini düşünün. Tüm eksik yanlarınızı sarıp sizi kendi mükemmelliğine bulayan biri. Benim için o kişi Kuzey'di. Kalbimde öyle başka bir yer edinmişti ki göğsüm artık gökyüzünü içine alacak kadar genişti onun sevgisiyle.

"Hep çok güzel şeyler söylüyorsun," diye mırıldanırken başımı omzuna yasladım. "Sen konuştukça hayatım daha güzel bir yer oluyor."

"Sadece içimden geçenler." Başını başımın üstüne yerleştirdi. Koluyla beni sarıp kendine iyice yaklaştırınca içime dolan huzurdan çıldırmak istedim. Evet, huzurla çıldırmak istedim. En nihayetinde benim şu minik bedenim böylesine huzuru taşıyabilecek kadar güçlü değildi. Yine de ayağa fırlayıp deli gibi ortalarda koşturmak yerine kendime hâkim olarak Kuzey'e iyice sokuldum ve varlığının tadını çıkarmaya karar verdim. Böyle yakın oturduğumuzda kalp atışlarını bile hissedebiliyordum. Zaman tam şu anda dursa ve bir kere daha kımıldamayacak olsak en ufak bir itirazda bile bulunmazdım.

Fakat tabi ki zaman falan durmadı. Aksine zil çaldı. Ablamla enişteni yemeğe çağırdığım için kendime küfrederek, tabii ki

içimden, Kuzey'den ayrıldım ve sürüdüğüm adımlarımla kapıyı açmaya gittim.

Ablam sinirimi bozan bir neşeyle sırıtarak içeri dalarken eniştem her zamanki karizmasını da beraberinde getirerek onu takip etti. Eniştemin kucağında da bir buket çiçek vardı ama beni Kuzey'in getirdikleri kadar heyecanlandırmamışlardı. Yine de minnet duyarak gülümsedim ve çiçekleri bir vazoya yerleştirdim.

İçeri girdiğimde ablamla eniştem yan yana koltuğa kurulmuşlardı ve eniştem güler yüzle Kuzey'le sohbet ederken ablam diktiği bakışlarıyla sevgilimi darlamaktaydı. Yanına kadar gidip kafasına bir tane patlatmamak için kendimi zor tuttum. Canım sevgilimin psikolojik baskı görmesine seyirci kalamayacağım için ablama seslendim.

"Gelsene sen, biz masayı kuralım beraber."
Ablam suratını buruşturup mırın kırın etse de eniştemin yanından kalkıp beni takip ederek mutfağa geldi. Ve içeri girer girmez benim çatık kaşlarımla karşılaştı.

"Ne oldu be? Niye öyle bakıyorsun?"

"Asıl sen niye öyle bakıyorsun Kuzey'e?" derken koluna bir çimdik attım.

Küçük bir çığlıkla geri çekilirken kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. "Seni sahipsiz sanmasın diye."

"Köpek miyim ben abla ne sahibi?"

Önce koluna, çimdik attığım yere, sonra da bana bakıp imalı bir bakışa omuz silkti. "Bilemiyorum artık köpek misin değil misin... Nankör olduğun kesin ama!"

Ona söylene söylene zaten kurmuş olduğum masanın birkaç eksiğini götürmeye başladım. Ablam da peşimden geldi tabi ki. Birbirimize ters bakışlar ata ata her şeyi tamamladık, en sonunda sofraya oturduğumuzda onu, en son onun çorba kâsesini doldurarak cezalandırdım. O da ilk kaşığını alır almaz "Tuzu az olmuş bunun," diyerek karşılık verdi.

Tuzluğu alıp sertçe önüne bıraktığım sırada Arın enişte min bıyık altından gülümsediğini gördüm. Ablamla kavgalarımızdan tuhaf bir zevk alıyordu bu adam. Zavallım, bu Mayıs çatlağının elinden ne çekiyorsa artık, ben ablama haddini bildirince çok keyifleniyordu.

Bakışlarımı sakinleşmek için Kuzey'e çevirdiğimde onun da bana baktığını gördüm ve yüz kaslarım inanılmaz bir hızla gevşeyip rahatlayıverdi. Kendimi ansızın gülümserken buldum. Ona baktığımda, hele o da bana bakıyorsa, aksi mümkün müydü bilemiyorum.

"Eee, Kuzey?"

Ablamın sesi gülümsememin aynı hızla yok olmasına ve bakışlarımı Kuzey'in muhteşem suretinden ayırıp ona çevirmeme sebep oldu. Ses tonu söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağım konusunda beni uyarırcasına rahatsız ediciydi. Nitekim öyle de oldu.

"Ne zaman bozuyorsun nişanı?"

Ablamın bu soruyu sormasıyla masanın altından bacağına sert bir tekme geçirmem bir oldu. Yüzünü acıyla buruşturarak bacağını geri çekse de bakışlarını, o lanet ve rahatsız edici bakışlarını, benim zavallı sevgilimin yüzünden ayırmıyordu.

Omuzlarımı düşürürken öfkeyle oflayıp enişteme döndüm. "Sahip çıkar mısın şuna!"

Ablam tam tekrar konuşmaya hazırlanıyordu ki Arın eniştem tek eliyle yüzünü kavrayıp onu kendine çevirdi ve iki yanağını sıkıştırarak bir balığa benzemesini sağladı. Ardından en çekici gülümsemesiyle, sanki ablam bu haliyle çok güzel görünüyormuş gibi ona bakarak "Senin bu sivri dilini ne yapacağız Laz böreği?" dedi.
Mayıs'ın sert bakışları güneşe bırakılan bir buz kütlesi gibi hızlıca eridi ve homurtuları dindiğinde eniştem başını ileri uzatıp burnunu onun burnuna dokundurduktan sonra gülümseyerek geri çekildi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Allah'ım, Kuzey ve ben de bu kadar ılık mı görünüyoruz?

Eniştem geri çekildiğinde stratejik davranıp ablamın tekrar konuşmaya başlamasına izin vermeden "Proje nasıl gidiyor?" diye sordu Kuzey'e.

Benim masum sevgilim, nihayet çalıştığı yerden soru gelmesiyle rahatlayarak eniştemi detaylar hakkında bilgilendirmeye başladı. Şirkette öyle hummalı bir çalışma yapılıyordu ki ve Kuzey projenin her aşamasını öyle ustaca kontrolü altında tutuyordu ki enişteme açıklamalarını yaparken bir an bile duraklamıyor ya da tereddüde düşmüyordu. Muhteşem bir profesyonellikle her şeyi en ince detayına kadar anlatıyor ve

asla bunu yaparken içimi titretecek kadar yakışıklı görünüyordu.

Onların konuşmaları arasında çorbalar bitti, ana yemeklerin servisi yapıldı derken ablam yavaş yavaş Kuzey'e karşı yumuşamaya başladı. Hatta bir ara şakalaştıklarını bile gördüm. Açıkçası yemeğin başında Kuzey'i ablamdan nasıl korurum diye düşünüyordum ama onun, kendi cazibesiyle ablamın da dostluğunu kazanacağını hesap edememiştim. Kim Kuzey'e karşı koyabilirdi ki sonuçta? Koyulsaydı ben koyardım zamanında... Değil mi ama?

Tatlı faslına geçtiğimizde buzlar iyice erimişti. Ablam artık neredeyse hiç laf sokmuyordu. Ve eniştemle Kuzey daha önceden tanıştıkları için konuşacak birkaç anıları vardı. Onlar bu anılardan bahsederken ben de dilimin ucundaki soruyu sormak için doğru zamanı kolluyordum. Bunca zamandır aklımı kurcalayan bu meselenin bu akşam ortaya çıkmasını sağlayacağımı biliyordum.

"Nerede tanışmıştınız siz?" diye sordu ablam.

"Aynı lisedeydik ama o zaman sadece ismen biliyorduk birbirimizi. Ben son sınıftayken Kuzey yeni başlamıştı okula, değil mi?"

"Evet," diyerek eniştemi onayladı Kuzey. "Amerika'dayken tanıştık, gerçek anlamda. Ben ablamın yanında kalıyordum o yaz."

"Ben de tatil için gitmiştim. Ailecek yediğimiz bir akşam yemeğinde tanışmıştık. İyi anlaşınca arkadaşlığımız da devam etti."

Konuşmanın istediğim kıvama gelmiş olması kocaman sırıtmama sebep olduğu sırada en masum ses tonumu ve en tatlı gülüşü kullanarak "Peki, Kuzey'in beni işe almasını sağlayan şu gizemli olay da o yaz mı oldu?" diye sordum.

Çayından bir yudum almakta olan Kuzey duyduğu soruyla küçük çaplı bir öksürük krizine girse de çabucak toparladı. "Sen onu unutmadın mı ya?"

"Niye unutayım Kuz ey?" Hafızamız 2 GB dediysek yedek hard diskimiz yok demedik ya?
Hayal kırıklığıyla omuz silkti. "Ne bileyim belki şans yüzüme güler falan..." Ben gülmüşüm senin yüzüne güleceğim kadar...

Kuzey'in olayı geçiştirmeye çalışmasıyla kaşlarımı çatarken bakışlarımı ondan ayırıp enişteme çevirdim. Yüzünde olaydan iyice kuşku duymama neden olacak bir sırıtış vardı. Bu adam böyle güldüğünde hep bir şeyler oluyordu. Size diyorum, evimize ilk kez gelip ablamı şoka soktuğu günde yüzüne buna benzer bir gülüş görmüştüm...

"Anlatır mısınız artık?" derken başımı tekrar Kuzey'e çevirdim. Bana bakmamak için üstün bir çaba harcıyordu ama ona öyle ısrarcı bakışlar attım ki en sonunda dönüp benimle göz göze gelmek zorunda kaldı.

Tek kaşımı kaldırıp kollarımı birbirine doladığımda kaçmayacağını anlayıp ofladı ve omuzlarını düşürerek anlatmaya koyuldu.

"Arkadaşlarımla iddiaya girmiştim," dedi sıkkın bir sesle. "Sahilde oturuyorduk ve suyun üstünde bir şey vardı. Ne olduğunu göremedik. Beni gidip onu almam için cesaretlendirdiler. Ben de iğrenç bir şeyse, ne bileyim ölü bir

balık falan, elime alamayacağımı ama fotoğrafını çekebileceğimi söyledim. Ve soyunup elimde telefonla suya girdim. Merak ettiğimiz şeyin yanına kadar gidip yüzümü sahile döndüğümde arkadaşlarımın kıyafetlerimle birlikte koşarak ve kahkahalar atarak uzaklaştığını gördüm. Arın'ı aramak on dakika sonra aklıma geldi. Kendisi elinde bir çift kıyafetle sahilde belirene kadar suyun içinde yaklaşık yarım saat bekledim. Beni böyle zor bir durumdan kurtardığı için de ona bir borcum olduğunu söyledim."

Tek solukta anlattığı hikâyesi o hariç hepimizin gülüşmesine neden olurken yüzündeki mahzun ifadeye dayanamayıp koluna sarıldım. Gerçekten çok çabuk kandırılabilecek bir adamdı Kuzey. Bu yüzden sürekli yanında olup onun korumam, kötü niyetli insanları ondan uzak tutmam gerekiyordu. Hayatımı buna adamalıydım.

"Neymiş peki?" diye sordum başımı kaldırıp yüzüne bakarken.

"Ne neymiş?"

"Suyun üstündeki şey neymiş?"

Gözlerini sıkıca yumup başını iki yana salladı ve istemsizce gülümserken "Pet şişe," dedi. "Yamulmuş bir pet şişeymiş."

Gecenin geri kalanı sıradan ama eğlenceli muhabbetlerle sürüp gitti. Ablam yaptığım tatlı on çeşit laf etse de iki tabak yedi. Kuzey her şeyin harika olduğunu söyleyip bana iltifatlar yağdırdı. Eniştem ise kendi tatlısı karısı tarafından gasp edilmeden ucundan tadabildiği kadarıyla çok lezzetli olduğunu söyleyip ellerine sağlık dedi.

Arın eniştemle Mayıs evlerine, yani bir alt kata gittikten sonra Kuzey benimle kalıp bulaşıkları makineye yerleştirmeme ve etrafı toparlamama yardım etti. Her ne kadar buna gerek olmadığını söylesem de "Seninle biraz daha vakit geçirmeme izin ver," diyerek beni anında ikna etti. Böyle söyleyen bir adama nasıl karşı koyabilirim ki?

İşimiz bittiğinde artık gitmek zorundaydı ama onu bir bardak kahve içmeye ikna etmem çok zor olmadı. Fakat kahve de bittiğinde artık bahanemiz kalmamıştı. Onu saatler sonra tekrar göreceğimi biliyordum yine de gitmesini izlemek ölüm gibi geliyordu.

Kapıdan çıkarken eğilip saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler. Kapını kilitlemeden uyuma, olur mu?"

Gülümseyip başımı salladım. "Sen de eve gidince mesaj at, tamam mı?"

Asansöre binene dek arkasından baktım. Sonra kapıyı yüzümde kocaman ve aşık bir sırıtışla kapatıp içeri girdim. Yatağıma girip tatlı bir uykuya dalmadan önce son düşündüğüm yine Kuzey'di. Ve her şeyin yakında sona ereceği. Sonsuza dek mutlu olacağımız...

***

25.BÖLÜM

Sunum günü hayatım boyunca hissetmediğim heyecanı ve telaşı bir arada hissettim. Kalbim her an ağzımdan çıkacakmış gibi atıyordu ve en ufak bir aksiliğin ihtimaliyle bile sinir krizi geçirebiliyordum. Yine de dışarıdan bakıldığında oldukça soğukkanlı ve çalışkandım. Alp'e "Her şey hazır, değil mi?" diye sorarken kuruyan boğazım için bir şişe su arıyordum etrafta.
"Hazır," dedi Alp. Ve günün kahramanı olarak bana soğuk bir şişe su uzattı. "İster misin?" İstemez miyim diye çığlık atmamak için dudağımı ısırırken hızlı hızlı başımı salladım. Bana uzatılan şişeye adeta bir hazine bulmuş gibi can havliyle sarıldım ve teşekkür etmeyi bile unutarak kafama diktim.
"İyi geldi," dedim boğazımdaki isyan dinince. "Teşekkür ederim Alp. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."
Gülümsedi ve "Eminim bir şekilde hallederdin," diyerek omzuma zararsız bir yumruk attı. Ben de ona gülümsedim ama söylediğine katılmıyordum. Alp'in desteği olmasa muhtemelen daha ilk aksilikte, yani sunumdan önce dağıtılacak el broşürlerinde yapılan hatada yere yığılıp kalır ve asla kalkamazdım. Ama Alp beni silkeleyip kendime getirmenin yanında seri ve pratik çözümleriyle de hayat kurtarıyordu. Bu yüzden ona ömrümün sonuna dek minnettar kalacaktım.
Misafirler teker teker gelmeye başlamadan önce Rüzgar'ı bulup karşısına dikildim. Ve planımızın üstünden bir kere daha geçtik; misafirleri o karşılayacaktı, sunumun girişini o yapacaktı ve bütün bunları harika bir şekilde yerine getirmezse ben günün sonunda başını boynundan ayıracaktım.
"Bak Rüzgar, şu günü atlatalım, ondan sonra istediğin kadar sinir bozucu olabilirsin. Ama bugün çok efendi, çok düzgün olman lazım. Gözünü seveyim bir çıkıntılık yapma, emi

çocuğum. Boğazlatma bana kendini misafirlerin yanında, tamam mı?"
Sözlerime sırıtıp kafasını salladı. "Merak etme fıstık. Her şey harika olacak."
Bana 'fıstık' diye hitap etmeseydi eminim içim daha rahat ederdi fakat buna da şükrettim.
Kuzey'in kız arkadaşı olduktan sonra 'fıstık' mertebesine inebilmiştim en azından. Önceden 'sarışın bomba' falan diyordu ve midemdekileri önüne kusmamak için kendime zor sahip çıkıyordum.
"Sen git Kuzey'le ilgilen."
Rüzgar'ın nadiren mantıklı bir cümle kurması karşısındaki şaşkınlığımla gözlerimi kırpıştırdıktan sonra hak vererek oradan ayrıldım ve sunum için ayna karşısında prova yapmakta olan Kuzey'imi buldum.
Gerginliği öyle barizdi ki onu sakinleştirecek bir şeyler yapabilme umuduyla yüzüme kocaman bir sırıtış yerleştirip mor gömleğimin yakalarını düzelttim. Ve dünyanın en sakin, en pozitif insanı olmaya çalışarak yanına gittim.
"Hey, patron! Nasıl gidiyor?"
Sesimi duyduğunda gülümseyerek bana döndü ve "Korkunç," dedi. "Her şeyi batırırsam benimle deniz aşırı bir ülkeye kaçar mısın?"
Kıkırdamama mani olamadan, fazla hevesli bir sesle "Seve seve," dedim. "Hatta istersen hiç uğraşmayalım. Şimdi bırakıp kaçalım."
Yalnız ben de dünden hazırmışım farkındaysak?
"Bana uyar," diyerek omuz silkti.
Çocuk gibiydi gülümsemesi. Ona sıkıca sarılıp hiç bırakmak istemememe sebep oluyordu. Küçük adımlarla yanına giderken 'Allah'ım sen onun bu hevesini boşa çıkarma' diye dua ettim. Sunumun harika geçmesini öyle çok istiyordum ki. Her şeyi bir kenara bırakırsak bunu en çok Kuzey'in kendine güvenebilmesi, babasının yıktığı inançlarının tekrar ayağa kalkabilmesi için

istiyordum. Ne kadar harika bir adam olduğunu görebilmesi için. "Muhteşem olacak," diye fısıldadım tam yanında durup aynadaki yansımamıza bakarken. "Ben inanıyorum."
Bakışları aynadaki yansımamı buldu ve bir kere daha gülümsedi. "İyi ki varsın."
Başımı hafifçe koluna yasladım. "Sen de öyle."
Alp'in içeri girip misafirlerin geldiğini söylemesiyle küçük ve huzurlu anımız dağılıverdi. İkimiz de tekrar heyecanlanarak harekete geçtik. Kuzey konuşma kartlarını düzenleyip benden önce odadan ayrılırken son kez bana dönüp gülümsedi. Bütün gün boyunca aldığım en güzel motivasyon buydu.
Misafirleri karşılamak için Rüzgar'ın yanına gittim. Herkese bolca gülücük dağıtıp 'Hoş geldiniz' derken elimden geldiğince içten ve sevimli olmaya çalışıyordum. Bir yandan da isimlerini ve yüzlerini hafızama kazıyordum ki Kuzey'i üzerlerse hepsini tek tek tenhada sıkıştırıp façasını alayım.
Sunum Rüzgar'ın muhteşem cazibesiyle ve her nasılsa bel altına vurmadan yapmayı başarabildiği, komik sayılabilecek bir espriyle başladı. İlk başlarda o konuşma başlayınca beynimin içindeki uyarıcılar 'HER ŞEYİ MAHVEDECEK. ENGEL OLAMAYACAKSINIZ,' şeklinde söylemlerle beni telaşa verse de Rüzgar beni şaşırtarak muhteşem bir performans sergiledi ve bütün misafirleri sunuma kilitledi.
Sonra sıra Kuzey'e geldi. O sahneye adımını attığı an ben nefesimi tuttum. Gerginlik somut bir olgu haline gelip bir canavar gibi vücudumu ele geçirdi. İçimden dua ede ede Kuzey'in konuşmaya başlamasını bekledim. Sahnede kendinden emin adımlarla ilerledi, misafirleri selamladı ve gülümseyerek konuşmaya başladı.

O anda bütün vücudum rahatlayarak gevşedi ve Kuzey'in bu işin altından muhteşem bir şekilde kalkacağına emin oldum. Nitekim öyle de oldu. Sunum boyunca bir an bile duraksamadan, bir saniye bile tereddüde düşmeden bütün

çalışmamızı misafirlere anlattı ve dik duruşu hiç bozulmadı. Yüzündeki o çekici gülüş hiç silinmedi. Beni ve diğer herkesi adeta büyüleyerek sundu bütün projeyi.
Her şey kusursuz ilerledi. Misafirlerin memnuniyeti yüzlerinden okunuyordu. Şeref Bey'in gözündeki parıltıya bakılırsa bu projede bizimle çalışmak için delice heveslendiğini söyleyebilirdim. Ya da ben öyle görmek istiyordum, bilemiyorum. Kesin olan tek şey işimizi harika yaptığımızdı. Rüzgâr bile bir saniye dahi fire vermeden elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve sizi şunu söylemek istiyorum; aklı başında konuştuğu sürece akıllara zarar bir adamdı. Yine de içimden bir ses sunumdan sonra eski haline döneceğini, çok da şey yapmamam gerektiğini söylüyordu.
Sunum sona erdiğinde kendimi derhal Kuzey'in yanına attım. Misafirleri uğurlamadan önce birkaç dakikamız vardı ve bunu değerlendirmek istiyordum. Rüzgar'la ikisini yan yana gördüğümde sırıtarak onlara doğru yürüdüm ve coşkuyla "Muhteşemdi!" dedim. Kuzey gözlerinden adeta ışıklar saçarak "Öyleydi, değil mi?" diye sordu. "Bu kadarını beklemiyordum." Yüzündeki çocuk gülüşünde aklımı kaybedecektim az daha. "Ben biliyordum," derken iç çekişime hâkim olamadım. "Başaracağından emindim."
Elini uzatıp yanağıma dokundu. "Sen olmasan, olmazdı."
Engel olamadığım bir gülüş dudaklarımdan fırlayıp giderken "İyi ki varım o zaman," dedim şımarıkça.
Uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu. "İyi ki varsın o zaman."
Tam mutluluktan patlayıp bütün evrene bir toz bulutu olarak dağılmak üzereydim ki "Iyy. Vıcık vıcık romantizm. Hiç hoşlanmam," diyen Rüzgâr nedeniyle göz devirerek birbirimizden uzaklaştık.
Sonra kısa bir süreliğine tekrar ayrılmamız gerekti çünkü misafirleri uğurlamamız gerekiyordu. Rüzgar'ın on beş dakika daha özüne dönmemesi için dua ederek yanlarından ayrıldım. Onlar diğerleriyle ilgilenirken ben Arın eniştemi buldum ve

sunum hakkındaki fikirlerini sordum. Ondan 'Çok başarılı buldum,' 'Kuzey harika bir iş çıkarmış,' gibi cümleler duyunca az kalsın kanatlanıp uçacaktım.
Sonunda herkesi uğurlayıp biz bize kaldığımızda Rüzgar "Benden bu kadar. Şimdi gidip biraz partileyeceğim. Rüzgar uçar," gibi cümleler kurarak yanımızdan ayrıldı. Alp, ben ve Kuzey kaldık. Kuzey hafifçe boğazını temizledi ve duruşunu dikleştirdi. Ardından sevinç çığlıkları atmamızı sağlayan o muhteşem cümleyi kurdu.
"Şeref Bey bu akşam bir yemek yiyip iş hakkında konuşmamız için beni evine davet etti." O an bana evlenme teklifi ancak bu kadar sevinebilirdim, inanın. Aklımı kaybettim adeta.
Çünkü yanımda Kuzey dururken çığlık atarak Alp'e sarılmamın tek açıklaması bu olabilirdi.
Zafer sarhoşluğuyla oradan ayrılıp yemeğe giderken yeryüzündeki en mutlu insan olabilirdim. Başarmıştık. İşte sonunda zafer bizimdi. Şimdi önümüzde hep mutlu olmak vardı.

Araba asfalt yolda ilerlerken endişeyle alt dudağını dişlemeye engel olamıyor ve kafasında durmadan söyleyeceği cümleleri tasarlıyordu. Sunum için günlerce hazırlanmıştı fakat Şeref Bey'in karşısına hiçbir hazırlık yapmadan çıkacaktı. Ve bir hata yapma düşüncesi dahi onu ölesiye korkutuyordu.
Önceden böyle değildi. Önceden Eda ya da başka birisiyle evlenmek, herhangi bir hayatı yaşamak ve şirkette herhangi bir konumda olmak umurunda değildi. Ne zaman pes ettiğini tam olarak hatırlamıyordu fakat babasının baskın karakteri onu bir yerlerde ezip geçmişti. Kendine güvenini kaybettiğinde ise tek yaptığı ona söylenene uymak olmuştu. Şu okulda şu bölümü oku Kuzey. Önemli işleri bana bırak Kuzey. Hiç tanımadığın bu kızla evlen Kuzey. İnsan kendi benliğini ikinci plana ittiğinde, bir başkasının onun için iyi olduğunu düşündüğünü söylediği

bir şeye, yalan bile olsa kolayca kanabiliyordu. Ve Kuzey'in bunlara kanmamak için tek bir sebebi bile yoktu.
Ta ki bir erkekler tuvaletinde pembe elbiseli bir sarışın görene kadar.
Açıkçası ilk başta hayal gördüğünü düşünmüştü. Kendi dünyasına o kadar çok çekilmişti ki işte oluyordu; deliyordu ve zihni ona olmadık yerlerde olmadık güzellikte kızlar gösteriyordu.
Alice gibi bir tavşanın peşine takılıp gitmesi işten bile değildi artık.
Kızın adım sesleri yankılandığında bunun bir hayal olmadığını fark etti. Gerçekten umumi bir tuvalette bir sarışın görüyordu. Aklına düşen soru nefesinin kesilmesine neden oldu. Acaba dalgınlıkla kadınlar tuvaletine falan mı girmişti? Nefesini tutup başını hafifçe sağa çevirdiğinde pisuarları görüp rahat bir nefes aldı fakat hala sarışın kıza bir açıklama bulamamıştı.
Kızın orada bulunmasından daha garip olan ise gayet serinkanlı bir şekilde lavaboya yaklaşıp ellerini yıkaması ve olayda hiçbir tuhaflık yokmuşçasına çıkıp gitmesiydi. Ardında ne kadar şaşkın bir adam bıraktığını tahmin bile edemezdi.
Kuzey kendini bunun yaşadığı en garip olduğuna ikna ettiğinde ise o sarışın kız Arın Arıkan'la beraber ofisinde belirivermişti. Ve Arın, Kuzey'den bu kızı asistanı olarak çalıştırmasını rica ediyordu. Bir insan sizi çıplak ve ı slak bir şekilde halk arasında metrelerce yürümekten kurtardıysa bu tarz istekleri geri çeviremiyordunuz. Kuzey kızı işe alırken neyle karşılaşacağını hiç bilmiyordu.
Nisan Ekiz. Hayatının ortasına düşüveren güneşin adı buydu. Şımarık. Geveze. Cin gibi bir sarışın. Her ne kadar ilk başlarda aptal taklidi yapsa da Kuzey'in gerçeğe ulaşması kısa sürmüştü. O, hayatında tanıştığı en zeki kadınlardan biriydi.
Herkes ilk görüşte âşık olmuyordu. Aşk çoğu insanın kalbine yavaşça, belli etmeden, sökülüp atılamayacak kadar kök salana

dek sesini çıkarmadan, sinsice yayılıyordu. İşte Kuzey'e de böyle olmuştu.
Hayatındaki her şeyi bir sis perdesinin arkasında görürken Nisan'ı akıl almaz bir berraklıkla izliyordu. Kendisi dâhil her şeyi örten sis bu kızın ışığı karşısında aciz kalıyordu. Adam ona baktığında bir kalemi nasıl tuttuğunu, onu kızdıracak bir şey söylemeden önce omuzlarını nasıl kaldırdığını, sıkıldığında ayağını hangi ritimle oynattığını bile fark ediyordu ve bu çok korkunçtu.
Birini bu şekilde bilmek, birinin bu şekilde farkında olmak yepyeni bir şeydi ve Kuzey bunu hissettikçe kaçıp masasının altına saklanmaktan başka bir şey istemiyordu.
Nişanlıydı. Evlenecekti. Babasını hayal kırıklığına uğratamazdı. Yine de Nisan bambaşka, capcanlı bir dünya vaat ediyordu. Kuzey'in yaşamak istediği bir dünya.
Adam elinden geldiğince direndiğine yemin edebilirdi. Bunu gönül rahatlığıyla yapabilirdi. Ama içten içe biliyordu ki bir başkasını böyle önemserken, onun için bu şekilde endişelenirken ve bir süre sonra işe gitmesinin ardındaki tek sebep onu görmek olmuşken kalbindekini daha fazla görmezden gelemezdi.
Üstelik her şey bir kenara, bunca zaman sonra Nisan, onun için bir şey yapmaya çalışan ilk kişiydi. Onun iyiliği için değil veya onun geleceği için değil. Onun mutluluğu için. Kuzey buna nasıl dayanabilirdi? Nisan bazen dünyanın en çekilmez insanı olabiliyordu ama öyle zamanlarda bile adamın tek istediği biraz daha onun yanında kalmakken bütün bunlara nasıl göz yumabilirdi?
Aşkını itiraf ettiğinde içinden çıkan adama kendisi de şaşırmıştı ama işte o böyle biriydi.
Bunca zamandır bir yerlere kilitleyip susturmaya çalıştığı adamı yeni tanımaya başlıyordu. Sanki hayatı boyunca tek bir kıvılcıma ihtiyaç duymuşken ona bir yangın bahşedilmişti ve genç adam bundan aldığı güçle bunca zamandır parçalara

ayırıp insanlara dağıttığı hayatını yenden inşa etmeye başladı. En baştan. Önce hislerini görmezden gelmeye bir son vererek. Düşüncelerini sesli söyleyerek. İçinden geleni yapıp kendi hesaplarıyla yaşamaya başlayarak.
Adım adım, Nisan'ın ona verdiği güçle hayatını tekrar avuçlarının arasına almıştı.
Bu yüzden artık daha azına razı olamazdı. Kaybetmeyi ve hata yapmayı göze alamazdı. Nisan'ı kaybetmenin düşüncesi bile kalbinin kırılıp paramparça olmasına yetiyordu. O yüzden her şeyi muhteşem yapmak zorundaydı.
Derin bir nefes alıp arabasını park etti. Arabadan inmeden önce telefonunu eline alıp "Bizim için dua et," yazarak Nisan'a mesaj attı ve tüm cesaretini toplayarak ilk adımını attı. Şeref Bey'in karşılaması sıcak ve içten olunca biraz olsun rahatlayarak gevşedi. Yüzüne yerleştirdiği tebessüm yemeğin büyük bir kısmında varlığını korudu. Şeref Bey muhabbet etmesi kolay bir insandı. Bilgili ve kültürlüydü ve insanlarla nasıl iletişim kuracağını çok iyi biliyordu. Bu nedenle yemeğin ortalarına doğru Kuzey neredeyse tüm gerginliğinden sıyrılmış ve tıpkı sunumdaki gibi özgüvenli bir şekilde proje hakkında konuşmaya başlamıştı. "Seni tebrik etmek istiyorum," dedi Şeref Bey. "Gerçekten parlak bir gençsin. İlk başlarda senden biraz şüphe ettiğim doğru. Biraz çekingen duruyordun. Fakat yanılmışım. Çalışmak isteyeceğim türde bir adamsın Kuzey. Bugün herkesin takdirini kazandın."
Duydukları genç adamın genişçe gülümsemesine sebep oldu. "Teşekkür ederim. Siz de benim çalışmayı çok arzu ettiğim bir insansınız." Tüm bu çaba bunun içindi dememek için kendisini zor tuttu.
"Çalışmamamız için hiçbir engel yok," diyerek güldü Şeref Bey. "Projen çok şey vaat ediyor.
Tabii evliliğin de öyle."

Evlilik lafı havayı delip geçen bir ok gibi vızıldadı ve yine tıpkı bir ok gibi Kuzey'in kalbine saplandı. "Evliliğim?" derken sesi kopmak üzere olan bir tel kadar gergindi.
"Eda Mertcan ile olan evliliğinden bahsediyorum. Nişanlısınız diye biliyorum. Gelecek hafta evlenmeyecek misiniz?"
Kuzey hafifçe boğazını temizleyip kendini sakin olmaya zorlarken "Aslına bakarsanız," dedi.
"Hayır, evlenmeyeceğiz. Bu bir şeyi değiştirir mi?"
Şeref Bey önündeki sudan bir yudum alırken ciddileşen yüz ifadesiyle Kuzey'in gözlerinin içine baktı. "Elbette değiştirir. Bu arkandaki koskocaman Mertcan isminin desteğini yok eder."
"O desteğe ihtiyacım yok." Genç adamın sözleri kılıç kadar kesin bir şekilde çıkmıştı dudaklarından. "Bu projeyi Mertcan isminin hiçbir desteğini görmeden hazırladım." Çok şey görmüş geçirmiş gözleri babacan bir gülüşle kısılırken "Bir projeyi hazırlamak, her zaman onu hayata geçirmekten daha kolaydır," diye yanıt verdi Şeref Bey.
Kuzey bu gerilime ve kelime oyunlarına daha fazla dayanamayacağını hissederek "Yani?" diye sordu. "Evlilik olmazsa benimle çalışmayacağınızı mı söylüyorsunuz?"
"Hayır, öyle bir şey demiyorum. Evlilik olmazsa seninle çalışmayı bir kere daha gözden geçireceğimi söylüyorum."
Yemeğin geri kalanı Kuzey'in boğazında düğümlenen hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışması ve birkaç basit diyalog ile devam etti. Çok geçmeden sonlandığında Kuzey, Şeref Bey'den iyice düşünmesini rica edip bu işin altından kalkabileceğinin garantisini vererek oradan ayrıldı.
Kendini evden dışarı attığında arabaya binmeden önce birkaç dakika soluklanıp ne yapacağını düşündü. Eh, ne yapacağını pek bilmiyordu ama pes etmeyeceği kesindi. İşi alacaktı. Bu sadece yoldaki bir engebeydi. Ve buna takılıp düşemezdi. İşi kesinlikle alacaktı.
Cebinde bir titreşim hissettiğinde cep telefonunu alıp baktı. Nisan arıyordu. İlk başta cevap vermemeyi düşünse bile bunun

yalnızca daha umutsuz hissetmesine yol açacağını fark edip telefonu açtı. Hem Nisan'ın sesini duymaya çok ihtiyacı vardı. "Alo? Kuzey? Bitti mi yemek? Nasıldı? Anlaştınız mı? Neler oldu?"

Nisan'ın ardı arkası kesilmeyen soruları eşliğinde kulağına dolan sesi Kuzey'in nefes almasını kolaylaştırdı. Hatta onu gülümsetti. Adeta damarlarına yayılıp içini ısıttı ve bütün kötü duyguları bir anlığına bile olsa yok etti. Mucize gibi bir şeydi.

Genç kızın hevesli sesine kıyamayıp "Güzel geçti," dedi Kuzey. "Her şey yolunda."

"Oh, çok şükür! Başaracağını biliyordum. Sen dünyanın en harika adamısın çünkü!" Sözcükler kim bilir kaç kilometre öteden söylenip genç adamın kalbine ulaştı. Nisan'ın sesindeki tüm o neşe, tüm o güven söylendikleri yerden kopup geldi ve Kuzey'in içindeki her şeyi alt üst etti. Hayal kırıklığı yerini sevgi, korkunun yerini cesaret aldı. Ve Kuzey o anda bu gece bu nişan meselesini bitirmeye karar verdi. Şeref Bey ile anlaşacaktı. Onunla anlaşamasa da pes etmeyip daha iyi bir adım atacaktı. Hayatını geri alması için bir şey ispatlamasına gerek yoktu. Hayatını geri alması şarttı. Çünkü dünyanın en güzel kızına âşıktı ve bir şeylerin onları ayırmasına asla izin veremezdi.

Hissettiği güçle ve özgüvenle gülümsedi. Derin bir nefes aldı ve Nisan'ı kelimenin tam manasıyla dünyanın en mutlu kızı yapacak olan o cümleleri söyledi.

"Şimdi babamla konuşmaya gidiyorum. Nişan meselesini bu gece bitireceğim. Bir süre meşgul olabilirim ama en geç yarın seni arayacağım. Kapını kilitlemeden uyuma olur mu? Seni seviyorum."

26.BÖLÜM

"Şimdi babamla konuşmaya gidiyorum. Nişan meselesini bu gece bitireceğim. Bir süre meşgul olabilirim ama en geç yarın seni arayacağım. Kapını kilitlemeden uyuma olur mu? Seni seviyorum."

Kuzey'den duyduğum son cümle buydu. Tam üç gün önce. Evet, yanlış duymadınız. ÜÇ KOCA GÜN ÖNCE.

Neler olduğunu merak ediyorsunuzdur eminim. Ben de deli gibi merak ediyordum doğrusu.

Tamam, neyse. Sakin olup olayları şöyle bir baştan alayım.

Sunum günümüz harika geçmişti. Kelimenin tam manasıyla mükemmeldi. Her şey o kadar yolunda gitmişti ki sonradan bir şeyler çıkacağını tahmin etmeliydim. Ama o an aklımın ucundan dahi geçirmemiştim. Zafer sarhoşuydum çünkü. Bütün sorunlarımız çözüldü sanmıştım. Artık Kuzey'le aramızdaki tüm engelleri aştık sanmıştım. Buradan el ele bulutlara yürürüz, yıldızlara kadar yolumuz var demiştim.

Evet, ben böyle dedim ve adam ortadan yok oldu.

Ne demek nasıl yok oldu? Bildiğiniz yok oldu işte.

Şeref Bey'le yemeğe gittiğinde yanında olamadığım için epey hayıflanmıştım fakat yemeğin bitiminde telefonla konuştuğumuzda bana her şeyin yolunda olduğunu söylediği için bu duygunun yerini rahatlamaya bırakması uzun sürmemişti.

Kapını kilitlemeden uyuma olur mu? Seni seviyorum.

Bu kadar muhteşem cümlelerle terk edilen ilk kızımdır herhalde!

Bu düşüncenin aklımdan geçmesiyle içimdeki mantıklı Nisan'ın, sürekli ağlayıp zırlayan Nisan'a sert bir tokat patlatması bir oldu. 'Terk falan edilmedin sen,' dedi bana kendim. Diğer kendim de ağlamaya ara vermeden 'Ay inşallah ya,' dedi.

"Aferin, güzelce delirttin beni Kuzey," diye mırıldanırken arama tuşuna bir kere daha bastım. Üç gündür, hiç abartmıyorum bin kere aramışımdır Kuzey'i. Öyle ki artık bu bir refleks haline geldi bende. Komutu beynim değil, direkt omuriliğim veriyordu uzun bir süredir. Üç dakikada bir arama ikonuna dokunmazsam çarpıntı geliyordu.

Telefonu kulağıma tutarken bir yandan da zile basıyordum. Kuzey'in dairesine de üçüncü gelişimdi bu arada. Şirkete de yirmi defa falan gitmiştim. Rüzgar'ı bile yaklaşık yüz kere aramışımdır, ne kadar perişan halde olduğumu siz hesap edin artık.

"Aradığınız kişiye şu anda-"

Ses kaydının tamamını dinlemeden telefonu kapatıp çantama attım. Zili ısrarla birkaç kez daha çaldım fakat kimsenin gelip kapıyı açmayacağını biliyordum. Sadece yapacak başka bir şeyim kalmamıştı ve hiçbir şey yapamaz hale gelirsem üç gündür zar zor tuttuğum gözyaşlarını salmak zorunda kalacaktım. Ve muhtemelen dünyayı sel basacaktı. Sırf sizin iyiliğiniz için kendimi tutuyordum yani.

Yine de zile beş dakika daha bastıktan sonra pes etmek zorunda kaldım. Bacaklarımda derman tükendiği için en yakın merdivene çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Belki de bir kere daha şirkete uğramalıydım. Ya da belki Rüzgar bir haber almıştı. Gerçi kendisi yurt dışına çıkmak üzereydi. Gittiyse ulaşabilir miydim bilmiyordum. Aklımdan Şeref Bey'i bile aramak geçiyordu ama içimden bir ses aradığım hiçbir yerde Kuzey'i bulamayacağımı söylüyordu. Ulaşabileceğim bir yerde olsa zaten kendisi bana gelirdi. Beni böyle, bu halde bırakmazdı.

Bırakmazdı, değil mi?

Daha fazla sahip çıkamadığım bir gözyaşı damlası yanağıma doğru süzülürken apartmanın içi cep telefonumdan yükselen melodiyle dolunca az daha kalbim duracaktı. Adeta çantamı

yırtmak suretiyle açıp telefonumu elime aldım ve ekranda yazan isim Alp olmasına rağmen bir umutla açtım.
"Ne oldu? Bulabildin mi? Bir haber var mı? Lütfen var de Alp. Lütfen."
Alp'in derince iç geçirdiğini duyduğumda açan tüm umutlarım yanlarından bir Ruh Emici geçmiş gibi solup gitti. "Ne yazık ki," dedi Alp kederli bir sesle.
"Acaba..." diye girdim söze. Sesimden adeta tereddüt taşıyordu. "Acaba ailesinin evine mi gitsem? Belki başına kötü bir... Kötü bir şey olmuştur belki. Çok korkuyorum."
"Geç oldu," dedi Alp teskin edici bir sesle. "Sen şimdi evine git. Ben biraz daha araştıracağım.
Olmadı yarın ailesinin evine gideriz beraber. Olur mu?"
Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Tamam. Çok teşekkürler Alp."
Telefonu kapattıktan sonra oturduğum soğuk merdivenden kalkıp apartmandan çıktım. Bir taksi çevirip evimin adresini verdim ve yol boyunca Kuzey'i aramaya devam ettim. Ama sonuç hiç değişmedi. Ona ulaşamadım.
"Allah'ım ne olur başına kötü bir şey gelmiş olmasın," diye mırıldandım. "Lütfen Allah'ım. Sen onu koru. Bana bağışla. Lütfen."
Eve girdiğimde aynı anda ablamdan mesaj geldi. Gelip orada bir şeyler yememi söylüyordu ama kimseyi görmek istemiyordum. O yüzden uyuyacağımı söyleyerek onu geçiştirdim ve kendime çay yapmak için ocağa su koydum.
Üstümdeki kıyafetlerden kurtulup pijamalarımı giydiğim sırada zil çaldı. Ablam, diye düşündüm. Aşağı inmem için ısrar edecekti muhtemelen.
Ayaklarımı sürüyerek kapıya gittim ve derin bir iç çektiğim sırada kapıyı açtım. Karşılaştığım yüz içime çektiğim nefesin boğazımda düğümlenip bir öksürüğe dönüşmesine sebep oldu. Hayır, ne yazık ki kapıdaki Kuzey değildi.

Kapıdaki bir yabancıydı. Tahminen ellili yaşlarının sonunda bir adamdı. Dinç duruyordu. Ve hiç daha önce karşılaşmadığımıza emin olduğum halde bir şekilde tanıdık geliyordu.
"Buyurun?" dedim merakla. "Kime bakmıştınız?"
Beni şöyle bir süzüp kaşlarını çatarak "Nisan Ekiz, siz misiniz?" diye sordu.
Nefesim ciğerlerimle soluk borum arasında bir yerlerde sıkışırken usul usul başımı salladım. "Evet, benim. Siz kimsiniz?"
Bu defa bakışları dairemin yarı aralık kapısını süzdü uzun uzun. Ardından "Ben Batur
Erarlsan," dedi. "Bu evin sahibinin, Yiğit'in babasıyım."
Bir an dünyanın ayağımın altından kayıp gittiğini hissettim ama düşüp bayılmadım. Nasıl başardığımı hiç bilmeden ayakta kaldım. Kapının koluna sıkıca tutundum, sertçe yutkundum ve "Kuzey iyi mi?" diye sormayı başarabildim. Aklıma yüz bin tane ihtimal doluyordu. Kalbim o kadar çok acımaya başlamıştı ki ağlamamamın tek sebebi, gözyaşlarımın bu gerginliği azaltmayacak, aksine arttıracak oluşuydu.
Batur Bey benim aksime rahat bir sesle "Evet, çok iyi," diye cevap verdi. "Çok meşgul yalnızca. Ama güzel bir meşguliyet bu."
Kalbimi sıkan demir parmaklar bu cevapla birazcık gevşese bile içime yayılan ihanet hissiyle yanmaya devam ediyordum. Kuzey iyiydi. İyiydi. Çok şükür. Ama yanımda değildi. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.
"Öyle mi?" diye mırıldandım belli belirsiz. Ve bir saniye içinde kendime bir milyon defa o an ağlayamayacağımı söyledim. "Niçin gelmiştiniz?"
"Dediğim gibi, oğlum fazlasıyla meşgul. Malum düğün telaşı. Bir süredir de ilgilenemiyordu bu işlerle. Oradan oraya koşturuyor." Yüzünde sanki bana, duymayı çok istediğim şeyleri söylüyormuş gibi hevesli bir gülüş vardı. Konuştukça Kuzey'le aralarındaki benzerliği daha net görebiliyordum ve bu

beni öldürüyordu. Konuşmaya devam etmesi midemi bulandırsa da, konuştukça içimden bir şeylerin sökülüp gittiğini hissetsem de sözünü kesemeyeceğimi biliyordum.
"Geçen gün bana şu küçük planınızdan bahsetti. Nişanı atmaktan falan. Tabii onu karşıma alıp bunun geçici bir heves olduğunu, benim sözümü dinlemesi gerektiğini, geleceği için en hayırlısının bu olduğunu söylediğimde bu saçma fikri kafasından atması pek de zor olmadı." Kurduğu cümleler adeta kemiklerimi kırıp geçiyordu. Kalbimi değil, çünkü o çoktan paramparçaydı. Kemiklerimi kırıyordu. Daha doğrusu içimde kırılabilecek ne varsa hepsini bin parçaya bölüyordu. Zihnimin mantıklı yanı Kuzey'in asla böyle bir şey yapmayacağını haykırsa da ağzımı açıp karşımdaki adama bir şey söyleyecek gücü bulamıyordum ve ben sustukça o konuşmaya devam ediyordu.
"Neden böyle fikirlere kapıldığını anlıyorum elbette. Erkekler güzelliğini nasıl kullanması gerektiğini bilen kadınlara karşı hep böyle zayıftırlar," derken midemi alt üst ettiren bir bakış attı. Bakışıyla ima ettiği şeyi anlamamam imkânsızdı. Bu evin sahibinin babasıyım. Bunun gelip geçici bir heves olduğunu söyledim. Güzelliğini nasıl kullanması gerektiğini bilen kadınlar. Bunlar bu adamın sözleriydi ve beni bir metres, yapışkan bir kadın olarak gördüğünü anlatması için daha fazlasına gerek yoktu. Gerçekten aptal bir sarışın olsaydım bile bunu anlardım.
"Aslında gelip kendisi seninle konuşmaya ama damatlığında küçük bir pürüz çıktı ve hala onun provasında. Yarın da Eda'nın akrabaları gelecek ve çok fazla misafirimiz olacak. O yüzden bu işi ben aradan çıkarmak istedim."
Bu işi aradan çıkarmak istedim. Bu işi. Aradan. Çıkarmak. İstedim.
"Evde dilediğin kadar oturabilirsin. Sonuçta seni mağdur etmek istemeyiz. Şirketten iş çıkışın yapıldı. Tazminatını da banka hesabına yatırdılar ve Yiğit bu konuda da oldukça cömert

davrandı. Umuyorum ki bir zorluk çıkarmazsın. Sevimli bir kıza benziyorsun ve Yiğit zeki biri olduğunu söyledi. O yüzden bu konuşmanın bütün sorunlarımızı çözeceğini düşünüyorum. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Yüzünde her geçen saniye genişleyen bir sırıtışla bir müddet bana baktı. Söylemek istediğim yüzlerce şey olmasına rağmen ağzımı açıp bir şey diyebileceğimi zannetmiyordum. Bu yüzden hiç kımıldamadan ona bakmayı sürdürdüm. Bu küçücük eylem bile bedenimdeki tüm gücü alıp benden uzaklaştırmaya yetiyordu. Yine de dişlerimi sıkarak orada durdum. Bu adamın yıkıldığımı görmesine izin veremeyeceğimi biliyordum.

Sesim çıkmayınca tatmin olmuş bir gülümsemeyle "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Ardından sanki bu mümkünmüş gibi "İyi akşamlar," diyerek arkasını döndü ve beni nasıl bir enkaza çevirdiğini bir an olsun umursamayarak gitti.

O gittiğinde gözyaşlarımı tutmak veya ayakta durmak için herhangi bir sebebim kalmadığını fark ettim. Hayatımda bundan daha kötü bir an yaşamış mıydım bilmiyordum. Ama burada duyduklarımdan daha ağır sözler, daha kötü hakaretler duymadığımı biliyordum. Beni bir yandan söylenen sözlerin çirkinliği çarparken diğer yandan Kuzey'in yokluğu vuruyordu. Hareket eden, asla durmayan ve beni aralarına almış iki duvar tarafından sıkıştırılarak ezildiğimi hissediyordum.

Ağlıyordum. Gözyaşlarım görüşümü engelleyecek kadar çoktu ve her geçen saniye çoğalıyordu. Kapımın önüne çöküp kalmıştım. Kımıldayacak kadar bile güç bulamıyordum kendimde. Kalbim amansız bir hastalığa yakalanmış gibi hız la içimde ölüyordu, durduramıyordum.

Kuzey ulaşamayacağım kadar uzaktaydı ve kendimde ona seslenecek gücü bile bulamıyordum.

Hiç kalbinizin orta yerinde bir yangın çıktı mı? Benim çıktı.

Evet, dünyanın en dramatik girişini yaptım ama Batur Erarslan'dan işittiğim yenilir yutulur tarafı olmayan o

hakaretlerden sonra bu hakkımdı. Oturmuş ağlamaktan kör olmuş gözlerimle gökyüzüne bakıyordum. Ablamın evinin balkonundaydım. Tabi ki duyduğum onca hakaretten sonra Kuzey'in evinde kalacak değildim. Bir de ağlamaktan doğrulamadığım gerçeği vardı tabi. O yüzden etrafta beni kontrol edip ölüp gitmediğimden emin olacak birilerinin olması iyi oluyordu.

Her şey nasıl birden böyle büyük bir felakete dönüşebilmişti anlamıyordum. Kuzey'in bana 'seni seviyorum' diye sesi hala kulaklarımda çınlıyordu ve içten içe sözlerinde dürüst olduğunu da biliyordum. Ama neden çıkıp gelmiyordu, neden aptal damatlık provalarına gidiyordu, neden beni kurtarmıyordu? Hikâyenin prensi o değil miydi? Beyaz atıyla çıkagelip beni düştüğüm bu yerden kaldırması gerekmiyor muydu?

Pekâlâ, masalların neden masal olduğunu böyle anlarda anlıyoruz işte.

Batur Bey'in ziyaretinden sonra Kuzey'e telefonundan ulaşamayacağımı, onu evinde bulamayacağımı hatta şirkete gitsem büyük ihtimalle içeri alınmayacağımı kabullenmiştim. Ama kabullenmiş olmak kahrolmamak anlamına gelmiyordu. Hala parmaklarım bir ümitle telefona uzanıyor, Kuzey'e bana dönmesi için yalvaran mesajlar yazmak için kaşınıyordu. Kalbimi tutuşturan özlemle dağları bile aşabilecekmiş gibi hissediyordum ama Kuzey'e giden yolu bilmiyordum. İnsan gideceği yönü bilmeyince sonsuza kadar yürüse ne fayda ederdi ki? Keşke bir kutup yıldızım olsaydı ve bana Kuzey'i gösterseydi. Ama Kuzey her nereye kaybolduysa bütün gökyüzümü de peşinde götürmüş gibiydi. İşin kötü yanı ondan ilk defa ayrılıyordum ve bu ayrılık sonsuza dek sürecek gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldım. İçimde acının yanında bir de kesif öfke vardı. Çünkü o melun akşamın sabahına uyandığımda benim dışımdaki her şeyin normal olduğunu fark etmiştim. Ben bir

harabeye dönmüşken tüm dünya o akşamdan önce nasılsa sonra da öyleydi. Ve bu beni şok ediyordu. Çünkü benim içim o kadar acıyordu ki dünyanın buna tepkisiz kalabildiğine inanamıyordum. Ne bileyim güneş belki bana acır da bir sonraki sabah doğmaz falan diyordum ama olmuyordu. Aniden sokağa fırlayıp 'ULAN BEN YANIYORUM GÖRMÜYOR MUSUNUZ' bağırasım geliyordu ama olmuyordu. İnsanların nasıl delirdiklerini şimdi daha iyi anlıyordum. Herkes acınıza tepkisiz kaldığınızda aklınızı yitirmeniz işten bile değildi. Gökyüzü açık, mavi ve sonsuzdu. Kuşlar öterek parlayan güneş ışığının altında uçuşuyorlardı. Etraf huzurlu seslerle dolup taşıyordu ve bu benim azabımı ikiye katlıyordu. Mutluluğu, huzuru ve iyi olan her şeyi reddetmek istiyordum. O yüzden gözlerimi kapatıp aklımda dolanıp duran türküyü söylemeye başladım. Bir zamanlar birilerinin benim gibi bir acı çektiğini gösteren, bir yerlerde benim acımı anlayacak birilerinin olduğunu bana fısıldayan türküyü.

"Taş başsun yerume dedi gönlune, gönlune,
Taş başsun yerume dedi gönlune, gönlüne, Emri olur başım gözüm üstüne, üstüne, üstüne Aman aman üstüne, aman aman...
Emri olur başım gözüm üstüne, üstüne, üstüne
Aman aman üstüne, aman aman..."

Son kısmı söylerken hıçkırığım sesimi kaplayınca kelimeler de yok olup gitti. Başımı dizime yaslayıp kollarımla bacaklarımı sararken başımı okşayan bir el hissettim. Ablam olduğunu anlamam için başımı kaldırıp bakmam gerekmiyordu. O ve eniştem günlerdir beni teselli etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Hatta Arın eniştem bana söyledikleri yüzünden Batur Erarslan'ı dövmekte fazla kararlıydı. Neyse ki ablam fevri bir hareket yapmasına engel olmuştu. Yani o adamın bir dayak yemesini isterdim elbette ama şu da bir gerçekti ki olayın içini bilmeyen bir insan için davranışlarımı o şekilde yorumlamak işten bile değildi. Hatayı ben yapmıştım. Niyetim kötü değildi

fakat işin varacağı noktayı düşünememiştim. Gençtim, cahildim bir de âşıktım. Hal böyle olunca attığım adımın nereye gittiğini görememiştim tabi. Tabi ki hiçbir insan, hiçbir insana öyle sözler söylememeliydi ama Batur Bey'in kapıma kalbimi kırmak için geldiğini zaten biliyorduk. O beni vurmak istemişti. Ben karşısında kalkansız çıkmıştım. Suçlu oydu. Fakat kendimi korumam gerekirdi. Yapamamıştım.
Ve mahvolmuştum işte. Kuzey evlenmek üzereydi ve ben gerçekten mahvolmuştum. Günlerdir kendime tekrarlayıp durmama rağmen her düşündüğümde beni farklı yerden bıçaklayan bu düşünceyle hıçkırıklarım şiddetlendi. Ablamın şefkatli kucağına sığınırken "Evlenecek," dedim boğuk bir sesle. "Abla nasıl dayanacağım?" Evet, tam manasıyla Bihter Ziyagil olmuştum işte. Ne mutlu bize!
Ablam "Geçecek," diye fısıldadı ama ona inanmadım. İnsan bu kadar üzgünken iyi şeylere inanamıyormuş. Sevdiğiniz insan sizden alınınca iyi şeyler kulağa o kadar iyi şeylermiş gibi gelmiyormuş.
Ben Kuzey'in geçmesini istemiyorum ki, diyemediğim için daha fazla hıçkırdım. Ben Kuzey'in geri dönmesini istiyorum, demek istediğim biraz daha fazla.
Hıçkırıklarım arasında kapının çaldığını işittim. Ablam hemen geleceğini söyleyerek beni balkonda bıraktı ve kapıyı açmaya gitti. Ben başımı bir kere daha balkon duvarına dayadım, tekrar gözlerimi kapadım ve biraz önce söylediğim türkünün son kısmını mırıldandım.
"Vay ben ölem atın toprak üstüme, üstüme, üstüme
Aman aman, üstüme aman aman."
***

27.BÖLÜM

Sevgilisinin nikâhına çağrılmayı talep edenler sıralı tam liste;

1- Ümit Besen

2- Ben

Size de gergin bir gülüş geliyor mu bilmiyorum ama ben histerik kahkahalarla iki büklüm yere kıvrılmak istiyordum. Çünkü Kuzey'in, Kuzey'imin düğününe gitmek için yoldaydım. Evet, yanlış duymadınız. Düğüne giden yolda Alp ve sevgilisi Melek'le birlikte bir arabanın içinde ilerlemekteydik Olaylar tam olarak şöyle gelişmişti;

Ben ablamın evinde biraz o koltukta, biraz şu köşede, biraz mutfakta, biraz balkonda ağlayarak kendimden geçerken kapı çaldı. Ne ablam evdeydi ne de enişte m. O yüzden mecbur kapıyı ben açtım. Gelenin Alp olduğunu görünce ise ona sarılarak ağlamaya devam ettim. Gerçi gelen kapıcı olsa da aynı şeyi yapardım muhtemelen. Çünkü insanlarla iletişimde işlevsel kalan tek özelliğim buydu; sarılıp ağlamak.

Alp içeri girip beni sakinleştirmek için su falan verirken -ki çok işe yaramaz hareketlerdi bunlar, bir denizi içsem yine de ağlardım bence- ona "Neden geldin?" diye sordum. Sesim karga gibi çıkıyordu. Ama Alp bunu yüzüme vurmadı çünkü o gerçek bir dosttu.

"Çok mantıksız," dedi sadece.

Ben de "Aynen öyle," diye mırıldandım. "Zaten otuz beş saat telefonda konuştuk. Buraya gelmen resmen intihar göreviydi, gözyaşlarımda boğulacaksın. Çok geç olmadan kaçıp kendini kurtar bence."

Alp yüzüme boş bir bakış atıp yüzünü buruşturdu. "Ondan bahsetmiyorum kızım. Kuzey'in evlenmesi çok mantıksız."

Kuzey ve evlilik sözlerini duyunca bir kere daha ağlamaya başlamadan önce "Niye ki?" diye sordum. "Nişandan sonra düğün gelir. Neresi mantıksız?"

Alp gözlerini devirdi. Hem de öyle bir devirdi ki gözleri yuvalarından çıkacak sandım.

"Gözyaşların beynini eritmiş," dedi bana. "Kuzey sana aşıktı. Eda'yla evlenmesi çok mantıksız.

Ondan bahsediyorum."
"Değilmiş demek ki," derken elimdeki buruşmuş peçeteyle burnumu sildim.
"Gerçekten beynin erimiş senin."
Alp bir bardak suyu daha önüme bıraktıktan sonra geçip karşımdaki sandalyeye oturdu. "Bak," dedi ciddi bir sesle. "Bence Kuzey sana gelebilse gelirdi. Bu kadar uğraştıktan sonra babasının iki lafıyla yolundan dönecek bir adam değil. Bence şu an onu engelleyen bir şey var."
Tamam, itiraf etmem gerekirse Kuzey'in böyle bir şey yapacak olmasına ben de inanamıyordum. Çünkü Alp'in de dediği gibi aşırı mantıksızdı. Babasının iki sözüyle ikna olacak adam bir plan için neden o kadar uğraşsındı ki? Ayrıca beni seviyordu. Beni sevdiğini biliyordum. Beni buna inandırmıştı ve aksini düşünmeye çalışsam bile kalbim duruma itiraz ediyordu.
"Öyle mi diyorsun?" diye mırıldanırken gözyaşlarım biraz mola vermişlerdi. İkna olmaya dünden hevesli gönlüm sağ olsun.
Alp "Öyle tabii," dedi ciddiyetle. "Hem adam resmen ortalıktan yok oldu. Telefonu günlerdir kapalı. Kredi kartları kullanılmadı. Ne gören var ne bilen. Sence bu normal mi?"
"Değil mi?" Dudaklarımdan dökülen bu soruyla ben bile kendime bir tokat atmak istedim.
Harbiden beynim erimişti galiba. Kalp kırılınca onun da kimyası bozuluyorsa demek...
"E yani. Bir gariplik var tabi."
Alp'in sözleri düşüncelerime hızla yayılan bir virüs gibi bulaştı ve beynimi ele geçirdi. Erimiş beynim bu virüsün etkisiyle biraz toparlandı ve tekrar çalışmaya başladı. Emin olduğum şeyler tek tek zihnime üşüşürken kaşlarımı çattım; Kuzey beni seviyordu -kim ne derse desin, Eda'yla evlenmek istemiyordu ve bu zamana kadar babası tarafından inanılmaz bir baskı görmüştü. Ayrıca şuna da emindim; eğer gerçekten benden ayrılmaya ve evlenmeye karar verseydi bile bunu bana gelip

kendisi söylerdi. Benimle konuşması için babasını göndermezdi.
Çünkü o böyle bir insan değildi.
"Kuzey'in imkanı olsa bana gelirdi. Mutlaka gelirdi."
Sayıklama gibi söylediğim bu cümlelerle birlikte Alp derin bir nefes aldı. "Evet, otuz defa falan söylediğim gibi."
"Gelemiyorsa başına bir şey gelmiştir kesin..."
"E günaydın Nisan'cığım. Nihayet beynin işlevini geri kazanabildi."
Bu defa gözlerini deviren ben oldum. Gerçi buna pek hakkım yoktu çünkü Alp çok haklıydı. Haklı olması yetmezmiş gibi bir de resmen kahramandı. Karşıma geçip beni silkelemese ben sümüğümde boğulmaya devam ederdim muhtemelen. Erimiş beynim yüzünden Kuzey'in zor durumda olabileceğini asla akıl edemezdim. O yüzden göz falan devirmeyecektim. Evet, sonsuza kadar Alp'e minnettar olacaktım.
"Eğer başına bir şey gelmişse onu kurtarmamız lazım," dedim neredeyse inleyerek. "Ama başına ne gelmiş olabilir ki?"
"Bunu öğrenmemizin tek yolu var," diye mırıldandı Alp. Ve pantolonunun arka cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı.
Zarfı alıp açtığımda neredeyse kusacaktım. "Bana sevgilimin düğün davetiyesini mi getirdin Alp? Nasıl bir zalimliktir bu?"
Alp genişçe sırıttı. "Davetiye değil bu. Bu bizim haritamız."
"Haritamız mı?"
"Evet, Kuzey'i bununla bulacağız." Uzanıp zarfı elimden aldı ve tekrar arka cebine koydu. "Gerçekten, aşk acısı yüzünden IQ seviyen bu kadar düşmeden önce seninle daha iyi anlaşıyorduk."
Tamam, Alp'e göz devirmeme kararım beni biraz zorluyordu. Çünkü zekâma hakaret edilmesinden hoşlanmıyordum. Zekâm bunu hak etmiş olsa bile...
"Düğünü mü basacağız?" diye sordum öfkeyle. Çünkü bu duyduğum en saçma plandı.

"Hayır, tabi ki," dedi Alp. "Kuzey'i kaçıracağız." Duyduğum en saçma planı güncelliyorum; bu.
"Bunu yapabileceğimize inanıyor musun gerçekten? Kuzey'in kaçırılmak istediğinden bile emin değiliz."
Alp çok yorulup da pes etmiş gibi omuzlarını düşürüp yüz ifadesini ciddi bir renge boyadı. Sonra dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilip gözlerimin içine baktı. "Nisan," dedi düz bir sesle. "Hiçbir şeyden emin değiliz. Ve planımız çok boktan. Ama hiçbir şey yapmazsan Kuzey'in Eda'yla evlenmesi kuvvetle muhtemel. İstersen pijamalarınla burada oturup ağlayarak beynini eritmeye devam edebilirsin. Ama eğer benim tanıdığım kızsan içeri girer, renkli elbiselerinden birini giyer, parlak saçlarını tarar ve kafana koyduğun şeyi yapmak için yola çıkarsın. Karar senin. Ben her durumda yanında olacağım; ya sümüklerini silmek ya da arabayı sürmek için."
Göz devirmeme kararımı güncelliyorum; Alp sonuna kadar haklı.
İçimden gelen tek şey ciğerlerim sökülene kadar ağlamak ve Kuzey'in bana gelmesi için bağırıp çağırmak olsa da mantıklı yanım bunun hiçbir işe yaramayacağını söylüyordu. Kuzey gelebilse gelirdi. Gelirdi, buna emindim. O zaman burada oturup durmak yaptığım en saçma şey değil de neydi? Alp haklıydı -evet, bu cümleyi duymaktan sıkıldınız. Ve kalkıp hazırlanmalı, prensimi kurtarmak için harekete geçmeliydim. Umarım kurtarılmayı istiyordur, aksi takdirde onu kaçırıp bir şatoya kapatmam gerekecek.

Hızla sandalyemden fırladım ve odama doğru koşturmaya başladım. Sonra Alp'e bir şey söylemediğimi hatırlayarak çabucak geri döndüm ve "Giyinip geliyorum, burada bekle," deyip tekrar odama uçtum. Dolabımdan bir elbiseyi kaptığım gibi üstüme geçirdim. Dağınık saçlarımı hızla tarayıp topladım. Ağlamaktan küçülmüş gözlerimi hızlıca ve beceriksizce

yapılmış bir makyajla kamufle etmeye çalıştım ve beyaz babetlerimi alarak Alp'in yanına döndüm.
"Hazırım. Gidebiliriz."
Alp komutumla birlikte oturduğu yerden fırladı ve derhal evden çıktık. Alp'in arabasına varana dek bir an olsun bile yavaşlamadık. Arabaya vardığımızda orada bir kızın beklediğini gördüm. Esmer, orta boylu, gösterişsiz ama güzel bir kız. Bu kızla daha önce hiç karşılaşmamıştık ama onu tanıyordum.
"Melek?" dedim şaşkınca.
Kız bana genişçe gülümsedi. "Merhaba Nisan. Bu şekilde tanışmayı istemezdim ama Alp olayın aciliyetinden bahsedince..."
Ben de hafifçe gülümsedim. "Şartlar ne olursa olsun tanışabildiğimiz için mutluyum. Fakat şimdi düğünden kaçırmam gereken bir sevgilim var. Sohbete yolda devam etsek olur mu?" "Hay hay."
Hemen arabaya doluştuk. Ben arkaya geçerken Melek öndeki yolcu koltuğuna oturdu ve Alp gaza bastı. Sonra uçuşa geçtik. Gerçek anlamda. Deli gibi bir hızla ilerliyorduk çünkü düğün bizim konumumuza çok uzak bir yerde yapılıyordu. Neredeyse şehrin dışındaydı. Sanırım Batur Beyler sevgili oğlu için kır düğünü falan hayal etmişlerdi. Kır düğünü kadar başınıza taş düşsün Sayın Batur Erarslan.
İçimde anbean kabaran öfke ile yolda hareket ederken Alp bana bir şişe uzattı. Elime aldığımda onun bir saç spreyi olduğunu fark edip şaşkınca "Bu ne?" diye sordum. "Saçlarını boyaman için. Ayrıca torpidoda güneş gözlüğü ve şapka var. Batur Bey'in seni tanıması işimizi yokuşa sürebilir de..."
Saç spreyini şöyle bir inceleyince "Alp bu boyanın rengi mor!" dedim dehşetle.
"Mor mu?" Bir saniyeliğine gözlerini yoldan ayırıp dikiz aynasından bana baktı. "Ama ben görevliden siyahını istemiştim. Hatta özellikle onun saçındaki gibi yapay

durmayanından ve rahatsız edici şekilde dikkat çekmeyeninden olmasını söylemiştim."
Dudaklarımdan ağlamakla gülmek arası bir ses döküldü. "Eh. Bu durumda neon yeşili ya da cırtlak kırmızı vermediği için şükretmeliyiz. En azından Kuzey moru seviyor."
Saçlarımı çözüp elbisemi boyamamaya çalışarak spreyi uygulamaya başladım ama inanın düşündüğünüzden çok daha zordu. Bir de boya kötü koktuğu için arabanın camlarını açmak zorunda kalmıştık ve bu işimi daha da zorlaştırıyordu. Ama yine de dakikalar süren uğraşımın ardından saçlarımı, çok profesyonelce olmasa da, mora boyamayı başarabilmiştim. Elbiseme de biraz boya bulaşmıştı ama haftanın rüküşü seçilmekten daha önemli dertlerim olduğu için pek umursamadım.
Düğün yapılacak olan yere vardığımızda gözlerime inanamadım. Yani zengin bir adamın oğlunu bir otelin havuzlu bahçesinde falan evlendireceğini düşünürdüm ama burası çiftlik gibi bir yerdi. En yakın yerleşim yeri kilometrelerce uzakta kalmıştı. Düğün için ilginç bir mekân seçimiydi doğrusu.
"Adresin doğru olduğuna emin misin?" diye sordum Alp'e. "Hem sen davetiyeyi nereden buldun?" Bunlar öyle etrafa saçılan davetiyeler değildi sonuçta.
Alp gülümseyerek "Rüzgâr sağ olsun," dedi. "Ondan aldım."
"O yurt dışına çıkacaktı hani?"
Bilmiyorum dercesine omuz silkti. Sonra arabamızı bir ağacın altına park etti. Neden böyle yaptığını sorduğumda buranın stratejik bir önemi olduğunu söyledi. Kaçış yolumuzun üzerindeymiş, öyle dedi. Böyle bir cümleye nasıl cevap verilir bilemediğim için sessizce kabullendim ben de.
Arabadan inmeden önce şapkamı takıp güneş gözlüklerimi gözüme geçirdim. Amaç dikkat çekmemekti fakat kendimi parıldayan bir işaret lambası gibi hissediyordum. Dağın taşın, otun toprağın arasında uzaylı gibiydim resmen. Çektiğim bunca çileden sonra Kuzey benimle kaçmak istemese bile

sürükleyerek götürürdüm arkadaşlar. Bizim de bir sınırımız var yani. Çiftliğe girişimiz düşündüğümden kolay oldu. Davetiyeyi gösterdik ve kapıdaki adamın tuhaf bakışları arasında içeri girdik. Bu kadar. Arada bir bazı şeylerin kolayca halloluvermesi beni gerçekten çok duygulandırıyordu doğrusu.

Düğünü Fizan'da yapmalarına rağmen Erarslanların çiftliği epey kalabalıktı. Sevenleri çoktu demekti. Kuzey'i sevmelerini anlıyordum da Batur için gelen varsa... Her neyse.

Başka zaman olsa etraftaki herkesi tek tek inceleyip kıyafetleri hakkında ayrıntılı yorumlar yapmak isterdim ama vaktimiz yoktu. Bu yüzden hızlı adımlarla insanların arasında ilerlerken parlak mücevherlerin ve renkli elbiselerin aklımı çelmesine izin vermedim. Rotayı Alp belirliyordu. Bunu neye göre yaptığını bilmiyordum ama nereye gittiğini biliyormuş gibi gözüktüğünden itiraz da etmiyordum. Daha iyi bir fikrim yoktu sonuçta. Geniş çiftlik bahçesinde ilerlerken attığım her adımda kalp atışlarım hızlanıyor ve bir yerlerden Batur Erarslan çıkacak korkusuyla dizlerim titriyordu. O adamı hayatım boyunca bir daha asla görmek istemiyordum ama Kuzey'le birlikte olma şansım olursa bunun gerçekleşmeyeceğini bildiğim için bu konuda dua etmiyordum. Sonuçta ben Kuzey için o Batur denen adama da katlanırdım yani, ne olacak. O yeter ki başkasıyla evlenmesin.

Adımlarımız yavaşladığında çiftlik evinden içeri girmiştik. Alp, Melek'i önden gönderip bizim için etrafın güvenli olup olmadığını kontrol etmesini istedi. Sonuçta biri onu yakalarsa tuvaletin yerini aradığını söyleyip sıyrılabilirdi ama Alp'in ve benim tanınma riskimiz vardı. Melek hızlıca gidip hızlıca geri döndü. Koridorun başında eliyle gelmemizi işaret edince derhal harekete geçtik. Uzun bir koridoru geçip merdivenlerle ikinci kata çıktık. Tam oradaki hole dalmak üzereydik ki duyduğumuz ayak sesleriyle kirişlerden birinin arkasına saklanıp üçümüzün sığması çok zor olmuştu- nefesimizi tuttuk.

"Kapının önünden ayrılmayın sakın," diyen sesi çok iyi tanıyordum. Asla kulaklarımdan silinmeyecek hakaretleri o sesten duymuştum sonuçta. "İçeri de kimse girmesin. Kuzey o nikâh masasına oturmazsa ikinizi de mahvederim. Ben haber verince ona aşağı kadar refakat edersiniz. Anlaşıldı mı?"

Yok artık! Resmen koskoca adamı odaya kilitlemiş! Manyak!

İki yabancı ses onaylama cümlelerini söyledikten sonra Batur'un adım sesleri tekrar canlandı. Kirişin önünden bizi görmeden geçip alt kata indiğinde derin bir nefes aldım. Bunun ilk ve apaçık sebebi Batur'un uzaklaşması, ikincisi ise Kuzey'in kendi isteğiyle burada olmadığını öğrenmiş olmamdı. Günler sonra ilk defa kalbimdeki acının biraz olsun azaldığını hissettim.

Nefes ciğerlerime süzüldü ve göğsümü genişletti. Çok şükür ya Rabbim!

Rahatlamanın etkisiyle Alp'e döndüm ve dudaklarımı oynatarak "Şimdi ne yapacağız?" demeye çalıştım. Alp iki parmağıyla önce kendini, sonra Melek'i işaret etti. Sonra parmaklarını merdivenlere çevirdi. Sonra bana dönüp bir baş hareketiyle sanıyorum ki adamların kapısında dikildiği odayı gösterdi. Pek bir şey anlamamıştım ama gayri ihtiyari başımı sallama gafletinde bulundum ve bununla beraber Alp, Melek'i de alarak yerinden fırladı. Merdivenlerden aşağı indiler. Ben de orada mal gibi kaldım. Harika plan gerçekten Alp. Tebrik ederim.

Kirişin arkasında öylece kalakalmıştım ki çok geçmeden alt kattan bir şangırtı koptu. Sonra bir çığlık duyuldu. Avazı çıktığı kadar "İmdat!" diye bağıran kişi tahminimce Melek'ten başkası değildi. Ortalık karışmaya başlayınca kapıdaki adamlar telaşla merdivenin başına geldiler. Biri ne olup bittiğine bakmak için aşağı inerken diğeri oradan olanları görmeye çalışıyordu.

Tamam, planın biraz gideri varmış. Erken konuşmuşum.

Adamlardan biri gidince baş etmem gereken sadece bir kişi kalmıştı. O da merdivenin tırabzanından sarkmaktaydı. Hızla

arkasından geçtim. O benim orada olduğumu fark edene kadar ben köşeden bir vazoyu kavramıştım bile. Kafasına indirmek konusunda da çok düşünmedim. Çünkü düşünseydim muhtemelen asla yapamazdım. Vazo korkunç bir ses çıkararak adamın kafasında parçalandı. İnşallah bu sana bir servete mal olmuştur Batur Erarslan!

Adam kafasına inen vazoya sersemleyip yere çöktüğünde filmlerdeki gibi bayılmamıştı ne yazık ki. Ama bu beni durdurmadı. Hızla ileri atılıp elimi ceketinin cebine soktum ve tam isabet! Avuçlarımın arasına gelen soğuk metali sırıtarak aldım ve adamın kendisine gelmesinden korkarak aceleyle odanın önüne gittim. O kadar heyecanlıydım ki anahtarı ancak ikinci denemede deliğine oturtabildim. Ve hemen ardından kapıyı açtım.

İçeri girmemle geniş bir yatağın üstüne çökmüş, dirseklerini dizlerine yaslayıp başını ellerinin arasına almış Kuzey'i görmem bir oldu. O anda ellerimin ve ayaklarımın muazzam bir rahatlamayla uyuştuğunu, gözlerimin dolduğunu hissettim. Oradaydı işte. Üstünde olmasından nefret ettiğim damatlığıyla orada oturuyordu.

Kapının açıldığını ve benim içeri daldığımı duyunca başını kaldırdı. Koyu yeşil bakışları hızlıca yüzümü buldu. Yüzünde öyle yorgun, öyle umutsuz bir ifade vardı ki içim acıdı. Fakat beni gördüğünde bu ifadenin kaybolması bir saniye bile sürmedi. Yerini, gözlerindeki ışıltıyı geri getiren bir şaşkınlık aldı.

"Nisan?" dedi hayretle.

Muhtemelen beni burada gördüğüne inanamıyordu ama bunun için vaktimiz yoktu. Bu yüzden cevap vermeden yanına koştum ve kendisini kolundan tutup çekiştirerek peşimde sürüklemeye başladım. Tamam tamam, kocaman adamı sürüklemem imkansızdı. Kendi istek ve iradesiyle geldi peşimden ama adımları, şaşkınlıktan olsa gerek, istediğim kadar hızlı değildi.

"Birileri gelmeden önce gitmemiz lazım Kuzey!" diye çemkirdim öfkeyle. "Benimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"
Sözlerim onu hızlandırmaya yetti. Aceleyle kapıdan çıktığımızda kendine gelmekte olan, başında vazo kırdığım o adamla karşılaştık. Ama durumu ekip çalışmasıyla hallettik; Kuzey adamı kapıdan içeri odaya itti ve ben de üstüne kapıyı kilitledim. Kim bizim mükemmel çift olmadığımızı iddia edebilir?
Merdivenlerin başına geldiğimizde ani bir farkındalıkla "Buradan inemeyiz!" dedim. "Aşağısı çok karışık şu an. Neden diye sorma."
Kuzey bir an kaşlarını çatıp duraksadı. Sonra "Benimle gel," diyerek elimi tuttu ve merdivenlerin tam ters istikametine yönlendirdi. Koşarak ilerledik ve holün en sonundaki odaya girdik. Arkamızdan kapıyı kapatınca Kuzey ani bir hareketle beni kendisine çekti ve sımsıkı sarıldı. "Trabzon'a gittin sanıyordum. Nisan günlerdir bir odada kapalıydım ve beni bırakıp gittiğini düşünerek kafayı yiyordum."
Acele etmemiz gerektiğini biliyordum ama Kuzey'in sarılışına karşı koymam mümkün değildi. Öyle çok özlemiştim ki kokusunu içime çekerken sevinçten aklımı kaybedecektim. "Ben de beni terk edip evlenmeye karar verdiğini düşünerek kafayı yiyordum," derken boğuklaşan sesim adeta çektiğim acının bir yankısıydı. Ve Kuzey'in buna verdiği tepki bana daha sıkı sarılmak oldu.
"Biliyorum," diye fısıldadı. "Babam yaptıklarıyla biraz övündü de."
Babasından bahsettiğinde içimdeki öfke tekrar alevlendi. Kendimi geri çekerek "Gitmemiz lazım," dedim. "Babanla karşılaşmak istemiyorum. Gerçekten."
Üzgün fakat anlayışlı bir ifadeyle başını salladı ve "Ağaca tırmanabilir misin?" diye sordu. Tamam, kapalı kapılar arkasında biraz oksijensiz kalmış olabilir benim sevgilim. Ne

var? Yoksa böyle saçma anlarda saçma sorular soracak adam değil yani...
"Ne ağacı Kuzey?"
Elimden tutup beni açık olan bir pencerenin kenarına götürdü ve evin tam yanında yükselen ağacı işaret etti. "Burada aşağı inebiliriz."
"Hee," dedim sondaki e harfini fazlaca uzatarak. "İneriz ineriz." Laz kızıydım sonuçta. Dağdan tepeden geçilmiyordu bizim orası. Biraz paslanmışsam bile becerirdim aşağıya varmayı; ama inerek, ama düşerek... "Önden sen in," dedim. "Düşersem beni tutarsın."
Hafifçe gülümsedi. "Tutarım." Eğilip alnıma bir öpücük bıraktıktan sonra pencereye yöneldi. Tam tek bacağını dışarı sarkıtmıştı ki odanın kapısının gürültüyle açılması ikimizi de olduğumuz yere çiviledi. Ulan çok az kalmıştı be! Batur Bey'le göz göze gelmekten korkarak başımı kapıya çevirdiğimde gördüğüm kişi kesinlikle o değildi.
Karşımda iç çekmeme neden olacak kadar güzel beyaz gelinliği, topuz yapılıp incilerle süslenmiş saçları ve telaşlı suratıyla Eda Mertcan duruyordu. "Eda!" Kuzey'in bu şaşkın nidasını ben de içimden tekrarladım. Eda?!
"Yiğit!" dedi karşımdaki gelin telaşla. Sonra öfkeyle ekledi; "Ne yapıyorsun sen? Hiçbir yere gidemezsin!"

28.BÖLÜM

Midem bulanıyor ve başım dönüyordu. Hamile misin esprisi yapacak olanları dışarı alalım lütfen. Eda karşımda gelinliğinin eteklerini tutmuş duruyor, Kuzey'se tek bacağını pencereden sarkıtmış şekilde şaşkınca ona bakıyordu. Bense bakışlarımı ikisinin arasında dolaştırırken sabit kalmakla Kuzey'i pencereden itmek arasında seçim yapmaya çalışıyordum. Ne kadar yüksekteydik acaba? Düşseydi ölür müydü?

"Eda ben..." Cümlesinin ortasında ne diyeceğini bilemeyerek duraksayan Kuzey bana bir bakış attı. Sanırım onu aşağı itecektim. Tek parça kalması için dua ederek tabi...
"Üzgünüm ama seninle evlenemem."
Kuzey'in bunu söylemesiyle içimdeki iki Nisan arasında şu konuşma gerçekleşti; -Ne demek üzgünüm ya?
+Sence şu an böyle bir tribin sırası mı Nisan?
Mantıklı tarafım Kuzey'i aşağı itme kararımı bana bir kere daha sorgulatırken Eda tekrar konuştu.
"Ben de seninle evlenemem!"
Kaşlarımı önce şaşkınlıkla yukarı kaldırdım, ardından aynı şaşkınlıkla tekrar çattım. Kuzey'e bir 'ne diyor ya bu' bakışı attığımda onun da benim durumumda olduğunu gördüm. Yüzünde kafasının karıştığını apaçık belli eden bir gülümsemeyle "Ee... Güzel. Sonra görüşürüz o zaman? Bizim şimdi gitmemiz lazım," diyerek ağaca doğru hamle yapmaya hareketlendiği sırada Eda eteklerini tutarak yanımıza koşturdu.
"Durun! Ben de sizinle geliyorum."
Yok artık diye haykırmamak için kendimi nasıl tuttum inanın bilmiyorum. Oldu olacak kaynanayla kayın babayı da alalım? Gelin başı için kuaföre mi gidiyoruz arkadaşım? Ben buraya damadı kaçırmaya gelmiştim dostlarım. Yanında promosyon olarak bir gelin istemiyordum.
"Gelinlikle bu ağaçtan aşağı inebileceğini zannetmiyorum," dedim öfkeyle. "Seni beklerken yakalanacağız. Ve bu çocuk o nikâh masasına otururs a ben bu çiftliği yakmak zorunda kalacağım."
Eda huysuzca yerinde tepindi. Sosyal medyada çizdiği profilden biraz daha çocuksu biriydi anladığım kadarıyla. Çok daha çocuksu. "Kalamam ben burada! Ben de geleceğim." Sabır isteyerek Kuzey'e baktım. Onun bakışları da Eda ile benim aramda dolanıp duruyordu. Ve ben artık ciddi manada bayılmak üzereydim. Alp ile Melek'in de aşağıdakileri ne kadar oyalayacağını bilemiyordum. Gitmemiz lazımdı. O yüzden

öfkeyle soluyarak "Sen arka kapıdan çık. Çiftliğin biraz ilerisinde bir ağacın altına park edilmiş bir araba göreceksin. Onun yanına git," dedim Eda'ya. "Nasılsa senin kapında gardiyanlar beklemiyor."
Eda genişçe gülümseyip başını salladı. Hayatımda düğünlerinden kaçmaya bu kadar hevesli gelin ve damadı bir arada görmemiştim. "Tamam o zaman. Ben arka kapıdan gidiyorum." Tekrar eteklerini toplayıp koşmaya başladığı sırada koridorda başka ayak sesleri de duyulmaya başladı. Kuzey'i hafifçe itekleyip "Çabuk ol," dedim. Sözümü ikiletmeden ağacın en yakın dalına atladı. Ben de hemen peşinden onu takip ettim. Üstünüzde bir elbise, ayağınızda babetler varken size tavsiyem ağaca tırmanmaya kalkışmamanız. Çünkü ayağınızı burkabilirsiniz, elbisenizi yırtabilirsiniz ya da bu ikisini aynı anda becerebilirsiniz. Tıpkı benim yaptığım gibi. Ağaçtan indiğimde her yanım acıyordu fakat duraklamak için vaktimiz yoktu çünkü biraz önce indiğimiz penceren iki adam bize sesleniyor, geri dönmemizi falan söylüyordu.
Dönerdik biz de zaten. Canımız çıkmıştı kaçana kadar ama siz çağırdınız diye kesin dönerdik. Kuzey elimden tuttu ve koşmaya başladık. Şimdi size üzerinde bir elbise ve ayağınızda babetler varken yapmamanız gereken bir diğer şeyi söyleyeceğim; delicesine koşmayın. Gerçekten. Birbiri ardına attığım adımlar ayaklarımı öyle çok acıtıyordu ki başka zaman olsa beni orada taht-ı revan ile taşımasalar kıyameti koparırdım. Ama aşk sizin şımarık yanlarınızı da törpüleyen bir duyguydu. Sevdiğiniz adam elinizden tutunca adımlarınız canınızı acıtsa bile koşuyordunuz işte.
Arabaya vardığımızda kendimi tutmasam yere kapanıp şükredecektim. Herkes bizden önce oraya ulaşmayı başarmıştı. Alp sırılsıklam bir şekilde -bunun neden olduğunu bilmiyorumMelek'in yanında duruyor, Eda ise gelinliğiyle arabaya binmeye çalışıyordu. Bizi gördüklerinde "Nihayet!" dedi Melek. Alp de ona katıldığını belli eden bir ses çıkardı.

Ama biz onlara cevap vermek için bile yavaşlamadık. Nihayet arabaya binebilmiş olan Eda'nın ardından Melek'i ittim, sonra kendim bindim. Kuzey de öndeki yolcu koltuğuna geçti ve Alp arabayı çalıştırdı.

KURTULDUK!

İlk birkaç dakika kimse konuşmadı. Durumun garipliği ağır ağır üzerimize çökerken herkes yaşananların gerçek olup olmadığını sorguluyordu zannımca. Eh, gerçekti. Üç kişi bir çiftliğe sızıp damadı ve ne yazık ki gelini kaçırmıştık. Şimdi de arabayla oradan uzaklaşıyorduk. Falan filan. Açıkçası bunların çoğu umurumda değildi. Benim kalbimde davullar çaldıran esas olay Kuzey'in evlenmekten kurtulmuş olmasıydı. Düğün falan yoktu. Nişan bile yoktu artık. Her şey berbat olsa bile Kuzey benimleydi. Ve bu mutlu olmama yetiyordu. İnşallah onun mutlu olmasına da yeterdi.

İlk beş dakika dolunca dayanamayıp derin bir nefes aldım ve "İyi işti," dedim.

Alp sanki bunu bekliyormuş gibi yüksek sesli bir kahkaha attı. "Muhteşemdi be!"

Eda ile ikimizin arasında oturan Melek'in gözlerini devirdiğini fakat gülüşünü gizleyemediğini gördüm. "Baştan ayağı sırılsıklamsın ama muhteşem olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

Genişçe sırıtırken "Bugün burada gerçek aşkı kurtardık sevgilim," dedi. "Ayrıca patronumu.

Zam falan alabilirim yani."

Kuzey'in tatlı bir şekilde güldüğünü işittim ve içimde kötü olan ne varsa eriyip kayboldu.

"Artık patron olduğumu zannetmiyorum Alp," dedi ılımlı bir sesle. "Üzgünüm."

Alp abartılı bir hayal kırıklığı ile "Hadi be!" diye inledi. "O zaman sanırım arabayı çiftliğe geri süreceğim çünkü her şeyi zam için yapmıştım."

Herkes, hatta Eda bile, gülüşünce arabadaki gergin ortamın neredeyse tamamen dağıldığını hissettim. Kuzey gülümsüyor

ve neşeli sesle konuşabiliyorsa düğünden kaçtığı için pişman falan değildir diye düşünüyordum. Yine de üzgün olmasına hazırlamıştım kendimi. Bir insanın, ne olursa olsun, ailesiyle ters düşmesi güzel bir şey olamazdı. Ama bunu aşabileceğimize inanıyordum. Açıkçası ben şu an dünyayı fethedebileceğimize bile inanıyordum çünkü Kuzey yanımdaydı.

Yanımdaydı.

Sanki düşündüklerimi duymuş gibi başını hafifçe arkaya çevirip bana baktı. Ve gülümsedi. Bir gün önce bu gülümseyişi bir daha asla göremeyeceğimi düşünüp kendime acılardan acı beğeniyordum. Ama şimdi buradaydı işte. Bakışları yüzümün her köşesini dolaşırken sevimli bir sesle "Şey," dedi. "Moru o kadar da sevmiyorum aslında."

Bir an ne dediğini anlayamasam da aklıma saçlarımın hali gelince genişçe sırıttım. "Hepsi

Alp'in suçu. Satış elemanının saçlarına hakaret etmeseydi şu an siyah saçlı olacaktım." Yüzümü son kez süzüp gülümsedikten sonra tekrar önüne döndü. Ben de bakışlarımı ondan ayırıp Melek'e çevirdim. "Aşağıda bağıran sendin, değil mi?"

Melek sırıtarak başını salladı. "Dikkatleri dağıtmak için birkaç vazo kırmış olabiliriz. Bir de anın heyecanına kapılıp Alp'in üzerine bir sürahi soğuk su boşaltmış olabilirim. Ama sonuçta işe yaradı."

Neşeli bir kahkaha attım. "Kesinlikle işe yaradı!"

Yolun geri kalanında fazla bir muhabbet dönmedi. Geldiğimiz kadar hızlı bir şekilde uzaklaştık oradan. Tanıdık yollara geldiğimizde Alp nereye gideceğimizi sordu. Eh, gidebileceğimiz tek bir yer vardı; Arıkan Malikanesi. Alp'ten arabayı doğruca oraya sürmesini rica ettim. Saçlarımdaki mor boyalar çıkana kadar başka kimseye görünmek istemiyordum. Tamam, Kuzey'i kaçırmıştık, bitmişti. Artık maymun olmanın âlemi yoktu, değil mi?

Hep birlikte ablamın evine vardığımızda Alp ve Melek bizden ayrıldı. İkisine de yaklaşık elli beş kere teşekkür edip sarıldıktan

sonra gitmelerine izin verdim. Eda ise gelinlikle sokaklarda başıboş dolaşamayacağı için bizimle birlikte yukarı çıktı. Bu durumdan hoşnut olduğumu söyleyemezdim. Sonuçta şu kız bir gitse de Kuzey'ime doya doya sarılsam diye bakıyordum ama bir insanın düğününü mahvedince kendinizi ister istemez ona karşı suçlu hissediyordunuz. O yüzden sesimi çıkarmadım.
Eve girince onları salona yönlendirdim ve hepimiz salgıladığımız adrenalinden yorgun düşmüş olacağız ki bir koltuğa yığılıverdik. Damat kaçırmak yorucu bir operasyondu. Ayrıca tehlikeli ve riskliydi de. Kısacası çok zaruri değilse tavsiye etmiyordum arkadaşlar damat kaçırmayı. Biraz soluklandıktan sonra doğrulup önce Kuzey'e sonra Eda'ya baktım. İkisinin ortasında oturuyordum ve tam "Eee... Şimdi ne olacak?" diye sormuştum ki kapının anahtarla açıldığını duydum. Ablam ve eniştem konuşarak içeri girdiler. Ablam tahminimce mutfağa saparken eniştem doğruca salona, bize doğru yürüdü ve başını kaldırıp üçümüzü gördüğünde şaşkınlıkla donakaldı.
E adam salonunun ortasında her gün bir gelin ve damat görmüyordu tabi.
Şaşkın bakışları üçümüzün üzerinde ağır ağır dolaşırken olaylara anlam vermeye çalıştığını görebiliyordum ama bir açıklama yapmak için fazla yorgundum. Keşke soru sormasa dediğim sırada ablam da salona girdi ve eniştemin yüzündeki ifadenin ve bakışların bir benzerini onun yüzünde de seyrettik. Kendimi soru yağmuruna hazırladığım sırada ablam bakışlarını enişteme çevirdi.
"Hayatım, neden salonumda bir gelin ve bir damat var?" diye sordu sakin bir sesle. Eniştem hafifçe omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama mantıklı bir açıklaması olduğuna eminim."
Bakışları tekrar bize döndüğünde derin bir nefes aldım ve olanları anlatmaya koyuldum. Ablamın geçmişini düşündüğümüzde yaptığım çılgınlıklara ılımlı yaklaşacağına inanırsınız ama öyle yapmadı. Çoğu kısmı gözlerini devirerek

ya da korkunç bir şekilde pörtleterek, çoğu zaman da Kuzey'e öldürücü bakışlar atarak dinledi. Anlatmayı bitirdiğimde ise neredeyse bana 'cezalısın küçük hanım' falan diyeceğini sandım. Ama enişte ondan önce davranıp "Keşke haber verseydiniz," deyince ben hedef tahtası olmaktan çıktım.
Canım enişte.
Ablam öfkeyle enişteme çıkışırken aniden çalan kapı zili ve hemen ardından kapının yumruklanması soluğumun kesilmesine sebep oldu. Batur Bey sağ olsun, çalan kapılara karşı fobi geliştirmiştim. Hepimiz donup kaldığımızda herkesin benimle aynı ihtimali düşündüğü nü anladım ve bakışlarımı derhal Kuzey'e çevirdim.
"Kuzey, benim Rüzgar! Açın kapıyı."
Rüzgar'ın tanıdık sesi hepimizin aynı anda rahatlamasına sebep olunca hızlı adımlarla kapıya koştum, ne olur olmaz diye bir kere kapı deliğinden baktım ve Rüzgar'dan başkasını göremeyince açtım.
Rüzgar, o güne kadar hiç görmediğim biçimde telaşlı bir şekilde içeri daldı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ki bu benim saçlarımın mor olmasından daha da ilginçti. Bana şöyle bir bakıp önümden geçti, salona yöneldi. Kapıdan girer girmezse koşarak Eda'ya sarıldı.
Hayır, yanlış duymadınız. Koştu ve sanki çöldeki tek su damlasıymışçasına Eda'ya sarıldı. Gelin olan Eda'ya, evet.
"Oha!" derken çenem şaşkınlıktan neredeyse yere yapışmak üzereydi fakat Eda ile birbirlerine sımsıkı sarılan Rüzgar'a baktığımda verecek başka bir tepki bulamıyordum. Yani bu 'oha' değilse neydi?
Şaşkınlıktan neredeyse yuvalarından fırlayacak bakışlarımı Kuzey'e çevirip "Adnan Bey senmişsin aşkım," dedim. Bakmayın öyle, ben ne dediğimi biliyor muydum?
Neyse ki şaşkınlıktan küçük dilimizi yutmadan önce Eda ile Rüzgâr ayrıldı ve mahcup bir yüzle bize döndüler. Bakın hiç abartmıyorum, şu dünyada göreceğim son şeyin bile Rüzgâr'ın

mahcup ifadesi olacağını düşünmemiştim. Böyle bir ifade olabileceği bile aklıma gelmemişti. Kuzey nutku tutulmuş bir şekilde dudaklarını araladı ve yüzünde yalpalayan şaşkın gülüşle "Bu neydi lan?" diye sordu. Şu an bunu okuyan herkesin yüreğindeki soruyu dillendirecek kadar cesur bir adamdı.

Sonra Rüzgâr anlatmaya başladı. Eda ile yurtdışında tanışmışlar. O zamanlar Rüzgâr, Eda'nın Kuzey'le nişanlı olduğunu bile bilmiyormuş. Hatta nişanlı olduğunu dahi bilmiyormuş. Klasik hikâyelerde olduğu gibi kendisine hiç yüz vermeyen bu kızı kafasına takmış ve peşinden koşmaya başlamış. Türlü türlü oyunlar ve kovalamacalar derken kendisini kıza âşık olmuş halde bulmuş. Sonra Türkiye'ye dönmüşler ve onun nişanlı olduğunu, daha doğrusu Kuzey'le nişanlı olduğunu öğrenmiş. Dünyası başına yıkılmış tabi. Ama her ne kadar pislik bir adam olsa bile arkadaşının nişanlısına yanlışı olmazmış. Bu yüzden uzaklaşmayı denemiş ama başaramamış. En sonunda bari onu arada sırada görebileceğim bir yerde çekeyim acımı diye tekrar buraya gelmiş. Ama ne yaparsa yapsın düğüne katılacak cesareti bulamamış. Kuzey ve Eda'nın düğünden kaçtığını ise Batur Bey onu arayıp bilgi almaya çalıştığında öğrenmiş. Önce beni aramış fakat ben telefonumun nerede olduğunu bile bilmediğim için ulaşamamış. Sonra Alp'i arayıp burada olduğumuzu öğrenmiş ve adeta uçarak soluğu burada almış. Bütün olanlar için çok üzgün ve mahcupmuş ama daha fazla Eda'dan uzak durabileceğini zannetmiyormuş.

Kuzey'le ikimiz hikâyeyi ağzımız beş karış açık vaziyette dinledik. Her şeyden önce Rüzgâr'ın âşık olabilecek donanıma sahip oluşuna inanamıyordum ben. Ama Eda isimli koskoca bir sorunumuzu ortadan kaldırdığı için de fazla sorgulamıyordum. Kuzey benim olduğu sürece herkes herkese âşık olabilirdi.

Kuzey kendisi açısından hiçbir sorun olmadığını, hatta ikisi adına çok sevindiğini ve en başında gelip onunla konuşsa çok

daha iyi olabileceğini söyledi. Ardından sarılıp vedalaştılar ve biz bu mutlu çiftimizi evimizden uğurladık.
Nihayet herkes gidince ve ablamla enişte m anlayış gösterip bizi baş başa bırakınca kendimi Kuzey'in kollarında bulmam bir saniye bile sürmedi. İçimdeki bütün özlemle ve aşkla sıkıca boynuna sarıldım. "Seni çok özledim," diye fısıldadım kulağına. "Bir daha asla göremeyeceğimi zannettim. Çok korkunçtu." Sonunda ona kavuşmuş olmanın verdiği rahatlıkla bütün üzüntülerimi ve korkularımı ortaya dökmek, sonra da saatlerce Kuzey tarafından teselli edilmek istiyordum.
"Ben de seni çok özledim," derken saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Ama bir daha asla görüşemeyeceğimizi hiç düşünmedim. Çünkü ne olursa olsun sana gelecektim. Babam ne yaparsa yapsın o nikâh masasına otursam bile evet dememin imkânı yoktu."
Hafifçe geri çekilip bakışlarımı onun esmer ve yakışıklı yüzünde dolaştırdım. İçimdeki aşk kaynayıp fokurdamaya başlarken ellerini ellerimin arasına aldım. Tam eğilip üzerlerine minik buseler bırakacaktım ki eklem yerlerinde kırmızı ve taze yaralar olduğunu gördüm. İçimden canım çekilirken hafifçe yutkunarak gözlerimi gözlerine çevirdim. "Ellerine ne oldu?" diye sordum.
"Babamla konuşmaya gittiğimde çok fena kavga ettik. Biz birbirimize girince annem fenalaştı ve onu hastaneye götürdük. Sonra babam sakince konuşabilmemiz için beni çiftliğe çağırdı. Baba oğul güzelce konuşup halledelim meselemizi. Evde anneni üzmeyelim dedi. Sonunda onunla bir şekilde anlaşabileceğimi düşünerek çiftliğe gittim ve o beni bir odaya kilitledi," derken acımasız bir şakaya gülüyormuş gibi hem gülümsedi hem gözlerini devirdi. "Yirmi yedi yaşındayım ve babam beni bir odaya kilitledi. Öylece duracağımı düşünmedin herhalde.
Biraz... Kapıyı falan yumruklamış olabilirim."
Öfkeyle, üzüntüyle ve hırsla dolan gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırırken "Burada bekle," diyerek banyoya koşturdum.

Sargı bezi, pamuk ve tentürdiyot alıp Kuzey'in yanına geri döndüm. Sonra onun güzel ellerini kucağıma alıp yaralarını tek tek temizlemeye ve sarmaya başladım. Ben onun sadece ellerindeki değil yüreğindeki yaraları da tek tek saracaktım. Babasının onda açtığı her yarayı beraber kapatacaktık. Şimdilik ellerindekilerle başlamıştım.
"Seni çok seviyorum," dedi bana, ben sağ elini sararken.
Başımı kaldırıp hafifçe gülümsedim. "Ben de seni çok seviyorum."
"Mor saç bile yakışmış. Öyle güzelsin."
Elimde olmadan kıkırdayıp başımı eğdim. "Böyle güzel şeyleri art arda söylersen kalbim dayanmaz."
Uzanıp alnımdan öptü. Keşke içimde oluşan duyguyu tasvir edebilseydim size. "Günlerdir görüşmüyoruz," dedi. "Arayı kapatmam lazım. Sana söyleyecek binlerce güzel şeyim var." İç çekerek gözlerinin tam içine baktım ve yüzümü mesken tutmuş aşık gülümseyişimle "Acele etmemize gerek yok," diye mırıldandım. "Sonunda kavuştuk işte. Artık benimsin. Bundan böyle hep benimlesin."
***

29.BÖLÜM-FİNAL

Şimdi şu konuda bir anlaşalım, hayatta hiçbir zaman her şey yoluna gitmez. Dünya'nın mantığı budur. Her gün farklı bir şeyle sınanırız, ama büyük ama küçük. Fakat bu mutlu olamayacağımız anlamına da gelmez. Bize verilen şeyleri benimseyip sevdiğimizde, elimizdekilerin kıymetini bildiğimizde mutluluk ve huzur kolay açılan birer kapıdır.
Ben bu kapıyı Kuzey ile beraber açtım. Her şey kolay oldu diyerek sizi kandırmayacağım. Epey zorlandık çünkü. Ama her şeyin güzel olduğunu söyleyebilirim.

Düğünden kaçtıktan sonra Kuzey elinde beş parası olmadan ortada kalmıştı. Babası yaptıkları ilk konuşmada ona zırnık koklatmayacağını öfkeyle belirtmiş, bir daha asla şirketin önünden bile geçmemesini tembihlemişti. Kuzey de 'Eh, öyle bir niyetim yoktu zaten,' diye cevap vererek onun yanından ayrılmıştı fakat ne yapacağını bilmiyordu.
Önce kalacak bir yer bulmasına ihtiyacı vardı ve bu sorunun cevabı oldukça basitti. Hemen üst katımızdaki daire ona aitti. Orada yaşayabilirdi. Ben de -her ne kadar bunu istemesem de kimse aksine izin vermiyordu- ablamlarla beraber yaşayabilirdim. Hem birbirimize yakın olurduk hem de koca bir sorunumuz ortadan kalkardı.
İkinci mesele iş meselesiydi. Kuzey'in kendini geçindirebilmesi için çalışması gerekiyordu. Bu sebeple birçok iş görüşmesine gitti, bir sürü yere özgeçmişini bıraktı. Ama kimse Batur Erarslan'ı karşısına almak istemediği için sürekli kibar bir dille geri çevriliyordu. Bu yüzden alternatifler düşünmeye başladı. Yabancı dil konusunda iyi olduğu için birkaç küçük çeviri işi aldı ve bir süre bunlarla idare etti derken benim kahraman eniştem imdadımıza yetişti. Kuzey'e bir iş teklifi götürdü. Yönetim departmanında ona yardımcı olabilecek, güvenilir ve tecrübeli birine ihtiyacı vardı. Çok yüksek bir mevkii önermiyordu ama zaten Kuzey'in istediği de buydu. Bir başlangıç noktası istiyordu. Kendi çabasıyla ilerleyebileceği bir nokta. O yüzden seve seve kabul etti. Arıkanlar ile çalışmaya başladı ve her nasılsa kısa bir süre içinde Akın Arıkan'ın yani eniştemin erkek kardeşinin en yakın arkadaşlarından biri haline geldi. Yenilenen ve değişen Kuzey beni her geçen gün kendine biraz daha âşık ediyordu. Babasının prangalarından kurtulunca artık tamamen kendisi olmuştu ve mükemmel birisiydi. Bana göre
mükemmeldi en azından. Zeki, çalışkan, düşünceli, kibar, esprili... Bir insandan bekleyebileceğiniz tüm güzel şeyler onda mevcuttu.

Bu arada bende okuldaki son senemdeydim. Kuzey'in her şeyi güzelleştiren varlığı okul hayatıma da etki etmişti. Yani tabi ki bir anda etrafım güzel arkadaşlarla çevrilmemişti fakat bazen ders çıkışlarında beni almaya gelmesi, çok sıkıldığımda onu arayıp konuşabilecek olmam, hatta ben ders çalışırken yanımda oturup kitap okuması bile işleri inanılmaz ölçüde kolaylaştırıyordu. Varlığı hem güç, hem teselli, hem mutluluk veriyordu.

Özellikle okulun ilk günlerinde ya sabah bırakıyordu ya da akşam alıyordu beni ve bunun sebebini anlamamam mümkün değildi; Doğu. Kıskandığını apaçık bir şekilde söylemiyordu ya da hırçın hareketlerle ifade etmiyordu ama anlıyordum. Oysaki bu konuda en ufak bir endişe taşımasına dahi gerek yoktu. Benim yönüm belliydi. Yine de ekstra ilgiden rahatsız olmam gibi durum yoktu tabi.

Alp hala Erarslanlar ile çalışmaya devam ediyordu ve Melek ile ikisiyle sık sık görüşüyorduk. Beraber sinemaya, pikniklere, yürüyüşlere falan gidiyorduk. Böyle çiftler olarak takılmak epey güzel oluyordu. Onun dışında Alp ve benim bireysel arkadaşlığımız da aynı şekilde ilerliyordu.

Kendisini sürekli mesajlarımla ve aramalarımla darlıyor, hemen her konuda fikrini alıyor ve bir arkadaşa sahip olmanın bütün güzelliklerini kullanıyordum.

Eda ve Rüzgar ile de birkaç defa görüşmüştük. Ve çok garipti. Gerçekten. Garip olan Rüzgar'ın Eda ile olması da değildi üstelik. Garip olan Rüzgar'ın ta kendisiydi. Her lafıyla beni mide bulantılarına sürükleyen o adam gitmiş, yerine tatlı, beyefendi birisi gelmişti. Tamam, hala ara sıra göz devirmemize sebep olan şeyler söylüyordu ama bizi çileden çıkarmıyordu. Ve buna alışmak da inanmak da benim için çok zordu. Yine de aşkın böyle mucizelere vesile olduğunu görmek hoştu tabi. Arada sırada Eda'nın elini sıkıp 'ya sen az zamanda çok büyük işler başardın' diyesim gelmiyor değildi.

Ablamın hamileliği eniştemin iflahını kurutacak şekilde ilerliyordu. Gerçekten bu kadar yakışıklı bir adam ablam gibi birini hak edecek ne yapmış olabilirdi bilmiyorum ama odamın kapısına uykusuzluktan bayılan gözlerle dayanıp "Allah aşkına kaldirik* kavurması ne? Ablan onu aşeriyormuş," diye sorduğu geceden beri onun için üzülüyordum. Neyse ki dolapta annemin yolladığı kaldirikler duruyordu da hemen soğanla kavurarak eniştemin birkaç saat de olsa uyku çekmesini sağlayabilmiştik.
Ablam hamileliğinin son günlerine yaklaşırken Arın eniştem işten epey uzaklaşmış ve yapılacak işleri de bir süreliğine kısa zamanda kendini kanıtlamayı başarmış olan Kuzey ile kardeşi Akın'a bırakmıştı. Kuzey için bu terfi gibi bir şeydi ve Arın ona bu kadar güvendiği için mutluluktan kafayı yiyecekti.
Bu arada nihayet küçük yeğenim Zeynep'in dünyaya geldiğini ve hepimizin onu çılgınlar gibi sevdiğini siz okuyuculara büyük bir mutlulukla bildirmek isterim.
İşler yavaş yavaş yoluna giriyordu. Sıkıntı çekiyorduk ama hissettiğimiz neşe ve mutluluk buna baskın geldiği için ağlayıp sızlandığımız olmuyordu. Böyle dediğimde rüya gibi bir yaşam sürüyormuşuz gibi gelmesin. Bazı günler Kuzey'i boş bir duvarı öylece izlerken görüyordum ve sevdiğiniz insanda iyi gelemediğiniz yaraların olduğunu bilmek öldürücü bir şeydi. Ailesini özlediğini biliyordum. Arada sırada annesiyle telefonda konuşuyorlardı ya da bir yerlerde buluşup yemek yiyorlardı ve kadın Kuzey'e dönmesi için yalvarıyordu ama Kuzey inatçıydı. Dönmek istemediğini, bu şekilde mutlu olduğunu söylüyordu. Fakat ne söylerse söylesin ailesiyle bu şekilde ters düşmüş olması onu üzüyordu ve bunu görebilmek için dahi olmaya falan gerek yoktu.
Bu konuda onunla birkaç defa konuşmaya çalışsam da ya konuyu geçiştirmiş ya da beni susturmuştu. Ne yapacağımı bilemiyordum ama işin peşini bırakmak niyetinde de değildim. İşte Kuzey'i düğünden kaçırmamla yirmi sekizinci yaş günü pastasını kesmemiz arasında geçen sürede yaşananlar böyle

özetlenebilirdi. Şimdi ise onun dairesinde, balkona kurduğumuz romantik yer sofrasında baş başa oturuyor ve mor doğum günü pastasını yiyorduk.
Kollarımı onun boynuna dolayıp yanağına tatlı bir buse kondururken "İyi ki doğdun Yiğit Kuzey Erarslan!" diye mırıldandım.
Öpücüğümü genişçe gülümseyerek kabul etti ve "Teşekkür ederim," dedi.
"Sana bir sene önce ne söylemiştim, hatırlıyor musun?" diye sorduğumda usul usul başını salladı. "Haklı çıktım değil mi?"
"Aslına bakarsan tam olarak değil," derken benden biraz uzaklaştı ve derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. Ben her zamanki gibi onun bakışının büyüsünde kendimi kaybederken "Bir süredir para biriktiriyorum," dedi.
Konunun aniden başka bir yöne kaymasına şaşırarak "Niçin?" diye sordum.
Duruşunu dikleştirip hafifçe tebessüm etti. Yüzümü o koyu yeşil bakışlarıyla süzerken hissettiğim merakın onun hoşuna gittiğini, bu sebeple konuşmasını geciktirdiğini biliyordum. "Güzel bir evim var," diye başladı söze. "Askerliğimi yaptım ve iyi bir işte çalışıyorum. Sonra seni çok seviyorum. Seni hayatımın geri kalanında da böyle seveceğime, ayrıca saygı duyacağıma söz veriyorum. Seni her zaman koruyup kollayacağıma ve senin beni koruyup kollamana minnet duyacağıma söz veriyorum. Her sabah seninle uyanmaktan sıkılmayacağım. İkimiz ve zaman ilerledikçe belki daha fazlamız için çalışmaktan yorulmayacağım. Aylardır sana bu cümleleri söyleyebilmek için para biriktiriyorum," Ben hipnotize olmuş gibi onun hareketlerini izlerken cebinden kırmızı bir kutu çıkartıp açtı. Ben içindeki muhteşem yüzükle bakışırken "Nisan, benimle evlenir misin?" diye sordu. Sorusunu sorduktan sonra sanki benim kalbim yeterince sıkışmıyormuş gibi sevimli bir şekilde gülümsedi. "Bir sene önce söylediğin sözler arasında sevdiğim kadınla evleneceğim

de vardı, hatırlarsan. Hiç değilse haklı çıkmak için evet diyeceğini düşünüyorum."
Mutluluk ve heyecan parmak uçlarıma hatta saç diplerime kadar yayılmışken dolan gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. İçimden deli gibi haykırmak geldiği halde dudaklarımı titremekten alıp bir cevap veremiyordum. Bakışlarım bir kutudaki yüzüğe, bir Kuzey'in güzel suratına çevriliyordu ve ben bayılıp gitmemek için kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordum.
"Evet," diye mırıldandım en sonunda. "Tabi ki seninle evlenirim!"
Kuzey'in omuzlarının bir rahatlık duygusu ile çöktüğünü ve yüzüne geniş bir zafer tebessümü yayıldığını gördüm. Kutudan yüzüğü çıkarıp elimi elinin içine aldı. Önce avucumun içine bir öpücük kondurdu, ardından yüzüğü parmağıma geçirdi.
"Bu cevap, aldığım en güzel doğum günü hediyesi oldu. Teşekkür ederim."
Ya asıl ben teşekkür ederim, manyak mısın demek ortamı bozmayacak olsa kendimi hiç tutmazdım. Bunun yerine onun gibi gülümseyip gözlerinin içine bakmakla yetindim.
Aldığım evlilik teklifinin ertesi akşamı ben Kuzey'in evinde ders çalışırken, o da işle ilgili bir şeylerle ilgilenirken kapımız çaldı. İkimiz de bir an bunu garipsedik çünkü kısıtlı sayıdaki arkadaşlarımız gelmeden önce mutlaka haber verirler ya da ablamlar bizi yemeğe falan çağıracak olsalar telefon ederlerdi.
"Akın'dır," dedi Kuzey ben ondan önce davranıp yerimden kalkarken. "Mine adında bir kız onu delirttiği için çıldırarak soluğu kapımda almak gibi bir alışkanlık edindi son günlerde."
Akın Arıkan'ın delirişini görecek olma düşüncesiyle sırıtarak kapıya gittim ve asrın aptallığını yaparak kapı deliğinden bakmadan kapıyı açtım.
Kötü bir dejavu hissi beni çarpıp midemin bulanmasına neden olurken karşımdaki adamın suratına kapıyı çarpıp doğruca salona, Kuzey'in kollarının arasına koşmamak için kendimle

amansız bir mücadele verdim. Aylar önce, yine böyle bir anda, böyle bir günde bu evin kapısını bu adama açıp hayatımın en kötü anlarını yaşamıştım. Aynı şeyin tekrarlanmasından korkara k nefesimi tuttuğum sırada Batur Erarslan'ın çekingen sesini duydum.
"İyi akşamlar. Rahatsız ediyorum ama Yiğit ile görüşebilir miyim?"
Ne diyeceğimi bilemeden yutkundum. Duygusal yanım 'HAYIR' diye bağırarak kapıyı adamın suratına çarpmamı haykırsa bile akıllı ve mantıklı yanım beklediğim fırsatın ayağıma geldiğini fısıldıyordu. Ve her nasılsa bu fısıltı diğer haykırıştan daha büyük bir etki yapıyordu. Kuzey sonsuza dek ailesiyle küs kalamazdı. Barışmaları gerekiyordu. Bu benim Batur Bey'e katlanmamı gerektirse bile. Çünkü aile mühim bir şeydi ve onları hayatınızdan çıkarmanız için bundan çok daha fazlası gerekliydi.
Tek bir kelime etmeden kapıyı geriye doğru açarak yana çekildim ve Batur Bey'in yanımdan geçmesini derince aldığım nefesimi içimde tutarak bekledim. Ayakkabılarını çıkarıp içeri geçti ve elimle gösterdiğim yöne, salona doğru yürüdü. Ben de peşinden gittim.
Kuzey başını kaldırıp babasını gördüğünde o güne kadar onun yüzünde hiç rastlamadığım kesif bir öfkeyle çattı kaşlarını. Sonra o alev saçan bakışları bana çevirdi. Bana böyle bakmasına alışık olmadığım için bakışlarımı kaçırdım ve ne yapacağımı bilemediğim babasına dönüp "Bir şey içer misiniz?" diye sordum.
Kuzey ayağa kalkıp "İçmez," dedi. "Hatta burada da durmaz." Babasının karşısına dikilip eliyle kapıyı gösterdi. "Lütfen gider misin?"
"Yiğit, lütfen. Sadece konuşmak istiyorum oğlum. Bu küslük nereye kadar gidecek?" "Ben istemiyorum," diye çıkıştı Kuzey.

Yüzündeki ifade beni korkutsa bile usulca ona yaklaştım ve elimi koluna yerleştirip "Buraya kadar gelmiş Kuzey," diye fısıldadım. "Konuşmakla bir şey kaybetmezsin."
Başını çevirip yüzüme bakmadı ama söylediklerimi değerlendirdiğini gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordum. Bir süre kararsız bir şekilde babasının yüzüne baktı. Sonra da, artık benim sözlerimden mi yoksa adamın gerçekten mahcup görünen yüzünden mi etkilendi ya da yalnızca tartışmaya mı üşendi bilmiyorum ama çatık kaşlarınızı azıcık bile kaldırmadan başını salladı ve koltuklardan birine oturup karşısındaki koltuğa oturması için babasına işaret etti.
Ben de gidip Kuzey'in yanına iliştim hemen.
Batur Bey derin bir nefes alıp "Bana kızgın olduğunu biliyorum," diyerek konuşmaya başladı. "Haklısın da. Hayatına o şekilde müdahale ederek yanlış yaptım. Seni koruduğumu düşünüyordum ama tek yaptığım seni kendimden uzaklaştırmak oldu. Bunu bu kadar geç görebildiğim için çok üzgünüm."
Araya dolan sessizlikte Kuzey huzursuzca yerinde kıpırdandı. Gerginliğini hissedebiliyordum.
"Beni bir odaya kilitledin."
Batur Bey mahcup bir şekilde gözlerini kaçırdı. "Aptalcaydı. Özür dilerim."
"Sevdiğim kadına hakaret ettin." Sevdiğim kadın derken uzanıp elimi tutması heyecandan deli gibi çarpan yüreğimin yatışmasına sebep oldu. Bu sayede Batur Bey ile göz göze geldiğimde bayılmadan durmaya devam edebildim.
Adam samimi bakışlarla gözlerimin içine bakarak "Çok özür dilerim," dedi. "Gerçekten. O sözleri asla söylememeliydim."
Kendimi gülümsemeye zorlayarak "Önemi yok efendim," diye cevap verdim. Aslında önemi vardı ama bir baba ile oğulun arasına giren kişi olmak istemiyordum. O yüzden çok güzel önemi yokmuş taklidi yapabilirdim.

Batur Erarslan bana tıpkı benim gibi küçük bir gülümseyiş verdikten sonra tekrar oğluna döndü. "Geri dönmeni istiyorum," dedi. "İstersen eve geri dönme. Şirkete geri dönme. Bunlar mühim değil. Gerçekten karışmıyorum hiç birine. Ama oğlum olmaya geri dönmen lazım. Bir baba hata yaparsa bunu telafi edecek fırsatı olmalıdır. Evine de şirketine de istediğin zaman dönebilirsin fakat bize, annene ve bana derhal dönmelisin. Lütfen."

Kuzey düşünceli bir tavırla gözlerini babasından kaçırdı ve bana kısa bir bakış attı. Onun da ailesini özlediğini biliyordum, bu yüzden evet demesini, çektiği sıkıntıya bir son vermesini çok istiyordum. Nitekim tereddütlü bir sesle "Ben... Bilmiyorum," dediğini duyunca içime ılık bir duygunun yayıldığını hissettim.

Batur Bey kendisine aralanan kapıyı görmekte gecikmedi ve genişçe gülümsedi. "Bak, ben bir adım attım. Sen de bir adım at. Cuma akşamı Nisan kızımız ile beraber yemeğe gel. Olur mu?

O zamana kadar da biraz düşünür, kafanı toparlarsın."

Sıkıntıyla iç çeken sevgilimin ne diyeceğini bilemeyerek bocaladığını hissettiğimde hafifçe elini sıkarak yanında olduğumu gösterdim. Cevabı ne olursa olsun. O neredeyse ben de orada olacaktım.

Ne demek istediğimi anlamış olacak ki bana dönüp hafifçe tebessüm etti. Ardından babasına "Düşüneceğim," dedi.

Batur Bey evden küçük bir tebessümle ayrıldığında artık bu meselenin çözülmüş olduğunu hissediyordum. Kalbimden koca bir ağırlık kalkmış gibiydi. İçime dolan umutla Kuzey'in yanına gidip ona sıkıca sarıldım.

"Her şey yoluna giriyor," diye mırıldandım kedi gibi.

Saçlarımı okşayıp başıma bir öpücük kondurdu. "Sayende."

"Seni çok seviyorum Yiğit Kuzey Erarslan," dedim gülümseyerek.

"Ben de seni seviyorum müstakbel Nisan Erarslan," diye cevap verdi. Adımın yanında onun soy ismini duyunca kalbimden bir kelebek sürüsü havalandı ve güzel havaya karıştı.
"Şirkete dönecek misin?" diye sordum başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarken.
Usul usul başını salladı. "Arın'ın bana ihtiyacı kalmadığında döneceğim." Bir an duraklayıp aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sana geçen hafta Şeref Bey'le karşılaştığımdan bahsetmiş miydim?"
"Hayır," dedi gözlerim kocaman açılırken. "Bahsetmedin."
"Akın'la öğle yemeğine çıktığımızda gördüm onu. Yanımıza geldi. Ve inanamayacaksın ama hazırladığımız projeyi elinden kaçırdığı için epey pişman olduğunu söyledi."
Engelleyemediğim gür bir kahkaha dudaklarımdan sıyrılıp etrafa yayıldı. "Aklı başına yeni mi gelmiş?"
Tıpkı benim gibi keyifle sırıtırken "Bana iş bile teklif etti," dedi Kuzey. "Ben de büyük bir zevkle reddettim."
Ona tekrar sarılırken "İşte benim sevgilim!" diye bağırınca beni belimden kavrayarak bir kez havada döndürdü. Tekrar yere bırakırken de hafifçe geri çekilerek gözlerimin içine baktı.
"Gerçekten her şey yoluna giriyor," dedi ılık bir sesle.
Ellerini sıkıca tutup ona gülümsedim. "Ve sen benim yanımda olduğun sürece her şey yolunda kalmaya devam edecek," diye söz verdim.
Bizim masalımız farklı bir masaldı. Prensin kurtarılması gerekiyordu ve gümüş zırhı giyip kılıcı kuşanan prenses olmuştu. Ama kahramanlığın çeşitleri vardı. Kuzey'in yaptığı da beni içine düştüğüm görünmez bir çukurdan çıkarıp sevgisi ve ilgisiyle iyileştirmek, aşırılıklarımı törpüleyip daha güçlü bir insan olmamı sağlamak olmuştu. Güzelliğime aldığım övgülerle terk edilişim arasında kaybettiğim özgüvenimi altın bir tepside bana sunmuştu. Bana saygı duymuş, güvenmiş ve hayatını ellerime teslim etmekte en ufak bir sakınca görmemişti. Evet, bizim masalımız biraz farklıydı. İkimiz de birbirimizi farklı

şekillerde, başka canavarlardan kurtarmıştık ve işte buradaydık! Yan yanaydık. Maceramız elbette bitmemişti ama anlatılacak olan kısmı buraya kadardı. Bundan sonrası biz birlikte, el ele ve diz dize yaşayacaktık. Ve yaşadığımız hayatı kendimize uydurup birbirimiz için güzelleştirmenin, eminim ki, onlarca yolunu bulacaktık.

***

-Son-

KAKTÜS TEAM